

Jeg har reist ut til dette huset en dag i uken i nesten ti år. og ennå går jeg i rastløs sirkel rundt problemet mitt.
Så hva gjorde jeg med begjæret mitt?
Så banket det på døren min.
I dag er jeg fast kunde på et massasjestituttt, men nå har tankene begynt å vandre mer rundt følelsene enn det ukompliserte og enkle seksuallivet mitt.
I løpet av arbeidsprosessen hadde jeg klart meg uten Lill - hun hadde nesten ikke vært i tankene mine.
Noen dager etter påske ringte det på døren min, og der sto hun, min elev.
Nå kunne jeg bli hennes kunde igjen, forelskelsen min hadde vært en vrangforestilling.
Da jeg gikk inn i rommet hennes, et rødt rom med seng, bestemte jeg meg for å markere dét.
Skal jeg godta at jeg skal leve med disse selvmorderiske anfallene mine?
Et blikk fikk hjertet mitt til å hamre og pikken til å stivne.
Jeg kjente jeg ble sjalu, og siden vennene til vennen min hadde nok drikkevarer, begynte jeg å forsyne meg av ølkassene.
Det jeg følte for Lill var ekte, og jeg slapp følelsene mine løs.
De tok bilder av hjernen min, men de fant ikke noe.
De fant heller ingenting i blodprøvene mine.
Endelig hadde drømmen min gått i oppfyllelse:
Uvanene hans er dessverre slik at han har blitt litt sofistisert distré.
Det var begynnelsen på eventyret vårt, skapelsen av vår felles verden.
Jeg føler brystene hennes i hendene mine.
Jeg hadde mistet følelsene mine;
Hun hadde befølt hjertet mitt med blikket, og jeg var merket.
Jeg lagde meg en stor og god frokost, dusjet, betraktet kroppen min omstendelig foran garderobespeilet.
For hun kom rundt spisebordet og ga meg hånden sin.
Vi satte oss rundt bordet, og mens vi spiste spurte moren hennes meg om hva jeg gjorde.
- Forholdet ditt til familien?
Jeg tenkte på familien min, på all den usynlige forakten de hadde vist Marianne.
Jeg tenkte på hva som kunne forene familien min med Marianne.
Det suste i ørene mine og svetten sprang ut av porene.
Alle i familien tror at jeg elsker mannen min.
Men vi trenger det, for jeg ønsker at barna mine skal vokse opp i trygghet, i en trygghet som vi ikke fikk, og jeg liker å reise.
I dag synes jeg livet mitt er praktisk og fornuftig.
Jeg får alt jeg trenger, og en gang iblant legger jeg meg på rygg for mannen min og stønner.
Jeg kommer til å miste deg og familien min, og det orker jeg ikke.
- Familien vår er en illusjon, lillebror.
De tok aldri på seg ansvaret for barna sine.
Familien vår har aldri vært noe annet enn selvforsvar og selvbedrag.
Jeg gjør det for barna mine, for Unn og Lines barn.
Og du vet at jeg var mammaen din.
Du var det første barnet mitt, du kommer alltid til å være barnet mitt.
Men det var visst ikke dagen hans.
Ellen skjenket mer konjakk i glassene, og jeg ble sittende og se på familien min.
På ett år kan jeg med dyktighet doble inntekten min, og da vil du få nok egenkapital til å begynne for deg selv.
- Hun fikk ikke viljen sin i dag, sa Ellen og smilte - Så bare la henne sture.
Mistet følelsene mine for familie og venner.
Til skrittene hennes når hun gikk til og fra telefonen som hadde begynt å ringe ustanselig.
Til stemmen hennes.
Utpå ettermiddagen prøvde jeg å stå opp fra sengen, men alt gikk rundt i hodet mitt og jeg måtte legge meg ned igjen.
Så da hun ristet av orgasmen som skyllet igjennom kroppen, den vakre kroppen hennes, ble jeg sur.
- Hun er søsteren min.
- En skulle tro du var barnet hennes, sa hun.

Jeg så på klokken min, snart tolv, og tok frem mobiltelefonen.

Jeg ble provosert over holdningen hennes.

– Ellen, jeg er ikke lenger det såkalte barnet ditt, sa jeg.

– Du dømmes Marianne og meg, og du er nedlatende og bedrevitende overfor familien vår hele tiden.

Først nå oppfattet jeg at hendene mine var bundet til hver sin sengestolpe, det samme var bena.

Så tok hun pikken min i munnen og sugde, og idet jeg følte at jeg ville komme, sluttet hun.

Så kysset hun meg og reiste seg opp på huk over hodet mitt.

Jeg stirret på det våte, glattbarberte kjønnet hennes som ble senket ned mot munnen min.

Etterpå reiste hun seg, og jeg stirret opp på kvinnen som sto med en stiletthæl plantet på hver side av ansiktet mitt;

Jeg har aldri elsket mannen min.

– Du vet hva som vil skje med familien vår? sa jeg.

Konsernet likte analysene og arbeidet mitt.

Jeg merket på stemmene deres at det gikk innpå dem.

Først da Marianne og jeg gikk og la oss, sa hun at det var faren hennes som hadde ringt.

Da var det som om jeg leste analysene mine for første gang.

Marianne åpnet frisørsalongen sin og jeg ble invitert inn på direktørens kontor for en samtale.

Jeg var stolt da jeg satte meg ned ved kontorpulten min.

– Du kan fortsette å ligge på magen min, sa hun.

Jeg mister det skarpe blikket mitt;

Og nå starter kveldsarbeidet mitt igjen.

Valdtar henne uten å etterlate spor, og slår hodet hennes i stykker.

Jeg ser det nakne kjønnet hennes og det knuste hodet.

Uvanen min motarbeider tiden.

Du ser på stokken min?

Men en dag slår jeg hodet mitt og ser hva som er i min lille verden.

For i min blinde tilstand hadde jeg allerede skapt bilder av familien min.

Det eneste som var godt i oppveksten, var skolen og barndomskameratene mine.

Sammen med vennene mine, var jeg glad.

For jeg gjorde alltid jobben min.

Så jeg runket sæden ut over magen hennes.

Når jeg reiste tilbake til hybelen min, drakk jeg meg sanseløs.

Min kone gjorde alt hun maktet for å roe ned jenta vår.

Jeg var hypnotisert av datteren min.

Jeg fikk spenninger i hendene, de knøt seg, og kroppen min låste seg når jeg var hjemme.

Jeg fryktet at jeg skulle gjøre datteren min noe.

Jeg klarte å holde meg unna alkoholen, jeg klarte å gjøre jobben min.

Hun fikk meg til å le, og da jeg endelig så ansiktet hennes skikkelig et par ganger,

fantas det ingen tvil i meg.

Etter skjendelsen slo han hodet hennes i stykker med en jernstang.

Hodet ditt er knapt synlig i natten du har krøpet inn i.

Du bøyer deg frem og lyset fra en fakkell treffer ansiktet ditt.

Riv mørket ut av hjertet mitt.

Jeg dynker hjertet ditt med bensin på mitt alter av barmhjertighet.

Fra det forkullede hjertet ditt siver det ut et gyllent lys.

Nå kontrollerer fortiden min meg.

– De snakker om meg bak ryggen min.

Jeg ser det på blikket hans at han ser alvorlig på forsøket.

Ansiktet hans er lukket, nesten uvennlig.

Jeg setter meg overfor han ved det store skrivebordet, der jeg forstår at plassen min er.

Blikket hans sier at det slett ikke er nødvendig.

Jeg har alltid hatt et godt forhold til moren min.

Når jeg tenker på den tiden ser jeg den grønne og svartspettede kåpen hennes foran meg.

Og blikket hennes.

Tårene, de varme salte tårene drypper nedover kinnene mine.

– De skrev om den episoden i brevet Deres.

Men foreldrene mine var imot det.
Han likner litt på faren min.
Et kaldt oktoberregn drypper fra kanten av genseren og nedover halsen min.
Kona hans synes sikkert at han er lekker i den nye skjorta.
Forelskelsen deres blusser sikkert opp når han tar på seg noe nytt.
Hva ville han tenke om jeg snakket om frigiditeten min?
Turkisfargen gir ansiktet hans en friskere glød.
Ellers er ansiktet hans grått.
Det ville være frekt å spørre om alderen hans.
Egentlig er ansiktet hans for markert til at han er yngre enn femti.
Kona hans er sikkert yngre enn den forrige.
Nå skal jeg fortelle Muller om frigiditeten min.
– Jeg snakket lite om faren min sist jeg var her.
Et øyeblikk er det meningsløst å snakke om livet mitt til en fremmed.
I det siste har jeg tatt livet av han i drømmene mine.
For en stund siden drømte jeg at jeg oppbevarte kroppsdelene hans i garderobeskapet.
– Han truer ikke eksistensen min.
Problemet er imidlertid at jeg ikke kan se noe truende i faren min.
– Viste du sinnet ditt til noen?
Han sitter for nær hodet mitt.
Da han åpnet døren var ansiktet hans gammelt og slitt.
Kroppsholdningen hans var mer lut enn jeg husket den.
Og så tenkte jeg på ansiktet ditt og på pappa sitt.
Hodet mitt er tomt, og minst femti kilo tungt.
Stemmene deres er som et gammelt minne.
Skal jeg dra den opp på dørmatta hans?»
Jeg trodde at han var en presang fra Japan eller Kina, for øynene hans var så skeive.
Det virket som hun var mer lenket til han enn de andre barna sine.
Jeg aner ikke hvorfor det bare blir filler igjen av nettene mine.
Doktoren skar i det betente brystet hennes uten bedøvelse.
– Du knytter hendene dine.
Et øyeblikk virker det som han skal til å bøye seg over magen min.
Hva skal han med magen min?
– Jeg tenkte på at kremtingen din minner meg om faren min.
Jeg vet ikke om jeg har fortalt deg at faren min er gartner?
Men i stedet for penger fikk han gjeld som bøyde nakken hans noe grundig.
Det er ikke plass til meg i båten hans, for det er ingen båt, det er to miniski han står på.
Jeg stiger på bak og legger armene rundt midjen hans.
Du legger så å si livet ditt i hendene hans.
Hodet hans ligner en sjakal.
Sånn var livet mitt da jeg kom til deg.
Jeg har en forestilling om at en gjenkallelse av barndommen min vil bringe meg fruktbarhet.
Jeg hører raske skritt over hodet mitt.
Da fikk jeg nok av alle forsøkene hans, fra pusteøvelser med hyperventilering til musikk, muskeløvelser og massasje.
Han psykologen minnet meg om en mann på hjemstedet mitt.
Han leide hybel hos foreldrene mine en tid.
Du knytter hendene dine.
Ansiktet hans er rødt og fleskete, øynene to smale sprekker.
Hendene hans tar på brystet mitt og siden nedover.
Hvordan er ansiktet mitt?
Hvordan er ansiktet mitt?
Jeg skynder meg ut og unngår å se ansiktet hans når jeg lukker døren forsiktig igjen bak meg.
Du lå naken på sofaen min.
Søsteren min var der.
«Det er rørene som har sprukket,» sa søsteren min.
Men du skal absolutt dytte meg inn i skjemaet ditt.

Freud var frekk da han tolket de stakkars nevrotiske damene sine.
Jeg er redd for følelsene hans.
Hun ville bare ta med seg søstrene mine.
– Jeg kjenner meg alltid som en forræder når jeg snakker om moren min.
– Hva er det som er galt ved ansiktet ditt?
Jeg er redd for å se ansiktet hans når jeg ligger på benken.
Det er akkurat som om det vil skje en katastrofe hvis jeg møtte blikket hans i liggende stilling.
Det er så lenge siden tarmsystemet deres gikk i stå.
Når de får besøk av barna sine, som også er blitt gamle, kjenner de dem ikke igjen.
Pass deg for pessimismen din.
Forrige torsdag fant jeg en lapp på døren hans.
Ronald, for en følelse det var å vite fornavnet hans.
Jeg fikk beskjed av sekretæren hans.
Tausheten hennes gjør meg alltid like usikker.
Jeg svarer som jeg mener at det stinker av jobben hennes.
Han vil ikke komme på kontoret sitt denne uken.
Hun går rett inn på hybelen min for å skifte da hun kommer opp igjen.
Kinnet hennes er fortsatt rødt.
Ansiktet mitt er en skeiv trekant.
Han har bruk for traumene mine.
Jeg lesker meg med ordene hans, og jeg vokser.
Gebisset hennes ble i alle fall knust.
Knestrømpene hennes ligger i folder rundt ankene.
Hun hører hosten hans.
Men hun ler ikke av faren sin.
Nå kan jeg kjenne huden min, den er åpen og sår.
Jeg har ikke hatt noen bevisst følelse av huden min før.
Bildet av henne i senga stemte dårlig med ordene hennes.
For å fjerne bildet av henne som en annen og skitnere kvinne, erstattet jeg hennes plass i senga i drømmen min.
Og siden fjernet du lysten fra livet ditt.
Jeg tipper alderen hans til å være et sted mellom førti og femti.
Natt etter natt har jeg kledd av doktor Muller i drømmene mine.
Huden min skriker etter berøring.
Jeg har travet altfor lenge rundt på hybelen min som en gammel mons.
Jeg merker at blikket mitt hviler på de store brystvortene.
Livet mitt er inne i en fase av total omveltning.
Han står lenge ved vasken og skrubber de hårete armene sine.
«Jeg skal fjerne smykkene når Gunnestad barberer armene sine,» sier søster Jannicke.
Hjertet sitter mellom beina mine.
Han setter seg ned på sengekanten og stiller beina mine.
Han flytter ikke hendene sine fra beina mine.
Jeg kjenner det på huden min.
– Det er fint at du oppdager forsvaret ditt.
Den siste tiden har du ikke snakket om følelsene dine for meg.
– Du kommer til meg for å bli kvitt stenglene dine.
– I drømmen steller nevrokirurgen beina dine.
Gjentagelsene mine er som trinn i et hjul som dreier rundt og rundt.
– Problemet er at jeg ikke klarer å rekonstruere noen barnslig forelskelse i faren min.
Så godt at ansiktet hennes har blitt totalt fremmed.
– Jeg har ikke lyst til å se det stygge ansiktet hennes.
Skam og avsky var det jeg følte for kroppen min, skam og avsky.
Blikket hennes er nakent, og for voksent for et lite barn.
Hun ser nedover den nakne kroppen sin og ser hullet.
Jeg tenker mest på at hun nekter meg å leke hos søskenbarnet mitt.
En blå flekk brer seg utover på leggen hennes.
Nummeret hans finner jeg med en gang.
Jeg rekker ikke å legge på røret før stemmen hans er på den andre siden.
Bare den sensuelle pusten hans.

Han åpner døren lenge før jeg er ved bilen, og foten hans vibrerer utålmodig på gasspedalen.
Jeg tror at hun som tok telefonen kjente igjen stemmen din.
Han husker ikke navnet hennes.
Han ser mest på beina mine og litt på munnen.
Han tar kåpen min i entreen.
Fanget hans er gloende varmt.
Nakken min kunne bli så stiv at jeg måtte krype hjem på alle fire.
De gangene han la omslag eller rensset skrubbsårene mine, var de eneste gangene jeg hadde fysisk kontakt med han.
– Forsvaret ditt har ikke alltid vært gunstig for deg.
Det virket som magen min skulle sprekke.
Et tykt, rødрутet pledd over beina mine.
Tynn te er så godt for helsen hennes.
Nå vil de skjære i magen min.
Hun har en diger sprøyte i hånden sin, svær som mammas kremsprøyte.
Hun har tenkt å stikke den digre sprøyta inn i armen min.
Jeg gråter ikke når den hårete mannen kommer med det lange røret sitt.
Han gjennomborer magen min.
Når jeg kommer inn på rommet mitt, sitter søsteren min der.
Kroppen hennes er for nær min.
Jeg får lyst til å begrave hodet i fanget hennes.
– Du kan godt legge hodet i fanget mitt, hvis du vil.
Jeg legger hodet i fanget hennes.
Blikket mitt gikk automatisk til ansiktet ditt.
Jeg spurte meg hvorfor jeg alltid ble trukket mot ansiktet ditt.
– Hva heter psykiateren din?
Likte du at jeg tok på håret ditt?
Fingrene mine er altfor tykke.
Når jeg hører signalet hans på dørklokken, begynner det lille hjertet mellom beina å dunke.
Den siste tiden har jeg tenkt på blodet mitt som flyter over steingrå badefliser.
Jeg ser på de store årene hans som banker i panna.
– Nei, du skal være hos familien din.
Huden min er så åpen.
Hendene hennes er blitt magre.
I tankene mine blir hun ikke mer enn femti.
Jeg husker ikke navnet hennes, for jeg husker ikke et eneste navn fra den tiden.
Mamma holder hånden min i sin.
Hendene hennes er varme og rynkete.
Vi hører den nevrotiske hosten hans.
I år har jeg ikke hatt overskudd til mannfolkhistoriene hennes.
Ungene deres er for lengst kvitt enhver spontan ytring.
– Kanskje han skulle hjem til kona si.
Etterpå danset jeg med to av kollegene mine fra ungdomsskolen.
Stemmen min skjelver.
– De var i selskapet vårt nå før jul.
Kona hans jobber sammen med meg.
– Du kalte han ikke for arbeidslamp i det fine selskapet ditt, vel?
Jeg er så sint at jeg kunne ha klort den velpleide huden hennes til blods.
Hodet hans henger helt ned på brystkassen.
Hybelen min lå rett over isolatet til den lukkede mannsavdelingen.
Håret hans er mørkt og gråsprenget og huden er gyllenbrun.
Kona hans er sikkert flink på kjøkkenet.
Idet jeg hopper ned i halvmånen, ser jeg faren min oppe i veien.
Mamma vrir hendene sine over komfyren.
– Du var redd for å hilse på faren din.
Jeg må passe på figuren min.»
Hun er kona hans.
Håret hennes er langt og lyst.

Jeg har sett henne trippe inn på kontoret hans i lakksko og minkpels.
Han tar på brystene mine.
Blikket hans er frosset fast, iskaldt.
Ryggen hans er gammel.
Ansiktet hans er blussende rødt av sinne.
Egentlig burde jeg skåret opp ansiktet mitt foran han, som en demonstrasjon.
Jeg unner ikke barna mine den moren jeg har hatt.
Nå vil de suge det ut fra den varme væskefylte hulen min og ned i en stor glassballong.
Sykepleieren legger inn en veneflon på håndbaken min.
Bare minutter etterpå er han i gang ute i atelieret sitt.
Vi drikker rødvin og jeg spør etter venninnen hans.
– Du ville ha forsvart bøddelen din selv om du vrei deg om i dødskrampe.
– Det er bare skallet ditt, det.
Jeg tar aldri fri fra tankesirkelene mine.
Det blikket han hadde i formiddag da han tok kåpen min.
– Kunne du tenke deg å stille ut noen av skissene dine sammen med meg i Malmø?
– Jeg trodde ikke at kroppen min kunne gi liv til noe barn.
– Jeg planlegger ikke tankene mine.
– Jeg stakk kniven rett i strupen min.
Nå legger hun seg inntil meg på divanen og huden min er sår.
Nå legger hun seg inntil alle hudcellene mine.
Det er bare åpne nerveender i huden min.
Ansiktet hennes har striper etter gråt.
Kroppen min er skeiv.
Jeg er redd for åpningene kroppen min har.
Guttene sparker skoene mine opp i luften i friminuttene.
Hodet mitt strekker ikke til.
Ønskene mine er forbudte.
Nå husker jeg en gutt i klassen min.
Øynene hans er sterkt blå og veldig skrå.
Alle søskenbarna mine har vært til sjøs.
Han spaserer rett inn i dagdrømmene mine.
Blikket hans sier at jeg ikke skal bry meg, det er så mange som flirer.
– I natt stakk du kniven i halsen din.
Og jeg kunne ikke forstå hvordan jeg skulle få den lille hjernen min til å lære regning eller rettskrivning.
Guttene hopper opp på ryggene deres og klemmer til.
Jeg blir rød og svett av skam når de hopper opp på ryggen min.
Det er bare du som har arvet figuren min.»
Foreldrene mine er på fest hos broren til pappa og kona hans.
Kona hans flørter.
Det øker selvfølelsen hans».
Stemmen hennes finner sin helt bestemte plass.
Jeg holder på med noe i gangen sammen med tre av søskenbarna mine.
Sammen med søskenbarna mine er jeg på høyden.
På en innskytelse klemmer han brystene mine.
«Du får like fine bryst som moren din,» sier han og går inn i stua.
Onkelen min spiller alle instrumenter og tar det ingen andre har tatt.
Jeg ligger i sengen ved siden av søskenbarnet mitt som senere blir nakenmodell.
Kroppene deres er enorme.
Hva har pappa med blodet mitt å gjøre?
Kroppen hennes er gyllenbrun og blank av svette.
Den framstrakte hånden min blir hengende som ei klo i luften mellom oss.
De sorte pumpsene mine er det eneste som passerer for blikket hennes.
Klærne mine strammer.
Blikket hennes skjærer seg inn i meg.
Det er noen hender i trusene mine.
De hendene ødelegger tissen min.
Hendene gjør ansiktet mitt fordreid.
Hva er det egentlig som foregår oppe i hodet mitt?

Jeg vil gå, men er redd for å snuble foran føttene hennes.
Det er ikke alle familier som kaller pikene sine for Therese.
Sofus banker meg i ryggen og Therese ler med det svære gapet sitt.
Jo, det er psykiateren min som står der med armen rundt en ung og vakker kvinne.
Jeg minnes den første gangen jeg fikk rede på fornavnet hans.
Nå kan de sitte der med praten sin om stiler og teknikker.
Den strøk hodet sitt inntil mitt.
Når den strøk hodet sitt inntil mitt følte jeg tre motstridende følelser, kravet om hevn, frihet og dårlig samvittighet.
Det kan jeg si for du er den hvite hesten i drømmen min.
Nye hester som jeg vil forveksle med hatet til faren min.
– Jeg skjønnte av en artikkel i Dagbladet at det var datteren din som debuterte.
Jeg sitter på fanget hans.
Men nå husker jeg at mamma var veldig mye imot kjærestene mine.
Jeg fikk følelsen av pappas hender i trusene mine.
– På den tiden er jenter forelsket i fedrene sine.
– Jeg får et bilde av hendene hans på kroppen min.
De gjør de verste ting med kroppen min.
– Hans hender på kroppen din.
Det var blod rundt munnen hennes.
– Men jeg får bare et uklart bilde av noen hender på kroppen min.
Hun overtar bilen hans.
Håndtrykket fra hendene dine satt igjen på kinnet mitt.
Det var noe med desperasjonen i blikket hans.
Han så tankene mine.
Jeg liker latteren hans.
– Det samme som du følte den gangen med faren din.
– Det var sannsynligvis minnet om hendene hans som ledet meg til den psykotiske gutten.
Det var synd at det skjedde i den alderen jeg ikke kunne sette ord på tankene mine.
Jeg er blitt avhengig av spørsmålene hans.
Jeg sitter i en folkevognbuss ved siden av faren min.
– Du var så redd for at badedrakten din skulle bli våt.
Jeg tenker på den store kroppen til mannen hennes.
Hvordan tror du mammas nattesøvn var etter selvmordsforsøket ditt?
Blikket hennes.
Og hvilken rett har jeg til å gripe inn i alderdommen hennes med gamle episoder?
Øynene hennes er litt blankere enn de var ved forrige besøk.
Jeg tar de varme, rynkete hendene hennes i mine.
Jeg tenker på ryggen hennes når hun gikk ut av sykehusdøren.
Jeg har jo alltid vært så flink med hendene mine.
De liker ikke gravingen min.
– Hvordan er seksuallivet ditt?
Jeg husker at jeg satt på fanget hans og at han hadde ereksjon.
– Noe med hendene hans i trusene mine.
De forskjellige ansiktene hennes gjør henne ekstra farlig for meg.
– Jenter liker å gjøre sånn på pappaen sin.
Han kjenner på meg, på tissen min.
Den karakteristiske hosten hans fra hjørnet med de store grønne vekstene bølger gjennom meg.
Han har ikke spurt meg hvordan jeg har det eller hva jeg skal bruke den siste ferieuken min til.
Den yngste til tannlegen skal ha markblomster til buketten sin.
Han var så sjarmerende, faren din.
Jeg skal ikke snakke med deg, jeg skal snakke med mannen din, svarte hun meg frekt.
– Jeg har kuttet ut Sigrunn, barndomsvenninnen min.
Det øker selvfølelsen hans.
De hørte skriket mitt helt ute på venteværelset.
Jeg går opp på loftet og pakker sakene mine.
Det knitrer i papir bak nakken min.
– Det er du som skaper ansiktet mitt.

Ansiktet ditt ble til en annens, en yngre mann jeg ennå ikke har møtt.
Når jeg hører skrittene hans, springer jeg ut og åpner døren.
– Han gjør noe forbudt med kroppen min.
En kanal som går helt opp til hjertet mitt.
Jeg er redd for å se blodet mitt.
Og hjertet mitt.
Det sitter ei klo rundt hjertet mitt.
Følelseslivet hans var så primitivt at han ikke kunne føle noe annet enn grådige begjær.
Jeg sitter på fanget hans.
For fem svisker får hun klippe håret mitt, selv om jeg vil ha det langt.
Men det var sikkert fordi jeg er jenta hans.
Kneet mitt er nakent.
Han skulle spørre meg om tankene mine og planene for fremtiden.
I morges våknet vi med en stor kul på halsen hans.
De store hendene hans ligger oppå dyna.
Jeg ser angst i blikket hans.
Anstrengelsen får tårene til å småløpe nedover kinnene hans.
De har låst munnen hans fast med stålstrenger etter operasjonen.
De små og kulerunde øynene hennes er fuktige.
Tårene drysser som små stjerner nedover de varme kinnene hennes.
Vi får lov til å be alle ungene i gata og alle søskenbarna våre.
Jeg burde ha ligget i sengen min for lengst.
Jeg elsker hendene hennes når de stryker meg.
– Det må være noe galt med blodet ditt, sier hun og er bekymret.
Jeg aner ikke hva som er inni blodet mitt.
– Du blir så lett blå, Renate, det må være noe med blodplatene dine.
Hun bekymrer seg alltid for helsa mi.
Silkepapiret krøller seg under nakken min.
Jeg svinger kurven min høyere og høyere.
Jeg skal danse til kroppen min tar av fra bakken og flyr.
Det er bare ansiktet mitt som er synlig under den røde knappen.
I kurven min er det brød, ost og pølse.
Han ser meg ikke når han stryker hånden sin langs sidene av kroppen min.
– Jeg har alltid vært fascinert av hendene hans.
– Kjærligheten min ble en fattig erstatning.
Når hun klemte meg var tankene hennes hos han.
Det var magesekken min.
– Han ødela magen min.
De tar på seg munnbind så jeg ikke skal se munnene deres.
De ser ikke tårene mine.
Men det kommer noen rare lyder fra strupen min.
De ser bare magen min og endetarmsåpningen.
– Hvor er jegeren i drømmen din?
Kanskje på grunn av navnet ditt.
Det var for truende å være bevisst følelsene mine.
Hun så vel foreldrene sine i barnet sitt.
Kroppen min lettet og jeg fløy forbi panteren, høyere og høyere opp i lufta.
Det siste halve året med han hjemme i sengen, la fem år på alderen hennes.
Han var der med kona si.
Det er noe ved holdningen hans, det åpne ansiktet og trekkene rundt munnen.
– Jeg har akkurat mistet faren min.
Blikket hans er fuktig.
Neste morgen vandret Kristin bortover villaveien og stirret på føttene sine.
De løftet den stive, redde kroppen hennes målbevisst framover.
Nå lå den og ventet på henne, klar til å mose henne i det gufne fordøyelsessystemet sitt.
Navnet hennes sto der et eller annet sted.
Kristin dro stolen sin mot Elise.
Ansiktet hennes var blitt helt tomt igjen.
Hun syntes hun kunne høre stemmen hennes, muntre klokketikk.
Hendene hans var store og åpne, som om de ventet på noe...

Rompa hans?»

«Hendene hans.

«Venninnen min heter Kristin.

Kristin lurte på om jentene i klassen hans var forelska i ham.

Bare når blikket deres møttes, ble han spørrende, forvirret.

Hun sørget alltid for at de ruslet forbi gjengen hans ute i skolegården på en måte som virket naturlig.

Nesa hennes var rød og sår.

«Tror du jentene i klassen hans er forelska i ham?»

Han rørte urolig på den lange, hengslete kroppen sin.

Hun strakte ut hånden og tok på jakka hans.

Kristin strakte seg på tå og så ned i hendene hans som i en rund skål.

Kanskje han hadde dama si nede i byen, kanskje han kom til å si det nå!

«Vi skal kjøpe grønne planter til rommet mitt.

Hun skulle opp og klemme Elise og snufsenesa hennes, hun skulle takke henne...

Men den hadde vært i lomma hans.

Hun hadde visst satt fast trillebagen sin i beina hans.

Han sto på perrongen og strevde med å dra opp glidelåsen i jakka si.

Urverket hennes stoppet opp, alt det grå ensomme og kaotiske ble synlig.

De hadde ikke ledd bak ryggen hennes.

Sadiq hadde ikke sluppet hånden hennes, men nå begynte hun å ville løs.

Det glimtende spørrende i vannblikket hans, øyenfransene løftet seg.

Kristin så rett inn i munnen hennes.

Hun kunne se krøllene hans mellom de andre hodene.

Hun så ikke på hendene hans lenger.

Han virret lett med hodet, men slapp ikke blikket hennes.

Et øyeblikk etter satt hun andpusten ved pulten sin med døra lukket ut til korridoren.

Om kvelden lå hun og følte hånden hans rundt sin.

Men hendene deres kjente hverandre.

Sadiq sto plutselig ved bordet deres uten tresko, forkle og kokkehatt.

Krøllene nikkete også, svingte lattermilde rundt ørene hans.

«Er det i orden for foreldrene dine?»

Sadiq sa hele det tyrkiske navnet sitt.

Hånden hennes ville snakke med Sadiq om det.

Hendene hans skjønte det.

Elise slengte plutselig jakka si over hodet til Sadiq.

Mor var i gang med det vanlige maset sitt.

Han skranglet i vei med den lange kroppen sin og bråkte som de andre, men han var ikke pyton.

«Jeg er ikke en av jentene deres!»

Stemmen hans var lav og hes.

Satt de kanskje og glodde ut i tunnelen og heiet på gjengen i midtgangen, mens

steinansiktene deres skulle beskytte dem mot å bli innblandet?

Våte krøller lå som små ringer i tinningene hans.

Han lette etter hånden hennes.

Hun kunne høre pusten hans.

Det rant tårer nedover kinnene hans og ut av nesa.

«Det kryper et dyr på beinet ditt.»

Kristin skjønte ikke reaksjonen hans.

«Jeg synes øynene dine er vann.»

Da de reiste seg, pekte Sadiq på armen hennes.

Det krabbet en liten Maria Fly- Fly i susende fart ned mot hånden hennes og videre ut på tommelen.

«Kom med fingeren din, Sadiq!

Forsiktig løftet hun fingeren hans i været.

For mor når hun forsvarte seg mot voksenfornuftigheten hennes og jukset med svarene.

For Elise, når hun ikke ville se innsiden hennes.

Musklene rørte seg urolig under leppene hennes.

Hånden hans lå plutselig som en skål rundt den ene puppen.

Hånden til Sadiq hadde vært på kroppen hennes.

Det var lysblink i øynene hans, ingen is lenger.
Sadiqs hode over henne, myke, tette krøller som falt ned i panna hans.
Den sitter i krøllene dine.
Beina hans gikk som trommestikker.
Moren tok fram en papirrull og pekte på magen hennes, men hun ristet på hodet.
Kristin var på vakt, lurte på om Elise hadde røpet utflukten hennes.
Kristin grep hånden hans og halte ham med seg inn.
Hun løp inn på rommet sitt og dro en ren t-skjorte ut av skapet.
«Jeg har vært hos moren din.»
«Moren din er snill,» sa hun.
Han kunne forsvinne inn bak veggen til moren sin, eller han kunne bli hos henne.
Han liknet plutselig på moren sin, det samme sterke, likegyldige blikket.
Jeg holdt det pissdryppende kruset, og først så jeg føttene hennes.
Så så jeg fotball-leggene hennes og de tjukke lårene.
Og da jeg møtte øynene hennes, bekreftet de det.
«Det er broren min.»
Og en slags munter kampglede, som om hun likte det siste utspillet hennes.
Det romsterte oppe i hodet hennes, det var Kristin sikker på.
Farmor syntes visst også det, for hun sa rett ut på lærermåten sin:
Kristin så nedover den hvite kroppen sin.
Latteren deres hørtes ondskapsfull ut.
Brødrene dine?»
Presset ansiktet hennes mot halsen sin.
Det var hun som hadde brutt gjennom hemmeligheten hans og oppsøkt det forbudte hjemmet.
I dag hadde han tråkket nye omveier, narret tyrkerne vekk fra forholdet deres.
Munnen hennes prøvde å smile.
Hun kjente at hun ble ivrig, ville dele tankene sine med ham:
Stemmen hennes var skarp og livløs på samme tid.
«Venninnen min og jeg skal feire noe,» sa hun.
Hun godtok midt i den pjuskete hverdagsslitasjen sin at mennesker var forskjellige.
Jeg innrømmer at det var slitsomt, særlig med Lars-Kristian og alle de teite problemene hans.
Men rett etter Norgesoppholdet hans skrev vi tett.»
Han får ikke fransk navn selv om faren hans jobber i Frankrike.
Fra veska si trakk hun fram kaffeposen så Kristin skulle se at det var sant.
«Du må forresten hilse på venninnen min.»
Det var akkurat som om Elise saboterte opplegget hennes, bare fordi hun ikke hadde funnet på det selv.
«Skal foreldrene dine dit?»
Sadiq lette seg inn under t-skjorta hennes.
Hendene hans var skåler rundt puppene.
Men mor skal kjøpe et, og sette det utenfor vinduet mitt.»
Bak øret hans var det et slags skurv.
«Ikke mobb kameraten min, bare tull.
Hun fikk det når hun strevde og passet på bildet sitt.
Lette hendene hans etter puppene hennes?
«Jeg innrømmer at jeg har sett i meldingsboka di.
Men vi er glad i de to jentene våre.
Hun kunne spørre nå, når de ikke lå i gresset, når hendene hans ikke var skåler rundt puppene.
Men hun trodde på Sadiq, på tonefallet hans.
Stemmen hans var nesten redd.
Hun la beslag på ham, spurte og grov med den høye stemmen sin.
«Hva sa moren din egentlig?»
«Myten om innvandrerne og alle barna deres.
Den er foreldrene dine, Koranen, Tyrkia og skorpionene...»
Stemmen hans klappet henne over håret.
Vi vil at ungene våre skal bli selvstendige, realisere seg selv, bruke alle evnene sine.
Stemmen hans!
Hun hadde stemmen hans på lydbånd!

Han hadde sagt navnet sitt flere ganger.
Hun strekker seg opp på tærne og ser mot huset til Lasse og faren hans.
Sollyset faller inn gjennom det åpne vinduet og over ansiktet hennes.
Hun vil bare at solstrålene skal blåse over hele kroppen sin.
Så gikk hun inn i klesskapet og tok på seg de svarte høyhælte skoene hennes.
Anita hører skritt over hodet sitt og tar øynene vekk fra vinduet.
Som når Lasse brukte rød lepestift over leppene hennes.
Så ordnet hun håret lenge og da hun gikk passet hun seg for vinden gjennom håret sitt.
Anita merker at far står bak henne og kjenner litt av brystkassa og magen hans mot ryggen sin.
«Hun prøver visst bare å finne de riktige skoene,» svarer Anita og snur seg mot far og legger armene rundt halsen hans.
Så bøyer hun hodet og ser nedover magen sin, mens hun løfter beina opp fra gulvet.
Hun ser ned på munnen hans.
Akkurat som øynene hans.
Da lurte Anita på om øynene til far ser det samme som øynene hennes.
«Javisst, både Lasse og faren hans.
«Er det farlig?» spør far og grer fingrene gjennom det lyse håret sitt.
«Begynner du å le, er det som om ansiktet ditt sprekker,» sier Anita og kjenner at det bobler inni henne.
Lydløst lister hun seg bort til ham og hører stemmen hans i øret.
Men mest hår har far under navlen og på de lange beina sine.
Moren til Anita stryker fingrene gjennom det regnvåte håret sitt.
Anita skynder seg ut av rommet sitt og nedover trappetrinnene.
Anita hører stemmen til Lasse bak ryggen sin.
«Men likevel har han babyhud,» roper Anita tilbake og ser at far stryker hånden nedover kinnet sitt.
Hun synes det er rart at Lasse har sett ildblomstene på kirkegården til moren sin.
Et smil over ansiktet hans.
For nå kunne hun på nytt se øynene til Lasse og slapp å speile seg i glasset på solbrillene hans.
Anita synes det er fint og vet at Lasse ikke kan se øynene hennes bak solbrillene.
Anita ser at Lasse lar solbrillene bli hengende foran brystet sitt.
Jeg er datteren din.
Du er moren min.
Ta armen min.
Hendene dine lå i ro på rattet.
Jeg kunne så vidt se bakhodet ditt og hånden som vinket.
Jeg sto ikke bak deg og børstet håret ditt og snuste ned i det tynne hårflurret.
Jeg rørte ved kinnet ditt.
Det eneste viktige som hendte i livet mitt, den virkelig gjennomgripende forandringen, var Miriam.
Du gjorde ingen ting for å skjule blikket ditt.
Den ærligste handling i livet mitt.
Legg hånden din der.
Du måtte vite at livet mitt ble avbrutt da du døde.
Jeg hadde ikke brukt livet mitt, du vekket meg.
Du kom opp mellom bena mine.
Hodet ditt var svart og glatt som en sel.
Jeg lekte med livet mitt.
Under hjerteslaget mitt ligger ditt og slår.
Legg hånden din der.
Når du sov, la jeg hodet mot magen din og lyttet.
Varmen hans inni meg.
Øynene hans er lukket når han stuper inn i meg.
Livet ditt.
Du sa aldri at du elsket meg, men tungen din sa det, og leppene mine svarte.
Hodet ditt virrer ikke mer.
Låret ditt er så tynt.
Munnen din er så tørr.

Hva har hendt med øynene dine?
Det er så mange som har mistet barna sine.
Hun husket ikke navnet mitt.
Ansiktet ditt ble grått og gammelt.
Jeg forsøkte å heise meg opp etter leggene dine mens jeg ropte:
Du tok tak i armene mine og løsnet grepet.
Du er moren min.
Ungen min.
Som en statue står jeg mellom lårene dine.
ungen min, ikke gråt mer.
Hvorfor rev du telefonrøret ut av hånden min og sa at alt var bra?
Jeg gråter og klammer meg til leggene dine, men du børster meg bort.
En halvgammel mann med tynt, fett hår har tatt plassen hennes.
Så foreslår han at Ellen kan sitte på fanget hans.
Nina sender en geip etter ryggen hans.
Ellen passer vesken hennes.
Stillheten suser i ørene hennes ute på gata.
Han liker de tre andre koldjomfruene, fru Holm ligner litt på moren hans, men fru
Abrahamsen klarer han ikke, hun har vært her i 24 år, og hun eier kjøkkenet.
Ja, da må vi sjekke veska di, sier han.
Han stod og hang med armene rundt halsen min noen sekunder.
– Du hadde en rød kjole på deg, og var sint på kjæresten din.
Og nå satt han her og husket det siste møtet vårt for fire år siden.
Han la armen rundt skuldrene mine, og trykket meg inntil seg.
Jeg så nå at øynene hans var ganske røde.
Det luktet gammel fyll av pusten hans:
Den tredje natten ble bikinien min stjålet.
Kvelden etter at bikinien min forsvant, hørte vi at naboene kranglet.
Nå satt vi ute på terrassen, og hørte stemmene deres gneldre mot hverandre.
Han rev stolen ut av hendene hennes, og dro henne med seg inn igjen.
På den andre siden av hagen vår lå baren til Fransisca, hun hadde kalt den Kasa Blanca.
En dag viste hun oss krabbene sine.
Hjertet mitt banket.
Han trodde de banket på porten vår.
Om kvelden satt vi ute på terrassen, da hun plutselig stod i hagen vår.
Jeg så dem storme porten vår, klemme seg inn gjennom gitteret, smadre døra...
Jeg så skyggen hans over gulvet.
Etter en stund kom to politimenn inn i hagen vår.
Hun ville ha adressen vår, og vi ga den til henne.
I fire år var dette hjemmet hennes.
Kroppen hennes gjenkjenner den gamle IKEA-sofaen hans.
– Du kommer inn i stuen min og glir ned i sofaen som om du aldri skulle gjort noe annet.
De store, våte øynene hans ber om tilgivelse, men hun skjønner ikke hvem han skammer seg
overfor, henne eller Kathrine.
Hun dumper ned i en lenestol, møter øynene hans, og tenker på Lars Sæterbakken.
Lars Sæterbakken forteller henne om barndommen sin, om barna sine, og om ekteskapet sitt.
En dag har han med seg en stor bukett roser, det pleier ellers bare å skje på fødselsdagen
hennes.
Han sitter på sengen hennes og gråter, ber henne komme tilbake.
«Vi må jobbe med forholdet vårt,» sier han, og Anne-Lise tenker at han har forlest seg på
Lørdags-Dagbladet.
Blodet i årene hennes.
En sekretær tar telefonen hans, og spør etter navnet.
Noen kommer inn på kontoret hans, og han avbryter samtalen.
Lars Sæterbakken ligger og røker på sengen hennes og kikker i taket.
Føttene mine synker ned i det tykke, rosa vegg-til-vegg-teppet.
Jeg har tingene mine her.
Så pakker jeg ut kofferten min.
Jeg vasker det støvete skapet på soverommet, og putter klærne mine i det.
Jeg kikker meg rundt, og får øye på det røde silkeskjerfet mitt.

Når han endelig åpner den ligger jeg sammenkrøllet på sengen min.
Først flere kvartaler borte kommer jeg på at jeg har gått fra alle tingene mine.
Jeg bøyer meg over henne, berører skulderen hennes lett.
En liten bag ligger på gulvet, ved føttene hennes.
Jeg har et fast tak i henne, tilpasser skrittene mine etter hennes.
Hun rister av seg armen min, da jeg vil støtte henne opp trappen.
Men jeg tar bagen hennes.
Bevegelsene mine er effektive.
Men jeg har tømt askebeget hennes.
Hun er den beste venninnen min.
Hele tilværelsen vår ble ødelagt av denne ungen.
En dag stod han utenfor døren vår.
Jeg pekte på døren hennes.
Jeg hørte stemmene deres.
Plutselig hørte jeg at hun ropte navnet mitt.
Jeg løp ut i gangen, ville åpne døren hennes.
Ansiktet hennes var helt tomt.
Jeg gløtter på døren hennes.
«Det var et lite menneske,» sier hun bak ryggen min.
En time forsinket slipper hun inn på kontoret hans.
Med underlivet bart setter hun seg på benken hans, sitter og dingler med beina da telefonen ringer.
Han blar i boka si, og gir en pasient en ny time.
Hjertet hennes slår fort.
Hun kjenner ikke lenger kroppen sin.
Rolig forteller hun om plagene sine.
Men hun var søsteren min, og jeg syntes ikke jeg hadde noe valg.
Soveposen og sekken med klær hadde hun lagt inn på soverommet mitt.
Sekken med klær stod ennå på soveværelset mitt.
Jeg ringte hjem til mor og far, og flere av venninnene hennes.
Det eneste jeg oppnådde var å gjøre foreldrene våre og venninnene hennes urolige.
Jeg gikk gjennom de øde Frognergatene, og hørte skrittene mine klaske mot fortauet.
Tårene mine bare rant og rant.
Det hadde bare vært et av innfallene hennes.
Hvis de ikke badet nå, kom han til å eksplodere av varme, eller det kom til å begynne å koke inne i hodet hans.
En diger, hvit båt gled innover fjorden, rett forbi øya deres.
«Se her 'a,» sa Fathima og holdt opp håndkleet sitt.
Jan prøvde å følge blikket hennes.
Hun dro den vesle notisboka opp fra plastbagen sin.
Moren hans hadde lagt igjen tjue kroner og en lapp på kjøkkenbordet.
Det gikk en mann og luftet hunden sin på den lille stien langs elva.
Han gikk fram og tilbake der nede med bikkja si ennå!
Lyden av bilene som kjørte over hodene deres ble til en slags buldring som ga gjenlyd i hele bruspenet.
Skrittene deres var kommet enda nærmere nå.
«Hvis han var tatt, så hadde det vel stått i avisa...» Jan rakk ikke å høre mer, for i det samme kom det et eller annet susende rett ved siden av øret hans.
Vannet dro og halte ham nedover, reiv i Tskjorta og shortsene hans.
Hver eneste gang han tok armene tilbake, greip elva fatt i beina hans og svingte dem nedover.
Noe skrot langs bredden stakk hardt opp i magen hans.
Nå kunne han se huset sitt.
Den siste dråpen sklei langsomt ned på tungespissen hans.
«Hva er det dere sitter og tisker så hemmelighetsfullt om, da?» ropte faren hans fra gangen.
«Hvorfor kan vi ikke si det?» hvisket han til Fathima inne på rommet sitt da han hadde skifta.
Hun satt på senga hans med beina oppunder haka.
Moren hans dumpet ned på en stol og strakte ut beina.

«Vi tar kaffen på termos ute i bakgården,» sa faren hans da de tok av bordet.
Sola hadde krabbet rundt huset og sto rett inn av vinduet hans.
Skal vi møtes utenfor kiosken til faren min?»
Han lente seg fram og hvisket over skulderen hennes.
Stemmen hennes hørtes hul og rar ut der inne fra.
Han kunne ikke se ansiktet hennes, bare omrisset av håret og hodet da hun nikket og sa lavt «Mm.
«Gjør det vondt?» spurte han og tok forsiktig på overarmen hennes.
Hun sto og så på vindushullet over hodene deres.
Uten å tenke seg om la han hånden på den friske skulderen hennes.
Lyden av stemmen hennes som slo mot murveggene fikk ham til å rykke til.
Den eneste lyden i gangen var skrittene deres.
Skjorta hennes var møkkete på ryggen.
Han tok hånden hennes igjen, men de sa ingenting.
Hun hadde lagt hodet bakover, og han prøvde å følge blikket hennes opp i taket som buet seg sammen over hodene deres.
Skrittene deres ga gjenlyd i salen.
Han så hvordan det bustete hodet hennes hele tiden snudde seg og gløttet ut gjennom sprinklene.
Han så på ryggen hennes foran seg.
Han merket en hånd som la seg over munnen hans og en kraftig arm rundt halsen.
Under den ene armen hans hang Fathima sløpt ned.
I det samme merket han hånden til Fathima mot albuen sin, og han skyndte seg å holde den fast.
På gulvet mellom beina hennes lå den lille, svarte notisboka.
Jan så på ansiktet hans i det flakkende lyset fra stearinlyset.
Langsamt så han skikkelsen hennes bli tydeligere borte langs den ene veggen.
Han kunne se på øynene hennes at hun hadde grått.
Hva ville han gjøre med dem nå, mannen som sto der og hørte på historien deres?
Jan kjente hodet til Fathima mot skulderen sin.
«Ja, dama mi altså.
Hun lente seg tungt over mot siden hans.
Han tok etter hånden til Fathima, og i det samme merket han hodet hennes på skulderen igjen.
Han lente ansiktet sitt over mot håret hennes og lukket øynene.
De forsiktige skrittene hans forsvant ut i kirken.
Jan bøyd seg over skulderen hennes.
Skyggen hans falt lang og smal over gulvet, og gjorde på en måte den magre kroppen enda mer tynn og hengslete.
Et sted langt inne i ham skar en tanke gjennom all redselen som ellers lå som en tåke over hodet hans.
I et kort gløtt fanget han øynene hennes.
Først ville ikke foreldrene hans at han skulle gjøre det, men så hadde de visst forstått at det var det han ville.
Moren hans hadde tatt seg fri fra jobben så han skulle slippe å være aleine.
Sola varmet langsamt opp det tette mørket bak øyelokkene hans.
«Pff -,» sa Fathima så det sto potetgullsmuler ut av munnen hennes i en sprut.
Det gjorde vondt i ansiktet mitt.
Jeg har lært meg å stole på bena mine.
Armene hans gjorde noen meningsløse bevegelser opp mot taket.
Etter en stund rettet Georg seg opp, samlet sammen det store ansiktet sitt og så stivt på meg.
Jeg begynte faktisk å tvile på bena mine.
Jeg merket bare at bena mine arbeidet voldsomt under meg.
Jeg kunne ikke finne nøkkelhullet på døren inn til rommet mitt.
Hodet mitt var blytungt og dinglet fra side til side.
Om jeg så må kripe på alle fire pusser jeg tennene mine før jeg legger meg.
Hjertet mitt banket som et helt kraftverk.
Det lille idiotiske hjertet mitt var igang med innspurten.
Jeg følte at jeg mistet kontrollen over kroppen min.

Til min forbauselse så jeg bokhyllen min og den plakaten med bryster i solnedgang.
Så merket jeg at halsen min var som et nedlagt kloakkrør.
Alle tanker ble øyeblikkelig blåst ut av hodet mitt.
Hun stod i dørråpningen med hodet på skakke og gredde det lange mørke håret sitt.
Jeg forsøkte febrilsk å samle opp tankene mine.
Kroppen min var full av nupper.
Jeg reiste meg fortvilet og forsøkte å bevege meg naturlig inn mot rommet mitt.
Det kokte bak pannen min.
Av en eller annen grunn la jeg merke til at pyjamasen hans var full av små bamser.
Munnen hennes stod fremdeles åpen og lo.
Jeg tok sats og skjøv Britt til side og løp inn på rommet mitt.
– Skiene dine har sikkert tørket nå.
Vi lå i sengen min og hørte på gamle Beatlesplater.
Jeg serverte frokost på sengen og sølte jordbærsyltetøy på brystet hennes.
Jeg så for meg middagsbordet i den digre stuen i villaen deres.
Alt ble hvitt foran øynene mine.
Så begynte snøen å klistre seg til skiene mine.
Jeg prøvde å smile og pekte på skiene mine.
Advokat Fram viste solidarisk frem en liten flekk ved siden av tallerkenen sin.
Jeg prøvde å unngå blikket hennes.
En nervøs latter unnslopp ansiktet hennes og geleen skalv på tallerknene.
Hun nikket til datteren sin.
Jeg fulgte sporene dine så jeg tenkte nok jeg ville finne deg.
Georg skjenket opp to mørkebrune kopper til og la hånden faderlig på skulderen min.
For hver gang ble smilet hans større og øynene smalere.
Georg ble stående en stund og vifte med armene sine.
Jeg har til og med tilbudt meg å kjøpe den fordømte fiolinens hans, men han gir seg ikke.
Munnen hans forsvant i skjegget og øynene brant som to fakler under det mørke håret.
Den skarpe profilen hennes kuttet luften brått.
Jeg begynte å tenke på ansiktet mitt.
– Er nesene min der? hvisket jeg til Else.
– Er nesene min der? sa jeg litt høyere.
– Nesene din er der! sa hun og trykket pekefingeren på den.
– Er haken min normal?
– Er nesene min der fremdeles?
Hun tok kaffekoppen sin og tente en røyk.
Jeg ble helt fascinert av øynene hennes.
Jeg prøvde å se bort men merket likevel blikket hennes.
Jeg kjente at bevegelsene mine ble annerledes.
Med forsiktige skritt listet jeg meg opp mot plassen min.
Jeg måtte ikke miste kontrollen over kroppen min.
Endelig kom jeg frem til plassen min.
Alt fra tippetippoldemor til gullfisken foreldrene mine kjøpte til meg en gang jeg hadde meslinger.
Jeg tviholdt på de fordømte bøkene mine.
Faren min skrudde på fremviseren og fokuserte inn bildet på skjermen.
Er han ikke søt, ropte Anne, søsteren min, før stemmen hennes gikk over i små spisse latterhulk.
– Han fikk seg nok en skikkelig smell, konstaterte mannen hennes saklig.
Armene mine er boret dypt ned i snøen og skiene stod faktisk rett til vær.
Hånden hans lå fremdeles på skulderen min.
Faren min skiftet endelig til et nytt bilde.
Var det virkelig på den måten de forsøkte å forandre livene sine?
Hele ansiktet hennes fylte den hvite flaten.
Jeg, foreldrene mine, Anne og Kurt.
Jeg innbiller meg at ansiktet mitt forandrer seg hele tiden.
Kjernefamilien, tenkte jeg og begynte å gå lei av de fordømte banale tankene mine.
Jeg har bare ikke de egenskapene hans.
Ansiktet hans var fullstendig grått og leppene hans var blå og fuktige.
– Hos foreldrene mine.

Han plasserte kameraer med selvutløsere som knipset hvert femte minutt over hele leiligheten sin.
Plutselig ble han alvorlig og grep hånden min og tviholdt den.
Han forsøkte å feste øynene på meg men de bare rullet rundt i det spinkle grå ansiktet hans.

Ansiktet hans hadde et konsentrert uttrykk.

– Hva vil du egentlig med livet ditt, Christian? spurte han trist.

Jeg gikk inn på rommet mitt og la meg igjen.

Jeg likte ikke det brevet som lå i postkassen min den dagen.

Butikktøver ser ut som alle andre stod det under et bilde av en tulling som prøvde å gjemme et flygel eller noe sånt under frakken sin.

Jeg kjente hjertet mitt stakk ut av munnviken.

– Du har glemt å få igjen vekslepengene dine, hørte jeg Georg si langt borte.

– Som du vil, sa hun litt skuffet og gikk opp til plassen sin.

Musikken fikk mellomgulvet mitt til å gyng.

En pike dyttet til ølglaset mitt så jeg ble klissvåt på hånden.

Selv om blæren min er stor som en fotball får jeg ikke en eneste dråpe ut.

Bakhodet hans var omtrent på størrelse med et egg.

Noen ganger har jeg det sånn at jeg synes ansiktet mitt forandrer seg fra dag til dag.

Håret mitt lå flatt og fuktig ned i pannen og under øynene hadde jeg røde pletter.

Nå begynte kroppen hans å ta form.

De lubne fingrene hans var overalt, smilet som liksom var sydd fast i ansiktet og aldri viste det minste tegn til hjertelighet, var der fremdeles.

Nå satt han og blåste sur sigarrøyk i øynene mine.

Foreldrene mine sitter der borte.

Jeg tømte glasset mitt og kjente at jeg begynte å få kroppen i riktig gear igjen.

– Hva er det som står på merket ditt? spurte jeg og tok et godt tak i jakkeslaget hans.

Med en litt usikker bevegelse skjøv han bort hånden min.

Øynene hans ble bittesmå og smilet løsnet i festet og falt ned mot halsen.

– Stopp meg da, for faen! ropte jeg av all kraft inn i øret hans.

Jeg var sikker på at livet mitt hadde tatt en ny retning.

Jeg fikk lønnen min og dro temmelig tafatt hjem.

Jeg hørte Oskar, musikkstudenten, kneppe trist på celloen sin inne på rommet sitt.

– Hvordan går det med jobben din? spurte hun etter en stund.

Britt tygde maten sin sakte og tålmodig.

Jeg gikk inn på rommet mitt og leste et par bøker imens.

Jeg kunne se på ryggen hennes at hun var temmelig irritert.

Så ristet han på hodet og gikk inn på rommet sitt igjen.

Så løsnet ansiktet hennes og hun begynte å le høyt og deilig.

Litt etter hørte vi noen ville strøk inne fra rommet hans.

Så kom hun bort til meg og jeg kjente et vått kyss mot pannen min.

Hjertet mitt dunket voldsomt.

– Du må hjelpe meg, sa jeg bare og gikk inn på rommet hans.

Jeg greide nesten ikke å styre stemmen min.

Han la hånden på skulderen min og rugget litt i meg.

– Der er det en, ropte Georg og pekte på øret hans.

Så la han på sprang mens han holdt hånden over øret sitt.

I uken som kom satt jeg på rommet mitt og vinket farvel til en million lus.

Om morgenen ringte faren min.

Jeg kunne høre på stemmen hans at en eller annen sensasjon lå rundt hjørnet.

Jeg gikk inn på rommet mitt og la meg i sengen.

Stemmen hans steg nesten opp i fistel.

Jeg kjente stanken av ny fyll fra munnen hans.

Nå så jeg også at øynene hans var helt røde og leppene blå og sprukne.

Kurt, han som er gift med søsteren min, sier alltid at det lønner seg å ha gjeld.

En mengde mennesker kom stormende mot meg og løftet opp hodet mitt.

Så løp de med hodet mitt opp til Ullevål Stadion hvor det var landskamp mellom Norge og Sverige.

Så begynte de å sparke hodet mitt.

Tribunene var fullsatte, jeg så alle vennene mine der, foreldrene mine, hele slekta, de

hylte og lo alle sammen.
Faren min var ikke helt seg selv etter det med bildet av meg.
Jeg har visst ikke fortalt det, men familien vår driver en sånn skofabrikk.
Så var det at bena mine ikke ville mer.
Men de greide ikke å stoppe føttene mine.
Kurt forsøkte å holde meg igjen, men bena mine ble for snedige for ham.
Så gikk bena mine til Georg Alt.
Georg satt blek i stolen sin.
Så gikk føttene mine.
Hun mener akkurat det samme som alle foreningene sine.
Så lukket Georg døren og krøp bort til stolen sin.
I vinduskarmen satt sånn omtrent ti stykker og på skrivebordet hans lå det strødd med mennesker.
I hvert fall fikk Georg med seg hele banden inn på rommet hans hvor vi under stor jubel beslagla instrumentet og bandt eieren til en stol.
Nede ved bena mine pep hunden hans.
Hunden la seg ved bena mine og siklet.
Hunden hadde begynt å gnage på buksebena mine.
Ansiktet hans bestod av cirka en million dype rynker på kryss og tvers.
– Jeg vet ikke helt hva jeg vil, svarte jeg og drakk ut kaffen min.
Han fulgte meg ut til døren og tok hånden min.
Rynkene danset i ansiktet hans.
Så skinte solen rett mot vinduet hans og han trakk for gardinene.
Han satt inni kroppen min og slo løs.
Og stortrommen, hjertet mitt, slo voldsomt og fikk skinnet over brystet mitt til å bli stramt og ømt.
Da var det så mye annet som overdøvet trommeslageren min.
Hun banket forsiktig på døren min.
Det kunne godt ha vært bestemoren min for den saks skyld.
Jeg lå bare og hørte på kroppen min.
Hun bare satt der i stolen min, jeg så henne såvidt i halvmørket, og jeg lå i sengen min og klokken var to om natten.
Ordentlige, kraftige hulk og hun satt der foroverbøyd i stolen min med ansiktet gjemt i hendene.
Jeg vet ikke om det er selve kroppen min det er noe galt med eller omstendighetene.
De føler seg overintelligente bare fordi de greier å gå riktig med føttene sine.
Iselin Fram, jeg tror hun var forelsket i klossethetene mine.
Han rotet rundt i alle lommene sine og fikk en masse rynker i pannen.
Ansiktet hans var vilt opphisset, han skjøv meg til side og stormet inn.
Øynene hans ble smale og farlige.
Like etter så jeg ham stå utenfor vinduet mitt.
Georg Alt så på hånden min.
Konen hans satt i rullestol.
Gårdeieren bøyd det store ansiktet over mot øret mitt.
Jeg la merke til at pusten hennes luktet sterkt av pastiller.
Det viste seg at det var noe galt med dassen hennes.
Jeg satte meg ved bordet hans og bestilte en øl.
Det tok litt tid før han fikk løftet opp hodet sitt fra glasset.
Hodet hans falt ned igjen.
Jeg satt taus og drakk opp ølet mitt.
Dørvakten hadde kommet bort og stakk den store nesen sin over bordet vårt.
– Drikk opp ølet Deres og kom Dem ut! sa hun til Georg og gikk.
De vred hendene bak på ryggen min og dyttet meg inn på fortauet.
Da jeg kom hjem til Sorgenfrigate stod det en skummel fyr utenfor vinduet mitt.
Og frakken hans var knappet galt.
Jeg grep hånden hans.
Han sank tilbake i stolen igjen og noen rykninger for over ansiktet hans.
Stemmen hans var helt mild.
Øynene hans var trette og kroppen hans formet en dyp bue i stolen.
Stemmen hans dirret litt.

Man må ikke provosere gale mennesker, så jeg helte opp øl i glasset hans og prøvde å smile rolig.

Øynene hans fløt liksom over i hverandre.

Det var bare glasset hans som stod på den og det smalt i gulvet og knuste.

Jeg turde ikke røre meg og ventet bare på det neste trekket hans.

Stemmen min hoppet opp og ned.

Jeg hørte to dører smelle og like etter gled skyggen hans forbi vinduet mitt.

Jeg har allerede fortalt litt om ansiktet mitt.

Jeg er faktisk redd for ansiktet mitt.

Jeg prøvde av all makt å løsne opp ansiktet mitt og smile naturlig.

Står det noe om pendlere i den fordømte avisen din?

Han gjorde stemmen sin skarp men den passet bare ikke til det fete ansiktet hans.

Han hadde sånne spisse støvler og traff hånden min.

Nå er ikke jeg noen havørn når det gjelder sånn fysisk kommunikasjon men akkurat da følte jeg et raseri som fikk hele kroppen min til å riste.

Når piker møter meg står det plutselig skrevet mør med store bokstaver tvers over ansiktene deres.

Hele kroppen min blir skjør som porselen når jeg ser et konditori.

Det gjorde forbannet vondt i ryggen min.

Så la hun begge hendene over dynen min og sukket.

Jeg aner ikke hva som hendte men plutselig var det fullt av folk på rommet mitt.

Hun bøyde seg enda nærmere mot meg og tårene hennes lagde store mørke flekker på dynen min.

Ansiktet hennes var nesten oppløst.

Jeg kjente de varme tårene hennes dryppe ned på ansiktet mitt.

Jeg trenger ikke den fordømte kjærligheten din!

Han hadde fotografiapparatet sitt hengende rundt halsen.

Søsteren min og Else kom inn fra kjøkkenet med en stor kopp varm melk.

– Og du burde hvertfall ikke snakke om kløner, fortsatte den hyggelige søsteren min.

– Han blir lett sur, han broren din, hørte jeg Kurt si.

Jeg kunne ikke huske at jeg hadde bedt dem og det var i hvert fall ikke fødselsdagen min.

Og øynene hennes!

Else lot hånden gli lengre nedover og tok et godt tak rundt pikken min.

Jeg kastet et raskt blick bort på foreldrene mine.

Bevegelsene hennes var harde og rytmiske.

Else holdt rundt det slappe lemmet mitt.

Så reiste mor seg og kom vaklende mot sengen min.

Jeg har aldri hatt piano på hybelen min.

Jeg tok hånden hennes og holdt den.

– Hvem er det? spurte hun og pekte på foreldrene mine.

– Hun med lommetørklet er moren min og han med fotografiapparatet som går rundt på gulvet, er faren min, svarte jeg.

Jeg klemte litt hardere på hånden hennes.

Hun reiste seg og slapp hånden min.

Jeg reiste meg forsiktig og kjente etter om ryggen min fremdeles var hel.

– Har du mistet nøklene dine? spurte han forskrekket og kom mot meg.

Lungene mine var vettskremte.

– Jeg skal hjem til foreldrene mine i Kragerø.

Ansiktet hans var blekt og luggen hans sprikte i alle retninger.

Da jeg kom inn på lesesalen på Sophus Bugge kjente jeg de harde dunkene i brystet igjen og bena mine stanset momentant.

Jeg nikket noen ganger til henne og begynte å organisere skrivematerialet mitt.

Viserne mine passerte ni, fremdeles summet det stemmer overalt, en sånn intens skarp hvisking, som om hele lesesalen var full av insekter eller en gresshoppesverm.

Bare hjertet mitt banket, jeg ble livredd for at trommeslageren skulle begynne å spille, jeg holdt hånden over brystet for å dempe slagene.

Det ble helt tomt i hodet mitt.

Alt inni hodet mitt var skrappt bort, jeg var helt hul.

Noen bare ristet på hodet, noen lo, jeg så hvordan alle eksamensvaktene reiste seg fra stolene sine og kom mot meg.

Ansiktet hennes var ubeskrivelig.
Så var det en som rev Edvard Beyers litteraturhistorie ut av hendene mine.
En av pensjonistene kom ut med alle sakene mine.
Hun gikk inn den lille, hvite porten og hadde kurs rett mot bordet mitt.
Vi lever vel neppe så lenge, lo han og drønte en neve i ryggen min.
Jeg gikk tilbake til sengen og godsnakkett litt med kroppen min.
Demonstrasjonsdamen så på meg og nå gikk smilet hennes helt rundt hodet.
Hun forsøkte av all kraft å beherske stemmen sin <IP> og de lange lyserøde fingrene hennes lå strødd utover bordet og lagde dype kloremarker i respatexen.
De hadde sånne små navnskilt på nylonfrakkene sine.
Jeg stod altså der ved bordet mitt med kaffekjelen i hånden og telte atten forskjellige pålegg.
Så tok hun seg sammen og forsøkte å ordne ansiktet sitt.
Hun stod slik urimelig lenge og ansiktsfargen hennes for gjennom hele regnbuen.
Da hun rettet seg opp hadde noen lange hårstrå falt ned i ansiktet hennes.
Hun var fuktig i pannen og den lille sminken hun hadde på seg rant nedover ansiktet hennes.
Det var som om en eller annen idiot trakk piggetråd opp gjennom halsen min.
Bæreposene hennes hadde veltet og et par ølflasker trillet ut på gulvet.
– Synes dere virkelig at samfunnet vårt er så forferdelig? spurte hun plutselig.
Hun stod fremdeles der ute på gulvet og visste ikke helt hvor hun skulle gjøre av hendene sine.
Så stanset hun plutselig, kroppen hennes ble slapp igjen og armene falt ned langs siden.
Hvis du ikke vil gifte deg med meg skal jeg trekke en av posene dine over hodet og dø der inne med Samvirkelaget speilvendt foran øynene mine.
Jeg drakk opp ølet mitt og skulle til å reise meg.
Jeg løp mot utgangen og hørte fremdeles stemmen min knitre bak meg.
Du kan kjøre drosjen din til Club 7.
Pulsene mine satte ny banerekord da jeg slapp det siste tallet.
Fingrene hans var som klør.
Nattskjorten hans valet i trekken.
Månelyset sivet inn gjennom sprekker i taket, glitret i de blanke øynene hans.
Faren hennes hadde ikke klart å finne noen mann til henne, enda hun slett ikke var stygg.
Han hadde tak rundt håndleddet hennes nå, han vred armen hennes rundt på ryggen og slapp håret mens han presset henne mot seg.
Han bet henne i leppene, tvang munnen hennes opp med tenner og tunge og kysset henne hardt.
Med høyre hånd tok han tak i halslinningen på nattserken hennes og flerret den av henne.
Han løftet på nattskjorten sin og presset seg mot henne, med kneet tvang han bena hennes fra hverandre.
I neste øyeblikk lå hun med ham over seg, og vekten av kroppen hans holdt henne fast.
Han var inne i henne med et rykk, og en hissig varm smerte fylte hele kroppen hennes.
Så ble hun liggende og brekke seg til magen hennes ga opp av ren utmattelse.
Gunn satte flettene opp i en krans på toppen av hodet hennes og dekket det med et hvitt hodelin.
Enda en gang streifet tankene hans kvinnen han hadde sett.
Han hevet den høyre hånden mens han holdt godt tak i halsen hennes med venstre.
Det var blod i munnviken hennes.
Han slapp henne, lot henne falle sammen foran føttene sine.
Han så ned på henne, galskapen forsvant ut av blikket hans og han så nesten trist ut.
Helena sukket oppgitt og trakk sjalet sitt tettere om skuldrene slik at det skjulte halsen og barmen hennes.
Det eneste som ikke lignet Elisabeth Edwardsdatter var håret, det var tykt og honninggult og hang løst over skuldrene hennes.
Hun hjalp ham med å rive kjolen sin av, hun røk snøringen i hosene hans, kunne ikke vente.
Fingrene hennes kjølte med det venstre øret hans.
Hanna lå i armkroken hennes, guttene tett inntil henne på den andre siden.
Med en eneste bevegelse samlet hun alle tre opp i armene sine.
De lå ved barmen hennes nå.
Han hadde skrevet om følelsene sine i brevet.

De var trassige og trofaste, og det var dem hun bygget hele livet sitt på.
Hånden hans strøk over døren, som om han lette etter slåen i mørket.
Ansiktet hans lå i skygge, og flammen blafret i trekken og fikk øynene hans til å glitre.
Han er ikke snill mot kvinnene sine,» sa Elisabeth lavt.
Arnulf prøvde å se strengt på henne, men hun kunne se angsten dypt inne i øynene hans.
Siden faren hennes døde, hadde Arnulf forandret seg.
«Jeg har sagt det før - jeg sier det igjen,» stemmen hennes var iskald.
De løp sikkert om kapp med ungene hennes gjennom gården, opp trapper og bortover svalganger, gjemte seg bak hjørner og tønner.
Hun hadde ikke sett annet enn det bleke, triste ansiktet hans.
Men da han sa han skulle komme tilbake, hadde øynene hans glitret av trass og kjærlighet.
Elisabeth kjente tårene hennes mot håndbaken sin.
«Hadde du gjort det om du kunne?» spurte Marie tett ved øret hennes.
Elisabeth snudde seg og åpnet armene for lillesøsteren sin.
Den fikk skipene til å duve og slite i fortøyningene, mens de slo skrogene sine mot hverandre.
Enda en gang var tankene hans i Bergen.
Elisabeth hadde det stritt, skrev Klaus, for mannen hennes, Arnulf, var ikke helt frisk.
De store, triste øynene gransket ansiktet hans.
Hun la en finger på leppene hans, stanset ham.
«Jeg har ikke klart å bære frem barna dine.»
«Den lille gutten vår...»
Hannes bøyde seg over henne og tok henne forsiktig i armene sine.
Han kjente tårene hennes mot kinnet sitt, små feberhete tårer.
Han strøk forsiktig over det lange løse håret hennes.
Han studerte ringen sin, en ganske pen signet i gull med bumerket hans på.
Han hadde kontroll med kvinnene sine...
Døren hennes var lukket.
«Helena?» sa han, mens øynene hans prøvde å venne seg til mørket.
«Hun er ikke her,» sa den varme stemmen hennes et sted foran ham.
«Du tenker visst bare på forretninger, du,» mumlet hun og grep øreflippen hans mellom tennene.
Øynene hennes glitret mot ham.
Han ville si noe, men hun la pekefingeren over munnen hans.
Drømmene hans var alltid verre når han hadde drukket.
Hun hadde fått være alene med tankene sine.
Når hun lukket øynene kunne hun kjenne hendene hans mot huden sin.
Den klaret tankene hans.
Hun trivdes med kroppen sin.
Han kunne høre treskoene hennes slå mot gulvet idet hun forsvant.
Stemmen hennes lovet så mye.
Langsomt tok hun ansiktet hans i hendene sine og kysset ham forsiktig på nesene.
Hun hørte at han trakk pusten dypt, og kjente hånden hans stryke forsiktig over den venstre brystvorten.
Hun klamret seg til den svette kroppen hans, bet ham i skulderen og stønnet høyt.
Stemmen hans dirret av følelse.
Et øyeblikk streifet Helenas ansikt tankene hans, men han skjøv det fra seg og sa til seg selv:
I mellomtiden fikk Elisabeth fylle tankene hans helt, og alene.
Han sa navnene deres lavt for seg selv når han skrittet over dem.
Ansiktet hans var sterkt og blekt, han var skjeggløs og de mørke store øynene stirret på henne under buete bryn.
Et smil som fikk ansiktet hans til å lyse, selv øynene hans lo.
Han så ned på den tynne, unge piken, så beundringen i blikket hennes.
Hun fikk være i fred med tankene sine.
Stemmen hennes var som is nå, men han lot seg ikke skremme av det.
Luften dirret av nærværet hans.
Han strakte hendene mot henne og grep hendene hennes, førte dem opp til sin munn og dekket dem med kyss.
Han dro henne inn i favnen sin, og stirret henne dypt inn i øynene.

Stemmen hennes skalv.
Hun kjente hvordan kroppen hennes våknet i armene hans, mot hennes vilje.
Han strøk hånden forsiktig over kinnene hennes.
Munnen hennes var så fristende, så lik Helenas.
Ansiktet hans kom nærmere og nærmere, hun lukket øynene og ventet på følelsen av hans munn mot sin.
Klaus fomlet etter dolken sin.
Elisabeth grep hånden hans, stagget ham.
Helena strøk håret vekk fra pannen hans og så ned i det bekymrede ansiktet.
Han grep tak i hendene hennes og dro henne ned igjen.
Det var bryllupsdagen hennes.
Erling Sigurdsson måtte da bli fornøyd med bruden sin.
Han var like fargerik som husstanden hans var grå.
Han så det, han ga henne tørkleet sitt og insisterte på å tørke opp.
Hånden hans streifet låret hennes, og ble liggende der en stund.
Erling hadde latt hånden sin ligge på Maries lår hele tiden.
«Da skal du få belønningen din.»
Han var oppå henne og tvang bena hennes fra hverandre med knærne.
Hver gang det trengte seg inn, slo vekten av kroppen hans luften ut av henne.
Han slapp håret hennes.
«Er du lei av barnebruden din allerede?»
Øynene hans søkte i mørket, fant henne.
Han tok haken hennes i hånden og tvang henne til å se opp på seg.
Hendene hans var som klør da han rev nattserken av henne.
Han grep etter brystene hennes.
Han strøk hånden forsiktig over magen hennes.
Han satt så godt der, alene med tankene sine.
«Kjæreste vennen min,» sa hun, og klemte ham litt, «jeg er veldig glad i deg.»
Varmen holdt på å vende tilbake i de gustne kinnene hans.
Hvor lenge ville kreftene hennes vare?
Elisabeth ville at barna hennes skulle lære å lese og skrive når den tiden kom.
Der satt Arnulf og sov i en krok, mens den ene sønnen hans lå krøllet opp i armkroken hans og sov han også.
For det var det han fylte dagene sine med.
Men han var seig, og stod ikke tilbake for de to eldre brødrene sine i noe.
Det glitret i de grønne øynene hans.
Han strøk henne forsiktig over ryggen, sa navnet hennes med myk og god stemme.
Etterpå lå hun i armkroken hans og kilte ham på brystet, mens han lo og kjærtregnet henne dovent.
Begjæret blandet seg med latteren i blikket hans.
Hun strakte seg opp mot ham, flettet fingrene inn i håret hans og dro ham ned til seg.
Munnen hans var så god mot hennes munn.
Livet hennes var helt igjen.
Han ville kysse henne igjen, og dro henne varsomt ned på fanget sitt.
Hun strøk en finger over barten hans og tvinnet den langsomt.
Den trakk skyene sine forsiktig rundt seg, som en blyg jomfru, og skinte ned på snødekte Liibeck.
Elisabeth ålte seg opp langs kroppen hans, slikket ham som en hund.
Hun ga seg ikke, og nå fikk hun oppmerksomheten hans.
Han hadde sovet i klærne sine, hadde svettet i søvne slik at han var våt nedover halsen.
Han grep hånden hennes og satte seg tungt på krakken ved sengekanten.
Øynene hennes glitret et øyeblikk av liv, men det sluknet med en gang igjen.
«Nå kan jeg dø,» stemmen hennes var nesten helt borte.
Han kjente at hånden hennes ble slapp, men likevel ville han ikke slippe.
Hannes slapp hånden hennes og snudde ryggen til sengen.
Arnulf la en hånd på armen hans.
Vinen dryppet av skjegget hans, øynene glitret av raseri.
«Du lar konen din tukte deg!»
Arnulf grep halslinningen hans igjen og ristet kraftig.
Trassen var gått ut av øynene hans.

Bare stemmen hennes var nok til å gi ham ilinger nedover ryggen.
Den dype stemmen hans klang så fint oppe under takhvelvene.
Trangen til vin var i blodet hans, akkurat som trangten til å kjenne Helenas lepper mot sine.

«Aldri mer, Arnulf,» hvisket hun, den hvite hånden strøk over kinnet hans.
Treskoene hans dundret mot den tredekte veien der han løp til eldhuset bak i gården.
«Å, nei,» utbrøt kameraten hans og spisset ørene, «hva var det som hendte?»
«Takk Gud for det,» sa hun, «han slår ikke konen sin.»
Endelig skulle han få se barnet sitt, datteren de hadde unnfanget i gresset en sommerdag.
Tankene hans vandret nordover opp langs Danmark, over Skagerak og opp langs norskekysten, til steingarden oppunder fjellsiden.
For det meste passet hun de to brødrene sine.
«Jeg kunne ikke røre henne... jeg prøvde, men hånden min gikk rett gjennom henne.»
Han så bare gjengangerne sine.
«Hvor er støvlene mine, elendige kvinnfolk?»
Han var borte hos henne i to skritt og rev dem ut av hendene hennes.
Stemmen hans var hånlig, og han formet hvert ord som den mest utsøkte fornærmelse.
For hver dag som gikk ble bønnene hennes mer intense.
Hun hadde til og med tatt det med i aftenbønnen sin, bedt Gud fri henne fra ham.
Det var alltid den rette ærbødigheten i stemmen og manerene hans når hun snakket til ham.
Elisabeth var storesøsteren hennes, og det var noe helt spesielt.
Har du tenkt å stå der i hele dag?» spurte han surt, «eller vil du komme deg ut og bort til søsteren din?»
Den gamle så på henne, øynene hennes spilte Maries følelser.
Marie var blitt datteren hennes, hun var oppriktig glad i henne, og hatet å se hvordan Erling behandlet henne.
Hele kroppen hennes ristet.
«Han er ikke mye gjestfri, mannen din.»
Det var et trett smil, uten den gløden smilene hennes hadde hatt før.
Hun hadde et sjal på hodet slik hun etter rett skulle ha, men det skjulte ansiktet hennes også.
Han verket etter å holde rundt henne, å være det for henne som mannen hennes ikke var.
Hun hadde ennå ikke sett dobbeltgjengeren sin, men en dag ville hun få se henne.
Kvinnen begge mennene hennes forvekslet henne med.
Kanskje Elisabeth visste hvem faren hennes var?
Klaus bøyde seg over Helena og så inn i øynene hennes.
Det var som om hun ikke så ham, som om tankene hennes var ved jordens ytterste grenser.
«Kjæreste,» han strøk forsiktig over håret hennes.
Stemmen hans steg.
«Tilgi meg, vennen min, tilgi meg, jeg mente ikke å være slem mot deg.»
Helena gikk inn til pleiemoren sin.
«Hvem var faren min?»
En dråpe kjøttsaft rant fra munnviken hennes, og dryppet ned på bordet.
«Det var bedre, ungen min,» sa Gunn og smilte.
Hun lengtet etter å kjenne de sterke armene hans rundt seg.
Flere av elskerne hennes ville ha det slik.
Hun syntes synd på konen hans lenge etterpå.
Helena tok armen hans forsiktig.
Stemmen hennes runget oppunder taket, et fremmed ekko, en lys som ikke hadde noe i en kirke å gjøre.
«Hva heter du, barnet mitt?» spurte han og holdt hånden hennes fast i sin.
Huden hans var tørr som pergament, knoklene nesten bare under den.
Noen år senere døde konen hans og han tok en pur ung brud.
Fader Lars hadde holdt hånden hennes da hun oppga ånden.
Stokken hans lå et godt stykke fra ham, ved benken ved kirkedøren.
Tårene silte nedover kinnene hennes.
Elisabeth strøk hånden over håret hennes.
Bodde elskereren hennes her?
«Vær hilset!» sa Helena, stemmen hennes var iskald.
«Hvis jeg ikke ble konen hans, kunne han jage oss fra gård og grunn, både Arnulf og

Elisabeth og alle ungene.»
Hun grep armen hennes.
Var den andre elskeren hennes hos henne nå?
Det måtte være der elskeren hennes var.
Hun hadde gått tilbake til Halvorsgården etterpå, og da han banket på døren hennes litt senere, fikk han høre at hun ikke var hjemme.
Allerede før soloppgang var han på post utenfor døren hennes, men hun viste seg ikke, og hver gang han banket på var det det samme.
«Elskeren din sitter borte hos meg,» sa Gunn.
«Jeg tror ikke han gjør det, vennen min.»
Helena bøyde seg frem og tok tak i hånden hennes.
«Jeg har snakket med en av søstrene mine.
Hun snufset ikke, hun skrek ikke, tårene bare trillet nedover de bleke kinnene hennes.
Han så opp, en ung pike stod ved bordet hans.
Bena hans var borte.
Han falt mot den, og den sprang opp under vekten av kroppen hans.
Noen grep tak i armene hans og halte ham på bena.
Hånden hans hadde ikke kraft mer.
Det var avsky i stemmen hennes.
«Helena, min elskede, jeg fikk brevet ditt!»
Hun kjente kroppen hans mot sin, kjente lep-
Hun snudde seg mot favntaket hans.
Den smilende munnen hans var så nær.
Hun kjente den varme pusten hans.
Hun strøk en finger forsiktig langs kragebenet hans.
Hun godtok forklaringen hans, hun kjente ham.
La hånden hans på et av lårene sine, og hvisket:
Han hadde ikke glemt Lovise, men hun var blitt en skygge, en mild sorg et sted i bakhodet hans.
En spekkhugger hoppet til og bet seg fast i halen til den store hvalen, saktet farten dens enda mer.
Men den lille følgesvennen dens var ikke å se noe sted.
Tårene rant fra de såre, røde øynene, nedover kinnene hans.
Langsomt åpnet han den knyttede neven sin og strakte fingrene.
Arnulf holdt noe usynlig i armene sine.
Elisabeth snudde oppgitt ryggen til den gale mannen sin og gikk.
En del av henne ville ikke godta galskapen hans.
Trenget gjennom klærne hans.
Hele sjelen hans protesterte.
Han grep etter jakken hans, klarte å få tak i det tykke, våte stoffet.
I neste øyeblikk var den andre en slapp kropp i armene hans.
«Du reddet broren min...»
Han tok broren sin i armene og prøvde å varme ham med sin egen kropp.
Han hadde en gammel hatt av lær, med bred brem som la øynene hans helt i skygge.
«Dere får legge dere under fellen, så skal jeg få tørket klærne deres.»
Hun bar fremdeles brevet hans på seg.
Hun ville ha Arnulf ved sin side, og en gang ville barna hennes ligge der også, sammen med dem.
Stemmen hans var sår av gråt.
Han flerret opp skjorten sin, blottet brystet.
Øynene hans skinte med overjordisk glans, vidåpne og vanvittige øyne.
Han var gjennomvåt av svette og urin, tårene rant og dryppet av skjegget hans.
Ansiktet hans var svart av jord, bare øynene lyste.
Skrikene hans jaget henne ut av gården og opp mot kirken.
Han tok hendene hennes, prøvde å roe henne ned.
Han holdt hardt i hendene hennes nå.
Fader Gregorius så inn i øynene hennes og tenkte på sin egen besettelse.
«Kom, Elisabeth,» hvisket hun og la armen varsomt rundt søsteren sin.
«Slipp meg ut herfra,» ba han med falsettstemmen sin.
Ordene hennes ble hengende i luften som vond lukt.

Det var noe underlig med blikket hans.
Hun stod opp, ville selv åpne døren for ham og ta ham rett i armene sine.
Regndråpene blandet seg med tårer, og rant nedover skjegget hans.
Ansiktet hans var helt tomt for følelse, øynene var kalde.
Hun kjente plutselig hendene hans rundt halsen sin.
Hun prøvde å få ham til å slippe, hun klorte på hendene, hun klorte etter ansiktet hans.
Han holdt henne til det sluttet å rykke i kroppen hennes, til hun slo opp de brystne øynene.
Han hadde tatt skjønnheten hennes fra henne.
Hun var blå i ansiktet, tungen stod ut, som om hun geipet, og det var blod på leppene hennes.
Det var Harald Olavsson, en av de gamle svirebrødrene hans.
Blikket hennes fulgte Marie gjennom rommet.
«Så, så, jenten min, det går snart over.»
Øynene hennes ble kulerunde av forbauselse, munnen falt åpen.
Helena gikk svært sjelden ut, og i stuene mine viste hun seg nesten aldri.
«Hun var søsteren min?»
Jeg vil se graven hennes, kan du ta meg med dit?»
«Kan jeg få se håret ditt?»
Hun trakk kappen sin tettere om seg og snudde ryggen til Elisabeth.
Mannen som hadde reddet livet hans.
De hvisket navnet hennes!
«Jamen, hvorfor det, da, Erling?» hadde en av svirebrødrene hans, en gråhåret fyr som var i hilden, sagt.
Erling Sigurdsson grep tak i armen hans og tvang vinkrukken fra ham.
Hun hadde vært i tankene hans så ofte.
Det siste brevet hans hadde vært om Lovise...
Det lå på pulten hans, dekket av et fint lag støv.
Han kunne ikke se ansiktet hennes.
Stemmen hennes!
Han hadde mest lyst til å gråte, slik hadde han lengtet, det var som om den løste den vonde knuten i brystet hans.
Hun hørte Kevin og Toby i gangen utenfor, og hele kroppen hennes stivnet.
Da frøs smilet til is i ansiktet hennes, og armene og beina nektet å samarbeide.
«Til Elise» var helt forsvunnet ut av hodet hennes.
Men plutselig nektet fingrene hennes å røre seg.
Applausen lød hul i ørene hennes.
Tårene sved i øynene hennes.
Så fikk hun øye på det lille flygelet som stod så stolt på kommoden hennes.
Et bilde av hovne, gullhårede Joanne Tripper for gjennom hodet hennes.
Det virket som om stemmen hennes gav gjenlyd på den tomme gårdsplassen.
Adam var oldebarnet hennes, og han bodde hos henne.
Det gjorde foreldrene hans også, når de ikke var ute på reise.
Hendene hennes skalv og beina kjentes ut som om de ikke ville bære henne et eneste øyeblikk til.
«Men jeg er nødt til å gå, jeg også, ellers kommer foreldrene mine til å tro at jeg er blitt kidnappet.
Og faren hennes hadde reist fra henne da hun bare var tre år.
Libby var ildrød i fjeset, og hun visste at kinnene hennes glødet.
Libby rev seg løs og øynene hennes skjøt lyn.
Tennisskoene hennes slo mot asfalten.
«Er det noe jeg kan hjelpe deg med, vennen min?»
«Men jeg har studert trekkene hans, og nå tror jeg at jeg kan slå ham.»
Libby rødmet og så ned på føttene sine.
«Jeg skal bort til de nye naboene mine med et par ting.
Hun smilte, og rynkene rundt øynene hennes ble dypere.
Grandma rørte i koppen sin med en sølvskje.
Jeg skal rope på mannen min.
Låven din må da være bygget for over hundre år siden.»
«Her er rommet mitt,» sa Jill stolt og skjøv opp ei brei dør.

«Grandma kommer til å spørre om dere vil komme i kirka vår i morgen.»
Hva skulle hun nå gjøre med livet sitt?
Med tunge skritt gikk hun bort til Grandma og hentet sykkelens sin.
Sykkelen hans stod ved siden av huset da hun kom hjem.
«Hva er det, vennen min?»
Libby ville løpe ut av kontoret og låse seg inne på rommet sitt.
«Det var dumt, vennen min.
«Smil, vennen min.
Du må ikke bli voksen så fort, vennen min.
Der stoppet hun og la hendene på skuldrene hennes.
«Det fikk du igjen for at du ødela flygelet mitt!»
Hun gikk inn på rommet sitt og lukket døra stille.
Libby skalv, selv om det var godt og varmt på rommet hennes en slik kald kveld.
Når ville Susan komme stormende inn på rommet hennes og kjefte for at hun hadde knust den vesle jenta med kattungen?
Libby skrukket nervøst sammen det myke skjørtet på nattkjolen sin, med øynene klistret til døra.
Håret til Susan flagret rundt hodet hennes.
«Du er ikke søsteren min, og det kommer du aldri til å bli heller!»
Brystet hennes steg og sank.
«Hva er det som feiler deg i dag, Elizabeth?» spurte Ben inn i øret hennes.
I kirka løp hun inn på bibelklasserommet, satte seg og la Bibelen sin på setet ved siden av seg.
Da hun spurte Bob, ga han henne lov, og Libby fulgte takknemlig Jill bort til bilen deres.
Jeg skal vise deg boka mi.
«Fortell meg om boka di.»
Jeg vil også helst snakke om boka mi, men det kan jeg ikke når hele familien kommer.
Vent til vi er trygt inne på rommet mitt.»
Libby knappet blusen sin langsomt og puttet den ned i buksa.
Det var før jeg begynte å skrive på boka mi.»
Han sier at evnene hans er selv-lærte og ikke noe virkelig talent i det hele tatt.»
Kommer Jill Notebooms suksess til å ødelegge den berømte faren hennes?»
Hun låste døra, smilte til Libby og gikk sakte bort til skapet sitt.
«Jeg har boka mi her.»
Livet hennes virket plutselig så tomt.
Hun satte skrinet på pulten sin og la nøkkelen på lokket.
Det var fra bestemor LaDere, den ordentlige bestemoren hennes.
Jill hadde sagt at hun ikke kom til å overleve hvis noe skjedde med den dyrebare boka hennes.
Han la armen om skuldrene hennes da de gikk bortover gangen.
«Du trenger ikke bli redd, jenta mi.
Håret hans var nesten like rødt som håret til Ben og Toby.
Men selv om hun ikke gjør det, har hun undertegnet adopsjonspapirene dine.»
Han klemte skulderen hennes med den store neven.
Latteren døde i halsen hennes da hun fikk se at Susan var på vei opp trappa.
«Er det noe i veien, vennen min?»
Hun løp av gårde, ei dør slo igjen og Libby skjønnte at Susan var på rommet sitt.
Bob grep hånda hennes og stoppet henne.
Da kunne han bruke slede til å kjøre familier som skulle hente juletre i blågranfeltet hans.
Hjertet hennes hamret.
Da bussen stoppet for å ta på Jill og Paul, kom Susan bakover til Libby og slapp en sammenfoldet papirlapp i fanget hennes.
«Jeg tok ikke det dumme flygelet ditt, så slutt å skylde på meg.»
Skal du ha hemmeligheter for meg helt i begynnelsen av vennskapet vårt?»
«Jeg har lest boka di.»
Hvem var det da som hadde tatt flygelet fra skuffen hennes?
«Du sa at du hadde lest boka mi.
«Du kan også få navnet ditt på den, hvis du hjelper meg nok.»
Jill lente hodet helt bort til øret hennes.

Libby lurte på om de kunne høre hjertet hennes dunke.
De blonde håret hennes hang langt og fyldig rundt de smale skuldrene og nedover ryggen.
Libby visste at Joanne likte å vise fram den pene figuren sin.
Joanne tok nervøst noen skritt bakover og klemte bøkene sine inn mot brystet.
«Men jeg mener fremdeles at det var du som tok det lille flygelet mitt!» hadde Libby sagt.
Libby gav hoppa si et eple.
Kevin trakk i jakka hans til han dumpet ned på setet igjen.
Stemmen hennes døde bort og hun fikk tårer i øynene.
Libby kikket fort bort på ham, og så ned på hendene sine.
«Skal si trærne dine har vokst, Ben,» sa Bob og trakk av seg hanskene.
Jeg skjønner ikke hvordan du kan snakke om følelsene dine slik du gjør.»
Hun kom ikke til å gjøre narr av henne eller røpe hemmelighetene hennes.
«Det du forteller meg, skal jeg ikke en gang skrive om i boka mi.»
«Kanskje det blir lettere for deg å glemme det hvis du arbeider med boka mi.»
På toppen stoppet hun og så ned på de lange, slanke fingrene sine.
«Hun er på rommet sitt og leser.»
Joe var dratt på tur med familien sin, ellers hadde han vært her sammen med Susan.
Det var som ei kald hånd strammet seg rundt hjertet hennes.
«Jeg savner spillingen din.»
«I skuffen din, da jeg skulle legge nedi noen klær.
Og så skulle jeg ta det opp på rommet ditt.»
Hjertet hennes stod nesten stille.
«Kanskje en av de andre ungene har tatt det med seg opp på rommet ditt.»
«Hvor er flygelet mitt?»
«Hvor er flygelet mitt, Susan?»
Susan snudde seg, fort som et lyn, og de blå øynene hennes gnistret av sinne.
Joe har gitt meg noe som er mye finere enn det dumme lille flygelet ditt!»
«Libby tror at jeg har tatt flygelet hennes, og det har jeg ikke!» sa Susan sint.
La oss be ham hjelpe oss å finne det, for vi vil ikke ha ufred i hjemmet vårt.
Ettermiddagssola fikk det brune håret hennes til å se nesten blondt ut.
Libby trakk på skuldrene og prøvde å virke helt rolig, selv og hjertet hennes dunket vilt.
«Jeg er her for at vi skal arbeide på boka mi.
«Brøren min ønsker seg en hest,» sa Jill som stod og ventet ved siden av staldøra.
En fjøskatt mjauet, kom løpende og gned seg inn mot beinet hennes.
«Jeg må hente skrinet mitt.»
En katt krøp opp på fanget hennes og hun klappet den forsiktig.
Hun så på de lange, slanke fingrene sine mot den gylne kattepelsen.
Vinterpelsen hennes var allerede lang og tykk.
Libby så ned på støvletuppene sine og kjempet mot kvalmen.
Hun gikk langsomt fra skrivepulten sin og bort til den røde golvputa.
«Det er jenta mi, det,» sa Vera.
Hun smilte takknemlig for at Vera var moren hennes nå.
Susan kom bort til henne og Libby kunne se at øynene hennes skjøt lyn.
«Si det, Susan, ellers brekker jeg armen din.»
Hvordan skulle hun orke å fortelle til Jill at boka hennes var borte for alltid?
Denne gangen hadde ikke Gud svart på bønnen hennes.
Hjertet til Libby dunket hardt i brystet hennes.
Løgnene brant i halsen hennes.
Hun er oppe på rommet sitt.»
Kanskje hun måtte gi opp drømmen sin?
Øynene hennes ble fulle av tårer.
Hendene hennes var aldri rolige.
Libby så ned på Bibelen i fanget sitt.
Frokosten satt fast i halsen hennes.
De brune øynene hans var bekymret.
Hjertet hennes banket så han måtte høre det.
«Slapp av, vennen min, jeg skal ikke skjenne på deg.»
«Husk at Jesus hjelper deg, vennen min.»
Hun lukket døra bak seg og Libby ble stående og se opp på Jill og undre seg over det merkelige uttrykket i ansiktet hennes.

Hun hadde gitt opp drømmen sin og det skulle hun ikke ha gjort!
Men det var annerledes med Jill, for boka hennes var jo ikke ødelagt.
Susan gikk bort til skrivepulten sin og trakk ut den øverste skuffen.
Tårene rant nedover kinnene hennes og hun tørket dem bort.
Libby så fra den beste venninnen sin og bort på søsteren.
«Kan du nå fortelle meg hva du gjorde med det lille flygelet mitt?»
«Jeg trodde kanskje jeg kunne få bli med på jentepraten,» sa hun, og de blå øynene hennes lyste.
«Nei, ikke ennå, vennen min,» lo Vera.
Jill stoppet, og det var noe i stemmen hennes som fikk Libby til å skvette.
Jeg må gi opp drømmen min.»
«Jeg burde si til foreldrene dine at du ikke vil bli konsertpianist, slik at de kunne få skikk på deg.»
Kanskje hjernen hennes kom til å sprette ut?
Da hun snudde og skulle gå hjemover igjen, hørte hun at noen ropte navnet hennes.
Den teddyforede fløyelsjakken hans så varm ut.
Hun så ned på hånda hans og opp på ham igjen.
Hun er kjæresten min.
«Det er pianoet som er livet ditt, Libby.
Hun ville ikke miste det musikalske talentet sitt.
Det er best du møter Susan før hjertet ditt brister!»
Joe hang jakka si ved siden av den røde til Susan.
«Takk for at du kom tilbake med det lille flygelet mitt.»
Han gikk mot stuedøra og hun så ned på flygelet sitt.
Det rislet kaldt nedover ryggen hennes av glede.
«Du har virkelig et stort talent, vennen min.»
Bob la armen om de tynne skuldrene hennes, og hun tvang seg til å bli rolig.
«Jeg vet at dere betaler Rachael Avery en masse penger for pianotimene mine.
«Men det er ikke stort nok,» sa Libby og holdt hardt rundt knærne sine.
«Hvorfor sier du det, vennen min?» spurte Vera.
Lærerene hennes hadde nesten gitt henne opp, men hun hadde en drøm, og hun var villig til å arbeide hardt for å nå den.
Du hører den musikken som kommer fra fingrene hennes.
Libby så på fingrene sine og kjente pianokrakken mot ryggen.
Hun kunne ikke gi opp drømmen sin, like lite som hun kunne slutte å puste.
«Jeg ser på smilet ditt at du er klar til å begynne å jobbe igjen,» sa Bob og smilte bredt.
«Det er jenta vår, det!»
«Spill for oss nå, vennen min,» sa Vera.
Bob stilte seg bak henne og la hendene på skuldrene hennes.
«Stå på, jenta mi.
Hun ville ikke gi opp drømmen sin!
Hun gledet seg veldig til å fortelle bestevenninnen sin hva hun hadde bestemt seg for.
«Kan jeg få autografen din?»
Det er Ruby, Ruby i klassen hans.
Ruby kommer etter og kikker nærmere på ansiktet hans.
– Der er anden min!
– Anden din?
– Øynene dine er helt grønne!
Og nesa di er oransje!
Han går inn på rommet sitt, tar fram arbeidsheftet, og skriver:
Skjegget hans vokser ut tre ganger om dagen og fem ganger om søndagen.
Faren lener seg over ham og pusten hans lukter sigarett og kaffe.
Nevene hans er svære som blomkål.
Glenn holder hardt i armen hans.
Herman ser ned på skoene sine og puster tungt.
Bjørnar stikker stålrammen som en pistol mellom øynene hans.
Pappen tar Hermans hand og legger det digre øret inntil munnen hans.
Herman lurte på hvordan maurene klarte å komme seg inn i beina hennes.
– Jeg tenker jeg vil ha det som broren min.

- Og hvordan har broren din det?
- Kan du si til moren din at jeg gjerne vil snakke litt med henne?
Moren plasserer esken i armene hans og skyver ham mot døren.
- Har vi tid til å snakke sammen idag? hvisker han og legger den rare hånden sin på Hermans arm.
De stakk en kniv i hjertet mitt så jeg ble liggende død på gulvet.
- Hodet ditt.
Moren stryker fingeren langs skillen hans, han begynner å le og må spytte ut kastanjen.
Hun legger fingeren på pannen hans og dytter ham sakte ned i sengen igjen.
Det datt rett ned i munnen min.
Moren stryker ham gjennom håret, og etterpå må han undersøke fingrene sine.
Til slutt stiller moren seg bak ham og grer håret hans med sin egen børste, som ligner et visnet piggsvin.
Jeg greier aldri å huske telefonnummeret mitt, peser han.
Doktoren legger en kald dings på ryggen hans og ber ham om å puste dypt ut og inn.
Han rygger bakover og treffer sykesøsteren, som legger hendene tungt på skuldrene hans.
Begge kommer inn på rommet hans og faren tryller med kastanjene, og han tryller så hardt at to blir borte.
- Nå skal du klatre opp i tauet til du treffer taket med det lille hodet ditt.
- Få låne kammen din, sier Glenn.
- Få låne kammen din!
Herman blir sittende, han hører latteren som sakte forsvinner, men det henger fast et ekko i ørene hans.
Hjertet hans er helt i utakt, og knuten strammer sånn at han nesten ikke kan puste.
Hatten hennes er pakket inn i gjennomsiktig plast og det stikker avispapir opp av skoene hennes.
- Det er anden min.
- Snakker du om moren din nå, Herman?
- Hun er ikke moren min.
- Og kona hans fikk premien.
Han svinger en ølflaske foran det røde ansiktet sitt og skriker:
Men heller ikke latteren hennes virker som den skal.
Hendene hennes faller loddrett ned i fanget med et sukk.
I lommeboka mi!
Faren bøyer seg inntil øret hans.
Til slutt er det bare døren ut mot altanen som er åpen, og der dukker foreldrene hans opp, som to skygger, eller silhuetter, mot den skarpe høstsolen langt bortenfor.
Det er nesten natt ennå, trikkene har ikke begynt å kjøre, og foreldrene hans sover.
Pyjamasen hans er gul med røde prikker, han ligner et alvorlig utslag av meslinger.
Hun løfter hånden og skal til å ta på hodet hans, men så er det liksom som hun ikke helt tør.
Han skyver dem unna og løper tilbake til rommet sitt.
Han løfter den største av fingrene sine mot kartet og snakker sakte.
Men hjertet hans slår enda hardere, hjertet er en dør som står og smeller inni vindjakken.
Herman går bort til skapet og finner herbariet sitt nederst i bunken.
Øynene hans blir mørke som Svartehavet.
Hun nevner navnet hans flere ganger, men peker i den andre retningen.
hvis noen prøver å følge sporene hans nå, tror de at han har snudd.
Hun har føttene på en skammel, og en annen dame ligger på kne og plukker på tærne hennes.
En tredje dame drar i fingrene hennes.
Hun snorker i armene hans.
- Jeg vil ha køllehåret mitt tilbake.
Hun har navnet sitt på en lapp på den hvite frakken.
- Ikke snakk sånn, ber moren og klemmer hånden hans.
- Ruby i klassen din?
Når mistet du håret ditt, bestefar?
- Det var verre med kameraten min.
Herman går noen skritt nærmere og ser nøye på hodet hans.
- Hold deg unna moren min! sier Herman og sparker døren igjen bak seg.
Han åpner den første flasken, tar en slurk, den bruser øyeblikkelig opp i neseborene og

spruten står ut fra hele ansiktet hans.

Etterpå er hun oppi håret hans.

Han har noe på hjertet igjen, og hendene hans er svære og klønete.

Han ser ut i luften og globusen kaster rart lys over halve ansiktet hans.

Hvor er lua mi? tenker Herman.

Hvor er lua mi.

Han finner døren til rommet sitt og kommer seg inn, trekker ned rullgardinen, slukker globusen og klåtrer under dynen.

– Jeg fant lua hans på soveværelset!

I alle fall prøver hun å løpe, snubler i de umulige beina sine, kommer seg opp på krykkene igjen, kantrer videre, og hun greier det, i siste liten, men hun greier det.

Når Herman kommer hjem ligger det en ny pyjamas på sengen hans, med røde prikker.

– Nå skal du snart få hilse på et par av kompisene mine, Herman.

Tjukken skal bare se på hodet ditt, slik at han kan lage en parykk, hvis du får bruk for det en dag.

Det er jobben hans, det.

Men hodet ditt er ypperlig.

– Hvem klipper håret ditt?

– Moren min, sier han stille.

Han sitter på rommet sitt, tar av seg luen og plasserer parykken forsiktig på nodet.

Hodet er tungt og uhandterlig, og han lurar på om stemmen hans også er blitt annerledes.

– Kan kanskje få låne den, sier Herman og begynner å få dreis på stemmen sin igjen.

Så tar hun utstyret sitt og går bortover korridoren.

– Hvordan vet du egentlig navnet mitt?

Herman lukker døren og setter seg ved pulten sin på vindusrekka.

det skjer noe bak ryggen hans hele tiden, noe han ikke vet hva er.

– Det går vel an for moren din å sy den på igjen.

Hun følger ikke etter ham, han ser bare ryggen hennes idet hun forsvinner rundt hjørnet.

Han sover, og hodet hans lager ikke merke i puten engang.

– Jeg knyttet skolissen min.

Moren pakker hodet hans inn i et handkle.

– Du, hvilken av historiene mine liker du best?

Men du går ikke rundt i utstyret mitt og gjør skam på meg, gjør du vel?

Moren smiler og plasserer en juleøl i hver av lommene hans.

Panten fortsetter å stirre på Herman, det ramler matrester fra øynene hans, og han kommer enda et skritt nærmere.

Håret dingler ned i pannen, neseborene vibrerer og det skummer i munnvikene hans.

Herman står ved vinduet på rommet sitt og ser det.

Hun stanser bak ham, legger hendene på skuldrene hans, og Herman holder seg fast i luen.

– Begraver de skilpadden hans nå?

Herman blir på rommet sitt.

Moren min betaler.

– Hvor er moren din? spør han.

Servitøren slipper den ned i fanget hans og Herman vrenger den på.

Når de går hjemover, står månen hel på himmelen og lyser opp ansiktene deres, som om de bærer hvite forkledninger.

– Den som roper i skogen får svar, sier Herman, og skynder seg inn på rommet sitt.

Og du vekker ham med gnålet ditt.

Kanskje de kjører ham rundt i ambulansen fremdeles i full fart for å tørke hodet hans?

Ansiktet hans er mykt og nesten hvitt.

Og så gjemte han håret i herbariet sitt, så han ikke skulle miste det helt og holdent.

Herman tar av seg luen og viser ham hodet sitt.

Den tar han med seg, men på vei ut stanser han ved rommet sitt.

Så henter de gåvene under hver av sengene sine og legger dem ved juletrefooten.

Den kan jeg ha kastanjene mine i.

Fingrene hans er helt stive og vil ikke være med.

Moren tar hånden hans og følger ham opp til venteværelset.

Han smeller igjen døren etter seg, løper bort til plassen sin og tenner en sigar.

Hun titter ned på skøytene hans, hvor Aftenposten stikker opp fra læret.

Han ser på føttene hennes.

Hun har bundet sammen skjøytene, og de henger over skulderen hennes.

- Nå har vi fakkert plageånden Deres.

Konstabelen retter på vindjakken hans og går noen skritt unna, mens han rynker hardt på nesa.

Så tramper de ned trappen igjen, men Herman står på samme sted og kommer seg ikke av flekken, som renner ut av buksebeinet hans.

Dåmen med maurene ser lenge på ham, det rykker litt i kroppen hennes.

- Jeg bruker dem noen ganger, når jeg ikke finner krykkene mine.
- Hvorfor bandt du igjen døren min?
- Tror nesten jeg går rett på rommet mitt og leser noen lekser.
- Hva har du gjort med buksene dine? spør moren.

Siden får han være i fred på rommet sitt.

Han stirrer på håret hennes.

Der kan han se speilbildet hennes.

Øynene hennes er så trette at de henger i en tynn tråd.

Et forbauset smil vekker ansiktet hennes.

De ser på parykken hans, men gjør ikke noe med den.

- Men ikke bind igjen døren hennes mer.
- Det er en ære å få låne deg hjelmen min! sier Bokken og Raggen i kor.

Faren legger armen på skulderen hans.

Han går inn på rommet sitt og står lenge ved vinduet.

Pyjamasene deres ligger hulter til bulter og faren har glemt igjen to forskjellige strømper i morens seng.

Han ser skallen sin fra alle kanter, den er stor og blank, det skinner nesten av den.

Jeg vet bare at han har fulgt etter meg i bilen sin i over en halv time.

Så stanset blikket ved øynene hennes.

- Det gjelder klistremerket på bilen hennes, sa han til politimannen.
- Navnet ditt er Wiersma, ikke sant?

Aksenten hans minnet henne om farens, noe som ikke var overraskende.

Han åpnet døren hennes.

Hun slo etter kinnet hans, men han grep fatt i armene hennes.

Sinnet hennes forsvant plutselig, og hun merket en skjelving, av frykt eller av noe annet?

- Vi bærer over tingene dine.

Med bare en Wiersma var det ikke vanskelig å finne adressen din.

Tonen i stemmen hennes unnslopp ham ikke, og han smilte ertende.

Han så på det røde håret og fregnene hennes.

- Hvor har du navnet ditt fra?

Jeg liker håret ditt.

Som barn hadde hun hatet håret sitt.

Han lo og holdt nøklene opp foran ansiktet hennes.

Dyden din er trygg.

Han smilte, og blikket hans gled over rommet.

Hun ville sove i klærne sine de få timene.

Øynene hans lo mot henne, men hun lot som hun ikke så det.

Det var fremdeles mørkt da han vekket henne ved å riste i skulderen hennes.

Jeg ringte kontoret hans, og de sa at han ikke var der lenger.

Stemmen hennes ble fremmed, og hun så ut av vinduet.

- Mannen hennes dro av gårde midt på dagen, med sengeteppe og bregnen.
- Fortell meg om familien din.

Han fortalte ikke stort, bare fakta om livet sitt på en nøktern måte.

- Likte du stemoren din? spurte hun, og han lo bittert.
- Jeg må få sakene mine ut av bilen.

Hun hadde et lite uhell med bilen sin.

Min eneste datter kommer på besøk, og vi skal endelig få den svigermoren min gift.

Arrogansen hans var forbløffende.

Hun trakk på skuldrene og snudde seg, men han grep fatt i henne og la en arm om skulderen hennes.

Henk strammet grepet rundt skulderen til Natasha og ga bestemoren hennes et strålende smil.

Paul var bestevennen til broren hennes.

Han holdt blikket hennes.
Det lå en nesten umerkelig utfordring i stemmen hans.
Blikket hans flakket et øyeblikk.
Og før hun forsto hva som ville skje, hadde han tatt henne i armene sine og kysset henne.
Reaksjonen på kysset hans skremte henne.
Hun hadde ikke kjent ham stort mer enn en dag, og han spilte poker med følelsene hennes.
Jeg vil ha deg vekk i den flotte Fieroen din og ut av Ohio før midnatt!
– Jeg foreslår at du samler sammen tingene dine.
Faren tok ikke historien hennes alvorlig.
Hun satte hendene i siden og forsøkte å se bare på ansiktet hans.
– Vær grei og ta hånden min, sa han.
Hvordan går det med butikken din?
Han falt så godt inn i familien hennes.
Hele tiden merket hun nærværet hans.
Øynene deres møttes stadig, og midt i familievirvaret var det bare de to.
– Jeg håper du ikke fikk hjertet hans til å briste, sa han med et flir.
Smilet hans ergret henne og smeltet henne på samme tid.
Blikket hans var for forførende, oppførselen litt for selvsikker.
Litt før klokken seks stanset de omsider foran butikken hennes.
Jeg ville også ta en titt på butikken din.
– Men jeg elsker arbeidet mitt.
Arrogansen hans var helt utrolig.
Det var et farlig glimt i øynene hans da han bøyd ansiktet ned mot hennes.
Han tok et skritt frem og la hendene på skuldrene hennes.
Utholdenheten hans forbauset henne.
– Jeg har sett den virkelige deg på mottakelsen og hjemme sammen med familien din.
Han tok en pause og holdt blikket hennes fast.
Han smilte, bøyd hodet og berørte munnen hennes med sin.
– Ikke vær bekymret, elskede, hvisket han mot leppene hennes.
Har jeg ikke lært leksen min?
Da Natasha hadde levert varer kvelden etter, fant hun bilen hans parkert foran butikken da hun kom hjem.
Da de hadde spist, forsvant Angela inn på rommet sitt for å se på TV.
Hun forsøkte å trekke seg unna, men han tok tak i skuldrene hennes og holdt henne fast.
Bena hennes skalv under henne.
– Og kanskje jeg kan hjelpe deg med å komme over angsten din.
En av kvinnene hans?
Hun kikket på hånden hennes.
Hva har du gjort med håret ditt?
Han kom mot henne og tok hendene hennes.
Jeg vil at du skal få dem til butikken din, dersom du kan få dem over til Amerika.
Hun så på det gamle gulluret sitt.
Natasha lo og klappet hånden hennes.
– Firmaet mitt.
Hun ville verken bli blandet inn i ham eller firmaet hans.
Han tok hånden hennes og klemte dem.
Den store hånden hans var varm og vakte alarmerende følelser i henne.
Hun trakk hånden sin til seg.
Men hvis de innbefatter planer for kroppen min, kan han se bort fra denne henvendelsen.
Der ryker stoltheten min, tenkte hun.
– Jeg mente tilbudet ditt om transport av møblene.
Så - jeg vil ta imot tilbudet ditt.
– Du nyter makten din, gjør du ikke?
Jeg liker stilen din.
– Jeg måtte finne en måte å bryte ned forsvarsverkene dine på - god mat i forlokkende omgivelser.
Jeg får møblene dine sendt over havet, og du går ut med meg.
Han smilte og tok hånden hennes over bordet.
Hånden hans var god og varm, og hun kjente at noe smeltet i henne.
Han slapp hånden hennes og falt bakover i stolen og lo.

Han tok hånden hennes.
Mens de pratet med de andre gjestene, la han armen rundt skulderen hennes og lekte med krøllene hennes.
Hun kjente varmen fra ham gjennom kjolen sin.
Pekefingeren gled varsomt over leppene hennes, og varmen strømmet gjennom henne.
Han la kinnet inntil håret hennes.
Avtalen vår?
Han løftet ansiktet hennes opp mot sitt og lot blikket gli fra leppene til øynene hennes.
Ansiktet hans kom nærmere, og hun lukket øynene.
Munnen hans rørte ved hennes, og han kysset henne varsomt.
Hånden hans gled nedover skulderen og kravebenet og stanset ved brystet hennes.
Kroppen hennes begynte å skjelve, og fornuften kom tilbake og kjølte henne.
Han merket forandringen hos henne og fjernet munnen sin, men han holdt henne inntil seg, og sakte ble pusten deres normal igjen.
Øynene hans var kalde som is og ansiktet hardt som stein da han så på kvinnen.
Det gikk rundt i hodet hennes.
Det gjorde sekretæren hans.
Hun ville høre stemmen hans, og latteren.
– Så få ham til å jogge og rense lungene sine.
Hjertet slo kollbøtte da hun hørte stemmen hans.
Natasha begynte å føle mer sympati med den pertentlige eks-konen hans.
Han sover i huset ditt, i sengen din, for alt jeg vet.
Tilståelsen hans overrasket henne.
Han smilte mot henne og tok hånden hennes.
Han lekte med fingrene hennes, og hun kjente varmen fra ham strømme gjennom seg.
– Begeistring din er overveldende.
Hun hadde ingen rett til å spørre ham ut om privatlivet hans.
Et stort fotografi av en mann fanget oppmerksomheten hennes.
Så klappet hun hånden hennes.
De fleste av vennene våre ble borte.
Det kom en svak bitterhet i stemmen hennes.
Hun stirret på glasset sitt.
Han tok hånden hennes.
Hjertet hennes begynte å banke vilt.
Mer enn noe annet ville hun elske med ham, men hun visste også at det ville bli nederlaget hennes.
Men hun visste at hun ikke kunne motstå ham stort lenger, og at de trengte å snakke om forholdet deres.
Han så uttrykket hennes, og moret seg.
Ansiktet hans var alvorlig, og han holdt blikket hennes fast.
– Etternavnet mitt er Wiersma.
– Du og de idiotiske ideene dine!
Han la hendene på skuldrene hennes og trakk henne nærmere seg.
– Problemet ditt er ikke at du ikke vil ha meg - problemet ditt er at du er redd.
– Er det slik du ser forholdet vårt?
Du vil ha meg i sengen din.
Han trakk henne til seg og dekket munnen hennes med voldsomme kys.
Munnen ble mykere, og motstanden hennes ble svakere.
En feberaktig lidenskap tok over, og hun var ikke lenger redd de sterke følelsene hans.
Han gransket ansiktet hennes.
Han strøk håret bak øret hennes.
Så tok han hodet hennes i begge hendene sine og kysset henne ømt og forsiktig.
Hun så uttrykket i ansiktet hans, og nølte.
Det glimt til i øynene hans.
Han lekte med håret hennes, og de satt lenge uten å si noe.
Han så bort så hun ikke kunne se ansiktet hans, og det ble en trykkende stillhet.
– Hun ville ikke reise fra familien, hunden, jobben, livet sitt.
Så la han armen om skulderen hennes.
– Synes du vi bør stanse nå? hvisket han i øret hennes litt senere.
Det lå ingen triumf i smilet hans, bare ømhet.

Blikket hennes gled rundt i rommet, mens Henk lukket døren.
Hendene hans gled nedover ryggen hennes til hoftene, og han trykket henne inntil seg.
Han kysset halsen hennes.
Hun sukket mot munnen hans.
Hun tvinnet fingrene i det tykke håret hans og tok imot munnen og tungen hans.
Hun verket etter ham så hun kunne oppløse seg i armene hans.
Munnen lukket seg over hennes, og hendene flyttet seg mens han kneppet opp kjolen hennes.
– Det gjør meg forlegen, mumlet hun mot skulderen hans.
Den ledige hånden kjærtegnede brystene hennes.
– Lukk øynene dine, sa han mykt.
Hun tok hånden hans for å dra ham til seg.
Det var en vidunderlig følelse å kjenne kroppen hans.
Hun kysset ham og lot hånden gli nedover den muskuløse ryggen hans.
Hun spredte små kyss på magen og på brystet hans.
Tankene fløy ut av hodet hennes.
Han pustet tungt, og bevegelsene deres fant den samme rytmen.
En følelse av fred og undring sank inn i henne, og tårer av lettelse og glede kom opp i øynene hennes.
Han la armen rundt skulderen hennes.
– Dette er yndlingsstedet mitt når jeg vil vekk fra alt.
Hun ble rørt og klemte hånden hans.
– Jeg var ofte og fisket sammen med brødrene mine.
– Jeg pleide å fiske sammen med min far og broren min tidlig søndag morgen.
Landskapet var det samme, bortsett fra at butikken hennes sto midt ute i ødemarken.
Han satte seg ned ved siden av henne og la en arm rundt skulderen hennes.
– Jeg savnet deg i sengen min.
Hun smilte og hvilte hodet mot skulderen hans.
Han kysset munnen hennes.
– Fortell meg om drømmen din.
Det var som en drøm å sitte her ved bålet, se på Henk i det blafrende lyset, se dansen av flammene i ansiktet hans.
Over skulderen hans så hun opp på den dypblå himmelen med blinkende stjerner.
Hun strøk en finger over ansiktet hans.
Hun kjente spenningen i kroppen hans og hjerteslagene mot brystet sitt.
Hjertet hennes holdt på å breste av de sterke følelsene.
Kroppene deres ble forenet i det sølvaktige månelysset.
Hun hadde aldri følt seg lykkeligere, og hun smilte til Henk og så at det lyste kjærlighet av smilet hans.
– Nei, han trives for godt i huset sitt, sa Angela og smilte.
Hun overvant stoltheten og slo nummeret hans.
Hun gikk bort til sengen og grep hånden hans.
Natasha så på det kalde ansiktet hans.
Henk var ikke på rommet sitt.
Henk var kommet bort til døren sin.
Du har mistet litt av benet ditt.
– Her er kaffen din, Henk.
Fordi du har mistet en bit av benet ditt?
Øyenbrynene hans gikk i været da hun satte kjølebagen fra seg på bordet.
Jeg holder løftet mitt, og det er ennå tre måneder igjen.
Det var et glimt av det gamle smilet hans, men det nådde ikke øynene.
– Jeg tok ikke med noe vin, for jeg visste ikke om det er tillatt sammen med medisinene dine.
Han åpnet øynene, og hun bøyde seg ned mot ham og la munnen sin mot hans.
Leppene hans var stive, og brystet snørte seg sammen i henne.
I det minste ventet han ikke at Monick skulle falle i armene hans når hun så ham.
Håret hans sto rett til værs.
– Jeg liker foten din, sa hun og tvang frem et smil.
– Du har misset en del av benet ditt.
Blodet forsvant fra hodet hennes, og knærne begynte å skjelve.
– Hvordan vet du navnet mitt?

Han sier at forholdet vårt var et mistak.
Får han noe inn i hodet sitt, er det omtrent umulig å få ham fra det.
– Jeg vet så lite om ham, sa Natasha og så ned i tallerkenen sin.
Hun stanset da hun så ansiktet hans.
Munnen hans vred seg.
Han stirret ned på maten sin, som om tankene var et annet sted.
Hun ødela livet vårt med sin selvopptatthet.
– Faren hadde harde tider, og konen hans støttet ham ikke.
Men det kom en kvinne hit i morges og tok med seg noen av klærne hans.
Natasha nikket og så ned i glasset sitt.
Det kjølige blikket hans skremte henne, og hun smilte usikkert.
Fortvilet vred hun hendene sine.
Angela fulgte henne med bekymrede blikk mens hun pakket sakene sine for å flytte til Jonathan.
Det var livet hennes.
Leppene hans kruset seg i et smil.
Han studerte ansiktet hennes.
Pusten satte seg fast i halsen hennes, og hun fikk tårer i øynene.
Han strakk seg over bordet og tok hånden hennes.
Hun svelget, og tårene rant nedover kinnene hennes.
Han strøk en trett hånd over øynene sine.
Armene hans knuste henne nesten, og munnen hans søkte hennes.
Huden hans var ennå fuktig, og han luktet så kjent.
Hun fortalte meg at jeg var den dummeste blinde toskan på denne jord som lot kjærligheten gli ut av hendene mine.
Han tvinnet fingrene i krøllene hennes.
Kraven på den hvite genseren hennes glir ned og avdekker en klave.
Du skulle sett ham en gang på landstedet vårt i Provence.
Fingrene hennes rører ved klaven.
Det er noe hengivent beundrende og samtidig klinisk kjølig ved stemmen hennes.
Legene svarte bare med flyktige smil på spørsmålene mine.
Første gang hjertet mitt stanset, angikk det meg derfor ikke.
Man prøver å fange blikket hennes.
En lege la hånden beroligende på armen min.
Da kroppen min våknet etter operasjonen kom Michael og legene inn på sykestuen, stolte og lykkelige som etter en vellykket fødsel.
Piken kom langsomt bort til sengen, tok noe opp av en lomme på skjorten og la det på puten min.
Langsomt og for første gang etter at jeg fikk vite om det syke hjertet ble kroppen min igjen fylt av min bevissthet.
Ansiktet hennes er kjølig, helt anderledes enn ordene.
Men etter at Sebastian ble levende i meg, er hun alltid i tankene mine.
Hva var mer rimelig enn at hjertet mitt da måtte dø?
En gang på landstedet vårt i Provence bad jeg ham forføre Penelope som drakk te med vår farmor.
Man hører også Rose Mayfield fortelle hva legene sa da de kom med hjertet hans:
Hun måtte få vite hvem han var inne i den intetsigende kroppen hennes.
Helt anderledes enn familien hans så.
Man skal til å smelle igjen døren, men blikket hennes stanser en.
Men der jeg lå i halvmørket fikk kroppen min en skjønnhet den ikke har.
Man merker hodet hennes i fanget sitt og stivner.
Langsomt merkes en varme under ansiktet og fingrene hennes.
Er det fordi man tankeløst sa navnet hennes?
Der står den et øyeblikk, så legger den seg med hodet i fanget hennes.
Måneskinnet inn gjennom vinduet, den nakne kvinnen på gulvet, hundens hode hvilende på det ene låret hennes.
Men det eneste hun fortalte var om besøkene hans hos farmoren.
Hendene hans skapte oss om.
Den oppbrettede kåpekraven hennes gir henne et ungdommelig preg.
Mange av pasientene mine har villet dø, men bare han har vært selve lengselen etter døden.

Jeg er sikker på at De flere ganger til og med ropte navnet hans.
Naturligvis hørte jeg da om alle de burleske innfallene hans, og vi moret oss over mine små malaysiske elskerinner.
Samtidig strømmer tårene nedover kinnene hans.
Men du stilte spørsmål, og meningene dine forlangte utvetydig handling.
Man tar tak i skuldrene hennes og rister henne, skriker:
Hodet hennes slenger viljeløst fra side til side.
Man kan fremdeles kjenne kinnet hennes mot sitt.
Men det er ikke kreftene hennes som hindrer en, det er varmen i hendene, i kinnet mot ens eget.
Hadde noen forsøkt å slette bevisstheten hennes for det som skjedde med Sebastian?
Allikevel vil jeg forfølge tankeflukten Deres.
Man husker hvordan man kastet sølvrammen på gulvet i soveværelset hennes.
Det strålte en kraft fra den nakne skikkelsen på bildet over i hendene dine.
Kinnet hennes mot ens eget i det halvmørke rommet i Singapore.
Kraven på den hvite genseren hennes glir ned, og man oppdager klaven.
Det lå en fire, fem kongler ved den ene foten hans, og han telte dem.
De orda ble liggende igjen inne i øret hans.
En fugl fløy høyt under himmelen, ei glasrute skinte, hendene hans lyste som de var smidd av hvitt metall.
Håret hennes hadde vært en meter fra hans hår.
Han så frykten hennes og ble glad.
Det hadde kommet et underlig grin over ansiktet hans: de var redde for noe alle som hadde skremt ham!
Han fikk høre en dag at lensmannen hadde vært ute med bilen sin.
Kristian kom til å miste jobben sin.
Sola skinte inn på de lange, tynne, hvite hendene hans.
Hodet hans var fullt av plasterlapper.
De fant virkelig et kongemerke i kåpekraven hennes, da tre mann dro opp til stua der ho bodde.
Stua hennes lå kald bak dem i vinterdagen, uten ansikt eller kjente trekk.
Der hadde han da lært folkeskikk alt: han holdt kjeften sin når han hadde lyst til å snakke.
Tyskeren mumlet noe mellom leppene, en kunne skimte geværet hans mot himmelranda.
Han lå over karen og spytta ned i ansiktet hans, svor, heiv etter pusten og gråt.
Det gurglet i halsen hans da han slo for å kaste Kristian av.
Hendene hans skinte når han løftet dem, langsomt snudde han seg rundt...
Hodet hennes nikket så vidt.
Og det var jo skrivi på konvolutten, jeg gjemte den, og da du steig i storhet, fikk jeg se handskrifta di i et dokument.
Ansiktet hennes virker så underlig sprøtt.
Den varme, redde jentepusten sto inn mot ansiktet hans.
Munnen hennes var halvåpen.
– Ta av deg! brølte han og greip fatt i kjolen hennes.
– Kommer ikke til å bli det, hørte han stemmen hennes si.
Kristian fikk et forsprang på de to andre i følget sitt.
Men fårene hans sto i nysnø: han skulle bli deres i natt!
Men så dreide faret hans igjen.
Gutten fikk lyst til å trække på tærne hans.
Tor sa adjø til foreldrene sine.
Det var et ord like sjeldent i munnen hans som Jesus, halleluja eller lakksko.
Om litt la han munnen sin mot Tors øre:
Chris la på ny munnen sin mot øret til Tor:
Det første var til en mann som hadde tenkt å selge hesten sin til tyskerne.
Handa hennes fikk et kast av lys over seg.
Han hørte den vesle pusten hennes.
Om litt tok ho armen hans.
Den natta sto han utafør veggen hennes og smålo, han ruslet tilbake igjen, merkelig glad.
Han fortalte henne en kveld om barneåra sine.
Til og med hendene hans var døde i natt.

Det kjentes som natta hadde begynt å sive inn i porene hans.
Det gikk an å være her i stua hennes.
På den måten fikk Chris og troppen hans samband med motstandsgruppene ellers rundt i landet.
Stemmen hennes var myk og sval som sommernatta omkring dem.
Det var mørke tårestriper på kinnet hennes.
Da greip ho armen hans og ropte:
Da med ett lo ho og la hodet mot brystet hans.
Fra nå av gikk det is i tankene hans.
Noe av det første jeg husker, var at det var noe gærent med dassen deres.
Jordbørsyltetøy tøt ut av skallen hans og ambulansen kom.
Mens han sto der som et spørsmålstejn med erten i nesa, sneik jeg meg opp bak ham og la hånda for munnen hans.
Det egentlige øyet hans ble operert bort da han var en spedunge.
Vi spurte Stian om vi kunne låne øyet hans og bruke det som klinkekule.
Hvor er klærne deres!
Det må ha sunget som hundre dombjeller i hodet hans.
Men så reiste broren hans til Amerika.
Faren min var der.
Han og lensmannen ropte og dirigerte, for faren min var i heimevernet.
«Halve ansiktet hans var borte,» sa Cornelius.
«Faren min er hjemme.
I murveggen, bare noen millimeter over hodet hans, er det ennå et djupt hakk.
De snakket ikke til hverandre, bare sto rolig, Meskalainen med nevene knyttet i lomma, Skjold pattende på pipa si.
Vi hukte oss enda mer sammen, i tilfelle månelysen skulle avsløre silhuettene våre.
Faren min gikk et skritt fram.
Dagen etter satt faren min med tegninger av huset spredd utover salongbordet.
Jeg gikk inn og vekket faren min som lå og døde på sofaen.
Den kvelden kom faren min inn og satte seg på sengekanten.
«Du skjønner, jeg har mista lommeboka mi.
Jeg stakk fingeren ut gjennom sprinklene og tok på leppene hennes.
Da jeg sugde på fingeren min, smakte den pæresaft.
«Du dyttet henne, din jævel,» sa venninnene hennes og så hatsk på meg.
Jeg ville be Aurora om unnskyldning, men hun skjøv hånda mi vekk.
Blikket hennes flakket fra meg til venninnene der hun med hoven leppe sto huket over den ennå varme tanna lukket i hånda.
Likevel hadde ingen funnet den, og Reserve-Elvis fikk penga sine sånn at han kunne kjøpe seg en ny bil.
Var det ikke et lurt lite smil i munnviken hans?
Så satte han seg, og ansiktet hans myknet.
Stemmen min var bare et tynt pip.
Nå synes jeg du skal gå tilbake til klassen din og jeg til mine gjøremål.»
Nå er det best du går tilbake til klassen din.»
«Hvor har du fått dem fra?» spurte mora mi.
«Dette er nevøen min.
Fortennene hans var brune, av kaffe eller snus og sterk pipetobakk.
Øynene hans smilte.
Jeg så de hårete låra hans.
Ryggen hennes var bred og fregnete.
Adamseplet hans spratt opp.
Mora mi ringte og sa at jeg snart måtte ta meg en tur.
Veiene var humpete og dårlige, og bilen min, en rusten 68-modell, var langt ifra til å stole på.
Eller faren din?»
Øynene hennes var enda brunere enn datteras, øyenbrynene kraftige og buede.
Munnen hennes var stor og full, leppene blanke.
Jeg fortalte at jeg skulle hjem og besøke foreldrene mine, det var lenge siden jeg hadde sett dem.
Jeg fortalte også at faren min lenge hadde vært sjuk.

«Jeg har aldri hatt noe godt forhold til faren min,» sa jeg.
«Kjenn så våt jeg er,» sa hun og trakk fingrene mine med inn under bukselinningen.
Ved bordet satt mora mi med bøyd hode.
Da hun så opp på meg var øynene hennes våte og hun ristet mekanisk på hodet.
Det var bortimot det siste han sa,» sa hun og munnvikene hennes vibrerte.
Utpå morgenkvisten passerte jeg huset der kvinnen bodde med dattera si.
Først bare feide jeg forbi, men da jeg hadde kjørt enda et kvarters tid, kom jeg på at jeg jo hadde kanna hennes.
Hun fikk øye på kuttet mitt på den høyre handbaken.
Jeg la armen på bordet og merket at hånda hennes dirret svakt da hun grep den.
Panna mi var varm.
Ansiktet mitt kom til syne i et speil.
Ansiktet mitt gled ut av speilet.
Neven hans var stor og grov, som om den var støpt i betong.
«Bestefaren min het Jacob,» sa jeg.
Han satte seg ved siden av henne i sofaen og la armen om skulderen hennes.
Jeg kunne ikke tåle ansiktsuttrykkene deres, det var bare det, og nede fra gulvet tenkte jeg:
Men hun møtte ikke blikket hans, kneiste bare med nakken som en mystisk kvinne i en film.
«Faren min er død.»
Den blanke skallen hans glinset av svette.
Hånda hans kom ut gjennom åpningen, og Edvin med hareskaret la først ei lommelykt, så en hammer og et stemjern i den.
Vilfred satte mopeden ned på støtta, sa «søstra di».
Puppene hennes duvet.
«Søstera mi må ikke få råte i stiletthælene!» sa han, og alle lo idet motoren brølte til.
Vilfred bredte håndkleet sitt ut ved siden av hennes.
Vilfred kikket på brystene hennes som fløt utover, de røde vortene som glinset av solkrem.
Munnen hennes var vakker, med en fin amorfbue.
Smilet hans er merkelig.
Han tok hånda hennes og geleidet henne opp den steinete stien, innover i skogen.
Vilfred ruslet etter og så svetteperlene i panna hans.
Du må tenke på hjertet ditt,» sa Vilfred.
«Han pølmet termosene min i veggen.
Svetten rant nedover kinnene hans.
Neven åpnet og lukket seg om skaftet av gummikølla, det gled i den svette håndflaten hans.
Hendene som hun la mot kinnene hans var fettete og ekle av sololje.
«Hunden Deres er alvorlig syk,» sa han.
Den andre mannen hennes døde tre år senere.
Den etter hvert fete hunden hopper opp i fanget hennes.
Nå kom det et drag av forventning, av lykke, over ansiktet hans, men så begynte han å tvile igjen.
Håret hans blåste bakover idet han tok kikkerten ut av Vilfreds hånd.
De hørte skoene hans klapre nedover steintrappene.
En kastet til og med lua si i været.
De så beina hans forsvinne opp gjennom luka i gulvet.
Fletta hennes lå på skulderen.
Jeg tjener i hvert fall mye bedre enn broren min, som er adjunkt med fire års utdanning.
Beina hennes virket faktisk nesten tynne i de svarte skinnbuksene.
«Er du glad i foreldrene dine?»
«Det er bare mora mi som lever.
Denne leken din ligner, gjør den ikke?»
Han måtte holde seg til mer dagligdage og ufarlige ting, men da virket ikke leken hans slik han hadde tenkt.
Uttrykket i ansiktet hans da han stakk hodet opp gjennom all dritten.»
Han fikk vite at hun var født i tvillingenes tegn, at livretten hennes var lasagne, at hun ville bli designer eller interiørarkitekt dersom hun kunne velge et drømmeyrke, samt at hun hadde sitt første samleie da hun var nitten.
Barten hans var stilig, som på en indisk filmstjerne, han måtte ha jobbet mye med den.
Men grimasen i ansiktet hans var mer av overraskelse enn utholdelig smerte.

Midt i den sto rotta og pusset snuta si mens den tydeligvis strevde med å svelge skinnfilla.
Han knekte nakken dens.
Han bøyde seg ut over rekka mens armene hans trakk snøret opp med korte raske drag.
Blodårene i tinningen struttet, nesevingene hans vibrerte.
«Neimen, er det deg, gutten min,» sa hun da hun åpnet.
«Det er da ikke noe i veien med hjertet mitt.»
«Hvordan går det med deg, gutten min?» sa hun.
Hunden spratt ut av fanget hennes og løp bort til Vilfred.
Føttene hans var festet i en kjetting som løp gjennom ei talje i taket.
Nå var han heist så høyt at bare skulderbladene hans og bakhodet berørte gulvet.
Men det var liksom noe drømmende eller lengtende i blikket hennes.
Men hun lo av alle vitsene mine.
Jeg kuttet ned navnet hennes, fra Cecilie til Cilie, jeg vet ikke riktig hvorfor, det var i hvert fall lettere å si.
Særlig puppene var blitt fine og runde, de var større enn hendene mine nå.
Hun slapp hånda mi og snudde ryggen til.
Jeg kunne kjenne at vortene hennes var stive.
Brystene hennes ble enda større, og tyngre, og det dryppet blank melk ut av dem.
Jeg fikk lov å smake på den, sugde på de hovne vortene hennes som et lite pattebarn.
«Jeg savnet deg så fælt,» sa hun og tok tak i hånda mi.
Jeg hilste på mange av slektningene hennes, og de gratulerte meg.
Da de la ungene på magen min, fikk jeg en stor klump i halsen og tårene begynte å renne nedover kinnene mine.
Det mener mora mi også.
Guttungen var snart tre, han kunne si 1 nå, men ikke r, han sa 1 for r, og ordforrådet hans vokste stadig, de kunne ikke fatte hvor han fikk alt fra.
Ut kom hånda hans med vekkerklokka.
Guttungen ville ta klokka ut av hånda hans.
Han visste for fanken bedre hva som foregikk i hodet hennes, men henne kunne han ikke forandre.
Den eneste sønnen deres bodde i utlandet.
Hjertet hans slo fort da han entret stigen.
Knærne hans sank ned i den bløte plenen.
Nå satt han på stolen i kontoret mitt og lot som han gikk den vanlige tjenesteveien.
Kan du ikke forstå at barnebarnet ditt har det aldeles utmerket?
Når jeg møtte øynene hennes, var jeg sikker på at hun pustet.
Jeg satte ungen opp i baggen slik at jeg kunne se ansiktet hennes, rosa hud, blå øyne og en rød smokk under nesen.
Jeg la et håndkle over magen hennes og hun strøk meg over skjeggstubbene.
Og nå hørte jeg den kjappe pusten hennes.
«Hvorfor kan du ikke bruke navnet hennes?» sa hun.
I alle fall stod han urørlig bak stolen hennes som en lydig schæfer.
Hun hadde ikke oppgitt Abel, og hadde fremdeles lyden av stemmen hans i ørene.
Hun hadde brukt fornavnet mitt siden hun var jentunge.
Jeg løftet hånden og strøk meg over håret mens jeg gløttet over skulderen hans.
Naturligvis ville han ha jobben min.
Og han var utvilsomt ute etter jobben min.
Jeg tydet stemmen hennes, mørk, hes og rolig.
Jeg kan godt legge til at det gjør godt å høre stemmen din slik den engang var.»
Og jeg hører på stemmen din at du har vært edru i flere måneder.
«Ta med datteren din oppover, sa du.
«Jeg kjente broren din,» sa han.
Jeg har ordnet sengen i det gamle værelset ditt.
Jeg smilte ikke til henne, men la hånden bak nakken hennes.
Hun grep hendene mine, smilte og bøyde hodet bakover.
Jeg la fingeren på munnen hennes.
Hun la hodet forsiktig på skulderen min, og jeg hørte på pusten.
Hun snakket inn mot skjorten min.
Over skulderen hennes så jeg at mannen i nabohuset kom bort til hekken.

Hun kysset meg på kinnet, støttet hodet mot skulderen min og sa:
«Av foreldrene dine?»
Hun la hodet mot skulderen min.
Jeg passet på å ikke nevne det, men han unngikk øynene mine, og han visste hva jeg tenkte.
Hun kom på trappen og la hånden på skulderen min:
Jeg hørte pusten hans der inne i værelset.
Hun gikk over golvet, plasserte hodet mot brystet mitt som om det skulle være en festning.
Stemmen hans får snøen til å drysse av trærne.
Hvor er det blitt av faren din?
Det er bare å følge sporene hennes.
En plutselig glede tråklær en siksaktråd over hjertet hennes.
Han blåser varmt inn i hendene sine.
Hun vil nappe fotografiet ut av hånden hans.
Hvordan kan hendene hans være så varme?
Hun hører på stemmen hans at han bare later som om han ikke bryr seg om det.
– Jeg vet hvor stor sønnen min er, sier pappa med snøkjølig stemme.
Pappa stryker en varm pekefinger ned over pannen hennes.
Pappa trekker de tykke hanskene sine over hennes tynne vanter.
Pinto ropte igjen inne fra rommet sitt.
Plutselig gjorde hjertet hennes et lite byks.
Låne bort hanskene sine.
Stemmen hennes var trygg og rolig.
Tenk om kusinen hennes leste det.
Ingrid hadde ikke merket at Pinto hadde kommet inn på rommet hennes.
Ingrid så på de tynne skuldrene hans.
Midt på Pintos hode gjorde håret hans et vilt rundkast.
Klemme Pinto så hardt at det ville knake i de tynne knoklene hans.
Hadde han lest tankene hennes?
Pinto løp inn på rommet sitt.
Den kvelden satte mamma seg på sengekanten hennes.
Det var som om stemmen hennes ropte på Ingrids armer.
Mamma tok hånden hennes.
Hjertet hennes slo så svakt.
Hun vil at den skal sette seg i fanget hennes.
Ansiktet hans er utydelig.
Hvis hun bare kunne få se ansiktet hans!
Hadde hun lagt fotografiet i minneboka si?
Hjertet hennes dunket så det smalt i ørene.
Aller flest pleier kjærestene hans å få.
Men plutselig kjente hun at han grep tak i henne, og kastet henne opp på skuldrene sine.
Onkel Sigmund kastet Ingrid ned fra skuldrene sine.
Kroppen hennes var vel ikke vant til all denne godheten.
Det ville hjertet hennes fikk fotografiet til å bevege seg i en jevn rytme.
Hvorfor kunne ikke hjertet hennes oppføre seg som et normalt hjerte!
Hun ble stående en stund utenfor døra hans.
Bare sånn at hun kunne se om bamsene hans...
Han ville aldri ha reist fra hamsene sine!
Hjertet hennes var der igjen.
Når som helst ville det hoppe ut av munnen hennes og lande med et blodrødt klask på de grove gulvplankene.
– Det er bare meg! sa hun og kjente ikke igjen stemmen sin.
Ingrid lot døra hans stå på gløtt.
Da hun var nederst i trappen, hørte hun navnet sitt.
Han snakket om kjæresten sin.
Annika hadde kusinen sin.
Det var nesten som om hun hadde lest tankene hennes.
Mamma avbrøt tankene hennes.
Mamma slettet ansiktet sitt ut mot sola.
Faren min bodde her en gang, kan jeg få komme inn!
En merkelig lyd sparket tankene hennes i en annen retning.

Plutselig var det som om hjertet hennes stanset.
Hjertet hennes fikk fart på seg igjen.
Og mamma som stirret forskrekket på knærne sine.
Mamma bøyer seg mot tanteheksa og hvisker noe inn i øret hennes.
Jenta har brodert navnet sitt på genseren sin.
Og Annika ler så høyt at Ingrid kjenner at vindusglasset skjelver under handflaten hennes.
I drømmen hennes var det dvergen som bodde i huset.
Det var som om hjertet hennes hadde delt seg i to og bykset opp i ørene hennes.
Men ingen ville tro på historiene hans.
En rar glede kilte seg inn i kroppen hennes.
Stemmen hennes får som raketter ut til alle kanter.
Hun så bare ryggen hans.
Det hadde stått MARTIN på t-skjorta hans.
Da hun nærmet seg huset, begynte hjertet hennes å hoppe vilt.
– Hvorfor har du den nye vesken din med deg?
Og det var akkurat som om mamma hadde lest tankene hennes.
En ekkel tanke holdt på å spise opp alle de andre tankene hennes:
Hun hører skrittene hans.
Plutselig kan hun ikke høre skrittene hans lenger.
Der er stemmen hans igjen.
Og hun hører på stemmen hans at han ikke har tenkt å gå fra henne.
Hun kjenner varmen fra hånden hans.
Hånden hans slipper.
Hadde Pinto vært inne på rommet hennes i natt og funnet brevet fra dvergen?
Pinto rødmet av lykke over fulltrefferen sin.
Ingrid rev lappen ut av hånden hans.
Og han hadde funnet sjokoladen hennes.
Det sto Martin på ryggen hans!
– Fikk du lappene mine?
– Hvorfor lusker du omkring huset vårt midt på natten!
Stemmen hennes var tørr og spiss, en ordentlig heksestemme.
– Faren min bodde her da han var liten.
Hånden hennes ble fanget i luften.
Gutten holdt armen hennes hardt.
Han slapp armen hennes.
– Jeg vet hva du heter! ropte hun til ryggen hans.
Pinto var prinsen hennes.
Prinsen holdt moren sin i hånden.
Den skled nedover ørene hennes.
Dronningen og følget hennes nærmet seg pappas hus.
Og da dronningen hadde tilgitt prinsessen og tok hånden hennes, var hun på nippet til å buse ut med alt sammen.
Og det rare smilet hans da han ba henne ta vare på fotografiet.
Hjertet hennes gjorde et hopp.
Da guttene gikk bort til syklene sine, rullet Ingrid ned vinduet.
Hjertet hennes slo så fort.
I det samme så mamma på henne, som om hun hadde lest tankene hennes:
Og det var helt tydelig at hjertet hennes prøvde å fortelle henne noe:
– Faren min har fortalt om ham! ropte Ingrid uten å tenke seg om.
Martin ristet armen hennes.
Dette er huset til bestemora mi!
– Tror du ikke jeg vet hvor bestemora mi bor!!
For tanta mi får migrene, hun får vondt i hodet bare noen nyser.
Men akkurat da hun skulle spørre Martin om treet, tok han fotografiet ut av hånden hennes.
– Onkelen min har et sånt bilde, han også.
Martin avbrøt tankene hennes.
Han la hånden lett på armen hennes.
Og hvis tanta mi får vite det, kommer hun til å få en huepine som varer i ti år!
Det er vel ikke hans skyld at tanta mi får migrene av musikk!
Så ikke hvem som helst kunne spasere rett inn i huset mens bestemoren hans var på

sykehuset!

– Bestemora mi skulle bare visst at Dvergen har drukket kaffe av de beste koppene hennes! Og slengt verdens mest møkkete sko opp i sofaen hennes!

– Jeg er vel ikke barnepika hans heller!

Han er jo kameraten min!

Onkelen min så det!

– Hvis jeg står på sykkelstammen din, så!

I drømmen hennes hadde det vært en slags plattform i toppen av treet.

Hjertet hennes gjorde et lite byks bare ved tanken på det.

«Det haster ikke,» sa stasjonsmesteren, «klokka di må gå galt.»

Hun prøvde å huske ansiktet hans, men det ville ikke ta form.

Hun ergret seg over spørsmålet hans.

Men hun var pinlig velpleiet og velkledd, den dype stemmen hennes hadde sikkert aldri sagt et upassende ord.

«Så mange slags fugler i skogen din, Alex, så mange slags fugler...»

Hun la hodet inn mot halsen hans.

Brystene hennes var to tunge sølvepler mot nattelyset.

Hun la seg til rette på armen hans og sovnet fort.

«Spør reiselivsmannen din, jeg har bestandig reist til skogs.»

«Reiselivsmannen min,» tenkte hun, «ham hadde jeg glemt...»

En øyestikker tråkket langs stranden, den stanset like over henne, Alex la hånden over maven hennes.

Han reiste seg på albuen, forsket dovent i ansiktet hennes.

Fruen hadde en hvit bluse som ikke ante hva ærbarhet var, huden hennes glødet av sol.

Han rusket i håret hennes.

Men dette tause fiendskapet hennes nå, det forsto han ikke.

Tualil sovnet omsider, men gråten hennes hang igjen i ham og var en bitter anklage fordi det var han som skulle gjort det.

Men han hadde gitt opp, og hodet hans verket av tanker.

Han følte det som en fjern fare at disse øyeblikk kunne rive spillet ut av hendene hans.

«Har De funnet kona Deres?»

Men på huden hennes lå hans kyss og glødet ugenert, øynene strålte av all hennes nye visdom, hver linje i kroppen hennes ropte om favntaket, hans favntak.

«Vet han noe om meg, han prestevennen din,» sa hun omsider.

Armene hennes falt slapt ned.

«Gjorde han det,» sa svigermoren, det var en snev av tilfredshet i stemmen hennes.

«Og den ruggen der tok snella mi...»

Eveline gjemte hendene i sjalet, ansiktet hennes skrumpet liksom inn igjen.

For lenge siden, da jeg ennå umotivert kunne legge armene om halsen din, kunne jeg kjenne at du ble stiv i nakken.

Han snudde ryggen til sengen hennes, men på nattbordet sto bildet fra «din Elise».

Hun la hodet inn til halsen hans.

Etterpå lå hun ved siden av ham, han hørte hjertet hennes slå roligere, og han trodde hun sov.

Hun rørte seg på armen hans.

«Nei, ikke siden jeg reiste, men jeg tror den hjertehistorien hennes bare var et slags oppspinn.»

Simeon var hvit i ansiktet, selv leppene hans var hvite.

Simeons øyne begynte å flakke, og plutselig strømmet blodet til ansiktet hans og skuldrene rykket som om han...

Simeon satt lenge før han kom til seg selv, da han snakket var stemmen hans tørr som knusk.

Elise sto der i sin hvite kjole, og av og til merket han at hun strøk svetten av pannen hans.

Han snudde ham et par ganger og fjernet slimet i munnen hans.

Han hørte stemmen hennes.

Fordi månen lignet et storkerede en tilfeldig kveld, da en tilfeldig fyr la hånden sin mot huden din.

Et øyeblikk senere holdt hun et glass for munnen hans.

Eveline hørte seg selv gispe, det gikk da ikke an for en mor å la være å lengte etter

barna sine?

Han brettet det ut, skriften hennes var klar og barnslig.

Hun fikk ikke tak i øynene hans.

Disse øynene som stirret på munnen hennes, hadde hun ikke sett dem før etsteds?

Jeg tok frem lomdeboken og ga henne visittkortet mitt.

Stemmen hennes fortalte at det hadde kostet litt mot å ringe meg.

sytten års kjærlighet plutselig revet vekk under føttene våre.

Jeg styrtet opp på rommet mitt mens de kastet sine rop som spyd etter meg oppover trappen.

Fra vinduet så jeg at de drepte treet mitt.

Triumfen lyste i øynene hennes - hun hadde hørt at jeg gråt og at jeg snakket til et tre.

Hun stoppet og drakk litt av kaffen sin.

- Mange fedre føler seg usikre i forhold til barna sine.

Som en mett hunn-tiger strakte hun den vakre kroppen sin under meg.

Marie ble sittende stille en stund og rote i vesken sin.

Nå trøstet hun den mannen som hadde tatt med seg de vakreste ringene fra hjemmet deres.

Hun virket bekymret - ikke bare for å flytte ut av hjemmet sitt, men for sin mann og alle hans problemer.

Jeg har sett det lenge, i de siste årene har han ofte vært lei av bildene sine.

Det er hun sannelig ikke alene om, tenkte jeg - altfor mange mennesker praktiserer en form for eiendomsrett til barna sine.

Hun fant arkene i bagen sin og satte seg i sofaen og trakk bena opp under seg.

Jeg elsker treet mitt - det ligner ikke noe annet tre i skogen, og det bærer de vakreste frukter i alle regnbuens farger.

«Slipp taket i røttene mine så jeg blir fri!»

«Du kan ikke leve uten jorden din - jeg skal gi deg alt du trenger, slik at du kan vokse deg enda sterkere og vakrere,» sa sletten.

Det var langt borte fra den lille sletten sin, og det hadde brukket mange grener.

Hun satt stille og så ned i papirene mens tårene rant nedover kinnene hennes.

For meg var han vakker, bildene hans også.

- Ja, jeg skal vente til du har hentet pillen din.

Hun lyttet igjen til noe han sa, og øynene hennes ble fylt med tårer.

- Ja - du kan ringe meg i natt når du har tatt sovetabletten din, så kan vi snakke sammen til du sovner.

Simon gikk bort til henne og rev av en bitteliten bit som han puttet i munnen hennes.

Men du var ikke tretten år da foreldrene dine ble skilt.

En dag i slutten av februar kom hun opp på kontoret mitt med et brev i hånden.

Hun gjorde hva hun kunne for å drepe drømmene hans - jeg ville at han skulle virkeliggjøre dem.

Først trodde jeg at det var et likklede hun vevet, men nå ser jeg at det er brudesløret hennes.

Jeg ba henne komme ned på kontoret mitt.

Stakkars lille Simon - han vet at det ikke er ham jeg savner, men pappaen hans.

Stemmen hans røpet en fortvilelse.

Den prosessen er allerede begynt, og skjer uavhengig av hva som skjer med foreldrene hans.

Jeg tror ikke på bildene hans lenger - hverken de malte eller de skrevne.

Han skal kopiere det til utstillingen sin, men jeg skulle få det tilbake.

Jeg har alltid sagt hva jeg mener om bildene hans.

For å forstå hva som holder på å skje med livet mitt, er jeg nødt til å løse gåter.

- Hvorfor sier du at bildene dine ikke er noe verd?

Jeg gikk inn for å se på bildene hennes igjen.

- Jeg har sett på bildene dine.

Men samtidig visste jeg at denne styrken og disse klørne hadde hjulpet mannen hennes før og fremdeles gjorde det.

Etter middagen spurte jeg hvordan det gikk med bildene hennes, men hun ville ikke snakke om det.

- Du burde skrive ned eventyrene dine, Ragnhild.

Hun rotet i håret sitt med den ene hånden.

Hun lette etter svar i øynene mine, men jeg visste ikke svarene og kunne ikke hjelpe henne.

Hun satt stille og så ned på hendene sine.

Gjennom blusen hennes kunne jeg telle hvert eneste ribben.

– Kanskje han savner «moren» sin, og det er derfor han vil hjem?

Jeg nikket, men hun ble stående litt ved siden av stolen min.

Jeg følte at alle fargene mine rant ut av meg - og jeg tenkte:

Hannah hadde tatt ham med på diskotek på fødselsdagen hans.

– Så du noen av bildene hans?

– Ringte han deg på bursdagen din?

Da vi satt i stuen og drakk kaffe, var Simon på rommet sitt.

Dagen etter hadde Ragnhild vært innom atelieret hans med noen putevar hun hadde sydd.

På skrivebordet mitt sto en vakker hortensia.

Jeg smilte til henne, og hun reiste seg opp og la armene sine rundt halsen min.

Ta på huden min, kan du kjenne at jeg lever?

Se ned i øynene mine, kan du lese der at dette er sant?

«Se mine gaver - jeg strør dem rundt deg og legger dem i fanget ditt.

Da han snakket til meg var stemmen hans gråtkvalt:

Jeg spurte henne hvordan det gikk med bildene hennes.

Jeg skal ha selskap og feire dette sammen med alle vennene våre.

Ragnhild fortalte at han hadde sett bildene hennes.

Jeg skrev en lapp til Ragnhild og spurte om jeg fikk gå inn til bildene hennes.

«Du er så vant til å få viljen din - du er så bortskjemt av livet.

Samme morgen hadde faren hans låst seg inn i Stråveien.

Ragnhild hadde vært sint, og nå var Simon redd for at pappaen hans også hadde blitt det.

Etter en liten stund ropte han på meg og ba meg legge meg bak ryggen hans slik at han fikk sove.

Han ville mye heller ha meg sittende i den andre sofaen med kaffekruset mitt og snakke med ham.

Du skulle sett ansiktet hans da vi møtte ham på Fornebu!

Ragnhild hadde aldri brukt navnet hans, og Simon sa pappa.

Hannah reiste seg og gikk bort til broren sin.

For å huske det, puttet hun dem i vesken sin.

Idet han gikk ut av døren, så han vesken hennes med knivene i og sa:

En av de ansatte på kontoret hennes hadde sett Peter i London med en ung pike.

– Jeg som aldri har slått barna mine og er redd for vold!

– Benjamin, jeg vil ikke ha noen gravsten på graven min.

Da jeg spurte henne om hun arbeidet på bildene sine, sa hun:

I bunnen satt små barn på huk som skjermet hodene sine for det som kom ovenfra.

– Jeg vil ikke ligge i en mørk skuff sammen med giftingen din, i et hjem jeg ikke bor i, hadde hun sagt.

En natt hadde han tatt bilen hennes.

I leiligheten sin nå, hadde han ikke engang veranda.

– Nei - vi bestemmer ikke hva dere skal gjøre med livet deres, svarte månen.

Jeg har jo sagt at jeg lover deg at ingen skal få vite at jeg er moren din.

Det første som dro gjennom hodet mitt var Amerika.

Men han var modig, lillebroren min, han hverken klagde eller sutret.

Jeg prøvde sariene hennes også, og vi tok bilder av meg i en nydelig blå silkesari.

Men jeg ble aldri ordentlig venninne med Masuma, <IP> det var noe anstrengt over møtene våre.

Tomater og appelsiner og sitroner rullet ut av kurven hennes.

Vi snakket sammen om livet og mor fortalte om studieplanene sine.

– Du kommer til å bli pen, mye penere enn moren din.

Jeg merket at det ikke var så bra mellom foreldrene mine lenger.

Vi ble litt gladere alle sammen, til og med tjenerne våre livnet til.

Jeg gikk stille tilbake til sengen min, men jeg fikk ikke sove.

Mor senket boka hun leste i, og ble sittende og kikket på ham, men han møtte ikke blikket hennes.

Det stakk til i magen min, og jeg la armen rundt Jonas.

Kjente vi ikke at sengene våre ristet om natten, hørte vi ikke at det klirret i vindusrutene?

Men det mest bemerkelsesverdige ved henne var at hun hadde svidd hårtuppene sine.

Ifølge ryktene var hun egentlig halvt fransk, halvt indisk, men moren holdt dette skjult

for datteren sin.

Mary, Liisa og Christiane hadde innredet plassene sine som små huler.

I den andre enden av korridoren var oppholdsrommet vårt, og bak det lå guttenes avdeling, sykerommet og lærernes bolig.

Og jeg hadde ikke tatt med meg en eneste ting som kunne heve statusen min.

Her hadde jeg bare nakne rommet rundt meg og sengen min.

Peter fortalte om en ny gutt i klassen deres.

«Faren min er en drittsekk», sa han en gang jeg spurte.

Mary ble bestevenninnen min.

Men på rommet vårt var Anita helt alene.

Det var noe mørkt i fortiden hans, noe mørkt som hvilte over ham.

Like etter kom en kvinne ut, vi forstod at det var konen hans.

Etter tur var de borte og kjente på det lyse håret mitt.

Det smakte røyk av den lunkne teen, og glasset mitt hadde et skår.

Faren hadde også vært der og sett på sønnen sin.

Hun kunne tenne fyr på fisene sine.

Når Christiane kjente at en ny fis var på vei, samlet vi oss rundt sengen hennes.

Flammene stod ut fra rumpa hennes.

Moren hennes var på besøk.

Men Sowerberry bodde alene, og han likte å invitere foreldrene på middag, og da fulgte barna deres med.

Nå lo hun høyt av noe Sowerberry sa, og stakk armen sin inn under hans.

Men apekatten hennes sprakk i mange deler da vi brente den.

Kroppene våre forrådte oss, fordi de viste fram kvinner som ennå ikke fantes.

Da puppene mine begynte å vokse, kjøpte hun en BH til meg.

Hun kunne sette seg på sengen min om kvelden, og fortelle at det ikke fantes noen verre fase i livet.

– Det har skjedd noe fælt, hvisket hun, og klynget seg til armen min.

Den unge kroppen min var sterk og myk og bøyelig.

Men jeg vet at hun mislikte besøkene hans sterkt.

Jeg lente hodet ut av vinduet, og lot vinden ruske i det lange håret mitt.

Nå satt han taus i stolen sin og prøvde å late som om han hygget seg.

Mor sa at han kunne ta lett på lunsjen vår, han trengte ikke å servere oss varm mat midt på dagen, men det ville han ikke høre på.

– La meg få snakke med sjefen din, sa far.

Det var den andre terminen min, og jeg følte meg som en veteran.

Hun var tross alt bestevenninnen min.

– Ikke bland deg i tingene mine.

Jeg vet ikke hvorfor kommentaren hennes gjorde meg så sint.

Ingen av oss hadde noe lett forhold til mødrene våre.

Christiane elsket ikke moren sin, og hun gledet seg aldri til å reise hjem på ferie.

Moren rotet ikke i datterens koffert, og la seg ikke opp i kjærlighetslivet hennes.

Men Christiane lengtet etter moren sin, seiv om hun aldri ville innrømme det.

– Hva er det verste med moren din, Liisa?

– Foreldrene dine er jo så strenge, hjalp Christiane.

Til slutt sa de ja, men først skrev faren min fire brev til Jeffs foreldre.

– Foreldrene mine vil gjerne følge loven.

– Tanten min forklarte dem at vi kom fra ambassaden, så de lot oss gå.

– Nabokonen vår ble tatt en gang, sa Christiane.

Hva er det verste med moren din?

– Moren min vil at jeg skal være altfor voksen.

– Det verste med moren min er alt!

– Moren min er egentlig ganske grei.

– Hvorfor tør du ikke være sint på moren din?

Jeg visste ikke adressen hans engang.

Hele jula tilbrakte han hos en onkel ved kysten, bare 14 mil nord for byen min.

Noe knøt seg i magen min, noe gikk i stykker i ansiktet.

Jeg visste det når klassen hans hadde gym, og når de hadde biologi i rommet ved siden av vårt.

Vi skrev dagbøker og dikt, og de var fulle av drømmene våre.

- Nå skal han skrive til foreldrene mine.

De fikk vannblemmer som sprakk, og Dimi spjæret buksa si.

- Vis meg hendene dine.

Så tenkte jeg at kanskje Jonas hadde skrevet også, jeg hadde funnet rester av skriften hans i bitene av det forrige brevet.

- Er det fra moren din? spurte hun når ingen andre hørte oss.

For hvordan kunne ellers Mr. Cooper vite at Christiane hadde skrevet av matteleksa mi? Mrs. Sheeta så ut over klassen, det glinset av den brune huden hennes.

Riyaz hadde alltid vært stolt av skolesakene sine, og derfor begynte vi med å ødelegge dem.

En dag stod skolevesken hans tilfeldigvis i veien for gartnerens vannstråle.

Håndskriften hans var ikke så lett å kopiere, og derfor måtte Matti jobbe hardt med saken. Bortsett fra forming, hvor han sjelden fikk mer enn C, var engelsk det svakeste faget hans.

Vi så at nakken hans ble rød.

Han ble stående og kikket ut over klassen, men det var hverken hat eller raseri i ansiktet hans.

Stille pakket han sammen tingene sine, og forsvant ut døren.

Håret hans var mørkeblondt, og han hadde stygg hud, full av kviser og arr etter kviser.

Nesen hans var altfor stor, og leppene var smale, ansiktet hans hang ikke riktig sammen.

Det ble mønsteret for samværene våre.

Faren hans jobbet for FN, det var noe vi hadde felles, men det interesserte ham ikke.

Hånden hans krøp nedover, og nå begynte den å fikle med buksesmekken min.

Forsiktig følte fingrene hans seg fram mellom beina mine.

Men ennå hadde han alle klærne sine på, og jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre.

Hun ba meg inn i den lille leiligheten sin, og serverte te.

Jeg likte ikke det alvorlige blikket hennes, og visste jeg ville rødme bare hun nevnte Albertos navn.

- Jeg vet at moren din ikke bor hjemme hos dere lenger, sa Miss Alison.

- Jeg kan jo ikke erstatte mødrene deres, men...

Straks slo han armene rundt meg, og begynte å lete etter munnen min.

- Vi har diskutert litt fram og tilbake hva vi skal gjøre med turen deres.

I friminuttet diskuterte vi saken, men Alex og Brad var døde for innvendingene våre.

- Broren min klatret sammen med Sowerberry.

Men sekkene våre ble tyngre og tyngre.

Hytta vår var et lite skur av bølgeblikk, glissen og falleferdig.

Han lurte på om det var mulig å få låne hytta vår en liten stund.

Vi var helt tause så lenge vi hadde besøk, men Sowerberry oppfattet nok blikkene våre.

- Sowerberry er egentlig ikke så verst, hvisket hun inn i øret mitt.

Det var ikke noe luksusmat, men i forhold til hermetikkboksene våre var det et herremåltid.

Akkurat da husket jeg ikke lenger hva Peter hadde sagt, og stoltheten min.

Klærne fløt, det meste var skittent og krøllete, tjenerne våre hjemme ville vaske det i ferien.

Hun satte seg opp i sengen da jeg ramlet inn på rommet med all bagasjen min.

- Moren min, skrek hun.

- Moren min er ei hore.

- Moren min er ikke glad i meg.

Følelsene hennes var så voldsomme, alt var så voldsomt med Christiane.

Jeg var ikke vant til å ta ut raseriet mitt slik.

At moren din ikke er glad i deg.

- Du snakker aldri om foreldrene dine.

- Har du fått brev fra moren din?

- Hvorfor hater du moren din?

Nå var det helt fullt på rommet vårt.

Magen hennes, som veltet ut av sarien, var blek og deigete.

- Hvem er venninnen din? spurte den indiske damen, og smilte mot meg.

Vi andre fikk husarrest og brev sendt hjem til foreldrene våre.

Hun ba oss inn i leiligheten sin, Karin, Christiane og meg, og ville snakke alvorlig med oss:

Det var faren hans, tyrannen.
Før faren dro, inviterte han Sowerberry opp til farmen sin.
Jeg fortalte far hva jeg mente om tausheten hans, nykkene hans.
Han var oppriktig bekymret for vennen sin.
– Jeg fant den ved siden av sengen hans.
De trodde han var død først, men så merket de at hjertet hans banket svakt.
Vi fulgte anvisningene hennes og stod snart utenfor dør nr. 319.
– Det er bestevennen vår, tryglet Dimi.
Over ham hang plastflasker med ledninger som gikk ned i armen hans.
På vei ut la Dimi armen rundt skulderen min.
Hun var blitt pålagt å rydde opp i forholdene, og hun tok oppgaven sin på alvor.
Det var de da også, men nå hadde de gravd i undertøyet vårt og bladd i dagbøkene.
Vi hadde misbrukt friheten vår, og nå hadde lærerkollegiet fått nok.
Det virket tomt på rommet vårt.
Jeg la meg i sengen hennes og bredte ullteppet over hodet.
Med den vanlige biske minen lempet hun koffertene mine opp på skolens pickup.
– Tror du han er sint på oss for at vi ikke skrev under på oppropet hans? spurte jeg.
– Den nye barnevakten din.
Det var latter i stemmen hans.
Moren din skrev bare dette ene testamentet etter at hun hadde giftet seg med Jake Archer.
– Moren din mente ikke... hun kunne rett og slett ikke...
– Og det er ikke vanskelig å gjette seg til kildene dine.
Moren din var en av de helt store sosietetsdamene i Denver.
Stan Warner, fremstående fabrikant, underslo store summer fra sitt eget firma, myrdet kona si og begikk deretter selvmord.
Du må ikke møte faren din, det er ikke det han ber om.
Så er huset og pengene dine.
Eller så må du ut av huset øyeblikkelig, og han sørger for at du ikke får se en cent av pengene til moren din.
Og med hvilken rett våger han å blande seg inn i livet mitt?
– Å true med å stjele arven min er neppe noe en kjærlig far ville gjøre, innvendte hun.
Hun hadde ventet på faren sin fordi de skulle på en baseballkamp og hadde hatt på seg mottakerhansker og favorittlagets hatt.
Han sendte henne bare et hånlige blick og så demonstrativt på armbåndsuret sitt.
Jeg skal ringe til Jake om et par minutter og formidle svaret ditt.
Skal du ha svaret mitt nå? spurte hun skjelvende.
Både den brutale sarkasmen hans og tårene hennes gjorde henne rasende.
– Faren min døde da jeg var fjorten, sa han stille.
– Han falt ned fra taket da han reparerte fjernsynsantenna vår.
– Han hatet besteforeldrene mine.
Hun spant rundt og møtte det hånlige blikket hans.
Men når dere begge to er lei denne tåpelige leken, er huset mitt.
Hun reiste seg og gikk bort til skrivebordet og grep vesken sin.
Det var en antydning til bitende morskap i stemmen hans.
Det vil bli en fin anledning for deg å presentere den nye kjæresten din der.
Erklæringen hans rev henne ut av de selvmedlidenende tankene.
De krasse ordene hans rystet henne.
Han krysset rommet i to lange skritt og grep sint skuldrene hennes.
Hun vred seg ut av grepet hans.
Munnen hennes føltes tørr.
Hun grep vesken sin.
Øynene hennes ble store av skrekk.
Han strøk en hårlokk vekk fra ansiktet hennes.
Øynene hans glitret.
– Ta på deg noe blått, det er favorittfargen min.
Tracys virkelige far stakk av fra henne og Maureen, moren hennes, med en annen kvinne.
Først nå oppdaget han antrekket hennes, og det rykket i den ene munnviken hans.
Han grep armen hennes.
På en eller annen måte greide denne mannen å trenge gjennom forsvarsverkene hennes som ingen mann før hadde greid.

Konsentrert stirret hun på den svarte sløyfen hans, hun svelget hardt og tvang seg til å tilføye:

Hun samlet mot og møtte blikket hans.

Et merkelig uttrykk dukket opp i ansiktet hans mens han betraktet henne.

Det var ild i blikket hans.

Ydmykelsen fikk kinnene hennes til å brenne.

Hjertet sank i brystet hennes.

Han bøyde seg ned, pusten var varm mot kinnet hennes.

Han holdt henne tett inntil seg, hun merket varmen fra kroppen hans, det kjølige silkestoffet i jakkeslaget kjentes behagelig mot den venstre håndflaten hennes.

Hun vaklet, men øyeblikkelig la den sterke armen hans seg rundt livet hennes.

Et gutteaktig smil lyste opp ansiktet hans.

Han løftet haken hennes med en finger, bøyde seg ned og hvisket:

– Folk ser på oss, foreløpig tror jeg ikke du ville fått en Oscar for skuespillerprestasjonene dine.

Hun tvang seg til å bli myk i kroppen og lot seg gli inn i armene hans igjen.

Før hun greide å tolke disse gåtefulle bemerkningene, fant leppene hans hennes, og han kysset henne mykt.

Sjokket fikk henne til å svaie, og hun måtte gripe tak i begge jakkeslagene hans for å gjenvinne balansen.

Hendene hans strøk nedover ryggen hennes, og varmen fra dem strømmet gjennom kjolen idet han trakk henne nærmere.

Kroppsvarmen fra ham formelig brennemerket huden hennes.

Lårene hans gnisset mot hennes mens han førte henne rundt på gulvet.

Neil Charles som foraktet unge og rike sosietetspiker, hadde ettertrykkelig brutt ned forsvarsverkene hennes.

Øynene hans glitret.

Kysset ditt var så absolutt overbevisende.

De gikk ut på dansegulvet, og hun gled inn i armene hans.

Men Tracy hadde vært tilfreds med det overfladiske vennskapet deres.

Det hurtige glimtet i blikket hans måtte være et uttrykk for overraskelse, det kunne ikke være sjalusi.

Han var i ferd med å fortelle Blake om det første møtet deres i Vail forrige jul.

Hvordan kunne han vite at hun hadde vært der sammen med foreldrene sine?

– Men tilbudet mitt om en liten håndrekning gjelder fortsatt.

– Nei, han arbeidet for stefaren min.

Hun svelget en sprø trang til å le av det forbløffede ansiktsuttrykket hans.

Privatdetektiv eller advokat, likefullt var han ansatt av faren hennes og utførte hans ordre.

Han var påvirket av faren hennes.

Huset var det eneste stabile i livet hennes.

– Jeg kan utholde spydighetene og de ondskapsfulle bemerkningene hans.

Hun hilste ironien i stemmen hans velkommen.

– Du har ikke gjort hjemmeleksene dine, sa hun da hun steg ut av bilen.

Det er søsteren hans som har arvet det.

Den velkjente duften vakte til live sterke minner, og tårer spratt fram i øynene hennes idet hun holdt flakongen under nesen.

– Jeg er sikker på at Jake vil at du skal få klærne og eiendelene til moren din.

– Jeg kom for å hente tingene mine.

Med en hånd på ryggen hennes førte han henne ut av rommet.

– Jeg skulle bare hente noen esker som moren min pakket ned før...

– De kunne ha kontaktet husholdersken selv om det var fridagen hennes.

Neil stod halvveis nede i trappen med flere esker som vippt faretruende i armene hans.

Måten noen av disse såkalte vennene dine behandlet deg på i går var avskyelig.

Først da de hadde forlatt hovedveien, satte Tracy ord på tankene sine.

Som svar på det spørrende blikket hans tilføyde hun:

Da hun så det tvilende ansiktsuttrykket hans, tilføyde hun fort:

Neil overhørte utfordringen hennes.

Neil avbrøt tankerekken hennes.

– Så dette er altså huset ditt? utbrøt han overrasket.

– Besteforeldrene mine på morssiden kjøpte det i førtiårene for å bruke det som et sommerhus.

Hvorfor etterlot ikke bestemoren din deg huset?

– Bestefar tapte nesten alle pengene sine på dårlige investeringer.

– Jeg ser med en gang når du tenker på faren din.

En stor, svart tordensky dekker ansiktet ditt.

– Han truer med å ta fra meg hjemmet mitt.

Den merkelige klangen i stemmen hans fikk henne øyeblikkelig til å innta en forsvarsposisjon.

Nei, resolutt kom hun seg på beina og begynte å henge kjolene sine inn i garderobeskapet. Jake Archer skulle ikke greie å drive henne ut av hjemmet hennes!

– Jeg har smurt noen brødsriver, sa han over skulderen sin.

Hun skar en grimase og utbrøt med overdreven heftighet idet hun stirret ned på fingrene sine:

Det var du som skulle ha båret inn bagasjen min.

– Matlaging var en av de få tingene moren min ikke lærte meg.

Han slo seg ned ved siden av henne og tok fram notisblokk og penn fra lommen sin.

– Hvis du har tenkt å bo i huset mitt, vil jeg ikke bli sammenlignet med... med... ham!

– Lurte bare på hvorfor du aldri besøkte faren din etter skilsmissen?

– Mener du moren din?

Den plutselige bevegelsen gjorde at hun kolliderte med Neil som var på vei til oppvaskkummen med tallerkenen sin <ENDCP>.

Overrasket grep Tracy tak i armen hans for å gjenvinne balansen.

Hun følte varmen fra kroppen hans <IP> og sterke muskler spilte under hånden som fortsatt holdt i armen hans.

Bare med en kraftanstrengelse greide hun å motstå fristelsen til å gli inn i armene hans. Ordene døde hen idet hun stirret opp i ansiktet hans som ruvet over henne med et merkelig glimt i de nøttebrune øynene.

– Det er ikke hver dag en vakker kvinne kaster seg i armene mine.

De spottende ordene ble sagt mens munnen hans kom nærmere og nærmere og til slutt berørte leppene hennes.

Hun var helt fastlåst mellom oppvaskkummen og den sterke kroppen hans.

Neil trakk munnen sin vekk.

Den kjølige vurderingen i blikket som møtte hennes, sendte sjokkbølger gjennom kroppen hennes.

En høy, surklende lyd nådde ørene hennes idet oppvaskkummen rant over og vannet strømmet mot den brennende huden.

– Beklager blusen din.

– Blusen din.

– Jeg aksepterer ikke den opplagte invitasjonen din, hvis det er det du mener, sa Neil utålmodig.

Han ville ikke skjønne at armene hans et kort øyeblikk hadde vært et tilfluktssted fra verden utenfor.

Hun snudde seg vekk fra ham, greide ikke å møte blikket hans.

Hun merket seg morskapen i stemmen hans.

– Jeg er ikke den første som gråter når man mister foreldrene sine.

Hun vred seg ut av armen hans og reiste seg med teppet godt pakket rundt seg.

Tracy trakk pusten dypt og tvang seg til å overhøre den nedsettende bemerkningen hans.

Mange ting begynte å forvirre henne, hun glemte avtaler, glemte hvor hun hadde lagt brillene sine.

Hun brettet lommestørkleet sammen til små kvadrater i fanget sitt.

Da hun holdt på å pakke ut resten av klærne sine, hørte hun stemmen hans i bakgrunnen.

Men da hun kom tilbake fikk hun vite at Stan Warner hadde etterlatt alt han eide til søsteren sin.

På grunn av tragedien lå hun langt etter timeplanen sin.

Alle husene mine er bygget i nøyaktig målestokk.

Det er yrket mitt.

– Min kunde vil gjerne gjenoppleve noe av fortiden sin, derfor fikk jeg i oppdrag å bygge dette huset i miniatyr.

– Jeg brukte sparepengene mine.

- Jeg vet nøyaktig hvor mange penger Jake sendte til moren din hver måned for at du kunne hengi deg til selskapslivets gleder.
Jeg har sett regningene dine.
Du og moren din brukte Jakes penger som om de vokste på trær.
Selv om moren din fikk en svært så lukrativ skilsmisseavtale ble hun ikke fornøyd.
Derfor var det Jake som betalte hele den kostbare utdannelsen din.
Bestefaren din ville gi ham sparken.
Hun kunne ikke spørre moren sin fordi hun var død.
Han fryktet begjæret sitt, så på det som en svakhet.
Neil tok den nærmeste hånden hennes og la den i sin.
- Faren min var død, og moren min var lærer.
Vi hadde lite penger, den yngste søsteren min og jeg arbeidet under hele studietiden.
Grepet hans ble enda strammere.
Han snudde hånden hennes og gransket de korte, butte håndverksneglene hennes.
Tracy greide endelig å få hånden sin fri.
Du spaserer rett inn i huset der moren din ble myrdet uten å nøle.
Stefaren din er anklaget for avskyelige forbrytelser, du tror han er uskyldig, men likevel gjør du ingenting med det.
Ordene spant rundt og rundt i hodet hennes.
Tanken dukket opp fra dypet av underbevisstheten hennes.
Andre fedre overga ikke døtrene sine, andre stefedre elsket stedøtrene sine.
Idet hun stod og stirret ut av vinduet, fanget blikket hennes et glimt av noe blått i rydningen bak huset.
- Du var så opptatt av arbeidet ditt...
Du bør ikke tro at du bare kan komme valsende inn her og bestemme over livet mitt bare fordi jeg er tvunget til å leke at du er livvakten min.
Tracy svingte seg rundt på stolen for å møte blikket hans.
Jeg har såret følelsene dine.
Hun knipset med fingrene under nesen hans.
- La meg få posten min.
Hjertet hans dunket rytmisk mot handflaten hennes.
En hånd lekte med skjorteknappene hans.
En finger på den andre hånden trippet varsomt oppover armen hans mot hånden som holdt den mystiske konvolutten.
Han har gjettet riktig, skjønte hun forferdet før leppene hans søkte hennes, og hun mistet kontrollen.
Hun lukket øynene for å slippe unna den farlige gløden i blikket hans.
Han førte en hånd på innsiden av den gamle flanellsskjorten, fingrene brennemerket huden hennes.
Fortsatt følte hun varmen etter hendene hans på brystene.
Han la en fast hånd på armen hennes.
Hun ristet seg ut av grepet hans.
- Jeg håper du satte pris på den lille spøken din, sa hun.
Nell strøk en finger over den stive haken hennes.
Den tørre stemmen hans knuste det dramatiske øyeblikket, og hun sendte ham et gnistrende blikk.
Hun plukket opp penselen, ville konsentrere seg om malingen igjen, nektet å føle smerten som ordene hans forvoldte.
- Det virker som om eieren hadde en voldsom krangel med både faren og brødrene sine.
Hun møtte blikket hans, men så fort vekk.
Islettet av skam i stemmen hans forvirret Tracy.
Hånden hans lukket seg fast over hennes.
Hun skrudde korken på flasken med fortynningsvæske, en unnskyldning for å slippe unna det harde grepet hans.
Hun merket en sitrende følelse i håndflaten der en finger silkemykt hadde fulgt den lange livslinjen hennes.
Konflikten vår fikk meg helt til å glemme oppdraget mitt.
Jake sendte meg hit for at jeg skulle passe på datteren hans.
Han ringte til tanten din i Irland, deretter til Baldwins...
- Du synes vel det er lettere å tro at stefaren din var en tyv og en morder.

Du har vel ikke tenkt å fortelle meg at det var Blake som myrdet moren min?

- Jeg begynner å kjenne det uttrykket i ansiktet ditt.
- Selv verdensberømte kokker trenger skikkelige ingredienser, så han tørt idet han tok tallerkenen hennes og gikk bort til kjøleskapet.
- Ut fra innholdet i kjøkkenskapene dine tror jeg faktisk at du bare lever på frosne middager.

Blikket hans mørknet idet han lente seg bakover i stolen og gransket ansiktet hennes. Ingen vakre piker har knust hjertet mitt, ingen rik forlovede har gitt meg på båten, jeg har ingen kone, ingen fast kjæreste.

Men foreldrene hennes likte det ikke.

Sønnen til kona hans hadde aldri tid til å drive med idrett på universitetet.

Jeg hører det på stemmen din.

Vær lojal mot sjefen din.

Fortell meg om konen hans.

- Ikke så vakker som moren din.

Den uventede reaksjonen hans var som et slag midt i ansiktet hennes.

Hun la tallerkenen sin i oppvaskkummen og stirret ut av kjøkkenvinduet.

To store hender la seg på skuldrene hennes.

Rasende ristet hun av seg hendene hans og utbrøt:

Hun spant rundt for å møte blikket hans med hendene knyttet sammen i sidene.

En finger mot leppene hennes stanset det videre utbruddet.

Jeg tenkte at den kanskje ville besvare noen av spørsmålene dine.

Hun tok imot bladet og trykket det mot brystet sitt.

Det kom et ertende glimt i blikket hans.

- Jeg håper møtet i Estemere vil løse problemene våre.

- De var foreldrene mine.

Alle vet jo at jeg er forloveden din.

Han tok på seg den tunge parkasen sin.

Den hylende vinden overdøvde lyden av skrittene hennes.

Plutselig spant han rundt, som om han hadde hørt henne uttale navnet hans høyt.

Kåpen hennes var mørk, det fantes ikke gatelys, men ansiktet hennes...

Frykten krøp opp langs ryggraden hennes.

Neil kastet et blick på armbandsuret sitt og begynte å skritte fram og tilbake.

Neil fortsatte å skritte fram og tilbake foran utsiktspaviljongen, bare avbrutt av regelmessige blick på armbandsuret sitt.

Ansiktet ble presset inn mot brystet hans.

Han grep haken hennes og løftet ansiktet opp mot hans.

- Jeg kunne vri halsen rundt på deg, så han med tykk stemme, munnen hans søkte hennes i heftige kyss.

Han grep hendene hennes og presset dem inn mot brystet sitt.

Han la en arm rundt skuldrene hennes, og de begynte å gå hjemover.

Latteren i stemmen hans forvirret henne.

Han klemte skulderen hennes.

Den skarpe tonen avslørte engstelsen hans.

Grepet rundt skulderen hennes ble enda hardere, det gjorde faktisk vondt.

- Det var jo fint jeg trosset ordren din da, så Tracy kort og prøvde å frigjøre seg fra grepet hans.

Med den ledige hånden grep han haken hennes.

Hun husket ikke at hun hadde åpnet døren hans, men plutselig stod hun ved siden av sengen. Vindkastene var voldsomme, men pusten hans gikk jevnt og rolig.

Han lå på magen, dyna lå sammenkrøllet rundt midjen hans.

Nedenunder hørte hun på nytt den illevarslende lyden, og det påskyndet bevegelsene hennes.

Hun krøp opp i sengen hans og gren på nesen hver gang det skrek i sengefjærene.

En varm hånd la seg rundt midjen hennes, og skarpe tenner bet forsiktig i den ene hånden hennes.

Forbløffet over reaksjonen hans, tok det tid før hun greide å benekte den opplagte konklusjonen hans.

Fingrene hans løp gjennom håret hennes og holdt hodet rolig mens munnen hans søkte hennes.

Hun skilte leppene, tungen hans sendte en flodbølge av sitrende følelser gjennom kroppen hennes.

Ordene hans sendte henne ut av den transelignende tilstanden.
Han stirret forbauset på henne idet hun la en hånd over munnen hans.
Hun skimtet silhuetten hans, den venstre foten var frosset fast i luften.
– Kom ned og ta en kikk på innbruddstyven din, sa han.
Der finner du tyven din.
Hun merket seg antydningen til morskap i stemmen hans og stakk hodet nølende ut gjennom vinduet.
Hun var glad for at han slapp å se den dype rødmen i kinnene hennes.
Hun greide ikke å møte det muntre blikket hans.
Blodet strømmet tilbake til kinnene hennes idet hun registrerte latteren som lå like under ordene.
Han holdt hendene sine rundt albuene hennes.
Glødende fingre gled videre oppover armene hennes, silkemykt, den følsomme huden sitret under den berusende berøringen.
Hun fulgte blikket hans.
Duften av nytraktet kaffe pirret neseborene hennes der hun satt over arbeidsbenken sin.
Hun konsentrerte seg intenst om arbeidet sitt.
Neil myste nysgjerrig over skulderen hennes.
Over skulderen sin spurte hun:
Det dukket opp et vellystig glimt i blikket hans idet han vrikket med øyenbrynene.
Du listet deg desperat på tå til soverommet mitt og jeg listet meg like desperat ned trappen.
Da hun så det overraskede ansiktsuttrykket hans, tilføyde hun:
– Du sa mye den dagen som ikke var mer sant enn det du har sagt om arbeidet mitt.
Hun så skarpt på ham, likte ikke morskapen i stemmen hans.
Han bøyde seg fram over bordet og tok den ene hånden hennes.
Kinnene hennes begynte å gløde.
En skygge flakket over ansiktet hans.
Tracy grublet over ordene hans.
Det var merkelig at han ikke hadde sagt noe om samtalen med faren hennes.
Neil overhørte den heseblesende forsikringen hennes.
– Og datteren hennes gikk for lut og kaldt vann.
Etter at Tracy hadde ringt til Jess, som ble henrykt over forslaget, gikk hun tilbake til arbeidet sitt.
Har du ikke et speil på soverommet ditt?
Et nydelig gammelt toalettspeil som tilhørte bestemoren min.
– Nei, han har bare stukket nåler i munnen min og plombert tennene mine.
– Du har en flekk på nesen din.
Nå kunne han legge begge hendene rundt kroppen hennes.
Han bøyde seg nærmere og gransket nesen mens han la en hånd under haken hennes.
Neils lange ben presset mot hoftene hennes, hendene brant mot ryggen.
Hun lukket øynene for å slippe å se de farlige flammene i blikket hans.
Hun grep kåpen sin med en gang hun kom ned i entreen.
– Har du planer om å betale middagen din selv noen gang?
De lange beina hans holdt lett følge med henne.
På et blunk var han ute av bilen, han grep armen hennes og førte henne fram mot inngangen.
Neil grep øyeblikkelig den andre armen hennes.
Den plutselige smerten fikk tårer til å sprette fram i øynene hennes.
– Hvorfor må jeg det? spurte hun langsomt, nysgjerrigheten ble vakt av de uavlatelige spørsmålene hans.
Blake snakket med servitøren, og Neil lente seg mot henne, pusten hans fikk hårtuppene hennes til å bevege seg.
– Bare litt intimprat oss kjæresten imellom, sa han og kjælte nakken hennes.
Det vellystige, litt søvnige ansiktsuttrykket hans gjorde det helt klart hva han mente med hyggeligere.
Han grep hånden hennes og la den i armhulen sin.
I mørket var ansiktet hans bare en uklar skygge.
Han klemte armen hennes inn mot siden sin.
– Du vet vel bedre enn meg hvilke menn som pleier å ligge under dynen din.
Betyr det at det aldri befinner seg en mann under dynen din?

Han prøver sikkert bare å få deg til å dele skyldfølelsen hans.
Glem Blake og problemene hans.
Men så fikk søsteren hennes slag, og jeg sa at hun selvfølgelig kunne ta første flyet til California.

– Jeg liker ikke uttrykket i ansiktet ditt.
Tålmodig lot han barnet som han holdt på armen spise på det røde slipset sitt.

– Tror du det siste gjaldt middagen deres?
Men husk at det var jeg som fant ut hvordan vi skulle bruke de små, rare flaskene som de fikk juicen sin på.

– Hvordan står det forresten til med albuen din?
Den hylende vinden druknet svaret hans.
Det gamle ekegulvet var iskaldt mot de nakne føttene hennes.
Et kaldt vindguffs blåste opp langs bena hennes.

– Jeg blåser innvollene dine utover gulvet hvis du så mye som våger å puste!
Hun trykket lysestaken hardere mot ryggen hans for at han skulle skjønne alvorret.

– Jeg skal si du skvatt til da jeg satte lysestaken i ryggen din.
Det var is i blikket hans.

– Det ville du også gjort hvis noen hadde trykket kaldt stål inn i ryggen din.
Neil tok lysestaken fra de skjelvende fingrene hennes og satte den på bordet.
Han lekte med en tynn stropp, fingrene brennemerket huden hennes.
En stor hånd lå rundt det venstre brystet hennes.
Hånden hans brant mot huden.
Hvorfor var han i sengen hennes i det hele tatt?
Tenk om hun ikke hadde våknet og morderen hadde kommet inn på soverommet hennes?
Panikken i stemmen hennes da hun ikke hadde villet at han skulle skru av lyset, førte til at han tilbød seg å overnatte sammen med henne.
Fingrene hans var varme, og begjæret verket i brystet.
Hun måtte virkelig bekjempe lysten til å presse den harde brystvorten mot håndflaten hans.
Varsomt la hun hånden sin over hans og holdt pusten.
Det skjedde ingenting og ytterst langsomt løftet hun hånden hans vekk.

– Jeg er glad for at du ikke har noen lysestake på soverommet ditt.
Morgenkåpen hennes hang i garderobeskapet tvers over rommet.
Munnen hans søkte hennes og stanset videre protester.
Villig skilte hun leppene og tok imot tungen hans.
Han trakk seg unna og kysset halsgropen hennes.
Den lette seieren øket appetitten hans, og snart lå hun med blottede bryster ved siden av ham.
Sitrende bølger fór gjennom kroppen hennes, det var som små, gnistrende eksplosjoner, hun klynket av nytelse.
Neil gikk fram til sengen, grep de nakne skuldrene hennes og dro henne til seg.
Mens han fortsatt holdt skuldrene hennes i et jerngrep tok han et skritt tilbake.
Tomlene hans trykket smertefullt mot huden hennes idet blikket mørknet og gled over den halvnakne, lengtende kroppen hennes.
Tracy lukket øynene, ville stenge ute synet av den verkende kroppen sin.
Til tross for den vonde klumpen i halsen greide hun å presse navnet hans fram.

– Hver gang jeg ser deg skriker hele kroppen min etter deg.
Den lave, lidenskapelige stemmen sendte bølger av attrå gjennom kroppen hennes.
Men idet hun så det fjerne ansiktsuttrykket hans ble bølgene av attrå forvandlet til kuldegysninger.
Varmen fra den sterke kroppen hans var nå bare et minne.
Neil hadde forlatt henne fordi kjærligheten bestod av noe mer enn kyss som satte hver fiber i kroppen hennes i brann.
Selv moren hennes hadde sannsynligvis aldri elsket henne.
Et glass appelsinjuice stod ved siden av asjetten hennes.
Mens Tracy langsomt drakk juicen måtte hun misunne dem det ukompliserte livet deres.

– Og hva sa pappa, med bitende sarkasme la hun vekt på ordet, – da du fortalte ham at du nesten hadde forført den lille jenta hans?
Neil satte asjetten sin hardt ned på bordet.
Hun pirket i eggerøren sin.
Jeg befinder meg på arbeidsrommet mitt.

Tracy la tallerkenen sin i oppvaskkummen.

- Jeg går ned på arbeidsrommet mitt igjen.

Neil grep armen hennes idet hun snudde seg.
Han gransket henne intenst, som om han ville huske hver pore og linje i ansiktet hennes.
I samme øyeblikk kom Neil ut fra soverommet sitt.
Hunnen hadde kjempet for eggene sine, men tapte kampen.
En tåre blinket i øyekroken hennes.
Så tok hun seg sammen og gikk tilbake til arbeidet sitt.
Uheldigvis oppdaget han liket hennes, derfor ble jeg tvunget til å drepe ham.

- Du drepte Stan og moren min?

Et hatefullt drag flakket over ansiktet hans.
Hjernen hennes nektet å fatte det som skjedde.

- Jeg tok det fra baksetet i bilen din den dagen jeg brøt meg inn i kjelleren.

Hun hatet seg selv fordi stemmen var så fylt av frykt, blikket var klistret fast til hendene hans.
Famlende lette hun etter røret bak ryggen sin, men ansiktet måtte ha avslørt henne.
Stemmen hans var som et piskeslag.
Hånden hennes falt ned langs siden.

- Kjæresten din sitter i en bar i Denver og venter på meg.

Han klemte skulderen hennes beroligende.
Han så over skulderen hennes.
Det var en merkelig klang i stemmen hans.
En høy, gråhåret mann kom ut fra kjøkkenet hennes.
Lysene fra lysekronen begynte å danse foran øynene hennes.
Automatisk knyttet hun nevene sine og stirret intenst på dem der de lå i fanget.
Jake Archers bekymrede stemme tvang blikket hennes mot hans.
Fort vek blikket hennes unna.
Det knuste gamle Campbells selvaktelse som forvandlet ham til en bitter mann som oppga familien sin.
Et skuffet drag blafret over ansiktet hans.

- Kontoret mitt er i ferd med å overdra eiendommen til deg i dette øyeblikk.

Susan er konen min.

- Han kan ikke gjøre meg noe, og jeg lover deg at jeg ikke vil krumme et hår på hodet hans.
- Jeg går opp på rommet mitt.

Den iskalde stemmen hennes skar gjennom luften som en kniv.
Hun presset en pute nedover ørene sine.
Det kom et roligere drag over ansiktet hans, og han stirret fjernt forbi henne.
Hvordan skulle det da gå med oppdraget mitt?
Jake finansierte hele skolegangen din.
Han avviste anklagen hennes.
Jake prøvde aldri å erstatte faren min.
Blikket hans smalnet til små sprekker.
Langsomt gikk han fram til henne mens han hele tiden holdt blikket hennes.
Han løftet hendene og masserte lett de stive skuldermusklene hennes.
Det gjennomborende blikket hans ble for mye for henne, og blikket hennes vek unna.
Så presset han leppene mot munnen hennes.
Hver muskel i kroppen hennes skalv.
Den varme, sterke kroppen hans var for nær henne.
Neil gransket ansiktet hennes inngående.
Han nølte, ville si noe, men uttrykket i ansiktet hennes måtte ha stoppet ham.
Skrittene som ble svakere og svakere ble som piler som traff hjertet hennes.
Neil eller faren din?

- Det var kanskje det jeg hadde behov for, men jeg er ikke sikker på om lommeboken din hadde behov for det, sa hun tørt.

En kledelig rødfarge farget kinnene hennes.
Tracy knyttet nevene sine i fanget under bordet.
Blikket hans gled over de to kvinnene.

- Nei, tilføyde han fort idet han merket seg den avvisende holdningen hennes.
- Jeg kom plutselig til å tenke på at jeg har glemt å kjøpe fødselsdagspresang til

svigermoren min.

Maureen skjønnte ikke hva som drev ham, det var stor kommunikasjonsvikt i ekteskapet deres.

– Jeg sier ikke at det var moren din som hadde all skyld.

Det var Stan som var faren din nå.

Jeg har aldri kjent adressen hans.

Det kom en hard klang i stemmen hans.

– Jeg fortalte ham hva moren din hadde gjort.

Hun møtte det utfordrende blikket hans med overraskelse.

Han grep hånden hennes.

Hun trakk hånden sin til seg.

Han trakk fram et kort fra innerlommen på dressjakken sin.

Han la det i håndflaten hennes.

Hånden hennes holdt krampaktig rundt kortet som ble krøllet sammen til en liten papirball.

Konvolutten trakk blikket hennes til seg.

Returadressen var fra et advokatfirma, kaldt og upersonlig og ikke fra faren hennes.

Han hadde skrevet under med initialene sine.

Hun hadde tilgitt moren sin.

Etter tre lange uker hadde hun endelig bevisst akseptert at moren hennes hadde ført henne bak lyset i mange år.

Moren hadde elsket henne, og siden hun elsket datteren sin hadde hun fryktet mer enn noe annet at hun kom til å miste henne, derfor hadde hun løyet.

Da hun hørte den tydelige klangen av usikkerhet i stemmen hans, forduftet frykten hennes.

Faren din har dessverre et fryktelig temperament.

Stemmen hans var grov av forlegenhet.

– Neil sa mye, svarte faren hennes.

Hvordan går det forresten med Mets, baseball-laget ditt?

Søler du fortsatt sennep på skjorten din når du spiser pølse i brød?

Faren godtok svaret og stilte interessante og kunnskapsrike spørsmål om arbeidet hennes.

Moren hennes som var redd for å miste den hun elsket, ble tvunget til å lyve.

Overrasket fanget blikket hennes en blåtrost, det var en hann, som fløy ut av fuglehuset.

Bena hennes skalv, hun var redd for at hun kom til å falle ned fra stigen.

Det var latter i blikket hans, akkurat som hun hadde trodd.

Hun holdt inne når hun så det uttrykksløse ansiktet hans.

– Var det faren min som sendte deg?

Han trakk henne mot den harde kroppen sin og begravde munnen i det tykke, duftende håret hennes.

Hvis du ikke tror meg kan du sette pengene i et fond for barna våre.

– Barna våre?

Hun strøk ham over brystkassen og merket hjerteslagene hans mot håndflaten.

Grepet hans strammet seg på skuldrene hennes.

Hendene hennes gled over nakken hans, ømt trykket hun tomlene mot den faste huden.

– Helt riktig, sa han hest, begjæret ulmet i blikket hans.

Han fant munnen hennes, skilte leppene, tungen roterte dypt inn i munnen hennes.

Hun strøk en finger over leppene hans.

Han bet forsiktig i fingeren hennes.

– Men du forlot meg jo, gispet hun etter det lange, krevende kysset hans.

Jeg mistet nesten allt håp da jeg så du kastet adressen min.

I stedet for å risikere at jeg avviste deg, fant du en måte å fortelle meg på at døren din var ulåst og at jeg kunne åpne den hvis jeg hadde lyst.

Begjæret blusset opp da hun så den varme latteren i blikket hans.

Munnen hans søkte hennes.

– Du ser på meg som om jeg var den første blåtrosten din om våren.

Han låste seg inn i leiligheten sin.

Pappaen hans var nesten aldri hjemme, men han hadde i alle fall en pappa.

«Pappaen din har reist bort for noen måneder.»

«Dere må jo fortelle gutten at faren hans er død.»

Med ett så moren hans opp på ham, hun tok den store kluten vekk fra ansiktet:

«Hallo, hallo,» sa det i øret hans.

– Pappaen min er død.

Så la hun hånden sin på skulderen hans, og ba ham bli med inn på lærerværelset.
«Gutten min, har du det vondt nå?» spurte hun.
Han kjente knappen på bluseermet hennes mot skulderen sin, den var stor, hvit og kjølig.
Håret hans var grått, og lå akkurat som spaghetti bakover hodet.
«Vil du ha skolemilken din nå?» spurte hun.
Han kjente at han ikke orket å stå oppreist mer, alt surret rundt i hodet hans.
Faren hennes var pølsemaker.
Moren hennes er snill, hun ringer nok hjem for meg.
Hun merket at han ble urolig, og puttet armen sin godt inn i hans.
Moren til Kari og moren hans kjente hverandre.
«Gutten min, gutten min.»
Det har sikkert noe med faren min å gjøre, tenkte han.
Han fikk se på dyrebøkene hennes, og glansbildene - han fikk sølv på fingrene når han tok på dem.
«Du og mamma og søsteren din vil greie dette fint, skjønner du.»
Der satt broren hans med hodet i hendene.
«Kom hit og sett deg, gutten min.»
Stemmen hans ble helt skjelven, han hadde vondt i maven igjen.
«Vi snakker om dette senere, gutten min.»
Da han våknet neste morgen, sto det noen ved senga hans.
Men egentlig hadde han bare lyst til å krype opp i fanget hennes og kjenne at hun holdt rundt ham.
Så jeg får spise opp maten min, vaske opp og gå på skolen.
Var bilen hans der, tro?
Potten la en pute bak ryggen hennes.
Han tok hånda hennes og gjemte den godt i begge sine.
Han kunne nesten ikke se øynene hennes, enda de var åpne.
«Pappa kommer alltid til å være her hos oss, gutten min.
Han kom til å tenke på den hvite kommoden sin.
«Vil du kjøpe kommoden min?» spurte han.
Jeg skal snakke med broren min om det.
«Oppe i hjørnet bak ryggen din er det et hull, og der kommer det slanger og ekle dyr ut,» sa han.
Broren la armen rundt skulderen hans.
«Jeg hørte at du skal selge kommoden din.»
Broren tok armen sin vekk fra skulderen hans og kikket på ham:
«Pakk sekken din da, så drar vi.»
Hun la fingeren sin for munnen hans.
Potten kjente etter i lomma si, han hadde tre kroner der.
«Vørsågod, gutten min.
Ragnhild reiste seg opp og la armen rundt skulderen hans.
«Gutten min, er du lei deg?»
Ragnhild tok et godt tak rundt skuldrene hans.
Helga la hånden på hodet hans, og rusket ham i håret.
«Visst er du det, gutten min.
«Jeg kommer hjem så fort jeg bare kan, gutten min, helt sikkert.»
Han la hodet på siden, for da kunne han kjenne hjertet hans.
Potten visste at han kunne stole på broren sin.
Han var varm, og så durte det i brystet hans når han snakket.
«Helt sikker, gutten min.
Han løp opp på rommet til mamma og hentet dyna hennes.
Han strøk hånda si over hennes, før han la dyna over henne.
«Hei, gutten min.
«Broren din har tutet på oss, Potten.»
Morfar stakk noen penger i hånda hans.
«Jeg skal bare låne mamma dyna mi.»
Han listet seg inn på rommet sitt.
Det var kaldt på rommet hans.
Jeg ofrer gjerne ukelønna mi, bare hun er våken i morgen.
«Du skal få alle lommepengene mine, Gud,» hvisket han.

Det blødde fra hånda hans.
Søsteren min liker meg ikke.
«Kommer søsteren din også?
«Gå inn på rommet ditt, ser du ikke at mamma er syk,» sa broren.
Broren hans rynket brynene.
Han så ned på skoene sine.
«De som ligger i baksetet ved siden av sekken min.»
Da de hadde drukket opp saften, ble han med Morten på rommet hans.
«Jeg skal møte faren min.»
«Dessuten skal jeg møte faren min.»
Vet du hvem faren min er?
«Vet du hva det er å dø, gutten min?»
Mannen flyttet på bena sine, kremtet og harket igjen.
Han tok opp bildet av faren sin og ga det til henne.
«Dette er faren min,» sa han.
Broren hans skrek ut av vinduet.
«Du Potten,» sa han, «pappaen vår er død.»
Broren snufset i nesa si.
«Det var pappaen vår,» sa han.
Han hadde fått husarrest fordi han hadde stengt søsteren sin inn i skjulet.
«Pappaen min kommer ikke hjem i dag heller, det er ingen vits i å vente.»
«Hold kjeften din,» skrek han.
Broren reiste seg opp og tok tak i luggen hans.
En mann med runde briller, skjegg og lite hår kom inn på rommet hans.
«Er du Potten,» sa han og tok tak i benet hans.
Broren og en annen mann som hadde kommet inn på rommet, tok bena og armene hans og holdt dem fast.
Broren tok tak i skulderen hans og dro ham opp.
«Ta det med ro, gutten min.
Han fikk ikke hele hånda hennes i sin, men han holdt godt rundt to fingere.
Søsteren dyttet til ham så tannbørsten datt ut av hånda hans.
Dama med sølvhåret vinket til dem da de gikk forbi huset hennes.
Hun klemte hånda hans.
Søsteren holdt hånda hans hele veien.
«Jeg tar det for hjertet mitt skjønner du, gutten min.
Hvis han lå nede i jorda, skulle vel tingene hans også vært der?
Og kan du ikke være pappaen min til pappa kommer tilbake?
Der lå mamma med dyna hans halvt over seg.
Hun kravlet seg opp, og Potten tok tak i armen hennes og loset henne inn på soverommet.
Potten gikk og satte seg ved pulten sin.
Noen hadde lagt en tegnestift på stolen hans.
«Jeg skal finne ut hvem som la den tegnestiften på stolen din.
«Vi går på kontoret mitt og prater litt.»
Det luktet sterkt på kontoret hennes.
«Søsteren min var slem før, men nå er hun blitt snill, og broren min har reist tilbake til Oslo.»
«Søsteren er mest hos venninnene sine.
«Søsteren din ringte i alle fall for å fortelle hvor hun var,» sa hun ergerlig.
Han tok tallerkenen hennes og gikk for å vaske opp.
Du kan gi bursdagsgaven min til noen andre, jeg har reist bort for en stund, skjønner du.
«Er det vanskelig hjemme, gutten min?» spurte Berit.
«Jeg vet det, gutten min.
Potten løftet hodet hennes.
Hodet hennes datt ned igjen.
Han tok tak i armen hennes og dro henne opp.
Så satte han seg på den faste stolen sin, det som hadde vært pappas plass.
«Gå opp på rommet ditt.
«Hva er navnet ditt, da.
Potten sa navnet sitt.
Det luktet røyk på kontoret hans.

«Jeg vet at faren din er død.
«Jeg har vasket og ryddet hjemme siden pappaen min ble borte.»
«Når var det da, gutten min?»
Han så ikke søsteren sin heller.
Den ene tok hodet hans og duppet det ned der hvor man tisset.
«Neste gang skal vi drite i trynet ditt.»
«Mer,» sa han som holdt hodet hans.
«Så kan han gå og vaske mora si etterpå.»
De kjørte ansiktet mitt ned i tisserenna og sparket meg.»
«Kom, så skal vi gå ned på kontoret mitt,» sa han.
Læreren vasket hodet hans.
Det sved litt, men det var godt også, fordi han holdt rundt armen hans samtidig.
«Jeg skal kjøre deg hjem, så kan jeg snakke med mammaen din med det samme,» sa han.
Broren min har sagt at ingen må få vite noe.
Søsteren forsvant ut og opp på rommet sitt.
Det var godt å ligge sånn, bena hans ble roligere da.
«Så taggete håret ditt er bak.»
Hun reiste seg og la hånden på hodet hans.
Det var nesten som det gamle smilet hennes.
Potten svarte ikke, han begynte å gå mot pulten sin.
Hun tok hånda hans.
«Hånden din er jo helt hoven og sprukket.»
Han skammet seg over hendene sine, men det var all vaskingsens skyld.
Senga mi, tenkte han og løp opp på rommet sitt.
«Hvor er senga mi?»
Broren tok tak i håret hans og dro ham vekk.
«Jeg skal ha senga mi og bildet mitt, og slutt å trække på pulten!»
«Du kan vaske rommet ditt, i stedet for å gjøre ugagn.»
«Nå holder du opp med det tullet ditt.»
«Broren din har gått inn, det er bare meg her.»
«Gutten min, vi har vært redde for deg,» sa hun.
«Har du vasket rommet mitt, mamma?»
«Jeg har ikke kommet så langt ennå, gutten min.»
Det gjorde vondt i hendene hans, men han ville ikke tenke på det nå.
«Jeg kan gjerne vaske rommet mitt selv, jeg,» sa han.
«Hvor er rommet mitt?»
«Kan du ikke sitte litt her hos meg, gutten min?»
Hun la hodet sitt inntil hans, kinnet hennes var vått.
Han tok hendene hennes, hun hadde fortsatt to ringer på ringfingeren.
«Jeg skal ikke gjøre det mer, gutten min.
Han tok litt hår bort fra panna hennes.
Han tok hånden hennes opp til ansiktet sitt.
«Men du lever jo opp til ryktet ditt.»
Det kjentes som han holdt på å klø seg i hjel, det var akkurat som det var dyr inne i hele kroppen hans.
Tulling, tulling, tulling, sa det inne i hodet hans.
«Se på hendene dine, er du blitt helt sprø?»
«Har du funnet lappen min, er psykologen inne?»
Broren min må i alle fall vite om det.
Jeg skal ta en prat med moren din jeg, for dette går ikke lenger.
Se på søsteren din, hun er et praktkeksemplar.
Læreren sto over pulten hans.
De vred bleiene over ansiktet hans.
Hvordan skulle han få tak i skoene sine?
«Du skjønner, jeg har mistet skoene mine over der.»
«Støvle mine.
Det var kjæresten hans.
Broren hadde flyttet for godt til kjæresten sin.
Drosjesjåføren åpnet døra og tok tak i armen hennes.
«Hei, hallo, hei, vennen min.»

«Hvor er søsteren din, da?»

Det var vanskelig å sovne, det var så mye som foregikk oppe i hodet hans.

Han tente et stearinlys for faren sin.

Søsteren strøk hånda over hodet hans.

Ekornet spiste av hånda hans.

«Ja, det er meg, kom så går vi inn på kontoret mitt.»

Faren din var journalist i bygdeavisa, ikke sant?»

«Hvordan syk er mammaen din, da?»

«Jeg skulle gjerne ha snakket med moren din...»

«Du eller moren din får komme igjen hvis det skulle være noe.»

«Potten, hva føler du akkurat nå når Anne snakker om begravelsen til moren sin?»

«Du er trist i øynene dine,» sa psykologen og så på ham.

En av sykepleierne la hånda på armen hans.

«Potten, hva med begravelsen til moren din.

Noen tørket kinnnet hans med en fuktig klut.

«Så kan du se om du orker å fortelle noe om moren din, kanskje om begravelsen.»

Hun har jo snakket om moren sin.

Plutselig sto broren min i døråpningen.

Han gikk bort til broren og la hånda forsiktig på skulderen hans.

Det var som om hodet hans ville eksplodere.

«Hold kjeften din, ikke rør meg!

«Du har lov til å sørge her hos oss, savner du moren din, Potten?»

«Ta hånden min.»

Han kastet seg rundt halsen på henne, aller helst ville han krøpet opp på fanget hennes.

Kinnene hennes var ikke så bleke nå.

«Gutten min, jeg har savnet deg,» sa hun.

Jeg har ryddet, og vasket alle veggene,» sa han og snuste bort i håret hennes.

«Jeg må bli her en stund til,» sa hun og tok hånda hans.

Potten klemte hånda hennes med begge sine.

«Moren din er død, du må innse det.

Det tutet utenfor, han tok bagen sin og løp mot utgangsdøra.

Det var broren hans.

«Jeg skal hente bagen min.»

Broren la armen rundt skulderen hans.

Presten avsluttet talen sin.

«Bare gråt du, gutten min.»

Han lukket øynene og kjente at Jeanette klemte hånda hans.

Hun grep hånda hans.

«Jeg bodde hos broren min...»

«Egentlig var det broren min som flyttet til leiligheten i blokka.

Broren min prøvde så godt han kunne å hjelpe meg, både med lekser og andre ting.

Jeg skal bare hente sigarettene mine.»

Broren min sa ofte at han var bekymret for meg.

Men jeg følte at jeg måtte flykte fra hjemstedet mitt.

Jeg hadde sagt så mye som ikke var sant om foreldrene mine.

«Men kjøkkensjefen på den gamle jobben min hjalp meg.»

«Nei, men etterpå, han ga meg tilbake den gamle jobben min.

Broren min hjalp meg med å flytte rundt i Oslo.

Du har sånn glød i stemmen når du snakker om broren din.

Hva med søsteren din, har hun det bra?»

Potten ble varm om hjertet når han snakket om onkelungen sin.

Du ville blitt så glad i gutten din.

Men nå hadde han klart å være nær følelsene sine.

Potten kjente at han var veldig glad i broren sin, de hadde brutt en barriere sammen.

Han gned det tykke hodet inn mot benet hennes og malte.

«Hei, ungen min.

Det er middagen vår.»

«Hei, skal du ikke ha tegningen din?»

Genseren hans kilte henne i nesen.

«Bobler elevene dine over av mer historisk kunnskap nå enn de gjorde i morges?»

«Men nå må du sitte stille og spise opp maten din.»

«Nå må du sette deg og spise maten din.»

Han holdt utklippet mellom tommelen og pekefingeren, og Sarah kunne se at knokkene hans var hvite.

«Hva er det, vennen min?»

Han unnvek blikket hennes.

«Hva er det, vennen min?»

«Nei, selvfølgelig ikke, vennen min.»

Jeg er jo så glad i pappaen din.

På den annen side sto det dårlig til med ekteskapet hennes.

Kom igjen, Linda, så skal vi se om vi kan få litt skikk på det håret ditt.»

«Pappa sa at vi kan kjøpe juletreet vårt i kveld, mamma!»

Men han snakket med lav stemme, og hun hadde ikke hørt de siste ordene hans.

«Jeg sa at jeg løy da jeg fortalte deg at min første kone og sønnen vår omkom i en bilulykke.»

Men så falt blikket hans på konvoluttene.

Samme kveld brøt Christine seg inn i huset deres.

Men Christine tok tak i håret hennes og stakk henne flere ganger i ryggen.

Gutten var hysterisk, og de fortvilte skrikene hans fikk Laura til å mobilisere sine siste krefter.

Timothy lå pent i sengen hennes.

Hun tok hånden hans.

Sara la hånden på nakken hans.

Hålen strøk seg inntil bena hennes.

Sarah smilte og slapp et par skjærer med tunfisk opp i skålen hans.

Han er fetteren min, og...»

«Hva er navnet Deres?»

«Hva er telefonnummeret Deres?»

«Tommy sa at broren hans hadde sagt at julenissen ikke finnes.»

«Men det var broren hans som sa det.»

«Broren hans går i femte.»

Joda, han hadde den nye adressen hans og visste hvor han jobbet.

Skoene hennes lagde en høy, knirkende lyd i den tynne sneskorpen.

«Det var ikke det pappa mente, vennen min.»

«Det er bare ovnen, vennen min.»

«Det kunne passet godt på soverommet vårt.»

«Sov godt, lille julenissen min.»

«Ja, vennen min?»

Så lot han leppene gli nedover ansiktet hennes, over halsen.

Mørkets Fyrste satte den ene, stålkledde foten på ryggen hennes og strakte sverdet seierrikt over hodet.

Folket fra fjellene slapp våpnene sine, hang med hodet og gråt.

«Med den lille saksen din?»

«Saksen din er kanskje ikke skarp nok.»

Vi kan slå sammen julekortlistene våre.»

«Er ikke det der julepyntesken min?» spurte Sarah.

Men julepyntesken min?»

Bladet var nesten like langt som armen hans, og formen var perfekt, akkurat som et magisk sverd.

«God natt, gutten min.»

Med alle kundene mine og -»

«Alle kundene dine?»

Han ristet smilende på hodet og la armen rundt livet hennes.

Alex la en hånd på armen hennes.

Den venstre hånden hennes hvilte på vesken som hang i en stropp over skulderen.

«Kom deg vekk fra sønnen min!» ropte Alex.

«Hva gjør De med gutten min?»

Alex begynte å unnskyldte seg igjen, men Sarah la hånden på armen hans.

Alex stirret ned på hendene sine.

Så tok han hånden hennes.

Han gikk tilbake til rommet sitt og ble stående i døråpningen et øyeblikk. Skrikene hans skar gjennom hodet hennes som kniver, og hun skrek at han skulle holde opp. Selv vesken hennes sto åpen på benken, akkurat der hun hadde etterlatt den. Det sto «Pearl» på brystlommen hennes. Han så over skulderen hennes. «Jeg elsker deg,» hvisket han i øret hennes. Hånden hans lå helt stille på korsryggen hennes. «Hva er telefonnummeret Deres? Men håret ditt kan nok bli det, tenkte hun. Men senere så jeg bildet hennes i avisen, og da ble jeg sikker.» Hun gikk bort til ham og la armene rundt livet hans. Hun fjernet armene fra midjen hans og ble stående og se på ham. Blikket hans var stivt rettet ut av vinduet. Hun rørte ved armen hans. Det grelle skjæret fra TVskjermen lyste opp ansiktene deres. «Jeg fant denne under sengen din, Brian.» Sarah så silhuetten hans mot det svake lyset fra vinduet. «Det er ikke farlig, vennen min.» «Du har nok bare drømt, gutten min.» Han skulle ikke leke med dem, og han skulle slett ikke gjemme dem på rommet sitt. «Det er faren min som har lagd det. Kay trakk kammen gjennom håret hennes og klippet. «Jeg tok den andre kniven forsiktig ut av beltet hans. Og det magiske sverdet hans hadde gjort stor lykke. Sarah nikket med kinnet mot brystet hans. Om frykten deres? Han la hånden på benet hennes og klemte det forsiktig gjennom kåpen. Alex parkerte ved siden av bilen hennes. «Så Alex kom bare inn for å lese ukebladene våre, er det slik å forstå?» «Vi tror hun brøt seg inn i huset vårt,» sa hun. Sarah tok henne med inn på bakværelset, der hun vasket håret hennes og la et håndkle rundt det. «Vær endelig forsiktig med øret mitt,» sa Jane, «for jeg har jo denne betennelsen. Så hadde hun krem på halsen hennes ved hårfestet, før hun la en plastkappe rundt henne. Alex tok hånden hennes. Så la hun mer bomull rundt halsen hennes og hadde den nøytraliserende væsken i håret. Bildet av Christine danset fremdeles på netthinnen hennes. Blikket hans møtte Sarahs, og han ristet på hodet. Alex ringte til skolen for å få noen til å overta ettermiddagstimene sine. Den Brian brukte til å tegne pappsverdet sitt etter.» Hun hørte at skrittene hans forsvant nedover gangen, gjennom entreen og opp trappen. Så hørte hun at han smelte igjen døren til rommet sitt. Hun klamret seg til ham med hodet mot brystet hans. Sarah satte seg ved siden av ham og la armen om skulderen hans. Sarah tørket varsomt tårene bort fra kinnet hans. «Jeg skjønner det, vennen min.» Brian la den ene armen rundt henne og lente seg mot skulderen hennes. Det sto noen i gangen utenfor soverommet deres. «Brian, vennen min?» Håret hennes var uflidd. Så kom hun til å tenke på Brian, som lå hjelpeløs på rommet sitt. Nå sto kvinnen rett over henne, nær nok til at Sarah kunne se ansiktet hennes. Alex la hånden på skulderen hennes. Hun snudde seg og presset ansiktet mot brystet hans. Patches gikk rundt henne noen ganger og gned seg inntil bena hennes. Noe strøk mot benet hennes, og hun kvakk til. Da hun gikk ut på den vesle avsatsen, falt skyggen hennes halvveis ned i trappen. Den neste kunden hennes skulle komme om tyve minutter. Noen hadde vært inne i huset deres. Hun viftet den så nær ansiktet hennes at Sarah kunne se at neglen var bitt helt ned.

Ha det, vennen min.»

Så falt blikket hennes på brevåpneren som Mrs. Green fremdeles holdt i den høyre hånden. Hun kikket over skulderen hennes mens hun valgte ut de riktige flaskene.

«Fortell meg om familien din,» sa hun fra den andre siden av rommet.

«Jeg vil jo bare at du skal fortelle meg om familien din.

Om mannen din.

«Og barna dine?»

Mrs. Green satte seg, og Sarah dro en grovtannet fargekam gjennom håret hennes.

«For sønnen min.

Hun kunne stikke kvinnen i halsen hennes, løpe ut av salongen og rope på hjelp.

Hun sa ikke mer, og Sara stusset håret hennes ferdig i taushet.

Sarah la merke til noe rart ved øynene hennes.

Det var i juni, på fødselsdagen hans.

Sarah grep armen hans.

Sarah la hodet mot brystet hans.

Da Alex omsider svingte inn på parkeringsplassen, sov Brian i armkroken hennes.

Vesken min er der inne, og kåpen min.

Hun kunne se silhuetten hans i vinduet.

Sarah la hodet hans bedre til rette.

Han hadde Sarahs veske i venstre hånd og kåpen hennes over armen.

Sarah la en hånd på armen hans.

«Kan jeg gå opp på rommet mitt nå?»

«Nei, vennen min.»

Han la armen rundt skulderen hennes.

Alex gikk inn på arbeidsrommet, og Sarah tok Brian med seg inn på rommet hans.

Han tok et skritt frem og la hånden på skulderen hennes.

Lyset fra lommelykten skar i øynene hennes.

Så tok han lommelykten ut av hånden hennes og undersøkte haspen nøyere.

Hun så at pannen hans var våt av svette.

Hvor var folkene Deres?...

Nei, min kone skal ikke på jobb i dag, men partneren hennes er der...

Det ble liggende sne igjen på gulvet etter skoene hans.

De tunge bæreposene begynte å gli ut av armene hennes.

Den nye jakken hans var spjæret på ti-tolv steder, og den fjernstyrte folkevognen hadde tydeligvis vært kastet i veggen.

Naboen din.»

«Jeg må få låne telefonen din.

«Det har vært noen inne i huset vårt,» sa hun og løftet av røret.

«Noen har brutt seg inn og gjort hærverk i huset deres,» sa Jack.

Sarah veivet med hendene og greide å fange oppmerksomheten hans.

«Det... har vært innbruddstyver hos oss, vennen min.

«Nei da, vennen min.

Sarah husket at Patches hadde hoppet ut av armene hennes og løp tilbake til huset.

Det er ikke farlig, vennen min.

«Så, så, ungen min.

«Det har bare veket, vennen min.

Hun la en hånd på hodet hans.

«Hva er det, vennen min?»

«Jeg er straks tilbake, vennen min.»

Han tok armen hennes og dro henne varsomt med seg mot døren.

«Nei, vennen min.

Han snudde seg bort fra henne, mot døren, men hun hadde allerede sett usikkerheten i øynene hans.

Sarah la hånden på armen hans.

Da øynene hans begynte å glippe, trakk hun dynen godt over ham og kysset ham god natt.

Han visste at han sov, fordi han visste at en ukjent kvinne ikke bare kunne gå rett inn på rommet hans på den måten.

Det høye, gjennomtrengende skriket gjenlød i ørene hennes.

«God morgen, vennen min.»

«Kanskje det var jeg som kom inn i drømmen din.»

«Nei, vennen min.
Hun la armene rundt livet hans.
Han skulle til å protestere, men Sarah la en finger på leppene hans.
«En kvinne kom inn på rommet hans og tok med seg Patches.
«Hei, vennen min.
«La oss gå opp på rommet ditt igjen,» sa hun.
«Å, nei, vennen min.»
Så falt blikket hennes på handkleet som dekket bordet.
Brian pekte mot TVen med pappsverdet sitt.
Sarah husket at han hadde risset opp sverdet etter kjøttkniven hennes.
«Det er okay, vennen min.
«Hun tok Patches ut av rommet mitt og hugde halen av ham.»
«Hun skal aldri gjøre noe slikt igjen, vennen min.
«Kan han få være på rommet mitt?»
Men katten min har fått kappet av seg halen.»
Det så ut som om huset deres var under beleiring.
«Pappa er ikke riktig bra, vennen min.
Sarah klemte hånden hans og åpnet døren.
«Ikke ennå, vennen min.»
Brian ville absolutt at Pearl også skulle komme opp, slik at han kunne vise henne noen av lekene sine.
Sarah og Brian kjørte i jeepen hennes, og Pearl fulgte etter i politibilen.
Han hadde imidlertid forsikret ham om at de likevel ville fortsette å holde huset deres under oppsikt.
Jeg tar sønnen min og flykter herfra.
Bilen hennes er rett ute på gaten.
Hun rev opp døren til rommet hans.
«Bruk denne, mamma,» sa Brian, som om han kunne lese tankene hennes.
På tide å dra hjem sammen med mammaen din.»
«La sønnen min være,» sa Christine.
«La meg få sønnen min tilbake.»
Sarah tok yttertøyet deres og presset det inn i det overfylte skapet i entreen.
«Jøss, Sarah,» sa Kay og strakte hånden ut for å røre ved halskjedet hennes.
«Det er sønnen din.
Hun la hånden varsomt på hodet hans.
De gikk sammen opp på rommet hans og lukket døren.
«La oss gå og se til gjestene våre.»
Som om alle hodene deres skulle ha vært bundet sammen, snudde flokken av journalister seg mot Jaffee akkurat idet Richard satte seg inn i baksetet på limousinen til John Milton & Co.
Hjertet sviktet simpelthen, sa de til ham, som om hjertet hennes skulle ha skåret en grimase, sukket og sluttet å puste.
– Hvis ikke, ligger de nok uforstyrret i sengene sine ennå.
Han kastet sluken sin over grensa og inn på en fin fiskeplass.
Jeg følte at hårene reiste seg på hodet mitt, så redd ble jeg.
– Ellenvannskoia har vært base for flere av ekspedisjonene mine.
Nå må vi bruke øynene våre godt.
Det fantes ingen leger, og etter 11 dager døde Elsa i armene hans.
Bestefar satt på steinen sin og fulgte med.
Bestefar skar brødsriver med den store samekniven sin.
Ser du bestefaren din?
Var det fiskeørna til bestefar som hadde mistet eggene sine?
Bestefaren din var litt urolig nå.
– Jeg ber om tillatelse til å ta med gutten deres i helikopteret.
– Kikkerten min.
Han klamret seg til søstera si.
Rasende hogg Trifon til henne og kløvde pannen hennes.
I anger og full av fortvilelse kastet Trifon seg over liket hennes.
Han forlot mennene sine og søkte ensomheten inne i de dype skoger.
Det virket som om jenta våknet til, og hun snakket igjen til broren sin.

Nå satt han tett inntil søstera si med ei brødkive i hånda.
Med det samme helikopteret lettet, hadde han stukket hånda si bort i Runes.
Det hadde bygd seg opp en spenning i kroppen min.
Dette er en av de sterkeste opplevelsene i livet mitt.
Og så på den siste dagen vår her nord.
De sa at kontoen hans ikke eksisterte.
Livet hans hadde vært som et eventyr.
Han hadde bodd i stråhytter og berbertelt, men husene deres ville han ikke inn i.
Var de ikke bra nok for ham, skulle ikke de løpe ned dørstokken hans.
Det rant av håret hans.
Det dryppet fra pannen hans.
Han ville vel ha sorgen sin for seg sjøl.
Han hadde ikke reagert da den første vanndråpen landet på hodet hans.
Per Post så på den gamle skolekameraten sin.
Det var taket hans.
Alle hadde en mening om taket hans.
Ingen la skjul på meningene sine.
Det ville renne fra taket hans døgnet rundt.
De skulle ikke røre taket hans.
Taket hans ble verre for hvert regnskyll som kom.
Arild Plassen ville bli nødt til å gjøre noe med taket sitt.
Han kjente hjerteslagene hennes da han holdt rundt henne.
Hun lå med hodet i fanget hans.
Han lekete med håret hennes.
Eline lente seg over i forsetet og la den ene armen rundt halsen hans.
Endelig skulle gubbene få svar på spørsmålene sine.
Han hadde snakket nok med assistenten sin om veiskråningene.
De skiftet kassett i spillerne sine og freste videre.
Det egentlige navnet hans var Evan.
Alle visste hva han hadde i sykkelveskene sine, fluene også, det var motbydelig.
Han syklet rundt og stappet dem i sykkelveskene sine, og så syklet han hjem og stekte dem etterpå.
De fleste ville ikke se i sykkelveskene hans.
De påsto at galskapen hans bare var en maske og at tausheten hans var en form for selvforsvar.
Hælene hans slo i steinhella utenfor.
De så på vedstablene hans.
De prøvde seg med en latter til da klypene til Bjørling lukket seg om nakkene deres.
De sprellet i kjempenevene hans.
Det var hos dem han hentet materialer til korsene sine.
Så lenge han holdt på med korsene sine oppe i veiskråningene, måtte hageeierne regne med litt svinn.
Folk brukte bilene sine til å kjøre alle andre steder enn til kirken.
– Har du sett gløden i øynene hans?
Han protesterte ikke da politiet tok førerkortet hans.
Hva skulle de fyre med i oljekaminene sine, fikk de ikke engang kjøre bil når de ville?
Reiser det lenger, reiser det fra sjela si.
Nå forsto de hva han mente, de hadde reist fra sjelene sine i årevis.
Vi lot oss skremme av atferden hans.
Vi så blodet på fingrene hans.
Slik ville St. Evan og de gode gjerningene hans ha blitt kjent verden over.
Det var synd at Karl Ram hadde fjernet korsene hans fra veiskråningene.
Der kunne folk sitte og tenke over både det ene og det andre mens de åt pølsene hans.
Så lenge bilene sto, var pølsebua hans en gullgruve.
Visakortet hans hadde ikke hvilt en dag.
De sto på terrassen til den roterende restauranten med glassene sine.
De husket hva han hadde hatt i sykkelveskene sine.
Det ville aldri passe, derfor kunne fru Hendl holde opp med disse invitasjonene sine.
Armand tenkte på mannen hennes.
Han stanset foran akvariet og kikket på gullfiskene sine.

Armand hadde stor glede av akvariet sitt.
Om ikke noe annet forferdelig hadde skjedd, ville fotgjengerfeltet ha revnet under føttene deres når de krysset gata.
De kunne fortsette å mishandle loddene sine og håve inn gevinster uten at noe skjedde.
Lars Armand hadde ikke rørt kaffekoppen på en stund da serveringsdama nærmet seg bordet hans.
På neste runde ville hun ta med seg koppen hans uten å spørre.
Han prøvde å konsentrere tankene om et av skrapeloddene sine.
– Tilbudet mitt står ved lag!
For Armand måtte de skrive hva de lystet på plakatene sine.
Han så nok av dritt på flaskerundene sine.
Armand var avhengig av flaskerundene sine.
Han kunne ha fylt to literflasker med vann og knust skallene deres.
– Bikkja di forstyrrer meg.
– Mener du at ulydene fra bikkja di er noe jeg innbiller meg?
Om et år er leiligheten din det fredeligste sted på jorda.
Da Armand tok et skritt fram, satt den i leggen hans.
– Mannen hennes mishandler henne!
En måned senere sto hun utenfor døra hans.
Det gikk på en mine utenfor Madeira da hun la hånden på låret hans.
Han kjente på nytt hånden hennes mot låret.
Hun la den ikke på armen hans.
Han kjente fingrene hennes.
Hun ville se soverommet hans.
Det var derfor hun ville se soverommet hans.
Skyggene lekte med kroppen hennes da hun sto naken foran ham.
Hånden hennes stanset.
Likte han ikke kroppen hennes?
Likte han ikke brystene hennes?
Skyggene gled over kroppene deres da hun skjøv ham bakover på madrassen.
Det lange håret hennes kilte ham i ansiktet da hun krøp over ham.
Han kjente varmen fra det fuktige kjønnet, kjente den varme tyngden hennes mot magen.
Hun var svai i ryggen da hoftene hennes begynte å arbeide.
Armand snappet kortet ut av hånden hennes.
Det eneste lyspunktet var at de hadde skrevet navnet hans feil.
De hadde skrevet begge navnene hans feil.
Kunne det være søsteren hans som sto bak?
Og så hadde søsteren hans gitt dem adressen.
Den surret rundt inne i hodet hans.
Hvordan ville det gå med hodet hans da?
Om tre dager ville de være utenfor døra hans.
Bare slørhalen sto igjen og kikket på Armand med det tause fiskeblikket sitt.
Fremmede fikk ikke invadere boligen hans uansett hva de skrev på kortene sine.
Det måtte være platene hans de var ute etter.
Hvem andre enn Paus og Lillian visste om platene hans?
Var det derfor gatelysene mumlet navnet hans?
Armand bestemte sjøl hva slags musikk han ville ha i samlingen sin.
Ringte de på hos henne og spurte etter Lars Armand, ville ikke navneskiftet hans være mye verdt.
Lars Armand satt forholdsvis trygt i en veltet søppelcontainer og studerte skrapeloddene sine.
– Det er ikke postkassene mine, sa Armand.
Dessverre rakk han ikke å skrive navnet sitt på dem før han døde.
De var redde for å miste oljeinstallasjonene sine.
De bandt postkasser til kroppen hans og jaget ham ut i ruinene.
Fru Hendl sto midt i en ruinhaug med vaffeljernet sitt.
Kanskje hadde hun plass til akvariet hans likevel?
Sannsynligvis ville de snu og gå igjen når de ikke fant navnet hans på noen av postkassene.
Lufta i det trange kottet ble varmet opp av kroppen hans.

De stanset foran døra hans.
Han behøvde ikke å se fjesene deres for å skjønne hva de drev med.
Hadde de tenkt å bruke leiligheten hans, var det derfor de var kommet?
Hvordan hadde de funnet fram til leiligheten hans?
Han kvakk da de snudde seg slik at han fikk se ansiktene deres.
Han hadde innbilt seg at noen var ute etter platesamlingen hans.
Da Lars Armand kom hjem fra jernbanestasjonen, passet ikke nøkkelen hans i døra.
– Det er noen som har tatt leiligheten min, sa Armand.
Ordene hans gjorde ikke noe inntrykk.
Han snakket litt om gullfiskene sine og platesamlingen.
De hadde satt navnet sitt på døra.
Når politiet fikk se de falske papirene deres, ville de sitte fint i det.
Arbeidet hans besto i å sette ferdigstøpte kjerner i den nederste delen.
Han forsto ikke hva Sigurd og Berle Køber gjorde i leiligheten hans.
De sa de hadde kjøpt leiligheten hans på lovlig måte.
De måtte være forsiktige med hva de sa om banken hans.
De kunne ta med seg teppekvadratene og tapetene sine og forsvinne.
Det sto ikke Berlioz på postkassa hans lenger.
Hun hadde stukket nesa si i alt.
Jaså, hadde de tatt leiligheten hans, hva hadde det med dem å gjøre?
Armand hadde risikert livet for å slippe ut bikkja hans.
De var snille og hjelpsomme mennesker, men de forsto ikke at Armand rett og slett hadde mistet leiligheten sin, og at det neppe hjalp å ringe etter lege.
Var det noe med hukommelsen hans?
Helge Berntsen hadde knust telefonen hans.
Kanskje er livet mitt bare noe jeg innbiller meg?
Hun ba ham holde seg unna tomatene hennes.
Hva hadde de gjort med platesamlingen hans?
Han ventet bare på å få komme inn i leiligheten sin igjen.
Om han ikke skulle ha med seg loddet sitt?
Jovisst skulle han ha med loddet sitt.
Banken var blitt nødt til å seige leiligheten hans.
De hadde stukket noen Mariekjeks i hånden hans og fulgt ham til glassdøra.
Han hadde ikke klart forpliktelsene sine.
De visste ikke hvor det var blitt av platene og gullfiskene hans.
All farge forsvant fra ansiktet hennes.
Han manglet de to fortennene i overkjeven også, så ingen kunne si at smilet hans var noe vakkert.
Gorm snudde seg brått og så på datteren sin.
Huden hennes glinset av varmen, øynene hadde et trett drag.
Et lystig vindkast tok tak i de lange, løse lokkene hennes og fikk dem til å danse.
Vinden røsket tak i klærne hennes, ble kraftigere og kaldere hele tiden.
Hun husket godt den dagen eldste broren hennes døde.
Hadde faren hennes lovet ham skikkelig medgift for henne?
«Du får komme hit og snakke litt med brudgommen din.»
«Er du syk, jenta mi?» spurte Engelbrekt, «du er så blek.»
Og det sa faren hennes, som aldri verdiget henne et blick til vanlig.
I det samme knep Engelbrekt hånden sammen om kneet hennes, og berøringen sendte et gys gjennom henne.
«Hvor er du, jenta mi?»
Hun festet blikket på munnen hans, på de fuktige leppene, de så nesten hovne ut.
Det smakte minst like ille av munnen hans som det luktet.
Han bare løftet på skjørtet hennes og løsnet på sine egne hoser.
Plutselig dukket det et ansikt opp i tankene hennes.
Eller om det var pengene hans hun erklærte sin kjærlighet til.
Nå satt han på kontoret sitt sammen med en av gesellene sine.
Er det mannen din som har slått deg?
Det var en nesten sint rynke mellom øyenbrynene hennes.
«Det er så godt å ha noen å snakke med, jeg reiste fra alle vennene mine hjemme...»
Rosemarie var knapt en skygge i tankene hans nå.

«Kom, jenta mi, kom til mannen din...» mumlet han.
Men han kunne ikke si at han var der fordi sønnen hans var der.
Hvor hadde han gjort av kappen sin nå da?
Men hun måtte forsøke, hvis hun ikke gjorde det, ville ikke livet hennes være noe verd uansett.
Han hadde aldri fortalt henne hva det var, og han fikk ha den hemmeligheten sin i fred for henne.
Gråten hennes var blitt en sår hulking, en krampe som fikk pikekroppen til å riste.
«Den første mannen min var gammel nok til å være min far.»
Hun visste hun var trygg i armene hans.
Hun sov rolig nå, de vonde drømmene hennes var ikke engang en skygge i det vakre ansiktet.
Han forstod plutselig at det var det triste grå ansiktet som hadde fanget blikket hans.
I det samme møtte det redde blikket hennes Karls blick.
Den vakre venninnen hennes la armen rundt henne og sendte Engelbrekt et blick som utfordret ham.
«Den unge mannen som lignet på deg,» sa hun, «var det sønnen din?»
«Karl, det er navnet hans, ikke sant?» spurte hun.
Han tenkte på brødrene sine, på jenta han hadde reist fra.
Han hadde en sterk følelse av at stemoren hans ikke var av den hjelpeløse typen.
Han stirret inn i ansiktet hennes.
Øynene hans bandt henne, mer enn hendene hans gjorde.
Huden hennes var litt klam og kald av regnet, men myk, myk som silke.
Det var mot den fristende munnen hennes han presset leppene sine i et forsiktig kys.
Hun hadde bare nettopp fått vite navnet hans!
Hendene hans gled langsomt nedover armene hennes, la seg om livet på henne, og i det samme la hun armene om hans hals.
Håret hennes hang løst, det hadde vært vått, og det ville aldri tørke om hun ikke løste fletten.
Leppene hans rørte såvidt ved øreflippen hennes.
Det var nok av dem som kjente mannen hennes.
Da ville livet hennes fort bli et enda mer utholdelig helvete enn det hadde vært til nå.
Kunne nesten kjenne huden hennes under fingrene sine når han tenkte på henne.
Det var ingenting i det hjertelige velkomstmilet hennes som viste hva hun virkelig tenkte, at hun bannet inni seg.
Stemmen hans var nesten ustødig av følelse.
Han slapp hånden hennes motvillig.
Heinrich tok hånden hennes og førte den opp til munnen, kysset hver finger forsiktig.
«Du er utrolig, kjære,» lo han mot øret hennes.
«Jeg er redd for helsen din, kjæreste,» sa hun.
«Kristin,» bad han, «ikke la tankene dine plage deg.»
Han ålte seg inntil henne i den trange sengen, lot henne legge hodet på armen hans.
Han hadde fanget blikket hennes et øyeblikk da hun gikk forbi ham i kirken ved aftenmessen.
Alene med tankene sine.
I stillheten bar stemmen hans like godt som et rop.
Hele ansiktet hennes var et eneste spørsmål.
Kappen hans var som vingene til en stor møll, som danset mot lyset.
Han foldet henne inn i armene sine, klemte henne.
Munnen hans søkte hennes, like ivrig som hennes lepper lette etter hans munn.
Munnen hennes var så nær hans munn.
Karl, sønnen til Heinrich, hadde festet det intense blikket sitt på henne.
Hun kunne nesten kjenne den harde flate hånden hans treffe kinnet sitt.
Blikket hans var sårt og sint på en gang.
Det eneste som fylte hodet hans var Kristin, drømmen om den vakreste kvinnen han visste.
Den hese stemmen var stemmen fra drømmene hennes, den samme stemmen som hadde brølt til hennes mor at den ungen ikke var hans.
Den ene hånden hans lukket seg rundt brystet hennes, og den andre tvang beina hennes fra hverandre.
«Du vil ha meg, det har jeg sett i øynene dine,» sa han.
Han holdt hendene hennes nå, holdt dem i et jerngrep.

Hun kjente at han var klar til å trenge seg inn i henne, hun kunne kjenne kjønnet hans mot låret.

De sa at faren hennes forsvant under den store mannedauen.

De tunge trinnene hans vekket henne opp fra tankene, og hun så opp.

Så rett på det grå, dradde ansiktet hans.

Stemmen hans virket helt død, fullstendig følelsesløs.

Det hatefulle blikket hennes fikk Birgitta til å fryse på ryggen.

Hun stod i Guds hus og ønsket at mannen hennes var død.

Ansiktet hans var fullstendig følelsesløst.

Den hånlige tonen hans sved nesten.

Heinrich brøt inn i tankene hans.

Han tok tak i armene hennes og dro henne opp av sengehalmen.

Hun festet blikket på ryggen hans, var redd ham, virkelig redd ham.

Hun kunne se ham for seg, kunne nesten kjenne leppene hans mot sine når hun tenkte på ham.

Til helvete med hele sønnen hans.

Hadde Engelbrekt drept barnet hennes også?

Kanskje hun kunne sende tjenestepiken sin i stedet?

En dyp rødme spredte seg i ansiktet hennes.

Han hadde ingenting i mot sin fars vennskap, men han ville ikke ha pengene hans.

Hun hadde virket innbitt, det var sinne og hat bak i blikket hennes.

Han hadde stirret inn i det vakre ansiktet, sett det bestemte draget dukke opp rundt munnen hennes.

Hun lukket øynene og tok i mot munnen hans i et mykt kyss.

Hun syntes hun kunne kjenne hendene hans, kroppen hans gjennom klærne, som om de ikke var der, som om det var naken hud mot naken hud.

«Vil du virkelig det?» pustet han mot øret hennes.

Varsomt løsnet han snøringen i kjolelivet hennes, hjalp henne av med det, hjalp henne fri fra blusen og fri fra serken.

Langsamt våget hendene hennes seg frem til ham, til brystkasse og armer, til mage og lår.

Munnen hans hadde funnet hennes munn igjen.

Og mens han kysset henne, klamret hun seg til ham, tok imot hånden hans, kjente hvordan han nærmet seg forsiktig, som om hun var helt ny i denne leken.

Hun måtte ha sovnet i armene hans, for da hun våknet, lå hun fremdeles tett inntil ham.

Munnen hans var så fristende.

Hun bøyde seg og kysset ham, lot ham dra seg ned til henne, lot ham fange brystene sine...

Hånden hans fant en av hennes hender og klemte den beroligende.

Han satte seg overfor henne, bøyde seg frem og tok hendene hennes varsomt i sine.

Det var som om hele kroppen hennes verket i protest.

Raseriet hennes fylte ham også nå.

Birgitta fortjente ikke pengene hans, hun hadde ikke vært noen god kone.

Furen mellom brynene hans ble dypere og blikket dystre for hver dag.»

«Sov mannen din da du gikk?» hvisket han.

Byen der grisene fikk maten sin i sølvtrau.

Hun var fremdeles kona hans, og det var hennes plikt...

Ansiktet til Kristin dukket opp i tankene hans igjen, lammet alle andre tanker.

Birgitta satt foran Karl på hesten, kjente den sterke armen hans rundt seg, og nøt hans nærhet.

«Er det noe galt?» spurte Heinrich, mens blikket hans gransket ansiktet til Karl.

Heinrich tok armen hans.

Han strøk hånden varsomt over kinnet hennes.

Hjelmen hans luktet av rust.

Engelbrekt lente seg tungt på spydet sitt.

Gotlendingene trakk sverdene, rettet på hjelmene sine, stod klare og ventet på at danskene skulle gjøre utfall.

Riddere sporet hestene sine, fotfolket la på sprang med spydene klare.

En annen hevet krigshammeren sin til slag og slo et ubeskyttet ansikt i stykker.

Ridderen svingte sverdet sitt.

Hjelm og hode skilte lag, og bare hetten av små jernringer flettet i hverandre skjulte det grå håret hans.

Munnen hans var åpen som om han hadde begynt å skrike et eller annet.

Han snudde seg med et brøl, prøvde å frigjøre sverdet sitt fra mannen han nettopp hadde drept.

Spinneteinen lå i fanget hennes, slik den hadde ligget siden hun satte seg for å spinne. Hun var sikker på at faren hennes var blant dem.

Ansiktet hennes var vått av tårer.

Broren min!

Hun gjemte ansiktet i forkleet sitt, gråt uhemmet og sårt.

Karl holdt ansiktet hennes mellom hendene sine, så henne dypt inn i øynene.

Blikket hans fulgte vinen ned i keramikkruset.

«Jeg tror det,» sa Karl og kikket ned på vinkruset som hvilte i hånden hans.

Det var underlig å være der nå, syntes Märta, der hun satt på kjøkkenet sitt og hvilte ryggen.

Blikket hennes fulgte veien.

Hun hadde kunnet gi seg hen, i deres felles seng, til ham fordi han var mannen hennes.

Hun hadde fortalt ham om moren sin.

«Den natten gravde Engelbrekt ned pengene sine i løen,» sa han, «de pengene er din rettmessige arv.»

Det var den feilen Engelbrekt hadde gjort da han grov ned pengene sine.

Kanskje han ville treffe de to brødrene sine igjen også.

Plutselig savnet han hjembyen sin forferdelig.

Heinrich hadde sendt en av de andre to sønnene sine nordover til Bergen.

Sola eksploderte i ansiktet hans.

Han reiste seg og skulle til å gå inn igjen, da moren hans åpnet døra.

– Er det så vondt, gutten min?

– Kan du ikke ta dødsstupet ditt en gang til?

Gutten var også helt alvorlig, stemmen hans dirret litt.

Han satte det høyre kneet i ryggen hans, bøyde ham bakover og la ham ned i asfalten.

Cunningham hadde vært fra seg av raseri, <IP> men da Rogers hadde slått ham på målstreken <ENDCP> , hadde han trykket ham i hånda <VP> og smilt det berømte smilet sitt.

Hvis jeg vinner, skal du få gullmedaljen min.

Han merket hvordan femtiøringen bøyde seg i hånden hans.

– Skal du sette kneet i ryggen min nå? spurte han.

Han gikk bort og hentet treningsdrakten sin og begynte å gå hjemover.

– Han er broren min.

Tanta mi er neger faktisk.

Han sier at tanta hans er neger.

Plutselig sprutet det ut over ansiktet hans.

Han ble stående rolig mens trykket fra strålen sto som en vannkanon opp mot ganen hans.

En liten, tjukk gutt med et sleskt smil kom bort og smelte hånden i korsryggen hans.

Morten tok tak i skuldrene hans og Halvdan i beina.

Øynene til rektor Elvenes spratt ut av hodet hans.

Tanta mi er neger.

– Hvor er ranselen din?

Der kunne han leke i den gamle fantomdrakten sin og ha det årtli moro, hadde hun sagt.

Han ville heller gå inn på rommet sitt for å lese.

En rød tunge hang ut av kjeften hans.

Beina hans fortsatte å dirre, men han sto fremdeles oppreist.

Om noen år finner de kanskje de avgnagde knoklene mine.

Han kommer til å vise fram skjelettet mitt til hele skolen.

Han tygget langsomt, mens gulroten fortsatte å ese i munnen hans.

Så reiste han seg og løp inn på rommet sitt på to sekunder og fire tiendeler.

Navnet hennes slo ned som et lyn i hodet hans.

Anne kom for å invitere en trettenåring til bursdagen sin!

Har du tatt fram legobyen din?

Så åpnet ansiktet hans seg i et strålende smil, og han strakte fram armen og klappet Renko klosset på skulderen.

«Til pasientvennen Renko,» sto det på diplommet som nå hang over senga i det lille soverommet til bestemoren hans.

Henrik så ned på føttene sine og sparket sykehuset inn i en krok.

Selv sa han ikke et ord, han bare stirret ned i asjetten sin.

Roar var bestekameraten hans hjemme på Granli.
Nå var det rektor Elvenes og foreldrene hans som svingte seg.
– Kontoret mitt er alltid åpent.
Når Henrik hadde fødselsdag, pleide foreldrene hans å lage hatter til gjestene.
Kaptein Krok skulle til å svare, men i samme øyeblikk strøk Peter Pan fjæren forsiktig under nesa hans.
Plutselig var de ikke Peter Pan og dyrevennene hans.
Da eksploderte hjertet i brystet hans.
Armene hans hang rett ned.
– Kanskje det er vingene dine.
Kan jeg få lese et av diktene dine?
Kan du ikke ta med deg et av diktene dine på skolen?
Det var noe i måten hun sa navnet hans på.
– Bussen din går jo ikke før om tre kvarter.
Han hørte den hivende pusten hennes da de løp sammen ut av skogen.
Mons så forvirret på søsteren sin.
– Hva sa du, vennen min? spurte moren.
– Vi legger diktene på nattbordet ditt.
– Nei, du løper sikkert mange mil, sa Mons og så stolt på søsteren sin.
– Jeg er sikker på at han ikke er så god som deg, sa Anne og slapp taket i armen hans.
– Et av diktene dine?
Halvdan smilte, og Turid la armen rundt halsen hans igjen.
– Så morsomt, sa Turid og gned kinnet sitt mot Halvdans.
Turid satte seg på kne og la lommestørkleet sitt på pannen til Halvdan.
– Ikke vær redd, gutten min.
Og dermed klistra hun munnen sin fast til Halvdans, som vrei seg unna og kom seg på beina.
Kan du ikke ta med flere av diktene dine?
Hun var likblek i ansiktet, og plutselig spydde hun rett foran føttene hans.
Han hoppet unna, men litt av spyet traff den ene skotuppen hans.
– Pusser du skoene dine? sa hun.
Han hadde fått femti kroner av foreldrene sine da han gikk hjemmefra.
Men hvorfor holdt han hånden på skulderen hennes?
Svetten silte av pannen, og stemmen hans gjallet i veggene da han fortsatte.
Så gikk han langsomt ned fra disken og så seg rundt, men det var ingen som møtte blikket hans.
Men stemmen hans druknet i brølet fra Henrik:
Da han våknet neste morgen, satt fingerbølet på den høyre pekefingeren hans.
– Vil du skrive i minneboka mi?
Heldigvis var den ene skolissen hans gått opp.
Han kikket ned på skoene sine.
Så slapp han fingerbølet ned i hånden hennes uten å komme nær henne.
Så kunne de ta skalpen hans med til saloonen og fortelle Månestråle at Raske Hjort døde med løftet hode.
Den dunkle belysningen i saloonen hadde kanskje allerede farget ansiktet hennes hvitt.
Han kjente hvordan varmen bredte seg gjennom kroppen hans.
– Og jeg skal være treneren din, ikke sant.
– Man får bruke vingene sine mens man har dem, sa Gamle Ugle og gjespet.
– Gå inn og spør om å få se på vingene hennes, da vel.
Han falt ikke, men ble stående helt stille mens en rød flekk spredte seg over kinnet hans.
– Faren din ringte og spurte om du var hos oss, sa han.
Da er vi skuls, sa Mons, og tennene hans glinset hvite i skjæret fra lommelykten.
Så skrev han WERGELAND etter HENRIK og gikk tilbake til pulten sin.
Muligheten for at han virkelig skulle ta skalpen hans var ikke helt fremmed for Karsten.
Det mørket håret dekket ansiktet hennes mens hun tok beina ut av strømpebuksen.
Nå slapp han i hvert fall å se inn i øynene hennes flere ganger i dag.
Hvis Anne hadde oppdaget ham, visste nok broren hennes det og foreldrene også.
Øynene hans sugde seg fast til hennes.
Han flyttet blikket fra ansiktet hennes og nedover.
Så møtte han blikket hennes igjen.
Han hadde jo sett kroppen hennes før, og dessuten var han bare en drittunge, så det spilte

vel ingen rolle hva han så eller ikke så.
Ansiktet hennes var dekket av sminke akkurat som Turids.
Hva synes du om parfymen min?
Hun gikk bort til ham og la kinnet mot nesa hans, men nå var det han som hadde overtaket.
Hjertet hennes tåler det ikke.
En svak motvind fylte ham med parfymelukten hennes.
Det gikk en iling gjennom kroppen hans.
En voldsom lettelse for gjennom kroppen hans.
Han svelget klumpen i halsen og klarte å få til smilet sitt.
– Vil du være broren min, Henrik?
– Broren din?
– Ja, jeg vil gjerne at du skal være broren min.
– Mons er jo broren din.
– Halvdan er bare kjæresten min.
Smilet sank som en sol i ansiktet hennes.
Noen barnåler drysset ned i håret hennes.
En liten rød stripe rant ned mot haka hennes.
– Jeg vil gjerne være broren din, hvisket Henrik.
– Vil du se på brystene mine?
Tårene hennes rant nedover kinnene.
– Nå er du broren min, sa hun.
Han så ned på føttene sine.
Ansiktet hennes var borte.
Gudrun Johansen falt som en stein ned i armene hans.
Raske Hjort klatret opp på steinen, og Gamle Ugle la en hånd på skulderen hans.
– Godnatt, sa han og gikk mot rommet sitt.
– Så, så, store gutten min, så, så.
– Hei, sa Vigdis og la hånden på armen hans, men i det samme var Anne der.
– Broren min, hvisket hun.
Halvdan hadde lagt jakka si på den tomme plassen rett foran Henrik.
Henrik la nesten ikke merke til at Vigdis la hånden på armen hans.
Han nikket, og hun la hånden sin over hans og klemte den.
Hun lente seg bakover, og hånden forsvant inn i håret hennes samtidig som han trakk Anne tettere inntil seg.
Enda en gang la Vigdis hånden sin på Henriks.
Stemmen hennes var litt spiss.
Så la hun munnen sin inntil øret hans og hvisket:
De hadde vent seg til de plutselige sprangene hennes.
– Bruk vingene dine.
– Det går ofte slik de første gangene, sa Gamle Ugle mens hun masserte leggene hans.
– Hjertet hennes tåler det ikke, sa han.
Hodet hennes var falt ned på brystet, og hun hadde lukket øynene, men hun fortsatte å nynne.
Hun lente hodet mot skulderen hans.
Da får hun ikke høre sangen din.
Henrik kjente hvordan Gudrun Johansen stivnet til i armene hans.
Han kjente hvordan kroppen hennes falt litt sammen i armene hans.
Blikket hennes kom tilbake, men angsten var der fremdeles.
– Nei, ropte Mons mens tårene silte nedover kinnene hans.
Stemmen hennes var nokså stram.
Hun holdt ranselen hans i hånden.
Hun la hånden på armen hans.
– Tror du at du er mora mi, eller?
– Jeg er jo søsteren din.
Hun tok hodet hans mellom hendene sine og klemte det mot brystet sitt.
– Gutten min, hvisket hun.
– Gutten min, gutten min, gutten min.
Så løftet hun hodet hans og bøyd seg mot ham, og slik opplevde Henrik Gram Fredriksen sitt livs første virkelige kyss.
Faren hans sto i døra og smilte lurt da han kom inn.

- Hun sitter inne på rommet ditt og venter.
- Du kan være søsteren min, sa han.
- Når noen synes synd på meg, sier de bestandig at jeg kan være søsteren deres.
- Hvorfor vil du være broren min da?

Han svelget og kjente smaken av kysset hennes i munnen.

Stemmen hennes var tjukk igjen da hun svarte.

Vigdis trippet forsiktig etter ham på de høye hælene sine.

Han strakte hånden mot henne mens alle musklene i kroppen hans strittet imot.

Han skjenket glasset hennes fullt fra brusflaska og fortsatte med vitsen sin.

Turid lo, men Hans Olav la en finger på munnen hennes.

Det var slutt på pizzaen, og hun hadde helt peanøttene sine i en skål.

Håret hennes var falt ned i pannen.

Hun gikk bort til bordet og tok opp veska si.

- Han døde i armene mine!

Anne strøk henne over håret og tørket tårene hennes med lommetørkleet sitt.

Henrik gikk mot trappa, men Halvdan tok tak i armen hans.

Øynene hans begynte å venne seg til mørket.

Hun var dobbelt så gammel som ham, og hun var ikke søsteren hans.

Hun var moren hans.

Ansiktet hennes var hvitt av angst.

Hendene hennes var knyttet, og blodårene hang som tau nedover den tynne halsen.

Hånden hans rørte ved et ansikt.

Henrik strakte fram hånden, og fingrene hans tok på en nakke.

Søsteren hennes er så redd for henne.

Måneskinnet gjorde ansiktet hennes hvitt.

Hun lå ubevegelig med hodet i fanget hans og beina utover kanten av steinen.

Ansiktene deres var fylt av søvn og angst.

Faren hans grep ham før han nådde gulvet og bar ham inn i leiligheten.

Beina hans kjentes som råtne trestammer, og både faren og legen måtte støtte ham.

Munnen hans ble fylt av vann.

Han prøvde å svelge mens kvalmen steg og sank som lange dønninger gjennom kroppen hans.

Munnen hennes var liten og smal under den krumme nesa.

Øynene hennes så tvers gjennom ham.

Han åpnet munnen og kjente vannet renne nedover haka mens kvalmen steg som en diger bølge fra magen og opp mot halsen hans.

Henrik kjente at han tok tak i håndleddet hans.

- Du er snart i orden, gutten min.

Moren hadde sittet ved senga hans mens faren hadde røkt førti sigaretter og ringt lydig til sykehuset hver gang Henrik hadde forlangt det.

Tilstanden hennes var stabil, men kritisk, sa de.

Moren satt foroverbøyd ved senga med ansiktet ned i dyna hans.

Så listet han seg inn på rommet sitt igjen.

Han kunne ikke se ansiktet hennes.

Halvdan la armen på skulderen hans.

Skuddet drønnet over idrettsplassen, og verdens beste femtenhundremeterløper satte på sprang, mens jubelbrølet fra tilskuerne lød som en orkan inne i hodet hans.

Han så ned på beina sine.

Han kunne tydelig kjenne hvordan føttene hans traff den hardpakkete sanden.

- Hold kjeft! ropte han, men stemmen hans druknet i bruset.

Han kunne skru av og på medlidenheten deres akkurat som han ville.

Det var Mons, håret hans sto til alle kanter.

Tennene hans var ikke så verst, tross alt, selv om de var altfor hvite.

Hendene hennes lå foldet oppå dyna.

Han bøyde seg over senga, tok tak i den ene pekefingeren hennes og satte fingerbølet forsiktig på plass.

Munnen hennes lukket seg, så åpnet den seg igjen.

Pupillene hans hadde trukket seg sammen som stjernene, var bare såvidt synlige.

Vinden blåste iskorn mot ansiktet mitt, men jeg kunne ikke bare gå videre nå.

Skal du selge innvollene mine til forskning?

«Jeg er ikke ute etter nyrene dine,» sa jeg.

Jeg rakte ham en kam, og han trakk den gjennom håret med apatisk lydighet mens jeg børstet av jakken hans.

Komposisjonen din er til og med vegetarisk.»

Når Absalom klippet seg en gang i året, drev folk og undersøkte hvor mye håret hans veide. Da jeg var liten unge lagde jeg bilder av mose, læreren min hengte dem opp på veggen i klasserommet.

Jeg har ikke fortalt deg om foreldrene mine.

«Du, er det noe galt med den ungen din?»

Hun var kortklippet, det rødbrune håret lå som malt på hodet hennes.

Jeg har ofte drømt om den kniven, den sikter seg inn mellom øynene mine.

Jeg beundret viljekraften hennes, men følte at det ikke angikk meg.

Ansiktet hennes virket mindre og spissere inni alt håret.

Jeg fuktet en papirserviett og fjernet mesteparten av den brune malingen fra ansiktet hennes.

Barnet mitt skulle ut i krigen og trengte mot.

«Dere må ikke treffe hjertet mitt,» sa hun.

De festet en kanyle til hånden hennes med hvite limstrimler.

Kjersti la dukken i skuldervesken sin og leide Synne inn gjennom de dobbelte glassdørene.

Hun ble hengende etter med skolearbeidet og mistet vennene sine.

Datteren min er syk.»

Jeg lurte på hvordan samtalen vår ville virke på en utenforstående.

Han bodde på et hospits, forklarte han, og noen måtte ha stjålet jakken hans.

Du har funnet telefonnummeret mitt, og da finner du adressen også.

Øynene hans var nesten sorte, nesten bare pupiller.

Stefaren min het Bendik.

«Stefaren min het Bendik.

Moren min måtte bake kaker for dem, med sæd i.

Men instinktene mine godkjente hvert ord.

«Var stefaren din med i en slags sekt?»

Jeg hadde plakater med fredstegnet på rommet mitt, en presang fra Bendik.

Egentlig burde dette bli et nøkternt, for ikke å si trivielt bokomslag, men i hodet mitt huserte drager og djevler og pentagrammer tegnet opp med kritt på stuegulvene i drabantbyer.

«Det vil datteren min også,» sa jeg.

Vi snakket med Arild inne på kontoret hans.

«Hvor store er sjansene hennes egentlig?» spurte jeg.

Jeg synes det er greit å ta tabletter når man har hodepine, og jeg ville sikkert latt ungen min drikke cola.

Lucia mistet fatet med kaker, og en grotesk liten Kristus-figur trillet ut av vesken hennes.

Thomas besvimte i armene mine.

Den siste setningen gav ekko i hodet mitt, selv om jeg fremdeles ristet på det.

Håret hans stod rett opp, som om han skulle ha sett et spøkelse.

Hun satt på fanget mitt.

Det nakne brystet hennes var fremdeles et barns bryst og ingenting annet.

Klør fra de amerikanske marerittene slapp taket i maven min og lot meg puste som et menneske.

Stativet veltet gang på gang, bena hennes gikk av seg selv under teppene.

På kinnene hennes lå noen pussige små rødgrule flekker, spredt ut i et uregelmessig mønster.

Når jeg bøyd meg frem, beveget de seg på grunn av pusten min.

Det var øyevippene hennes.

«Hvordan stod det til med ungen din?»

Kan du fortelle meg hvorfor ikke legene heller tar medisinene sine selv?»

Klærne mine lå på gulvet.

«Moren min var syk.

Det så ut som om alle knoklene hans var bløte.

Han så ned på hendene sine, protesterte ikke.

Tårene begynte å renne nedover kinnene hans.

«Det er egentlig en demon i hodet mitt.»

«Det er ingen demon i hodet ditt.

Er det noe galt med telefonen din?»
Samtidig måtte jeg gjengjelde vennligheten hennes.
Så var det en sol og et stort tre som bredte grenene sine utover.
«Kan jeg ta med katten min i kisten?» spurte hun.
Jeg merket meg linjene ved munnen og øynene hennes, små slitasjemerker.
Huden hennes var våt og litt solbrent.
Midt oppi dette skulle datteren vår dø.
Jeg så på de ruglete brødiskivene som lå i kurven, oppi håndkleet sitt, jeg tenkte:
«Jeg tenker på navnet, det vakre navnet ditt.»
Han satt og klamret seg til kulepennen sin.
Men knoklene mine forstod dem for godt.
«Så sjansene hennes er blitt vesentlig mindre?» sa Kjersti.
«Vi må prøve en stund til,» fastslo Kjersti og fjernet dyret fra skulderen min da hun kjente hvordan jeg rykket til.
Leppene hennes skilte seg, og hun pustet ut, så tungt som om det var for siste gang.
Bilder raste gjennom hodet mitt.
Smilet hennes.
Jeg kan vaske klærne dine mens du bruker mine.
Smale spalter kom til syne under øyelokkene hennes.
Du kan låne sengen min.»
Humøret hans skiftet unaturlig raskt.
Små klør skrapte mot innsiden av tinningene mine.
Hvordan går det med ungen din?»
Munnhulen min tørket ut.
Det er kroppen min som må ha stoff, ikke sant?
Jeg frøs på hendene, så jeg fjernet armen fra skulderen hans og puttet begge hender i lommene.
Jeg sa ikke mer, den hatefulle tonen i stemmen hans gjorde meg lam fra halsen og opp.
«Og Anniken, for eksempel, søsteren din, hun lever i all evighet?»
Bare når de kom for å ta nye blodprøver, gled et ansent drag over ansiktet hennes, som om hun ville si:
Faren hennes var aldri der lenger.
For datteren din.
Men frakken hans lå allerede på gulvet som en avrevet vinge.
Men han tar hånden min likevel, som om han ikke bryr seg om min avvisning, som om han vil bestemme dette selv.
Han tar hånden min og holder den noen sekunder, altfor lenge, beveger sin egen.
Han slipper hånden min.
«Mener du at du aldri bedrar kona di?» fortsatte han litt senere.
Og hør på dette, snart er jeg stemoren din.»
Jeg skulle ønske du var faren min.
«Mange av vennene mine er døde, men jeg har aldri sett et lik før,» sa Thomas.
Snart er det min tur, hjertet mitt skal stanse, og de skal legge meg på kjølerommet på rettsmedisinsk.
Jeg husket at jeg hadde tenkt noe lignende da moren min døde.
Stemmen hans skalv - nei, det var mer som sang, messing.
Stemmen hans ble tynnere og tynnere:
Jeg så gåsehuden på armene hans.
Og han hadde et uttrykk i ansiktet som gav meg lyst til å knipse i luften foran øynene hans.
Han møtte blikket mitt.
«Men om de sa de ville drepe ungen din eller noen andre du er glad i?»
«De sier de vil drepe familien din, strimle dem opp, hvis du ikke er lydig.
Vesle Marte sutret for seg selv i fotenden av sengen sin, ingen hadde tid til henne.
«Nei, se, Synne, her har vi jo faren din,» sa Marianne.
Hvorfor hadde jeg ikke registrert denne holdningen hennes tidligere?
Marte krabbet frustrert rundt i sengen sin, hun savnet nok Malgorzata, hvem ville ikke savne Malgorzata som heldigvis hadde fått reise hjem.
Egentlig hadde jeg ikke sett øynene hennes på flere uker nå.
Så trakk jeg nålen ut av hånden hennes og skjøv stativet vekk.

Farven vokste frem i kinnene hennes, hun lyste av forventning.
Jeg måtte kjempe med tårene, det var viktig at jeg ikke gråt, sykepleierne kunne tro jeg var helt ute av balanse og nekte meg å ta datteren min med.
Det var ingen ironi i stemmen hennes, ingen bebreidelse, men ingen sympati heller.
«Dette er datteren min, Thomas.
Han rørte forsiktig ved den oppsvulmede leppen sin.
Det kom et nytt uttrykk i ansiktet hennes, og jeg kunne ikke riktig plassere det med det samme:
Jeg satt i stolen ved siden av sengen hennes.
Huden hennes forandret seg.
Jeg hadde ikke lyst til å ta på barnet mitt.
Kjersti ville ikke få se datteren sin dø.
En slags tvangstanke plaget meg mens jeg satt ved sengen hennes og ventet:
Tegnefilmen fortsatte, og vårvindene blåste mot ansiktet mitt, inn gjennom det åpne vinduet.
Fingrene mine dovnnet vekk.
Jeg la hånden på pannen hennes.
Jeg tok hånden hennes.
Hendene hennes beveget seg over ansiktet og halsen min.
Leppene hennes gled fra hverandre.
Fingrene hennes krafset på brystet mitt.
Da ble pusten hennes jevnere, hun knyttet hendene og ble liggende stille.
Solen mot ansiktet mitt.
Den hvite, totale angsten som hadde sendt sollyset rett inn i hjernen min.
Den blålige tonen i huden hennes var blitt tydeligere, og munnen var åpen.
Jeg løftet hendene hennes for å legge dem over hverandre på brystet.
På køyesengen lå restene etter barnet mitt og ventet.
Tårene hennes dryppet ned på Synnes hud.
Hun var så blek at jeg kunne se fregnene hennes, som var usynlige ellers.
Jeg merket bare at hjertet mitt slo raskere og raskere, og at gloende klør satt i maven min igjen.
Vi drakk kaffe på kjøkkenet mitt, og jeg fortalte dem om Synne.
«Her, det er fra datteren min.
Hun snuste på kaffen sin og bad om vann isteden.
Alle gestaltene rundt oss, med øynene sine, med hud som det vokste hår på, med bæreposer i hendene:
Hun savnet den glade latteren hennes, de myke varme hendene, og smilet som alltid var der.
Til gjestene sine fortalte han alltid at hun var stum, og at det ikke var noen vits i at hun var der, en kunne jo ikke snakke med henne likevel.
Store myke snøflak som hvirvlet forbi det smale vinduet hennes.
Hun studerte skotuppene sine.
Selv om faren hennes skammet seg over henne, så sparte han aldri på fine klær.
Isabel prøvde å stenge Sara ute av tankene sine igjen.
Lyttet til drømmene hennes, og trøstet henne når hun var sint og lei av hele verden.
«Gud lytter til det som er i ditt hjerte, barnet mitt,» sa han ofte.
Kona hans var også en god venn.
Hatet det han hadde sett at hun gjorde med faren hans.
Han snudde hodet langsomt, og lot det sinte, kalde blikket gli dvelende over ansiktet hennes.
Faren hennes måtte være den dummeste far en jente kunne ha.
Den fantastiske sangstemmen hennes hadde andre skalaer å bevege seg på også.
Han brydde seg ikke om medgiften hennes, han brydde seg om henne.
Dessuten sang hun som en engel, og smilet hennes fikk ham til å lengte enda mer etter å kysse henne.
Hvorfor i all verden hadde baronen avvist frieriet hans?
Familien hans var ikke dårligere enn baronens egen, selv om de ikke hadde noen tittel å pynte seg med.
Vertshuset der han hadde slukket sorgene sine lå rett foran ham.
Men da hun så Erlend forandret uttrykket seg til et utrolig hjertelig smil, som riktignok ikke nådde øynene hennes.

Blikket hennes målte Ulf fra topp til tå.
Hun strakte seg frem og ville løsne på beltet hans.
Sara hadde gjort det svært tydelig at hun ikke var det aller minste glad i søsteren sin.
«Ikke vær redd, barnet mitt,» sa fru Helena og la hånden på armen hennes.
Karl hadde i klare ordelag fortalt Erlend hva hans kolleger syntes om kong Magnus, og sønnen hans.
Han var en råtass, og han hadde aldri brydd seg om hverken henne eller moren hennes.
Den siste av ungene hans.
Det var fornuft i argumentene hennes.
Hvor lenge kunne det gå før Erlend var nødt til å røpe det nye standpunktet sitt?
Da vandret endelig blikket hans nesten av seg selv til den andre søsteren, og der ble det.
I det samme så hun opp og møtte blikket hans.
Baronen takket døtrene sine, og sendte dem ut igjen.
Ansiktet hans glødet av stolthet.
Uansett hva han måtte mene om datteren sin ellers, så var han stolt over sangen hennes.
«Tro hva du vil, gutten min,» sa herr Ingvald og skjøv ølkrukken bort til ham.
Det hadde vært noe i blikket hans som Isabel aldri før hadde sett.
Den som virkelig fikk unngjelde for dette var hesten hans.
Tjeneren hennes, det var han villig til å banne på.
Men han grep tak i hånden hennes.
Han slapp hånden hennes.
Han stod overfor den eldste datteren sin og gnistret av raseri.
Han leide hesten sin.
Solen falt inn gjennom sprekker i løvtaket, skinte på håret hans, skinte på de bare armene.
Det sinte uttrykket i ansiktet hans fortalte det.
Den høyre hånden hans la seg om det ene brystet hennes.
Hun dro fingrene gjennom håret hans, kjælte ham i nakken mens han kysset halsen hennes.
Så fjernet han hånden og dro skjørtet hennes over det.
Han bøyde seg og kysset brystet hennes varsomt.
Han tok hånden hennes og førte den bort til sitt eget kjønn, lot den ligge der.
«Din far avviste meg,» han strøk hånden over brystet hennes.
Erlend la hånden enda tettere om kruset sitt, og festet blikket på ansiktet til kameraten.
Stemmen hans var kald, nesten helt blottet for følelser.
Han ville så gjerne se inn i øynene hennes igjen!
Det var en bitteliten hagefleck rett under vinduet hennes.
Var redd for å møte blikket hans.
Hun likte å si navnet hans høyt når hun var alene.
Hver ord som ble uttalt den kvelden hadde brent seg inn i hukommelsen hennes.
Hun visste hun ikke fikk ha hemmeligheten sin i fred lenger.
Han gløttet bort på henne og fanget blikket hennes.
Langsomt tok hun armen hans, og kjente varmen av den nesten som ild.
Han grep den andre hånden hennes med sin.
Det var nettopp fordi hun stammet at faren hennes ville forby det.
Om det var ham eller den han var i dagdrømmene hennes hun brydde seg om.
Et kort øyeblikk kjente hun pusten hans mot huden.
Hun klamret seg til hånden hans.
Kjente plutselig leppene hans stryke over sine igjen, kjente varmen fra ham.
«Hva er det du sier, barnet mitt?» spurte presten.
Erlend hadde godt tak om skjeftet på dolken sin.
Herr Ingvald stirret et øyeblikk på hånden hans, så sa han:
Nevøen han aldri mer skulle få se igjen, og Rosemarie, tvillingsøsteren hans, hun som bar den andre halvdel av sjelen hans.
Ulf Ivarsson satt i stallen hans i kveldingen og ventet.
«Far ville jeg skulle synges for ham,» svarte hun og tok hendene hans.
Et øyeblikk strittet hun imot, fordi hun var på kanten til å bli hysterisk, men så gjengjeldte hun kysset hans begjærlig.
Munnen hennes laget et spor av kyss over den nakne brystkassen hans.
Brystene hennes var også frie nå.
Kjælte med dem, mens han presset bena hennes varsomt fra hverandre.

Ansiktet hans ble nesten borte i skyggen.
Men hun kunne se at øynene hans glitret.
Skjorten hans var et hvitt flagg, et hylster, halvveis borte.
Erlend løftet kruset sitt.
Han tømte kruset sitt, og la et par mynter på bordet.
Erlend tok armen hans og ville dra ham med seg.
Erlend trakk dolken sin og sprang på overfallsmennene.
Han slo løs, med bare never, og da den første av overfallsmennene gikk i bakken tok han stokken hans, og brukte den.
Det neste slaget hans trev nesten hodet av en av kjeltringene og splintret stokken til flis.
Han hadde gått ut i stallen slik han pleide den morgenen, for å hente hesten sin.
Sønnen hans var det visst.
«Hva er det du griner for, gutt?» spurte baronen sint, «hvor er faren din?»
Ville aldri komme snikende inn i stallen igjen, for å ta henne i armene sine, og kysse henne ømt.
«Du tviler ikke på meg, vel?» spurte han mykt og strøk over tinningen hennes med leppene.
Han strøk varsomt over håret hennes.
Tenk om det aldri ble noe mer mellom ham og Isabel enn de få tilfeldige møtene deres?
Sara strøk hendene over magen sin.
Det som hadde spøkt i bakhodet hennes et øyeblikk da hun ikke blødde slik hun pleide måneden før.
De sa at eiendommen hans, Liljan, var svært stor, og rik.
Stemmen hennes steg faretruende.
Hun skulle til å si noe mer, men klarte å la være, ansiktsuttrykket til faren hennes lovet ikke godt.
Nevene hennes knyttet og åpnet seg, hun var hvit i ansiktet.
Stjernene begynte å danse foran øynene hennes.
Etter de tingene faren hennes hadde sagt til henne kvelden før, visste hun at hun aldri ville få se Erlend igjen.
Det var virkelig hjemmet hans.
Baron Olof Gustavsson Bjørk målte den yngste datteren sin fra tå til topp.
Han grep tak i henne, holdt hardt om overarmene hennes og ristet henne.
«Gå til kammerset ditt, Sara,» sa han lavt.
Så snart han dukket opp i tankene hennes prøvde hun å skyve ham vekk, han tilhørte et annet liv.
Ingen ville huske de ærefulle tingene hans far og bestefar hadde gjort.
De ville huske Sara, jenta som prøvde å drepe den stakkars stumme søsteren sin, og som brakte skam over sin far.
De to døtrene hans var vakre, men ingen av dem var slik de skulle være.
Hun hadde vært en skam i seg selv, med den sterke stammingen sin.
Til å begynne med reagerte han ikke på blickene deres, på de halvveis skjulte smilene.
Be om at hun vinket fra vinduet sitt.
Han mistet rett og slett lyset sitt på gulvet, under en av de store gobelinene.
Kammerset hennes var nærmest.
«Få på deg kappen din!»
Det var ingen som svarte på ropene hennes.
Hun var i andre etasje, og rett under vinduet hennes vokste det en hekk av roser.
Hun kjente hvordan gulvet løste seg opp, hvordan ilden tok tak i en flik av nattserken hennes.
Ordene hans fikk det til å sprekke for Isabel.
Isabel likte å sitte der, likte å få være i fred med tankene sine.
Hun tok hendene hans.
Hun studerte hendene hans, og sine egne.
Så dette var det nye hjemmet hennes.
Han fomlet etter hånden hennes, fant den mellom foldene i det vide, enkle skjørtet, og klemte den i sin.
Det skulle ha vært bryllupsnatten deres.
Det enslige lyset gav ansiktet hennes et varmt skjær, og fikk øynene hennes til å glitre.
Isabel lukket øynene, og tok imot kysset hans.

Han kunne kjenne pusten hennes mot halsgropen sin.
Hånden hans strøk nesten av seg selv over den myke ryggen, og la seg på hoftekammen hennes.
Han hadde ikke ment å vekke henne, men berøringen hadde fått henne til å strekke seg og presse seg enda tettere inntil kroppen hans.
Et lunt lite smil lekte om munnen hennes.
Ingen skulle si at ikke Herr Ingvald av Lid hadde råd til å gi kona si nok mat.
«Eller kan hun ikke snakke, kona di?»
Han måtte mot søsteren sin.
Men på den andre siden samlet stormenn, med sønnene til den hellige Birgitta i spissen, seg om Albrekt av Mecklenburg og sønnen hans.
Han hadde tent på huset sitt til slutt for å hindre en skandale.
De kom til å måtte lage nye vers til balladen hans.
Sinte tårer trillet nedover kinnene hans.
Måneskinnet glitret i tårene hans.
Og jeg så på henne, på bena hennes, og på leppene.
Han sa han kunne høre på stemmen min at jeg ville bli hans datters bane.
Et fint hullkort av hvit plast, og med navnet mitt i bleke bokstaver.
En gang møttes blikket vårt, i badstuen.
Og jeg hylte på nytt, rett i øregangen hennes;
Vi klemte hverandre, og så tok hun hånden min og førte meg bestemt inn i butikken.
Det luktet klor av huden min og hun kommenterte det.
Av og til kunne hun be meg om å gå og ta på svømmebrillene mine.
Den kremgule kommoden hennes passet slett ikke i min leilighet.
Du, sa jeg, den kremgule kommoden din passer ikke helt i min stue.
Det var det jeg skulle ha svart, rett opp i ansiktet hennes.
Jeg ser du har kjøpt de beste, sa han og gjorde en gest i retning av svømmebrillene mine.
Med denne stemmen spurte han altså om hva som var i veien med svømmebrillene mine (som han forøvrig sikkert trodde var Glenns).
Jeg likte godt å legge meg bakover og høre på stemmen hennes.
110) Vi oppdager at toget vårt er blitt atskillig lenger i løpet av natten.
Hun fukter langfingeren sin og fjerner noe tørt barberskum ved øret mitt.
Marianne tar hånden min og klapper den foran de gamle, og konen sier at hun har laget vinen selv.
Kjelneren spør hvordan vi vil ha eggene våre, og Marianne forklarer ham det på fransk.
Tilbake på rommet vårt klaffer det igjen og vi tilbringer resten av dagen i sengen.
150) Jeg fester maleriet mitt bak på sekken med et tau.
Nei, det blir ingen hvilken som helst stasjon, sier hun, for når man følger intuisjonen sin blir det alltid bra.
Men jeg syns allikevel det er vanskelig å oppgi følelsen min.
Og vi ligger litt og døser og smiler og fletter fingrene våre inn i hverandre.
Vi tar mer på puppene hennes og det hele utarter.
Overrasket over utbruddet mitt.
Og han forteller at det bor en svensk oberst med astma ikke langt unna vertshuset, og hvis vi vil kan vi få låne bilen hans.
Og jeg spør om hun for eksempel lo mer sammen med den forrige kjæresten sin.
Og han snakker om astmaen sin.
Jeg sitter på gresset ved siden av stolen hennes.
Hun sitter med lukkede øyne og prøver å huske drømmene sine.
Jeg finner plassen min og toget kjører avgårde.
Jeg sitter på rommet mitt.
Mirlinda blar sakte fremover og jeg ser over skulderen hennes.
193) Jeg rusler rundt i leiligheten hennes mens hun er på jobb.
Og Mirlinda sier at hun vil låse meg ned i kjelleren sin slik at jeg ikke kan stikke av.
Postkassen var tom og jeg var sulten, men jeg maktet ikke engang å ta sakene mine ut av ryggsekken.
Omsider pakket jeg ut maleriet mitt og hengte det opp på veggen overfor sengen.
Deretter tok han på seg frakken sin og gikk hjem.
Og jeg kalte henne kyllingen min.
Sykkelen din er en fryd, Marianne, sa jeg da vi la oss om kvelden.

Marianne puttet fingeren sin inn i håret mitt og tvinnet rundt og rundt.
Og hun tvinnet med håret mitt til hun falt i søvn.
Jeg spurte om elevene hennes var snille.
Hun hadde knyttet et lilla fløyelsbånd rundt det store nøkkelknippet sitt.
Jeg gikk alene fra båtanløpet og mot hybelen hennes.
Marianne bare sto på kjøkkenet sitt og var Marianne og det var ingenting jeg kunne gjøre fra eller til.
Hun snakket formålsløst om onkelen sin, som visstnok var en på alle måter hyggelig fyr.
Hun trengte overhodet ikke øynene mine for å komme videre i sine setninger.
Jeg la nøklene mine på kommoden, samt enkelte andre dagligdagse effekter (tannpirkere, fyrstikkesker, en og annen sigarett).
På jobben hadde man ordnet det slik at jeg fikk et skilt med navnet mitt på.
Så snakket hun om hybelen sin.
Og jeg så bort på Marianne, på leppene hennes.
Lotten satt alene igjen inne på værelset deres.
Mamma måtte passe arbeidet sitt.
De «tjenende ånder» var oppe, mens herskapene sov søtt i sengene sine.
Til og med Hjalmar hadde slukket lyset på værelset sitt.
Hun merket at han bøyd seg over henne, hørte det pesende åndedrettet hans.
Jeg trodde det var faren din.
Dessuten er han ikke faren min...
Jeg fikk se moren din og skjønnte at du var alene...
– Hun ligger i sengen min og sover.
– Det er moren din, hvisket hun.
Så glitret det til i øynene hennes.
Mens de gamle skøytene hennes var rustne.
– Lotten min, da.
Lotten stod og stirret på vinterstøvlene sine.
På det spørrende ansiktet hennes.
Barn fikk ikke lov til å ha hemmeligheter for foreldrene sine.
Mens voksne kunne ha så mange hemmeligheter de ville for barna sine.
Det var ikke det at hun trodde at moren hennes hadde så mye å skjule.
– Har du prøvd skøytene mine? spurte hun.
– Tror du ikke at Signe er ferdig med rommet ditt nå?
– Hun hadde floket seg inn i lissene på skøytene sine.
– Jeg skulle ønske at moren din ville prøve å tåle meg.
– Mener du at du liker moren min?
– Ja, for moren din finnes.
Og da hun fikk øye på Lotten, snudde hun ryggen til og fortsatte å øve på det forkomne åttetallet sitt.
Moren din finnes.
Øynene hennes strålte.
Hun glemte føttene sine, kjente ikke de tunge støvlene og de harde remmene.
Så fikk hun øye på Marion som strevde og strevde med åttetallet sitt.
Marion så foraktelig på føttene hennes.
De behøvde bare å reise seg i pulten når hun ropte opp navnene deres.
– Står ikke navnene våre der da, i den boken?
Det gjorde ikke det minste inntrykk på Lotten, uforferdet møtte hun blikket hennes, men siden hun ikke hadde noe mer å si akkurat nå, tidde hun.
Var det derfor vikaren spurte etter navnet hennes?
Hun uttalte navnet sitt med tydelig velbehag.
– Ja, men det er likesom ikke navnet mitt.
Hva kaller foreldrene dine deg?
– Hva heter foreldrene dine?
Jeg må vite hvilket yrke faren din har?
Og for første gang så Lotten ansiktet hennes, som var svært egenartet.
Dolly ristet på det bustete hodet sitt.
Nå forteller Dolly hva faren hennes gjør, og så er vi ferdig med det!
Vikaren lette etter noe i vesken sin, fingrene fomlet, men til slutt trakk hun opp et lommeterkle og pusset nesen.

I boken Deres.

Men Dolly Nyman ble sittende på pulten langt inni det digre håret sitt.

Hun merket at Marion likesom stivnet og snudde seg bort, antagelig for at Lotten ikke skulle se ansiktet hennes.

Det var alt, stemmen hennes var stram og avvisende.

Jeg begynner å bli litt lei av å leke spøkelse i den leiligheten deres.

Lotten svarte ikke, hun målte opp det neste skrittet sitt, som ble litt lenger enn det første.

Øynene våre vil ikke slippe hverandre før vi sier hvorfor vi ble så sure.

I klassen din!

Men Dolly kneiste med nakken og gjemte seg ikke i håret sitt som vanlig.

Vennskapet deres var blitt innledet i hemmelighet.

Lotten ville forresten heller ikke ha innsett det, hvis hun ikke hadde hatt farmoren sin.

Hun trodde visst at Marion grisete til værelset sitt bare for å ergre henne.

Farfaren hans er dyrlege.

Nei - farfaren hans kunne ikke si noe før han hadde undersøkt Rosita ordentlig.

Du kan si til farfaren din at jeg også kommer, så han vet det...

Heldigvis var Lotten påpasselig fremme med kruset, slik at de fikk urinprøven sin.

Faren hennes så det og spurte irritert:

Egentlig var det meningen at hun skulle hente Rosita på stasjonen om kvelden, men det nyttet ikke, fordi toget kom midt i middagen deres.

Da de spaserte gjennom parken, fikk Marion plutselig øye på Lotten og moren hennes som kom gående på en annen sti et stykke unna.

Men faren hennes hadde tydeligvis sett dem, for han snudde ansiktet diskret bort.

Det var overraskelsen hennes denne gangen.

Olga stod der med den sluknede fyrstikken sin.

Olga var ikke moren hennes...

Hun ville at Olga skulle være moren hennes.

- Ja visst, barnet mitt, jo visst er det morsomt...

Har han ikke vært hos farfaren sin?

Først da Marion tok seg av henne, kom det litt glede inn i livet hennes.

Marion rettet det tårefylte blikket sitt mot Lotten.

Noe må jo farfaren hans ha sagt.

Hun måtte rekke å legge brevet i postkassen hans.

Det slapp Hjalmar, han fikk lov til å stille værelset sitt selv, når han hadde lyst.

- Dit pleier jeg å gå når jeg skal kjøpe bursdagspresanger til søsknene mine.

Han løy, og farfaren hans var naturligvis slett ikke noen dyrlege.

Det som opptok henne mest, var at bråket i klassen hennes skulle høres ut på gangen.

Til den fikk et rykk igjen og prøvde å sprengre grensene sine.

Hun kjente tydelig at hun var der - rett bak den venstre skulderen hennes stod hun.

Etter hvert begynte det å klarne i hodet hennes:

For selv om det var hun som var roten til ondet, så var makten hennes brutt.

En sånn filleting fikk ikke lov til å sette en stopper for planen hennes.

Plutselig så Lotten ansiktet hennes for seg.

- Den nye jenta i klassen min, vet du, fortsatte Lotten.

Da skal jeg fortelle deg at moren min var glad i en tater en gang.

- For du begriper da vel at den fyren hjemme ikke akkurat kan være faren min.

Hun ble sittende på plassen sin.

For vennskapet deres skulle være hemmelig.

Og plutselig bredte det seg et strålende smil over ansiktet hennes, men hun sa ingenting.

Hun gav Rosita mat og hev i seg matpakken sin.

Alle i familien hennes hadde sånne smeller.

Hun hadde bestemt seg nå, hun skulle kjøpe engelen sin i dag, og det måtte bli den blå.

Hun stanset på nesten hvert gatehjørne og telte pengene sine.

Dolly måtte få lov til å sørge over de tapte englene sine.

Derfor måtte hun vise sorgen sin nå - for englenes skyld.

Da det var slutt på maten og rotta luntet tilbake til hullet sitt, skyndte de seg videre.

Hun har reist rundt med familien sin og solgt lykkebrev på markedene.

Og det er levebrødet deres, forklarte Lotten.

Det var hans egen feil når han var så slomsete med pengene sine.

Eller så holdt han ikke regning med småpengene sine og syntes ikke at det var noe å bry seg med.

Hadde han vært den ordentlige faren hennes, ville hun aldri ha oppført seg sånn, påstod hun, men det var han altså ikke.

Den lå i hånden hennes og skinte.

Pengene gjemte hun i den vesle kommoden der hun samlet løgnene sine.

Hun som hadde tenkt å stå der med krokusen sin.

Lotten tok tilbake blomsterpakken sin.

Det var så mye som surret rundt i hodet hennes.

«Moren min finnes ikke».

Moren din er ikke kommet ennå, vel?

Lotten så seg om, og Marion pekte på sengen sin.

Hun gled kjapt ut av armene hennes og forsvant ned på gulvet og gjemte seg.

Det er det med katten hennes, skjønner du.

– Moren min ville sikkert ha likt deg, sa hun tvetydig.

– Moren min sier at man ikke skal snakke når man spiser.

Men måtte ikke Dolly spørre moren sin først?

Joda, moren til Dolly brydde seg aldri med hva hun og søsknene hennes drev med.

– Da tar jeg dem! sa Dolly bestemt og stakk skivene fort ned i vesken sin.

Det lille hun fikk med seg, for tankene hennes var alle andre steder.

Så mye som du gjør for småpiken din.

Jo, jeg satt der og tok imot lovprisningene deres.

Først søsknene dine og så dine egne barn og barnebarn.

Du er ute etter godteriene hans!

Hun gjorde ingenting for å skjule hensiktene sine og skjønte ikke hva Lotten lo av.

Men hils henne fra meg og si at jeg liker brødiskivene hennes.

– Og så spør du moren din?

Lotten ventet litt, så smatt hun ut fra gjemmestedet sitt.

– Hun er tanten min.

Det var mest om moren min.

Øynene hennes stod helt på stilker.

Men hva vet du om familien hennes?

– Dolly skal da vel ikke lide for at tanten hennes er helt håpløs.

Hun er i hvert fall uvenner med søsteren sin, det sa Dolly.

Men mamma hadde tydeligvis ikke tenkt å sove, hun lå der og skottet, øynene hennes glimtet i mørket.

Mamma viftet med pekefingeren foran nesen hennes.

På det røde teppet på gulvet satt Olga i den hvite nattkjolen sin.

– På værelset ditt, naturligvis.

– Til værelset mitt?

Aller helst ville hun ha styrtet bort til dem og vært med i leken deres med Ruben.

Og Ruben kommer sikkert til å like moren din.

Må du spørre moren din først?

Men det stod helt stille i hodet hennes.

Men hun mente det allikevel, det så man på øynene hennes.

– Du har vel ikke tenkt å fortelle tanten din om dette badet? sa Lotten til Dolly.

Hun vannet krokusen sin.

– Men vennen min...

Du må jo passe arbeidet ditt.

Men jeg har da tid til å passe blomsten min.

På en hylle lå alle såpestykkene i eskene sine.

Mamma risikerte å miste plassen sin.

De risikerte å miste hjemmet sitt.

– Det vet jeg, for den går rett forbi vinduet vårt.

Hun gikk mot leiligheten sin og passerte badeværelset som lå vegg-i-vegg.

Og blikket hennes gled uvilkårlig mot vinduene i fjerde etasje.

– Er det moren din? sa Dolly.

Hun luktet fort vekk på hendene sine og lot fingrene gli vellystig gjennom håret.

Lotten ristet på hodet, og grep kåpen sin.

Det stakk i øynene hennes.

Men Lotten snudde ryggen til og tok kåpen sin.
Moren hans altså.
Moren din finnes, derfor liker jeg henne.
– Men barnet mitt...
Nå skal jeg ikke plage deg med de nye løgnene mine.
Hun vet ikke hvem den ordentlige moren hennes er.
Marion sier at hun liker moren min fordi hun er så «vanlig».
Toget hennes var alltid forsinket.
I så fall måtte Lotten gå bak ryggen hennes, og det var ingen god følelse.
Resten pakket hun inn og tok med seg hjem til småsøsknene sine.
Hun kunne rolig bli liggende i sengen sin.
Lotten hørte stemmen hennes gjennom veggen, og noen ganger måtte hun bare åpne døren og gå ut til dem.
Men i dagslys var det som om noe av glansen i øynene hennes forsvant.
Det gjorde hun kanskje ikke om natten heller, men vemodet hennes ble likesom annerledes da.
I dagslys virket sorgmodigheten hennes likesom mer jordisk.
Det var tydelig at hun ikke trivdes med livet sitt.
Liljekonvall var det fullt av i skogen rundt stuen hennes, men ikke marsfiol.
Fuglene kvitret og solen skinte rett på ansiktet hennes.
Det er broren hennes som spanderer.
Rut var én ting, broren hennes noe helt annet.
Men hun lurte sannelig på om hun kunne godkjenne broren hennes.
Lotten satt fortsatt og beundret mesterverket sitt.
Akkurat som på tegningen hennes.
Med Rut og den kjempedumme broren hennes.
Nå var hun utenfor døren deres igjen.
Det var nok Ruben som styrte skrittene hennes.
Olga kom bort til Lotten, og øynene hennes glitret skøyeraktig.
Den fineste vasen deres som aldri ble brukt ellers.
Så begynte hun å snakke om Rut og den brukne armen hennes.
– Til tross for hemmelighetene våre.
Men Lotten skvatt fort ut av sengen og grep hendene hennes.
Moren hennes som alltid hadde vært så pålitelig!
Når Marion så dem ute på byen med guttevennene sine, måtte hun alltid snu seg bort og fnise.
En gang da kjæresten til Asta hadde vært på besøk, hadde han glemt luen sin på kjøkkenbordet.
For hun visste ikke hva hun skulle gjøre, hvis mamma svarte ja på spørsmålet hennes.
De hadde alltid ordnet opp i problemene sine selv.
Klumpen i halsen hennes løste seg langsomt opp.
– Det er det samme med moren min.
Hun tok ham opp og boret nesen ned i pelsen hans.
Han gjespet og la seg til rette i armene hennes.
– Nei, det er moren din det gjelder nå, sa hun bestemt.
Og Olga hadde lukket døren sin.
Det er broren min.
Og da Marion ville betale pølsene deres, fikk hun ikke lov.
Dolly og broren hennes var der heller ikke.
Da tok Marion et godt tak i armen hennes og trakk henne med seg gjennom hoveddøren.
Da mamma kom hjem, lå Lotten pent i sengen sin.
De siste dagene hadde Olga omtrent ikke forlatt værelset sitt.
Altså var det bak ryggen hennes mamma gikk.
– Det virker som han er ute etter moren din.
To av disse kveldene hadde hun dessuten vært ute og fløyet i silkestrømpene sine.
Men Dolly stakk det krøllete hodet sitt opp under nesen hennes.
– Vet moren din om dette? spurte Lotten forsiktig.
Og moren hennes kunne ikke foreta seg noe i sakens anledning, for hun skulle på marked og selge undertrøyer.
De grønne øynene hans så anklagende på henne.

Dolly måtte rekke toget, hun tok småsøsknene sine med seg og skyndte seg av gårde.
Det var frisøndagen hennes i overimorgen.
Hun skulle vise mamma hva hun syntes om Jojje og gavene hans!
– Hei på deg, stumpen min!
Akkurat nå puttet hun gummistøvlene deres ned i tøyposen som de hadde bagasjen sin i.
Det er jo barndomshjemmet hennes.
Du er jo datteren min.
Og Lotten så fast på henne, møtte blikket hennes.
Så lukket hun døren langsomt, mens lyden av de forte skrittene deres døde bort i
trappeoppgangen.
Lyttet spent og hørte hælene deres klapre mot brolegningen.
Tårene sprutet ut av øynene hennes, både av sinne og fortvilelse.
Plutselig kom hun til å tenke på faren sin.
Dette kunne være faren hennes.
Da fremførte Marion ærendet deres, og det var ingen kunst for Hjalmar å få tak i en
konfekteske.
Faren hans hadde alltid et lite lager hjemme, forskjellige smaksprøver fra fabrikken.
Nå vet du i hvert fall at det ikke er den vemmelige sjokoladen til Jojje moren din stapper
i seg.
Hun skyndte seg bort og tok Lotten i armene sine.
Det var viktig at frisøndagene hennes endte godt.
Det er det samme med tankene mine.
Svaret ditt kom nå.
Rett inn i hjertet mitt.
Kanskje jeg bare liker å betrakte det svake omrisset av ansiktet mitt i vindusflaten.
Hun er beskyttet mot begjæret mitt.
Skoene mine er vektløse, jeg har blitt kastet ut i en tilstand uten tyngde.
Raste ikke ordene ut av munnen min?
Hun er rolig, håret hennes har en rødbrun glød.
– Jeg har vasket klærne dine.
Klærne mine?
Hva gjorde du utenfor døren min i natt?
Døren din?
Sto jeg foran døren hennes i natt?
Den myke stemmen hennes har skåret over i en hard tone.
Sto jeg foran døren hennes?
Det gløder fra en sigarett i hånden hennes.
Det er noe i hele kroppen min som sier at jeg ikke bør gå hjem til meg selv.
Hun sitter på huk foran meg, holder ansiktet mitt.
I barndommen som lever i kroppen min.
Det var lukten av terpentiner og olje som kastet skriket inn i lungene mine.
Moren din.
Hadde ikke utelyset falt ned over ansiktet ditt, så ville jeg ringt etter ambulanse.
Jeg forsto nesten ingenting, men jeg følte at vreden din var ærlig og naken.
Bildene mine.
Kanskje jeg burde gi det navnet ditt?
Jeg har sanset den mens jeg har gått rundt i leiligheten hennes om dagene og sett på
gjenstandene.
Varmen har blusset opp i kinnene mine, det renner fra nesen.
Jeg rotet alt til, jeg trodde at jeg igjen kunne bli elskeren hennes.
På det runde stuebordet ser jeg klokken min.
I det gylne lyset fra solen ser jeg svettedråper i ansiktet hennes.
Hun smiler, ser på meg, den nakne kroppen min.
Nå sitter han i stolen min.
Han bad meg legge meg på magen, han smurte ryggen min inn med olje som ble varm mot huden.
Jeg lot fingrene gli inn og ut, inn og ut av den våte fitta hennes.
Jeg drakk sæden hans, det var lenge siden.
Jeg kjenner lukten av parfymen hennes.
Jeg lar hånden gli opp under det stramme miniskjørtet hennes, hun er fuktig.
Når jeg kjenner hvordan det fuktige kjønnet til Vera skjelver mellom fingrene mine, savner

jeg henne ikke.
På hotellet brøt han grensene mine, rev dem i stykker.
Han slikket orgasmene ut av kjønnet mitt, behandlet meg som et stykke kjøtt, jeg likte å bli behandlet som et stykke kjøtt.
Ansiktet hans ser annerledes ut når han sover.
Han rev trusen min i stykker.
Jeg skvatt da jeg hørte stemmen hans.
Jeg trodde du kunne gi livet mitt mening igjen.
Nå tilhører kroppen hans jorden.
Bor moren din her?
Jeg trekker meg ut av kjønnet hennes, tørker pikken med en flik av lakenet.
Hun er enda en av disse blonde horene som ødelegger hjertet mitt.
Hun liker tungen min, jeg liker måten hun har barbert kjønnet på.
Jeg tror løgnene mine var nærmere sannheten enn sannheten selv.
Bare når jeg var beruset, oppløst av dop og alkohol, gled jeg inn i en tilstand hvor løgnene mine fortalte meg sannheten.
På en eller annen rar og fordreid måte har jeg alltid forstått at løgnene mine var sannheten.
Kroppen hennes er et kraftfelt av begjær.
Det finnes ikke antydning av varmens ubehag i ansiktet hennes.
Er ikke det motorsykkelen din? sier hun.
Stemmen min er rusten.
Hun reiser seg opp i sengen, legger hånden på pannen min.
Det blonde håret hennes er vått.
Jeg ser inn i de gråblå øynene hennes.
Det er svetten min som lukter.
Hvem har lagt en løkke rundt halsen min?
Jeg skal skifte sengeklærne dine.
Hun holder hodet mitt.
Hun har åpnet opp munnen min.
Er det en tablett som ligger på tungen min?
Hun tørker svetten av pannen min.
Hun løsner grepet fra hånden min, jeg er likegyldig.
Hun tar hånden min igjen, stryker en fuktig klut over pannen min.
Ja, jeg arvet det etter bestefaren min.
Står motorsykkelen min oppe ved hotellet?
Jeg fant nøkkelen i lommen din.
Bagasjen min?
Jeg har lagt klærne dine i det ene garderobeskabet på soverommet.
De andre sakene dine ligger i øverste skuffe i kommoden.
Huden hennes er så hvit.
Det blonde kjønnehåret hennes er fortsatt fuktig.
Huden hennes er så hvit.
Jeg legger hodet på magen hennes, ser opp i taket.
Har ikke du minner, spør hun og kryper inntil kroppen min, blodet vokser seg hardt.
Jeg hatet tanken på det, jeg pakket sakene mine, satte meg på motorsykkelen, metalliske muskler av kraft og spenning.
Hun reiser til et eller annet sted i tankene sine, blir fjern og uoppnåelig.
Jeg savner latteren hennes, den er fri for skyld.
Hun spør om vi ikke kan ta en tur til hjemstedet mitt en dag.
Jeg ser på henne, ser de røde, utflytende bokstavene glimre i øynene hennes.
Han var faren min da jeg vokste opp.
Jeg vifter med hundrelappen foran øynene hennes.
Ubehaget ved deg selv og omgivelsene dine.
De gråblå øynene viker for blikket mitt, hun ser rastløst rundt seg.
– Holder du ikke avtalen vår?
Det er noe med ansiktet ditt.
Han har lagt hodet bakover, øynene hans er lukket.
Husker du moren min, Viveka?
Jeg kan fortsatt høre stemmen hennes, den er helt, helt klar:

Jeg lå der, vettskremt, ville bare skrike, hele kroppen min var bare et eneste skrik.
Stemmen hans er hard og hvass.

- Alle visste at moren din hadde problemer.

- Moren min?

Det er faen ikke moren min jeg snakker om.

Jeg snakker om faren vår.

Stemmen min er slørete.

Øynene hans er store, store og mørke.

- Du vet, faren vår hadde fått barn med en annen.

Bestefar visste det, han var den eneste som visste om Viveka og moren hennes.

Jeg visste ikke at Viveka var søsteren min.

Viveka løfter ansiktet, stemmen hennes er gråtkvalt.

Han tenner en sigarett, blikket hans er festet på Viveka.

Jeg visste ikke at du var søsteren min.

Blikkene våre, husker du dem?

Jeg måtte jo passe på ryktet mitt blant gutta.

- Ja, faren vår var en taktfull jævel.

Løgnene hans.

Hun fikk ikke vite at han var broren hennes før moren fortalte det.

Faren hans, som med ett ble faren hennes, hadde fortalt moren at sønnen visste det, slik fikk hun vite hvorfor han hadde reist.

- Se på ansiktet mitt, Viveka.

Hun hører ordene og skrittene hans bli fjernere og fjernere, hun hører døren som slår igjen, motorsykkelen som starter.

Som gjennom ordene til Viveka overtok ansiktet mitt.

Speilbildet mitt er nesten usynlig i vindusflaten.

Staffeliet hennes er tomt.

Jeg ser hvordan hun har fanget inn personligheten min.

Luktene av platestekt brød fyller rommene hans da han kler på seg yttertøyet for å forlate leiligheten i ti-tida på formiddagen.

Han gikk omkring og pakket ut de siste tingene sine.

Tankene hans:

Han kjenner pusten sin bli sterkere og sterkere, og til slutt er pusten mye mer enn resten av kroppen og følelsene tilsammen;

Skrittene deres?

Reingjøringen og vedlikeholdet ble en naturlig dominerende del av døgnet hans.

Tankene hans tok en ny og ukjent hastighet gjennom ham.

Denne fremgangsmåten ga trappegåingen hans et nesten ubemerket forløp.

Tankene hans.

Tankene hans, stor hastighet nå.

Idrettsbanen, fotballbanen i bakgrunnen, den han ser fra vinduene sine her.

Tankene hans.

Porten hennes?

Porten hans?

Bildet hans?

Så lenge siden noen hadde tatt på hodet hans.

Håret hans på gulvet, hun feier det bort i et hjørne, sammen med pensjonistens grå fjær.

Det våte, det som er lydløst, det som ingen ser, som ingen finner, bare lua hans, av skinn.

Hvor var ståstedet hans?

Ensomheten hans var ikke å vite at alt skulle ta slutt, det var uunngåelig, og akseptabelt.

Kjøkkenutstyret hans?

han skal ikke ha noen innblanding her på nettene, skal ikke vekke vaktmesteren, skal bare være her med filmen sin, skal ikke lage noen unødig støy;

Han kjenner pusten sin bli sterkere og sterkere, og til slutt er pusten mye mer enn resten av kroppen, hodet og følelsene hans tilsammen;

Tankene hans:

Hvordan var søndagene deres her i huset for ti-femten år siden?

Tankene hans:

Spekulasjoner, tankene hans.
Dersom mannen hennes virkelig hadde gjort det, kunne hun da sende noe sånt?
hendelsene smelter mellom hendene hans;
Liker fru Melbye måleriet hans?
Kysser kinnet hans, forsvinner med et smil, så elegant.
Nabojenta, hendene, og pusten hans som blir sterkere og sterkere.
En liten hilsen og presanger til brorens to sønner og kona hans inne i hovedstaden, det er alt.
Massen kom ikke lenger, de stoppet den rett under halsen hans.
nabo jenta holder noe mellom hendene, og hun kaster det inn under den store hekken som omgir huset og hagen deres.
Bygningen om natten: hans.
Kunne han ikke bare få lov til å gå dit og tjene pengene sine, han som alle andre?
Sånn er arbeidsplassen vår:
Stedet der de hadde spriten sin for lenge, lenge siden, han og gamlingen.
Lyset fra lommelykta hans treffer noe langt der nede.
Fiskeveske med noen sluker, vaktmesterens stang, snelle, og lua hans.
Bryter i stykker noe i hodet hans.
Dette punktet i livet hans;
Filmen hans er her, er livet her?
Han kjenner pusten sin bli sterkere og sterkere, og til slutt er pusten mye mer enn resten av kroppen, hodet og følelsene hans tilsammen;
Den lave stemmen hennes, gjennom søvnen, gjennom alle disse årene.
Vi roper til hverandre, vi hoier og av og til holder jeg hånden forsiktig ned mot vannflaten, lar vannet fosse oppover armen min, blir klissvåt på T-skjorta.
Jeg studerer kroppen hennes.
Jeg glante utover sundet og tenkte at tankene mine var klare som en fjellbekk.
Det rykker litt i beina hennes.
Jeg rusler inn på soverommet mitt og legger meg tilbake i sengen.
Eller er det det at polospillerne på det venstre brystet hans sannsynligvis har den samme shortsens som Alfred?
– Og du, sa han og la armen på skulderen min.
Ansiktene deres.
Kroppene deres.
Vi pakker fram tingene våre.
Puppene hennes hopper.
Alfred tar et tak under armene mine, Kødda løfter beina mine, en av de andre gutta hjelper til.
Alfred er dreven, han holder hele laget sitt igang som propeller.
– Mora hans jobber på Rema 1000, sa Alfred.
Noen ganger gjør huet ditt småle ting.
Hun hadde en bøyle som holdt håret hennes bakover.
USSR, tenker jeg og ser for meg ansiktet hennes.
Ansiktet hennes.
Kroppen hennes.
Vi stirrer, skygger for sola med hendene våre.
Sønn Steinfeldt forsvinner inn på rommet sitt.
– Har faren din mye penger?
– Hva gjør faren din da?
Øynene hennes var rødbrune.
Håret hennes hang nesten rett ned.
Skoene hennes var mer som et par støvler.
Buksene hennes så dyre ut.
Så tok hun hendene sine og holdt rundt min hånd.
Ordet party burde muligens få det til å ringe en mikroskopisk bjelle inni hjernebarken hans et sted.
Som den gangen han stod inne på rommet mitt hjemme i byen.
– Ja, hallo og velkommen alle sammen, sier han med ropertstemmen sin.
Han ser på faren sin.
Men jeg ser ansiktet hans nå.

Og jeg så ansiktet hans i sted.
Ingen kommenterer antrekket mitt.
– Fordi moren min synes det er altfor langt med Anne Kristine.
Vi roter rundt langbordet, forsøker å finne bordkortet vårt.
Selvfølgelig har det noe med klærne hennes å gjøre.
Vanessa tar tak i armen min.
– Synd du er avhengig av pengene hans.
Den kunne jo fattern din brukt som fallskjerm, eller hva tror du Cajsten?
Det bobler i ørene mine.
Hun drar i armen min.
Jeg gnir hånda over ryggen hennes.
Håndleddet mitt hadde hovnet opp.
Selv om noen hadde smurt lim på sandpapir og stappet det ned i halsen min.
Da blikket hans møtte mitt, smilte han.
Fordi at når munnen hans gikk tilbake til den mer vanlige posisjonen, oppdaget jeg at øynene hans hadde vært sinte hele tiden.
Han tok tak i armen min da han gikk forbi meg.
Det var vanskelig å se ansiktet hennes gjennom sløret.
Jeg kjenner en hånd som tar tak i T-skjorta mi og trekker meg ned.
Vinden huler i ørene våre.
Jeg forsøker å møte blikket hans, men han unngår meg.
Men når jeg prøver å fange øynene hans, glir han bare unna.
Bommen fortsetter over hodene våre og over på den andre siden.
Jeg hørte hvordan skrittene mine ga gjenlyd og forplantet seg i stålvaierne som holdt broa oppe.
– Fordi du skal hete Hannibal, sa hun og lot det drysse sand ned i pannen min.
Jeg tok en neve med sand og satte meg over magen hennes.
Hun klarte å vri seg løs under meg, hun tok tak rundt halsen min og dyttet meg i bakken.
– Her finnes ikke nåde, sa hun og lente seg nedover mot ansiktet mitt.
Hun lente seg sakte mot ansiktet mitt.
Jeg kjente leppene hennes mot mine.
– Hvor har du klærne dine? spurte herr Steinfeldt.
Han gjorde en irritert fingerbevegelse ned mot skoene mine.
Men i akkurat denne timen, da han ikke kom videre med rulletrappene sine, så ble han sittende og gruble som vanlig, men med et annerledes uttrykk i ansiktet.
Nå var det alvor lissom, sa ansiktene deres.
– Er det vennene dine, streitingene der? spør han.
Håret flyter rundt hodet hans.
Alfred forsvant inn på rommet sitt uten et ord.
Jeg gikk inn og pakket ned sakene mine.
– Hjertet hans stopper nesten bare det kommer en sykkel.
Her går blodet hans til hjertet.
Hånden hennes gled nedover ponnien hals.
Ellers blir de stive i beina sine.
– Moren din har forberedt deg?
– Takk, men hun jobber bra, moren din også.
Forresten er hun ikke moren min, men stemoren, en temmelig bra en også.
Det skjeve smilet hans fikk noe til å risle gjennom Liv.
Et øyeblikk ønsket hun at det var ansiktet hennes hånden hans strøk over.
Pusten hennes gikk tungt.
– Får tenke litt på jobben også, sa hun høyt og famlet i jakkelommen etter et lommetørkle for å slippe unna øynene hans.
– Han gleder seg enormt over plantene sine.
Hun gned kinnet mot hånden hans, og Liv så ned.
– Og du er altså velsignelsen vår?
Sykepleierstudenten som konen min roser opp og ned.
Som om fru Mo Lien hadde lest tankene hennes, la hun til at de fleste av Finns venner ikke var hjemme for tiden, og at han skulle spise sammen med dem.
Stemmen hans ble lavere mens han snakket om prestekragene.
Ingen av vennene hennes ante hva en Maria nøkleblom var.

Stemmen hans var varm.
Øynene hans så rett på henne.
Det glimt i øynene hans da han vendte seg mot dem.
– Ser deg vel snart igjen! sa han da hun festet sekken sin på bagasjebrettet.
Ennå kjente hun den kalde hånden hans over sin.
Ennå skalv det i henne bare hun tenkte på øynene hans, munnen, det lyttende ansiktet, fingrene famlende over de skjøre blomstene.
– Pass deg, jenta mi, så du ikke går på hue inn i noe.
Mennesker kom og gikk ut av livet hennes.
Ved hver plante stod en liten pinne, men ingen av plantene støttet seg til pinnen sin.
Øynene hans spurte om noe.
Fingrene hans plukket på notatene.
Fingrene hennes trommet mot sykkelstyret mens hun svarte, og Finn bet seg i underleppen.
Stemmen hennes skingret mer enn hun hadde ment.
Hun ble i hvert fall varm ved tanken både på ham og de stakkars ertebloomstene hans.
Det luktet vin av munnen hans.
Fortvilelsen hans skrek mot henne.
Munnen gled over håret hennes, og hun svelget.
– Jeg har prøvd å ta livet mitt, Liv.
Og igjen ble ordene hans liggende og flimre utenfor henne uten at hun klarte å gripe dem.
«Ta livet mitt.»
Finn stod så nær at hun kjente pusten og varmen fra kroppen hans.
Ansiktet hans lå tungt mot skulderen hennes.
Hun hadde lest og hørt om mennesker som tok livet sitt.
En spinkel, sår tone i Finns stemme fikk henne til å gjemme ansiktet mot jakken hans.
Et drag av fønvind strøk plutselig over ansiktet hans og feide skyggen lenger bort.
Liv boret neglene inn i hånden hans.
Blikket hans hang ved henne.
Munnen hennes fant hans.
Leppene hans var tørre, men myke.
Fingrene deres tvinnet seg sammen, og Finn kysset henne igjen.
Det han hadde fortalt, var skjøvet litt til side for begjæret og kjærtegnene hans.
Hun grep hendene hans og trykket munnen hardt mot dem.
Liv kjente fortvilelsen snike seg nærmere igjen og løsnet grepet hans rundt seg.
Stemmen hennes holdt plutselig på å gå i stykker av fortvilelse.
Foreldrene til den lille hadde gitt henne en ponni for å krydre tilværelsen hennes.
Ansiktet hans var innfallent og rynket.
Han tok tak i styret hennes, og de holdt i hvert sitt håndtak mens de gikk mot huset.
Stemmen hans skalv, og Liv stoppet igjen og stirret på ham.
Stemmen hennes var like urolig som Liens hadde vært.
– Er det grunn til å være så urolig? spurte hun usikkert og prøvde å fange øynene hans.
Det siste kom så sårt at Liv rørte ved armen hans.
Hjertet hennes klappret så hun måtte puste dypt for å tvinge det til ro.
En hund snuste plutselig borti buksen hennes og logret.
Da jeg hengte opp et bilde av moren hans inne hos ham, tok han det ned igjen uten et ord.
Men tankene hennes var mer hos Finns far enn hos Finn.
Pusten hennes var rolig igjen.
Men foreløpig er det best sånn, sa øynene hennes.
Hun lot Finn legge armen om skulderen sin igjen og lente seg tungt mot ham.
Få ham til å varme henne med kroppen sin.
Blikket hans vek unna.
Hun tok hånden hans og fulgte etter ham.
Liv styrte hånden hans med deodoranten bort til glasshyllen igjen.
– Hvorfor vrer du ordene mine?
Første gangen jeg møtte deg, luktet hendene dine jord, og det var deilig, annerledes, uventet.
Munnen hans gled over det ene brystet hennes, og hun holdt hodet hans fast mot seg.
Hun tvinnet litt av håret hans om en finger.
Det var bare ingen mening med livet mitt.
Det var første gang, og Liv så lettelse i de grå øynene hennes.

Og da Finn var kommet hjem igjen, hadde han virket skamfull over redselen sin.
Øynene hennes møtte Livs.
Stemmen hennes ble høyere enn hun hadde tenkt.
Moren reiste seg brått, kom bort til henne og ble stående med hendene på skuldrene hennes.
Morens fingre begynte forsiktig å massere de stive skuldrene hennes, og varmen fra fingrene fikk henne til å slappe av.
Hun løftet hodet og stirret ned på den blomstrete servietten sin.
Moren gikk tilbake til stolen sin og satte seg tungt.
Du er sterk, og jeg skal møte ham som jeg har møtt de andre vennene dine, men...
– Har ikke foreldrene hans vært litt for pågående?
Ansiktet hennes var blekt.
– Jeg er lei for reaksjonen min, Liv.
Det samme sa moren om ekteskapet sitt.
Men så lenge Finn er glad i deg, kan du ikke gå fra ham, selv om følelsene dine skulle forandre seg.
Hun bøyde seg mot speilet og gransket ansiktet sitt.
Så du hendene hans da han rørte ved husfreden min?
Men redselen ødela ikke følelsene hennes.
Som om moren hadde lest tankene hennes, kom det famlende.
Foreldrene hans er glade i hverandre, tikket det inni henne, og hun slo på TV for å slippe å se på moren.
Men jeg må jo inspisere kjæresten til bestevenninnen min, var det første hun sa til ham.
Lise, Finns blide venninne fra festen, og vennen hennes, Petter, ble med ned til hytta.
Han hadde snakket til henne om moren sin for første gang.
Nå hadde han sjansen til å kripe ut av skallet sitt.
Ingen merket forbitrelsen hennes.
Da de hadde tent lyset i lykten der vinden ikke klarte å slukke det, løftet Finn vinglasset sitt mot Petter.
Lise klappet Petters kne som hun satt og støttet glasset sitt på.
Jeg bærer ikke nag til faren min.
Han gned på glasset sitt.
– Kunne du ikke klart noe faren din ikke klarte? spurte han og satte lykten ned igjen.
– Faren min er faktisk et fint menneske.
Det var moren min også.
Huden hans luktet sol, og hun lot tungespissen gli over den ene skulderen og kjente smaken av salt.
Øynene hans var glassaktige, og kjevne beveget seg under huden.
Ansiktet hans var drivende hvitt og munnen stram.
Han kom bort til henne og la armene om ryggen hennes uten å si noe.
Ordene hans hadde sendt gnistrende varme inn i henne.
Hun knuget hånden hans i sin.
Finn la ene hånden sin over hennes og styrte med den andre.
– Godt vi slapp å se moren og barnet, mumlet Finn plutselig mot håret hennes.
Følelsen hans av å være ubetydelig.
Latteren hans hadde hatt noe hardt i seg, som hun ikke hadde hørt før.
– Det er ikke den eneste form for spenning stemoren din har, svarte hun kort.
Sommerjobben din rekker vel ikke til Tyrkiaferie for begge skulle jeg tro, sa hun.
Lammet tuslet fra Liv til mormoren og begynte å slikke skjørtet hennes.
Den sammen med pengene fra sommerjobben hans holdt til en ukes utenlandstur.
Hun lukket øynene, gned pannen mot genseren hans og sukket i velvære.
Hendene hans grep hardere tak i rattet, og Liv fikk lyst til å stryke over dem.
Ansiktet hans hadde mistet smilet som hadde vært der siden han tok bagen hennes.
Hun kunne ikke se følelsene hans.
Hånden hans klappet forsiktig på hennes.
Samtidig som hun var redd for tankene hans.
Hun ville ikke dele alle tankene sine med ham, og ville ikke vite alt han tenkte.
Liv løftet opp den ene skoen sin.
Kanskje hadde savnet hennes av faren gjort noe med henne også.
Han grep glasset sitt igjen.
Få se at hun har hengt opp kortet med den blå moskeen på soveromsdøren sin.

Finn skjenket det som var igjen på karaffelen i glassene deres.
Øynene hans var glidd igjen, og det hørtes ut på pusten som om han sov.
Hun prøvde å lage et mønster av tankene sine.
Hånden hans rørte kneet hennes.
Jeg savnet moren min forferdelig.
Ordene hans gav Liv samme følelsen som Finns far hadde gitt henne den ettermiddagen i skogen.
Gutter snakket sjelden sånn om moren sin som Finn hadde gjort.
Men han møtte ikke blikket hennes.
Selv Annes mormor beveget seg sakte og stivt noen meter frem og tilbake sammen med sønnen sin.
Ordene hans kom forsiktig.
Stemmen hans kom fra en annen verden.
Ordene hans vokste i henne og gjorde vondt.
Hun la buketten fra seg på bagasjebrettet, slo armene om ham og lente hodet mot skulderen hans.
– Det er ikke så vanskelig å vite, mumlet han mot håret hennes.
Liv holdt begge armene hardt om halsen hans og kjente hvor stiv han var.
– God natt, kjæresten min.
Han er ikke så veldig forsiktig med ungen sin, han der!
Anne tok forsiktig i armen hennes.
Øynene hans var vidåpne.
Hånden hans rusket i håret hennes bak i nakken.
Ser du at jeg har mistet alt håret mitt?
Så ble hele den ytre verdenen hans også forandret.
Plutselig lente hun hodet mot skulderen hans, og Finn la haken forsiktig mot håret hennes.
Finn tok hånden hennes.
Øynene hans stakk i henne.
Øynene hans hang ved henne.
Liv gned hodet mot armen hans, som hun hadde gjort så ofte.
Du har noe jeg savnet da moren min ble borte.
Moren min.
Stemmen hans ble inderlig hver gang han snakket om moren.
Og hun ville ikke ligne moren hans.
Alle imamene så sikkert på oss mens de ringte med klokkene sine.
Hendene hennes klamret seg fortsatt til telefonrøret.
Stemmen hans fortalte mer enn han ville.
Hun gikk inn på rommet sitt og ble stående ved vinduet og se ut.
Hånden hans strøk fort over håret hennes.
– Du har et nært forhold til moren din.
Lise så spørrende opp, og Liv møtte blikket hennes.
Ingen andre enn foreldrene hans og mor vet det.
Men så flakket øynene hans igjen.
Finn løftet den lille, så hun stod i oppreist stilling på fanget hans.
Livs stemme ble hardere mens hun snakket, og Finn tok fastere tak om skulderen hennes.
Vi er som to skremte lemen som av og til titter frem fra gangene våre.
Han slapp taket rundt skulderen hennes.
Han svarte ikke, men så bort, og hun angret og grep urolig hånden hans.
Knærne hennes skalv så de ristet mot hverandre.
Moren ble borte, men var fort tilbake og holdt et glass mot leppene hennes.
Hun hadde hjulpet ham det hun kunne, og hun hadde ikke trodd at han ville prøve å ta livet sitt en gang til.
Føttene hennes vasset mekanisk gjennom regnvann og våte blad.
Kulden krøp oppetter leggene hennes, og regnet trengte inn under frakken i nakken og ved håndleddene.
Han sov, men blodet piplet fra et sår i hodet hans.
Hun kjente armene hans rundt seg.
Pusten hans mot halsen.
Innimellom kvakk hun til og spratt opp fordi hun kjente den myke munnen hans mot huden.
Øynene hennes gled nedover linjene og stoppet ved det siste spørsmålet.

- Det er unormalt at du ikke går bort til foreldrene hans.
Øynene hennes fulgte fingrene til pleieren mens hun plukket det ene visne bladet etter det andre av plantene.
Hun gjorde det, og han grep hånden hennes.
Tårene begynte å sile nedover kinnene hans.
Han tok hånden hennes bort fra ringeknappen.
Øynene hans var ærligere enn før.
Hun ble sittende og se på ansiktet hans, som om det kunne fortelle mer.
Skal jeg følge deg til en psykiater eller en psykolog, jenta mi?
Hun fortalte fort at Finn Lien var kjæresten hennes.
Stemmen hans var så myk at den gav et sug i Liv.
Et forsiktig smil gled over ansiktet hans.
- Ja, jeg tror jeg hater stemoren hans.
Larsen så fort på klokken sin.
Det var smil i øynene hennes.
Da hun reiste seg, så hun den gule pinnen med navnet hans.
Øynene hans så rett på henne.
- Prøve å ta livet mitt igjen.
- Tror du meg hvis jeg sier jeg ikke ville ta livet mitt denne gangen?
Øynene hans smilte.
Det verket i føttene hennes etter dagers vandringer.
Leppene hennes var hvite, og svetten perlet i pannen og på overleppen og klistret håret til tinningene.
Hovedsaken var at den forlot byen hans.
Da de var kommet omtrent midtveis i skogen, kjente Silje hvordan blodet strømmet gjennom kroppen hennes og forlot ansiktet.
Hjertet hennes slo med en vanvittig fart.
Og etterpå hjemsøkte de alle som gikk forbi den hemmelige graven deres.
Hendene hennes støtte mot et håndtak av tre.
De sto der med redskapen som skulle knuse hvert ben i kroppen hans.
Og likevel syntes det å være noe galt med skuldrene hans - de var kraftige som hos et hanndyr.
De brennende øynene hans fikk det til å krympe seg i henne av en uforklarlig angst.
Gjennom hodet hennes fløy den tanken at så ulike brødre hadde hun aldri før sett.
Du må lure dette brevet usett inn i klærne hans og late som om du finner det igjen.
Men klærne mine?
- Og språket mitt?
Han var kanskje redd for å miste offeret sitt?
Ansiktet hans var blekt og sammenbitt.
Han er Heming Fogdedreperen, og det er en pris på hodet hans.
Se på de edle ansiktstrekene hans.
Og jeg har selv sydd gjemmestedet i klærne hans.
Silje vendte seg lynraskt fra dem mot den fastlenkede mannen, og med brevet skjult i hånden søkte hun innenfor beltet hans til hun klarte å gjemme brevet i bukselinningen.
Så vendte han seg mot mennene sine.
En kropp dinglet sakte frem og tilbake i repet, og akkurat nå snudde den seg slik at Silje kunne se ansiktet hans.
Fangen tok «familien» sin med seg og vendte seg mot skogen.
Hjertet hennes hamret av lykke over å ha reddet denne åpenbaringen av en mann.
Stemmen hans var hes og hard.
Ordene hennes syntes å berolige ham.
Så jeg tror De heller bør gå ut fra klærne mine enn språket.
Hjertet hennes begynte å slå litt fortere da hun fikk se ham.
Den lille piken hadde sovnet med hodet i fanget hennes, med et saueskinn over seg og ett under seg.
Leppene hennes var så stivfrosne at hun ikke klarte å snakke rent.
Munnen hans smilte fornøyd, men det neste spørsmålet hennes fikk smilet til å dø.
Småpiken gråt og ropte på moren sin.
Jeg fikk ordrene mine fra ham.
Vaskevannet skal vi velsigne med glødende kull, og vi har allerede lagt stål i sengen

hans.

Vi velsigner ham med brød slik det skal gjøres, og han skal få låne arvesølvet mitt til å ha på brystet.

Piken som hun kalte Sol hadde krøpet opp i den ene sengen, og øynene hennes var allerede falt igjen.

Men klærne dine tyder på stor fattigdom.

Språket ditt er forresten vakkert.

Jeg måtte forlate gården da alle slektingene mine døde.

Fortell meg om livet ditt på gården!

– Nei, sa den legekyndige og dyppet omslaget i gryten før han la det om føttene hennes.

– Har de små fruentimmerne mine tatt hånd om, sa Benedikt.

Klærne hennes var tatt bort.

Det var som om alt blodet forsvant fra hjertet hennes.

Alle fantasiene hennes om demonene som kom seilende i luften, var jo bare - fantasier.

Det rynkede ansiktet hans var alvorlig.

Noe i holdningen hans fortalte Silje at han ikke ønsket noen spørsmål i den retning.

Det var broren min og familien hans.

Han virket umåtelig stolt av yrket sitt.

Drengen reiste seg og satte kniven sin i veggen over døren.

Kvinnen som holdt Sol i fanget satt med hendene om ørene hennes.

Så måtte Silje fortelle om den dystre ferden sin og om det siste døgnet, da det hadde hendt så mye.

Den oppvigleren Dyre Alvsson har vært ute i natt med mennene sine.

Får vi se i stallen din?

Hun ante ikke hvor gammel han var, og heller ikke noe om bakgrunnen hans.

Det rykket nesten usynlig i armene og bena hennes - som om hun forsøkte å komme unna noe.

Demonene hennes.

De demoniske ansiktene deres hadde en suggestiv tiltrekningskraft.

Det var det vakre ansiktet hans hun dyrket.

Hun kjente igjen ansiktet hans.

Kroppen hennes føltes matt og tung, hun pustet tungt, i en underlig opphisselse.

Forferdet kjente hun at kroppen hennes brant på en måte som hun aldri hadde opplevd før.

Men hendene hennes tente en gnist - og nå var det ingen vei tilbake.

Du skal se dommedagsengelen min, Silje.

Du ville være perfekt med det vidunderlige, gyllenbrune håret ditt.

I neste øyeblikk spredte en flammende rødme seg over kinnene hennes, og hun løp bort fra ham.

Hun hadde lov til å blande, bare hun ikke grisete til farvene hans.

Diskusjon var nok en vel sterk betegnelse for den knapt avbrutte monologen hans.

Hun hadde gått til siden så han skulle få se, og hun bevet for dommen hans.

Men hun hadde gått videre, hun hadde lagt de klolignende hendene hans om brystene hennes, og hun lente liksom hodet mot skuldrene hans.

Han hadde en lang tunge som slikket halsen hennes, og ansiktet hans...

Se på stillingen hans!

Men jeg trodde det var unge Heming du hadde tapt hjertet ditt til.

Hendene hennes skalv da hun reiste seg fra sengekanten.

– Dette er et sterkt barn, sa han med den underlige, harde stemmen sin.

Bare den forfrosne foten min som ikke vil bli bra.

Han kastet et uttrykksløst blikk på henne, så la han begge hendene om foten hennes.

– Jo, jeg så den, svarte han på tankene hennes.

Silje la merke til en underlig, vaksom stivhet i holdningen hans.

Vi har forsømt sjelene deres altfor lenge.

Da ville sjelen hans gått rett til...

Fantasiene hennes begynte å spinne videre.

Etter et par dager var piken utenfor fare, og Silje kunne gjenoppta arbeidet sitt i kirken.

– Hvorfor er så ikke kunnskapene hans mer kjent?

– Knektene er hans uvenner, smilte hun uten å oppdage dilemmaet hans.

Hjertet hennes var forstenet, øynene var tørre.

Sorgløs, litt lettsindig hadde hun alltid vært, yngstebarnet deres.

Men Charlotte visste at ingenting var over, bortsett fra utbruddet hennes.
Hun betraktet verket hans kritisk.
Silje så det på den velbrukte luen hans.
Jeg var barnepiken hans på en måte.
Så derfor ble jeg med på undervisningen hans også.
Jeg tok etter språket deres, jeg lånte guttens bøker.
Men litt fikk jeg vel inn i den trege skallen min.
– Takk, Silje, nå har jeg fått forklaring på flere av gåtene dine!
Er det her du gjemmer deg - og skremmer kunsteleven min fra vettet!
Hun ville så forferdelig gjerne se helten sin igjen.
Det forventningsfulle smilet hennes sluknet.
Den snille drengen pleide å dra laks fra elven hver eneste dag, og han var stolt av fangsten sin.
Hun kunne lese beundring i øynene hans, og det føltes så varmt og godt innvendig.
Dette var en alvorlig og troskyldig pike - jomfru, det kunne han spise opp hatten sin på.
Øynene hennes ble store.
Han studerte likegyldig de temmelig skitne neglene sine.
– Han er veldig mektig, herren Deres, sa hun drømmende.
Ikke vet jeg hva han foretok seg, men han helbredet henne - og den forfrosne foten min også.
Hendene hans føltes så brennende varme.
– Jada, i kisten under sengen min.
De reiste seg, og han strakte ut hånden og løftet opp haken hennes.
Det hamret i ørene hennes av blodet som strømmet til ansiktet.
Hånden under haken hennes kjentes fremmed, uvant.
Ansiktet hans kom nærmere da han satte seg på sengekanten hennes.
Ennå kan det bli trangt i buksene mine.
Og jeg vil helst ikke ødelegge ryktet mitt.
For å slukke hatet deres hadde hun gjort det eneste hun kunne tenke seg i fortvilelsen.
Og for alles øyne la han hendene på brystene hennes.
Den lange, harde tungen hans kom glidende, slikket halsen hennes, halsgropen, kinnet...
– Tror du ikke jeg har sett de drømmende øynene dine?
Der lå forkleet hennes, jakken og...
– Vent! ropte hun, og den spinkle stemmen hennes drev vekk over snøhvite åkrer og enger.
En gang hadde alle på gården gått gjennom sakene hans sammen.
Sagnene om Isfolket gikk raskt gjennom hjernen hennes.
Tårer av forbitrelse og ydmykelse rant nedover kinnene hennes og frøs nesten til is i den kalde vinterdagen.
Han som aldri forlot tankene hennes, selv om hun hadde bedt om å få glemme ham.
Morsarven hans.
Ansiktet hennes var et studium verd.
Se, så, kappen min rekker rundt oss begge.
Han la det tynne sjalet om hodet hennes og knøt det fast under haken.
Ørene hennes var faktisk så kalde at de verket.
Men ovenfor hånden hennes visste hun at de veldige skuldrene ruvet, unaturlig kraftige.
Hun kjente kjevebenet hans mot tinningen og varmen fra halsgropen hans.
Den lave stemmen vibrerte mot kinnet hennes.
Hva vet vi om grunnen hennes?
Til sin forferdelse oppdaget hun at noe begynte å skje med kroppen hennes.
Hun kunne kjenne hjertet hans slå mot skulderen.
– Å, jeg har vel sett de dumme reaksjonene deres.
Stemmen hennes hadde en anelse av bitterhet.
Ledsageren hennes fnyste.
Vil du virkelig vite hvem den fryktinngydende beskytteren din er?
Det gikk kaldt nedover ryggen hennes, som om et fuktig dyr hadde pilt langs ryggraden.
Det var redselens vesle udyr som spredte strålene sine ut i kroppen hennes.
Spredte antydninger raste gjennom hjernen hennes:
Men Silje hørte usikkerheten i den dirrende stemmen hans.
Drengen satte opp et forskremt ansikt over den modige talen til husbonden sin.
Stemmen hans var unaturlig høy.

Legekunnskapene, de brennende hendene hans...
Og etterpå, da den ulveskinnskledde hadde forlatt henne, hadde viljekraften hennes sluknet som et utbrent lys.
Men fremfor alt - de utrolig levende drømmene hennes om ham som en avgrunnsånd fra Skyggelandet...
Silje gjemte ansiktet i hendene og stormet inn på rommet sitt.
Det er bare et av de uhyggelige avkommene hans!
Stemmen hennes ble nesten kvalt av fellen.
Tengels gåte opptok tankene hennes dag og natt.
- Jeg hørte om ulykken din.
At din kjære bror og hele familien hans er blitt tatt av pesten.
- Du vet at sønnen min er den eneste arvingen til denne gården.
Der satt folkene «hennes», dystre og motløse.
Snøen måtte ha dempet lyden av skrittene hans.
Hjertet hennes hamret.
Han gjorde tegn til at de skulle fortsette oppover mot hytten hans.
De fulgte stien uten å si noe, nå med de møtende fotsprene hans i snøen.
Da han tydelig ventet å få høre mer, fortalte hun stotrende om Abelone og barna hennes, og om alle forandringene i huset.
Ledsageren hennes var stille lenge.
- Jeg har fått vite navnet Deres.
Stemmen hans var nesten aggressiv.
Hadde det ikke vært for motviljen hans, ville hun kalt den fortrolighet eller samhörighet.
For herregården som faren hennes hadde arbeidet på, kunne ikke regnes med.
- Støvlene dine?
Hun snakket med lav, usikker stemme, hele tiden redd for sinnet hans.
Stemmen hans var fremdeles bister.
Uten å se opp kjente hun det undrende blikket hans.
Orker du å høre på historien min?
- Vet De, sa hun nølende, men så følte hun seg usikker angående temperamentet hans igjen.
- Etter pakten med djevelen gravde stamfaren min ned gryten og lyste forbannelse over det stedet.
- Er den funnet? spurte hun lavt og søkte blikket hans i skumringen bak røyken og ildskjøret.
Jeg trodde du var en smart pike, til tross for herkomsten din.
- Jeg skal innrømme at jeg ble skremt av utseendet Deres i begynnelsen.
Ordene hennes hadde gjort ham opprørt.
Så smelte han den igjen og gikk tilbake til plassen sin.
Han presset hendene sine mot hverandre, som om han ikke visste hva han skulle si.
Nei, vi har andre i slekten vår, uhyggelige skikkelser som du ikke ville tro fantes.
En tid trodde vi at søsteren min også hadde fått den onde arven, men hun slapp heldigvis unna.
Vi hørte at søsteren min hadde fått to små døtre, Angelica og Leonarda.
- Jeg tror søsteren din er død.
Det høyst uvanlige lynnet hennes, den nærmest trolske villheten.
Øynene hans ble mørke.
Akkurat da var ansiktet hans mer umenneskelig enn noensinne.
Men hjertet mitt blør av fortvilelse med tanke på hennes fremtid.
- Og jeg står fast ved løftet mitt - jeg skal aldri røre en kvinne.
Men i det samme følte hun at sinnet hans kom i ubalanse igjen.
Du har sett skuldrene mine, ikke sant?
Det var de som tok livet av moren min.
Og den naturlige blygheten min og alt det fæle jeg opplevde, har støtt sammen inne i meg og skapt en eneste røre.
- Ordene dine er trygge hos meg.
Øynene hans brant som smale ildflammer mot henne.
Hun merket at hånden hans skalv da han holdt kruset.
Det var ikke meningen min.
Hun ville forsøke å lede tankene hans på noe annet.
Da jeg dro ut for å lete etter søsteren min, fikk jeg samtidig i oppdrag fra Hemings far å

se etter ham.

- Du har ikke sett andre i slekten min, mumlet han sammenbitt.

Han vendte seg bort så hun ikke skulle se ansiktet hans.

- Silje, jeg må vende tilbake til folket mitt nå...

Tengel grep så hardt om beltet sitt at knokene hvitnet.

Stemmen hennes var ynkelig.

Skal du ødelegge bordet mitt, kanskje?

Blodet rant mellom fingrene hans.

Øynene hennes...

Da Sol fikk se at det var Silje, sluknet hatet i øynene hennes, og hun strakte armene mot henne.

Da åker Abelone og avkommet hennes ut, og din og barnas fremtid er sikret.

Silje tok hånden hans som lå på bordet.

Det var sannelig kjepphesten hans.

Blikket hans gled over de forgråtte ansiktene og stanset så hos Silje.

Men jeg vet ikke hva den heksen Abelone og de glupske ungene hennes kan finne på.

Han tok den uhåndterlige vindusruten opp på hesten sin.

Det var bare rimelig at Sol ikke likte ham, og da kunne virkelig øynene hennes lyse.

Hysteriet hennes hadde vært aldeles overdrevet.

Alle fantasiene hennes, alle marerittene - de hadde bare vært forberedelser til det som en gang måtte komme.

Melken hans var iskald, og det ville være vanvidd å begynne å kle av ham.

Dag lå rolig og sov i armene hennes nå, mens Sol sto bak ryggen til kusken og jaget på hestene.

Silje holdt løst omkring bena hennes så hun ikke skulle falle.

Fingrene hennes rørte ved kladdeboken hun hadde fått av Benedikt.

Håret hans hadde vokst litt, så det stakk gule hår frem fra skinnluen.

Hun hadde alltid skjult blygheten sin bak et strålende smil og bekymringsløse konversasjoner.

Det var den trøstesløse, umulige tanken som stadig malte i hodet hennes.

- Må bytte til meier, skrek han, mens skjerfet han hadde tullet rundt luen flagret om ørene hans.

- Naturligvis burde jeg ha stjålet dyden din i stedet, terget Heming videre.

Sjarmen hans var uimotståelig, og den lokket frem et lite smil på leppene hennes.

Silje følte en ubeskrivelig trygghetsfølelse ved de varsomme hendene hans og det omsorgsfulle blikket.

Han var så sulten at skrikene hans bar langt utover vidden.

Uvilkårlig snørte det seg sammen i brystet hennes.

Han ventet på reaksjonen hennes.

Utenfor var det utlyst en pris på hodet hans.

Hun merket øynene hans på seg.

- Det er barndomshjemmet mitt.

- Der, på gården min.

- Selv tenkte jeg å bo i selet til onkelen min.

Silje var blitt sittende og betrakte profilen hans i det fallende mørket.

Tengel merket blikket hennes og snudde på hodet.

Også tankene hans syntes å være ganske dystre.

Silje fikk en vemmelig følelse i mellomgulvet, <IP> men de neste ordene hans virket beroligende på henne.

Hånden hans kjentes sterk.

Silje fulgte blikket hans og vendte på hodet.

Det var bare søsteren min som var legalt gift - men så sa hun jo heller aldri at hun kom herfra.

- Ja, men du visste vel at søsteren din i Trondheim hadde to døtre?

Det er gården hans jeg har arvet.

Hvis hun hadde fått lov til det, ville hun ha lagt hele livet sitt i hans hender.

Hun våknet opp av minnene og søkte øynene hans i skumringen.

Alt hvirvlet rundt i den overtrete hjernen hennes, slik at det var umulig å få sove.

Silje sendte en tanke til blyglassvinduet sitt.

Armene hennes føltes så tomme.

Broren hennes, febersvetten på pannen hans, de hysteriske skrikene til moren. Begravelsen hennes...

Silje forsøkte å se ansiktet hans for seg, men lyktes ikke.

Eldrid var en hverdagslig kvinne, helt uten demoniske trekk og uten skjønnheten til den døde søsteren hans.

Og ettersom Tengel hadde overlatt all buskaper sin til henne, kom hun opp med melk til dem hver dag, til tross for at Silje protesterte.

Tengel har fortalt hva du har gått gjennom, om omsorgen din for både ham og barna.

– Men du får altså aller nådigst delta i andaktene deres?

Sol slo armene om knærne hans.

Tengel løftet henne opp og skrøt av den fine kjolen hennes mens han møtte blikket til Silje.

Til benet ditt?

Hun tenkte på det forrige sykebesøket hans og spurte:

Silje kjente at det gikk kaldt nedover ryggen hennes.

Tengel leste tankene hennes.

Sensasjonslysten lyste i øynene hennes.

– Jeg tror at utslettene hans har noe å gjøre med det han spiser, sa Tengel.

– Ja, vi vet mye i slekten vår, sa han bittert.

Sol hadde krøpet sammen på benken og sovnet i den fineste kjolen sin.

Men nå rakte han spontant ut hånden og strøk den varsomt over kinnet hennes.

Silje skvatt til og vendte på hodet, lot leppene gli over hånden hans.

Han grep fatt i håret hennes og klemte hardt til, mens et dypt, tilbakeholdent åndedrag liksom ristet ham.

Uten å våge å se ned rørte hun forsiktig ved huden sin, strøk med hendene over brystene og ned til livet.

Han ville like kroppen hennes, trodde hun.

– De kan forvrengte synet ditt, gjøre deg halt eller blind.

Da hun strøk leppene sine over hånden hans.

– Fortell om drømmene dine, Silje!

Du sier at jeg kjenner følelsene dine.

– Jeg har alltid drømt om fjellene dine, nærmest hvisket hun.

Der bodde noen uhyggelige demoner som pleide å stige opp og fly mot huset mitt og skremme meg.

Hendene hans skalv om pinnen.

Og... kroppen min ble tent... av en gjennomtrengende varme.

Jeg ville se kroppen din, ville kjenne den mot huden min...

Det gikk en underlig følelse gjennom kroppen hennes.

– Og hendene mine holder deg fremdeles om livet, etter de gangene jeg har hjulpet deg av og på hesten.

Men du har min inderlige takk for at du våget å fortelle meg om drømmene dine.

Et ømt, vemodig smil lyste et øyeblikk opp hele ansiktet hans.

Fingrene hennes skalv så ille at til og med bankingen ble mislykket.

Kunne de høre hvordan stemmen hennes skalv?

Silje kunne ikke få fatt i ansiktstrekkene hennes;

Han sto rett bak henne, og hun kunne kjenne pusten hans i nakken.

Men det er vel fordi du er ny i dalen og ikke kjenner makten vår.

Silje måtte anstrenge seg for å beherske temperamentet sitt.

Men når det gjelder Tengel, så kan jeg ikke se om fremtiden din blir hos ham.

For han har samme kraft som jeg, og han sperrer for synet mitt.

På grunn av den trassige, upåvirkelige slektingen min.

Kroppen hennes ristet av skrekk og skamfølelse, og tennene hakket i munnen hennes.

Men han unngikk å møte blikket hennes.

Silje visste hvorfor, så hun godtok fraværet hans.

De ligger og titter på huset hennes, de slås om henne.

Tengel ropte, men elvebruset druknet stemmen hans.

– Hvor er barna? mumlet han med leppene mot håret hennes.

Hun holdt hendene om ryggen hans.

Silje ble stille i armene hans, hun merket visst ikke engang at han var der.

Nå vet jeg hvem som har retten til den lille gutten vår.

Stemmen hans var mild.

Tankene hennes forlot Trondheim og vendte tilbake til den fattige fjellgården.

Langsamt ble et lite smil tent i ansiktet hennes.

Leppene hans kilte huden hennes, og hun smilte dovent av vellyst og presset seg enda tettere inntil ham.

Det lykkelige, sensuelle smilet hvilte ennå på leppene hennes.

Øynene hans var tilslørte, som om han ikke visste hvor han var.

Ordene hennes snublet over hverandre.

Hun trengte kreftene sine fremdeles for å hamle opp med den ytterst vanskelige Sol og til å forsøke å holde liv i Dag.

Øynene hennes ble drømmende.

Det er det som bryter ned så mange av slektningene mine.

Hadde hun kjent årsaken til besøket hans, ville hun nok ha vært enda mer betenkt.

Han grep fatt i henne og låste armene hennes.

Så mye hadde han da lært av kampen hennes med Bratteng-gutten.

I siste øyeblikk fikk han lagt hånden over munnen hennes - før hun rakk å skrike.

Så uhyggelig hadde hun aldri sett ansiktet hans før.

Før eller senere må noen stanse den hensynsløse fremferden hans.

- Der har du satt det fine vinduet ditt, ser jeg.

Instinktivt grep hendene hans etter noe å holde i, men han nådde bare iskanten.

Hun kunne kjenne febervarmen fra kroppen hans.

Hun kjente hvordan hjertet hans banket mot hånden hennes, og forsøkte å konsentrere seg om det og ikke bry seg om svaret fra hennes egen kropp.

- Den har vært nummer to i tankene mine hele tiden.

Hjertet hennes banket av lykke.

Hadde kanskje viljen hennes bare vært tilfeldig kuert av en altfor streng oppdragelse?

Han smilte begeistret med de to tennene sine mot den store mannen.

- Kaldt og kjærlighetsløst har livet ditt vært.

Tengel likte ikke det, det kunne hun se på den rynkede pannen hans.

Øynene hans var mer gulskimrende enn noensinne;

Jeg kunne ha gitt livet mitt for å få bli her.

Han løftet hånden og strøk den over halsen hennes, ut mot skulderen.

Hånden hans var svært varm, og fingrene skalv.

Han la hånden under haken hennes, vendte ansiktet mot sitt og kysset henne.

Så slapp han leppene hennes.

Han begynte å famle etter forklebåndene hennes, og slengte forkleet på gulvet.

Det lå ingen bevisste tanker bak oppførselen hans, bare en dyrisk drift.

Silje reiste seg opp på kne og rev opp skjorten hans.

For ham trengte hun ikke forestille seg, blygheten var forsvunnet da hun merket det utilsløerte begjæret hans.

fingrene hans skalv som om han ikke kunne klare det fort nok.

Hendene hennes gled over skuldrene hans.

Hendene hennes søkte nedover, over de smale hoftene hans og langs lårene, som var hårete som hos en faun.

Han løftet litt på seg for å trekke opp knærne hennes, og et øyeblikk så hun den.

Bare åndedragene deres kunne høres i rommet.

Men det var både lykke og fortvilelse i latteren hans.

Først nå innså han hvordan han hadde såret henne med ordene sine.

Han gjemte det smilende ansiktet i håret hennes.

Silje krøp nærmere ham og snuste inn varmen fra huden hans.

- Tror? gjentok han trett, mens han klemte hånden hennes så det knaket i den.

Hun hadde ingenting av det samvittighetsfulle ansvaret hans.

Men en liten angst satt alltid i øyekroken deres;

Øynene hennes var helt ville.

Jeg har sett noen av de andre slektningene dine her i dalen, ja.

Tar du bort barnet mitt, ser du meg aldri mer!

En gutt som hadde vært på jakt, hadde forfrosset benet sitt, og det ble sendt bud på Tengel.

Hun hadde ikke trodd på svaret hans.

Han hadde aldri kunnet glemme at de defekte skuldrene hans hadde kostet moren livet...

- Kan noen annen hjelpe barnet mitt nå? spurte Silje.
I det samme ble kroppen hennes ristet av et nytt smerteanfall.
Hun rotet i lommene på fillene sine.
Hannas lepper rørte seg, hendene hennes tegnet sirkler i luften over kroppen til Silje.
- Stikk fingeren i munnen hennes!
En varm hånd kjærtegnnet pannen hennes.
Hånden hans strøk henne kjærlig fra tinningen og bakover.
Du spurte en gang om jeg kunne se fremtiden din, Silje.
En underlig, skingrende sang kom over leppene hennes.
Den eldste datteren, Nadia, hadde søsteren hennes fått, siden hun var barnløs, men Zoubida kunne ikke forstå at Nadia likevel ikke brydde seg mest om sin egentlige mor.
Men spørsmålene surret i hodet hennes.
«Sønnen vår...» begynte hun, selv om hun visste at han alltid pleide å si «sønnen din» når det var noe ubehagelig han hadde å si om avkommet.
Det verste syntes hun var å se det trøtte, nesten fortapte uttrykket i ansiktet hans ved slik motgang.
Ville de sette barnet hennes i fengsel?
Han måtte forhindre at de tok gutten hennes med.
«Vi har sendt bud på deg fordi gutten din er så ung.
«Det er slutt på spilloppmakeriene dine,» sa Salim sint.
«Selvfølgelig måtte du ha mat, gutten min.»
Nei, reisene ville bli for konene deres.
Nadia tok hendene hennes i sine og holdt dem der.
Hun ville ikke bli en tjenestepike for svigermor og alle guttene hennes.
«Barna mine!» ropte Zoubida.
«Mamma, jeg finner ikke skoene mine,» ropte en unge.
De gikk tilbake til plassene sine.
«Døtrene mine er overkvalifiserte,» lo Salim.
Må mannen min være en fetter?»
Ta meg i armene dine, bær meg over terskelen til et annet rom.’
Øynene hans var blodskutte.
«Du og mannen din er interessert i pengene hans og leiligheten hans.»
«Etter at broren min forlot henne, og hun ble alene med åtte unger, ansvaret og alt arbeidet, klikker nervene hennes.»
«Og når sønnene dine bringer sine koner, hva gjør du og jeg?»
«Jeg liker ikke realismen din, Sonja.
Sonja samlet sammen sakene sine og skyndte seg for å møte broren.
Foten hennes rørte ved noe.
Mahmoud snakket til alle og ingen, blikket hans for rundt i rommet uten at det festet seg ved noe eller noen.
Gjestene var endelig dratt, jenta hennes hadde forlatt redet, men var kommet dit hun skulle - til en mann.
Hun følte at det hang onde ånder over hjemmet deres.
Opptrinnet hans var mer enn en oppvisning i fordomsfrihetens kunster.
De satte brusflaska framfor munnen hennes og sa «drikk».
Nå sto han der og strakte armene sine ut mot henne.
Men stemmen hennes var lav da hun sa:
Sidali lot hånden skli gjennom håret sitt flere ganger.
Hun ristet og skalv, men klarte å rive seg løs fra grepet hans.
Han så på henne mens hun samlet sammen noen av tingene sine.
Hun rev hendene sine i ansiktet og klorte seg opp.
Brødrene hennes hadde fulgt henne overalt.
Mannen hennes hadde tatt innsatsen hennes som en selvfølge, men Ali så at hun var tapper.
Jeg orker ikke å ligge på gulvet lenger, jeg vil ha plassen min igjen.»
«Jeg kan ikke kaste ut broren min.»
I et hemmelig rom på eiendommen deres hadde Fatma plassert motstandsfolkene.
Da soldatene var gått, hadde Ali lagt armen rundt skuldrene hennes og hun kunne gråte hemningsløst.
«Du vet jeg vil gifte meg, men sparepengene mine blir borte i gryterettene dine.
Slik æret altså Azia gjestfriheten hennes!

Hvorfor tok han ikke imot dem i hjemmet sitt?
Fatma og Azia løftet blikket fra asjettene sine og lot det dvele ved Hassan.
Zoubida var lillesøsteren deres.
«Gi oss pengene våre!»
«Mamma, håndleddene mine verker og jeg er svimmel,» klaget hun.
«Mamma og tantene mine, og kusinene og niesene mine vil gjerne komme på barselvisitt.»
«Jeg har tatt deg inn fordi... fordi... du er min brors kone,» stammet hun, «men det betyr ikke at jeg vil ha hele slekta di på nakken.»
Da snudde hun seg mot kollegaene mine.
«Jeg skal invitere damene mine ut.
Jeg har en løsning på problemet vårt.»
De som var uteliggere må ha funnet et sted å bo, men gjestene mine er fremdeles gjester.
Da grep Ali fatt i henne, tok tak i begge skuldrene hennes og ristet henne.
«Du får leiligheten din til din sønns nye kone.
Jeg drar til mosteren min, mens jeg ennå er ung og bare har to barn.»
Det var et ørlite håp i stemmen hennes.
Ali som hadde lagt armen trøstende rundt skulderen hennes og fått henne til å tro at de skulle vinne krigen.
Håret hans er mørkt og glatt som en indianers, øynene er mørke som sorte oliven, mandelformede som på et gammelt egyptisk relieff.
Handlingene hans gjør dagene mørke.
Hjertet hans er hardt.
Se øynene hans, se hvor ond han er.
Det skulle nok få blodet til å stige til hodet hennes.
Leila smiler av tankene sine, som hun har latt rulle.
«Ikke bruk kreftene dine på unødvendige anstrengelser,» kutter svigermoren Leila av.
«Familien min venter på meg,» sa hun kort.
Ramsi tok Zineb med for å vise henne leiligheten sin.
De mørke øynene hans gnistret.
Hun begynte å gå i en sirkel, mot skuret sitt og tilbake til brødrenes, fram og tilbake, rundt og rundt.
Han hadde sverget ved Allah at hun ikke ville være datteren hans lenger.
«Jeg reiser,» sa Zineb sint til seg selv, men hun skalv da hun gikk mot skuret sitt.
Tolleren møtte blikket hennes.
Ramsi klemte hånden hennes oppmuntrende.
«Den onde misunnelsen har satt seg fast i kneet mitt.
«Det er vel helst fordi du falt,» prøvde Mohammed trøstende, mens han strøk hånden over den vonde foten hennes.
Mannen din kan komme til meg og få noen urter,» fortsatte imamen.
Det var triumf i blikket hennes.
Imamen hadde sett den usynlige lidelsen hos henne, den mannen hennes bare blåste av.
Hun sto og strøk en av skjortene hans på nytt da Mohammed kom tilbake med urtene fra imamen.
«Fru Bouali skal få pengene mine,» sa han enkelt.
«Hva er vel jeg for en muslim hvis jeg lar naboene mine sulte?» sa han.
Den måneden vennene hans var borte gikk fort.
Blikket hans stanset ved den yngste, som møtte Mohammeds blick og sa:
Utsikten fra stua, fra rommet mitt, eller fra kjøkkenet:
Styrt regjeringen hennes og skyv henne ut i kulda.
Jeg kjenner livsløpet hennes ut og inn, men det er ikke først og fremst personlige og politiske opplysninger som interesserer meg.
Jeg klarer meg bra på trygden min.
Rammen vår var den samme.
Hvis navnelappene ved ringeknappene var riktig plassert, var navnet hennes Rigemor Jølsen.
Hun satt i sofaen sin og så på tv.
Forresten var det nokså fantastisk at hun satt i sofaen sin og så på tv også.
Hjernen min tolket bildet slik, og min egen underbevissthet kunne ikke gå med på at hun ikke snudde seg mot meg med øynene fulle av angst og forvirring.
Jeg anslo alderen hennes til et sted i slutten av sekstiårene.
Øyenfargen hennes, størrelsen på hender og fingre - alt slikt ville jeg måtte ta rede på

senere.

På kjøkkenet var gardinen trukket for, jeg registrerte skyggen hennes bak røde blomster mot hvit bunn.

Jeg vil ikke karakterisere fantasien min som skitten, for det er den ikke.

Soverommet hennes vendte ut mot den andre siden, det visste jeg.

Men hva hjalp det når denne svarte giften faktisk skylte tarmene mine med kjemisk presisjon?

Jeg så henne for meg der hun satt tvikroket og presset, mens tårene sto i øynene hennes og gjorde dem blanke og vakre.

Det hadde ikke vært noe vimsete over nølingen hennes.

Men jeg hører da stemmen hennes for første gang i det minste.

Med en lapp knyttet rundt høyre storetå der en ukjent hadde skrevet navnet hennes.

En ørliten glipe slapp meg inn i stua hennes, jeg skimtet en flik av rommet.

Sto hun og klødde seg på ujevnlige steder ute på det vesle kjøkkenet sitt?

Toril, barnets mor, hadde mistet enhver kontroll over datteren sin.

Hva gjør en gjennomsnittlig mormor når en slik elendighet øses opp i fanget hennes?

Selve utstrålingen hennes sa sitt om det.

Likt de krevende hendene og den tunge pusten hans.

En kvinne som frivillig brukte munnen sin som forbrenningsanlegg for søppel.

Du kjenner garderoben hans, dere er forlengst på fornavn.

Han forteller gladelig om barnebarna sine.

Hodet hennes farer bakover, så fremover igjen, det lander i håndflatene hennes, hun blir sittende og rugge fra side til side.

Problemet mitt var at jeg følte meg så rådløs.

Jeg satt tilfeldigvis her og puslet med teleskopet mitt og fikk det hele med meg.

Presten forsøkte ikke engang å skjule jukselappen sin.

Nå spiller prestene fotball med konfirmantene sine og ler høyt med gule tenner.

Gardinene hennes var trukket fra, men både stue og kjøkken lå i mørke.

Hva i himmelens navn hadde Ellen Lien for slags forhold til denne mannen sin?

Hvorfor forsøkte hun å bortforklare brutaliteten hans?

Ingen verdens ting, det visste jo både jeg og de andre vennene hennes.

Ta med deg beltet ditt og kom inn hit litt.

Jeg gikk inn på rommet mitt og hentet transistorradioen som mor hadde gitt meg på fireogtyveårsdagen.

Men i stemmen hennes hvilte flere tiårs sosialdemokratiske erfaringer.

Men det ville ikke forbause meg om tankene hennes gikk i retning liljekonvaller.

Fra høyttaleren på transistorradioen min strømmet nå rock av det harde slaget.

Dette betydde at hun bodde her sammen med den vesle gutten sin, en liten gutt som hun hadde valgt å døpe Thomas etter tvileren i evangeliene.

Nå vil de at småguttene deres skal dåre småpikene allerede i barnehagen.

Nå formes det kasserte til nytt bruk mellom fingrene hennes.

Hun gjør det mens hun tenker på eks-mannen sin.

Hvordan kunne han unngå å tenke på gutten sin?

Han husker bakhodet hennes fra forelesningene, hun husker godt de ufikse gummistøvlene hans.

Underleppen hennes sitrer autentisk.

Har Lena Olsen noen gang betraktet det vesle røret hans med tilsvarende interesse?

For alt hva vi andre visste kunne han ha kommet i hånden hennes!

Den ytterst uskyldige tittleken hennes.

Forvirringen hans over den uventede ereksjonen.

Kvinnen som tar kjønnsorganet hans i hånden, omtrent som om hun vil hilse på et lite barn. Opp over hele kjolen hennes.

Hun var rett og slett moren min, hun hadde båret meg frem.

Det er et eller annet som ikke stemmer med potteplantene hennes.

Friske planter mister ikke bladene sine i et tempo som dette.»

Hvis jeg strekker ut tungen kan jeg berøre hattebremmen din.

Igjen hører jeg den rolige stemmen hennes.

Men der og da virket det rett og slett som om Rigemor Jølsen løste seg opp, forsvant foran øynene mine.

Munnen hennes beveget seg nå, det var akkurat som om hun sa noe.

Jeg kunne se at hun formet en «o» og en «e», og at øynene hennes ble hardere, kanskje litt sinte.

Hendene hennes ble rastløse.

Jeg skulle akkurat til å gi dem det glatte lag, da Rigemor Jølsen igjen tok plass i bevisstheten min.

Ram sterk svettelukt som blåste håret mitt ned i øynene.

Så tett at jeg kunne se det grå håret på kåpen hennes.

Tanken var besnærende, fordi denne gjerningen jo til en viss grad minnet om det jeg bedrev på kveldstid med teleskopet mitt.

Hendene hennes på kroppen min.

Fortell litt om kostvanene dine.

Så var det noen som ropte navnet mitt.

La ham øve bot for tullet sitt.

Og i den høyre hånden hennes hvilte en tube kaviar som jeg ikke engang hadde sett henne løfte ut av hyllen.

Og på et blunk ble jeg bevisst de klissvåte klærne mine.

Den sveisne påkledningen hennes talte imot et slikt svar.

Nå er det at Gunn kommer med den varme hånden sin, og legger den oppå hans.

Er det egentlig dette jeg vil med livet mitt?

Dette er vennen din, Elling.

Ungkarsgjengen har torsdagstreffet sitt.

Hadde alle de fire pakistanske mennene parkert kvinnene sine der ute?

Vi forventer at du viser håndflatene dine.»

Lemmet mitt har nemlig en liten bøy på seg.

Lemmet mitt gikk ikke i sikk-sakk!

Jeg hadde aldri følt kroppen min så latterliggjort noen gang.

Så stemmen hennes:

Hun gikk ned på kne og grep rundt staven min.

Med to hender rundt den struttende tissemannen førte hun det bankende hodet stadig nærmere munnen sin.

Tungen hennes roterte nå.

Jeg hadde jo sett tungen hennes i aksjon tidligere, i politiske debatter på fjernsynet for eksempel.

Men aldri hadde jeg forestilt meg at statsministeren skulle ta tissemannen min inn i munnen sin.

Den andre ytterligheten var også representert i klassen vår.

En slags trøst var det at jeg ikke hadde likt det underbevisstheten min fikk henne til å gjøre, men den trøsten var fattigslig.

Man blir liksom litt snurt, og ønsker ikke å møte blikket hans.

Hun hadde sittet her med melkeglasset sitt og lagt kabal med den slitte kortstokken.

Er det den snille, snille moren min jeg møter over tekoppen?

Hørte nok den trygge latteren min fra gutterommet.

Skammen for hva underbevisstheten min hadde utsatt Gro Harlem Brundtland for, satt ennå i meg.

Men om litt ville menneskene reise seg fra sengene sine, gni søvnen ut av øynene og begynne å virke.

Hadde noe gått galt med livet mitt?

Barndommen min?

Jeg så den hårete underarmen hans styre en dampende kopp i retning bordet.

Harry-profilen hans som raskt passerte forbi glipen.

Jeg fikk lyst til å legge hodet hans i fanget mitt og stryke ham over håret.

Det kriblet i fingertuppene mine.

Det er bare fingertuppene mine som berører hodebunnen din, Ragnar.

Det er bare fingertuppene til Elling, vennen din.

En korreksjon av vanene hans ville måtte komme på den ene eller den andre måten, men dette var ikke tidspunktet.

Jeg hadde informasjonen min fra telefonkatalogen.

Ved å vippe litt på teleskopet kunne jeg følge blikket hennes - og der nede på asfalten satt så sannelig en liten katt og vasket seg.

Ole Lukkøye krøp opp i armkroken min.

Hodet mitt var fylt opp av en fuktig skureklut, bena mine tilhørte en olding. En stemme som virket merkelig kjent gjentok navnet mitt igjen og igjen. Han uttalte navnet mitt helt korrekt, men jeg fikk meg ikke til å svare ham sånn uten videre likevel.

Selvsagt var Elling navnet mitt, det hadde jeg aldri lagt skjul på for noen. Fiskepuddingen glapp ut av grepet mitt, jeg ble liggende og se på den gjennom et slør av tårer.

Ja, han hadde selv vært med onkelen sin et par ganger. Fortørnet forsøkte jeg igjen å grave frem den ferdigtyggede maten med fingrene, denne gangen helt åpenlyst, men da skal jeg hilse og si det ble fart i klassekameratene mine. De hev seg over meg og brakk armene mine bak på ryggen. Eriksen fra sosialkontoret begynte å mase på meg med stemmen sin nå. Nå sto han imidlertid utenfor døren min og betraktet meg sammen med Eriksen fra sosialkontoret.

Jeg merket blikkene deres i ryggen. De satt der inne og vekslet ikke så mye som et ord, mens de så på ryggen min. Elling var en skrulling som slengte puddingene sine veggimellom. Og det ville de fortelle konene sine. Lenet mot kjøkkenbordet, slik at de kunne se hodet mitt, overkroppen og høyre ben, konverserte jeg dem mens kaffevannet kokte opp. Jeg ble sittende og følge med på munnbevegelsene deres. Leppene til Eriksen fra sosialkontoret beveget seg opp og ned, og av og til skimtet jeg tungen hans eller tennene.

Og med trygden din kan du ikke klare de månedlige avdragene. Bare en ekkel fuktig klump som satt fast i halsen min. Jeg hadde tisset på meg, og det luktet fiskepudding av den venstre sokken min. Han forsvant ut av livet mitt da jeg var femten. I noen få uker to somre på rad satte han sitt preg på livet mitt. Religiøs var hun ikke, så intensjonene hennes hadde nok vært høyst jordnære. Ropene hans var fulle av engstelse og omsorg. Jeg syntes jeg kjente de sterke armene hans om meg. Nå må du komme og hente meg inn i den solvarme favnen din. De ville drive meg ut fra barndomshjemmet mitt. Jeg kunne bare se ryggen hennes. Her tar hun dette kreket inn under vingene sine og serverer henne boller og kaffe. Bjørn Grettun slo nummeret hennes med en bestemt pekefinger. Jeg skrek et lydløst nei mens venstrehånden min skjød ned under bukselinningen og krafset etter testiklene mine. Jeg må ha merket meg ham helt ubevisst, tenkte han mens blikket hans inpsiserte risåkrene der lettkledde menn og kvinner var i ferd med å sette sæden i vannet. Han husket det vesle varme hodet hans etter den meningsløse jakten i den nattsvarte skogen. Guttens ører som glødet mot håndflatene hans. Skrikene hans skar seg gjennom tinningene mine. Han gjør jobben sin støtt og stillferdig. Det meste av dagen sitter jeg og stirrer ut, og foran øynene mine glitrer sjøen i sine tindrende farger. Når jeg lytter til stillheten, stiger fjerne syn opp fra engene og fyller øynene mine. I påsken spredte ansiktet hennes sitt lys overalt i huset. Hvis det finnes noen varme i kroppen min, er det den varmen jeg har suget til meg fra ham. Lukten hans henger ennå igjen i neseborene mine. Vår kjærlighet til Zimbi bandt sjelene våre sammen med en hemmelighetsfull kraft. Kirkegården var gold og hvit, og de to graverne hakket ut graven hennes med økser. Øynene hans var glassaktige, og det lyste en illrød villskap i dem. Så la han de to digre nevene sine på skuldrene mine, trakk meg inntil seg og kysset meg. De fjellene hun kom fra, var preget inn i ansiktet hennes: et smalt ansikt, som en arbeidshest. Om våren, men også om vinteren, samlet jøder seg der, som gresshopper, og solgte varene sine. Hvis man ikke brydde seg om de skremmende fremtoningene deres, var det et festlig syn.

For det meste solgte de varene sine helt til kvelden.
«Hvis du ikke gir meg den, kommer broren min til å slakte deg på åkeren,» freste hun.
De fylte drømmene mine og formørket mange netter.
Jeg hører på bjeffene deres om de er blide eller sinte.
Mor slo meg, og far skånte heller ikke kroppen min.
Om kvelden, før han gav meg betaling, tok han på brystene mine.
Jeg hadde ikke noe valg, så jeg pleide å sitte der, gi dem tingene mine og ta deres.
Når hun drakk seg full, vendte spor av ungdommen tilbake i ansiktet hennes.
Kroppen min er ikke noe verdt i mine egne øyne.
På nært hold kunne jeg se at ansiktet hennes, med et skaut rundt, ikke var mykt.
Det var mange måneder siden kroppen min hadde sett vann.
Bøndene pisket, og Marias latter, den rungende latteren hennes, ble overdøvet av piskesnertene og jeg våknet.
Jeg brente de klamme og fillete klærne mine den kvelden.
«De kom til landsbyen vår og solgte varene sine.»
Flesteparten av dem arbeidet også hos jøder, noen i gårdene deres, noen i butikkene.
Unge og livsglade som vi var, hadde vi bare forakt til overs for dem - kroppsbygningen deres, klesdrakten, maten, språket, måten de førte seg på og paret seg på.
Jeg visste at syndene mine ikke kunne sones.
«Hvordan kan jeg vite om du holder løftet ditt?»
Men i drømmene ligger syndene mine utbredt foran meg, slik bare synder kan ligge, med alle sine skrikende farger.
Det er noe tvangsmessig med arbeidsomheten deres.
Kjenningene mine var forbløffet:
Livet vårt er annerledes.
Den unge kroppen min, som hadde opplevd sorg og motgang, ble vekket.
Men drømmene mine på den tiden var skammelig ville.
Når han rørte ved meg, gjorde han det ikke som rutenerne, han kjærtegnert halsen min ømt, og slik var det natt etter natt.
I drømmene mine så jeg en flokk jøder som stod ved en gapende avgrunn.
Øynene deres lynte av raseri.
Hjertet mitt skrek ut:
«Øynene dine er røde,» sa fruene.
Historiene mine fikk dem til å le og måpe.
Jeg åpnet tørkleet mitt og gav ham alt jeg hadde.
Detaljene i det han fortalte, fikk meg til igjen å se for meg fødestedet mitt, og far og mor.
Hver eneste av dagene deres, hver eneste av høytidene deres, har sin egen lukt, og særlig sterke er luktene omkring påske.
Neste dag, etter begravelsen, var jeg sikker på at alle jødene ville samle eiendelene sine og flykte.
Fruen satt på gulvet med de to barna sine, og folk strømmet til.
Hadde jeg ikke vært redd, ville jeg ha kastet meg på graven hans.
På veien møtte jeg en av de rutenske kjenningene mine, og han foreslo at vi skulle tilbringe natten sammen.
Reaksjonen hennes overrasket meg:
Noen ganger hører jeg stemmene deres, stillferdige, men klare stemmer.
Høsten merkes i bena mine.
Frykten hadde stivnet i ansiktene deres og på de lange frakkene.
Ropene mine var ikke nok.
Det var en liten landsby som klamret seg til høydedraget, ikke som hjemstedet mitt, hvor husene ligger dypt nede i dalen og sølen.
Ovnene stod og durte og spredte varmen sin i det bleke mørket.
Om kvelden segnet jeg om sammen med guttene, og det var som om hånden min ville gjøre korsets tegn.
Blodet kokte i årene mine, men ordene satte seg fast i halsen.
Det var som om ordene hennes spiddet meg.
«Hent sakene deres, så drar vi,» sa en av rutenerne til guttene.
«Katerina er ikke moren deres, hun er ikke engang tanten deres.»
Moren deres er i sannhetens verden, og hun får ikke fred.

«Jeg er tanten deres.

«Guttene har bedt bønnene sine hver morgen.»

«De har bedt bønnene sine, sier du?»

Frykten vek bort fra ansiktet hennes et øyeblikk, og hun la til:

Jeg er tanten deres.

Ørene mine oppfattet ordet før de slengte guttene opp i den dype vognen.

De to rutenerne stod borte ved hesten, og holdningen deres vitnet om rå tilfredshet.

Dagen etter stod jeg tidlig opp, pakket de få eiendelene mine og begav meg straks av sted.

Mens jeg speidet etter kjente ansikter, fikk jeg øye på kusinen min, Maria.

Hun har funnet en skjermet plass i hjertet mitt og jeg tenker ofte på henne.

I bodene sine stod jødene og solgte sukkertøy pakket inn i skinnende rødt papir.

Du er hjemmet mitt.»

For datteren min er konserter viktigere enn å ha et hjem som er kosher.

Sent på kvelden kom Henni ut av rommet sitt og sa:

Hun var en meget sterk kvinne, og sorgene hennes var også sterke.

Kakene mine gjorde ikke Hennis sorger søtere.

Når hun kom hjem fra reisene sine, var hun sønderknust og motfallen.

Alle avisene roste jo spillet ditt.»

Avisene hadde riktignok rost spillet, men hun bare fnyste av det, og nå var altså moren kommet, med de gamle religiøse oppfatningene sine, og alle bekymringene.

Jeg satte meg ved vinduet, og foran øynene mine passerte alt det som jeg hadde sett de siste dagene, revy.

Den bondske omgangstonen deres fylte vognen.

Lukten av frakkene deres, svetten deres, alt sammen, til og med skolissene deres, alt var så kjent og kjært, men ennå var det en tynn skillevegg mellom dem og meg.

De forhekset meg med de triste smilene sine, men Rosa var den som stod meg nærmest.

Dagen etter møtte jeg impresarioen hennes, en ung, tykkfallen jøde, kravstor og masete.

Jeg var redd for strengheten hans.

Det var en egen, gjennomgående redelighet i svarene hans.

Jeg for min del fortalte om hjemstedet mitt.

Jeg satt på plassen min, spiste og så meg omkring.

Flere generasjoners drankere flyter i årene mine.»

Billettselgere åpnet luken sin og sa:

Jeg skjønnte at jeg måtte betale for turen med kroppen min, men reisen betydde mer for meg enn kroppen.

Ordene mine hadde ikke gjort inntrykk på ham.

«Jeg gikk på alle konsertene hennes.

Etter begravelsen kom et par tiggere frem fra hulene sine og ropte:

Jeg hørte den myke klangen i stemmen hans, ønsket om å være snill mot andre mennesker.

Skjortene hans var skitne, men det luktet ikke vondt av dem.

Foreldrene mine var religiøse, men fromheten deres bare irriterte meg.»

Han kunne trekke seg inn i kroppen sin, og det var vanskelig å hale et ord ut av ham.

Da jeg slo armene rundt henne, kjente jeg straks at hun bar hele landsbyen i de myke lemmene sine.

Nå stod hemmeligheten min mellom oss.

Først merket han det ikke, og da han gjorde det, hadde den store magen min allerede røpet hemmeligheten.

Hvert ord han sa, til og med mellomrommene mellom ordene, skar gjennom kroppen min.

Da jeg sa at jiddisk var et fint språk og pent å høre på, kruste et mistroisk smil leppene hennes.

De holdt barna borte fra meg, og mesteparten av dagen stengte jeg meg inne i alkoven min, hvor jeg lå og tenkte og halvsov.

Jeg tar vare på alle tankene mine i dem.

Jeg husket de unge mennene i landsbyen når de kom hjem fra plyndringstoktene sine, fulle og overstadige.

Jeg husket vennen min, Waska, en godmodig og stillfaren gutt.

Tankene mine ble mer og mer innskrenket, og det spørts om jeg tenkte overhodet.

«Du straffer barnet ditt med dine egne hender, ser du ikke hva de gjør mot jødene?»

Jeg stod ved siden av den ynkelige lille sengen, og fra munnen min strømmet det ord jeg sannsynligvis hadde hørt ute på engene som barn.

Men foreldrene hørte ikke på bønnene hennes.
«Det er noe i stemmen din.»
Nå ødelegger de døtrene våre.
Jødene forderver sjelen din.»
Jeg steg av på neste landsby torg og var glad jeg ble kvitt mannen og bebreidelsene hans.
Hadde det ikke vært for det rispet, ville jeg ha båret minnet om ansiktet hennes med ømhet.
Nå er det ingen jøder mer i verden, og jeg er den eneste, som i det skjulte maner frem minnene om høytidene deres i notatboken min.
Før påske kalket alle ytterveggene på husene sine.
Benjamins ansikt var åpent, og et stort lys lå som en tronehimmel over øynene hans.
Jeg syntes det var leit å høre de klare stemmene deres, men jeg tok det ikke fornærmelig opp.
Under de store høytidene ville de være for seg selv med bøkene sine.
Det første var hos omskjæreren, som hadde fjernet forhuden hans og såret ham.
Han sugde så voldsomt, og det tæret på kreftene mine.
Han så ut som en av fetterne mine.
Jeg våknet skrekkslagen og begynte straks å pakke eiendelene mine.
Stemmen hennes var som stillhetens kjerne.
Den gamle kvinnen så på meg med de gode øynene sine og sa:
Trærne og stillheten lutret troen deres.
Jeg så på ansiktet hennes og sa til meg selv:
Den dagen sa hun med ansiktet sitt at døden ikke er slutten.
Jeg viste ham hånden min og sa:
Hendene hans grep fast tak i meg.
Verten var overrasket over påstandene mine.
«Du forsurer livet mitt,» sa han og prøvde å tale til min samvittighet.
Benjamin skulle åpne de store øynene sine og lytte.
Benjamin sovnet i armene mine.
Med noen måneders mellomrom solgte jeg et smykke, og hvert smykke som ble avhendt, rev en flenge i kroppen min.
Han hørte ikke på bønnene mine.
Men vi fikk ikke være i fred på turene våre lenger.
Der møtte jeg ofte de gamle kjenningene mine.
Vodkaen hadde tømt ansiktene deres, huden på hendene var gulnet.
Et øyeblikk stod jeg stiv, men straks trakk jeg opp follekniven min.
Jeg kjente kniven i senene hans, hendene mine dryppet av blod.
Bøllen segnet om mellom hendene mine, sparket med bena, men jeg holdt ikke opp.
Det var halvparten av livet mitt.
Fra nå av er fargen på livet mitt rødt.
Nå slepte de meg med fornyede krefter, som om de prøvde å rive armene mine ut av ledd.
Da jeg våknet, merket jeg at blodet på hendene mine var størknet.
«Katerina sliter strømpene sine slik at det ikke går an å stoppe dem.
Synet av ansiktet mitt må ha satt en støkk i dem.
Slik begynte det nye livet mitt.
Jeg gjorde jobben min skikkelig.
Foreldrene mine er døde, og jeg var enebarn.»
«Det var mine fineste år,» sa hun, og tårene strømmet til øynene hennes.
Jeg følte noen ganger at det skjedde forandringer med kroppen min.
Bena hovnet opp og årene på hendene mine ble blå, men jeg hadde ingen smerter.
«Jeg har myrdet mannen min.
Det gnistret i øynene hennes.
«Jeg elsker de små husene deres.»
Når de slukket lyset, krøp jeg sammen i kåpen min som et vanrøktet dyr.
Det var utvilsomt en religiøs undertone i ordene hans.
Jeg holdt på hemmelighetene mine, røpet aldri noe.
Hvis jeg hadde kunnet, ville jeg ha vasket skjorten hans, presset dressen og pusset skoene.
Hadde jeg hatt penger, ville jeg ha kjøpt klærne og lagt dem på køyen min.
Vi straffer ikke folk for tankene deres lenger.»

Merkelig nok roet de ordene henne, og hun kom med sakene sine og redde opp sengen ved siden av min.

Da hun hørte stemmen min, spente hun skuldrene, rygget et skritt unna og sa:
I landsbyen hadde husene våre ligget langt fra hverandre, men det hendte da at vi møttes, ute på beitemarkene, i bryllup eller i kirken.

«Alle hater meg, også barna mine.»

De snakker så mye, men munnen deres og hjertet deres er ikke det samme.
Jeg lot hatet hennes boble, for det ante meg at det lindret smerten.
Foreldrene mine bor i en landsby.
«Foreldrene mine hadde store forhåpninger til meg.
Du forandrer ikke foreldrene dine, og de forandrer ikke deg.
Han stusset over stemmen min et øyeblikk, så sa han:
Jeg orker ikke å se blikkene deres.
Kjære gutten min, ville jeg si til ham, jeg kan godt være tjenerinnen din, elskerinnen din, stelle på rommet ditt og vaske skjorten din.
Kroppen min er ikke hellig.
Jeg var knyttet til hemmeligheten min som til en navlestreng, og det var der jeg hentet min tålmodighet.
Jeg savnet ham og de krypende bevegelsene hans, og hver måned ventet jeg på ham.
Skrikene smalt mot ørene våre, men i hjertet kjente vi ingen barmhjertighet.
«Ikke si det til meg,» avslo jeg henstillingen hennes.
«Jeg kan ikke holde på det, det tynger hjertet mitt som en stein.»
«Men hvorfor må du terge meg sånn?» sa jeg, og nevene mine knyttet seg.
Men hun tidde ikke, og jeg skjønnte at hun var villig til å dø under nevene mine.
Gråten ble sterkere og sterkere, og jo sterkere den ble, desto svakere ble hendene mine.
Sofia, som sov i køyen ved siden av, fikk en lang silkekjole av søsteren sin, et halskjede og to kofter.
Hendene mine skalv, men jeg behersket meg.
Jeg har ikke tatt vare på kroppen min for min egen skyld.
Hendene mine var allerede ladet med kraft, men av en eller annen grunn la jeg fremdeles bånd på meg.
Om kveldene hørte jeg fangenes stemmer, og slik fikk jeg vite at jødene allerede var drevet ut av hjemmene sine og at plyndringen fortsatte.
Husker du ikke stemmen min?»
«Jeg er her,» lød stemmen hans, som jeg var så inderlig fortrolig med.
Da jeg våknet dagen etter, kjente jeg kroppen hans i armene mine.
På den tiden var det en hudsykdom som spredte seg over hele kroppen min.
Ansiktet mitt var dekket av rødt utslett, hendene hovnet opp.
«Det er vanskelig å holde ut med tausheten din, Katerina.
Sitte stille og stelle sårene mine.»
Om nettene slo kraftige flammer opp og skar seg gjennom søvnen og slikket over kroppen min.
Det er høyder bakenfor høyder, skrek alle lemmene mine.
Mor vendte tilbake til kroppen min og gav meg mot.
Hun snakket ikke mer, men hun profeterte, og profetiene hennes var som forgiftede piler.
Siggi strakte hånden sin, en stor hånd, gjennom gittervinduet og sa:
Et stykke unna vandret fangene av gårde på rekke og rad, og virvlet opp støv med skrittene sine.
Også her sank den lavere og lavere, som om den skulle falle foran føttene mine.
Lyset var sterkt og flommet rundt føttene mine.
En bondekone, med et landsens blått skaut på hodet, styrte hestene sine dovent.
«Takk, barnet mitt.»
Det unge hodet mitt lot seg ikke rive med av forundring mer.
Det var som om hodet mitt var tømt for alt innhold.
Hendene mine hadde fått krefter igjen, og jeg hevet stemmen og ropte:
Uskylden lå rundt munnen hans.
Han sprellet i hendene mine.
Jeg skriver og presser alle lysene inn i ord, slik at ordene skal brenne i hukommelsen min.
Rundt meg gjør store hunder, men barna vifter med flaggene sine og erklærer:

Allmektige Gud, hvor er det blitt av bena mine, hvor har jeg bena mine?
Skrikene hans skar seg gjennom tinningene mine.
Noen har puttet en billett i lommen hennes.
Hadde latt som hun hadde forstått ham og delte interessene hans.
Hvorfor tenkte hun slik, ble hun ikke opptatt av arbeidet sitt?
Han vasket aldri opp, vasket sjelden klærne sine.
Hun hadde fanget opp Tormod ved hjelp av svakhetene hans.
Eva var familielivet hans.
dansen som ikke ville til Esbjerg trykket billetten sin i lommen hennes.
Tingene hennes.
Jakken hans var full av sand, flekker, vann;
– Og knyttet seg panisk, trofast til Jon, uten engang å se egenskapene hans lenger.
Livet deres sammen.
Halvparten av dem dreidde seg fortsatt om dem, om målene deres:
Og han trengte Rita når han hadde datteren sin på besøk (han var flyttet fra konen).
Triumfen hans over Egil til slutt.
I virkeligheten hadde det heller aldri vært meningen hans å bli lærer.
Spillene hans akkurat nå:
Rita manglet mot til å ta konsekvenser av følelsene sine.
Videre kunne Helge flykte fra nervene, konfliktene sine, ved bare å gå hjemmefra.
Helge studerte musikk, men hadde avbrutt studiene, det vil si - han ville skrive hovedoppgaven sin mens han hadde vikariatet.
Nervene hans, som gikk omtrent like mye ut over andre som utover ham selv.
Ekteskapet hans.
Hvilke konsekvenser burde han egentlig trekke av meningene sine?
Folk og yrkene deres...
Diskusjoner, avgjørelser, planen hans om å engasjere seg i fagpolitikk...
Han hadde sett ryggen hans da han gikk.
Han var både sjalu på Jon og sint på vegne av Rita, for han mistrodde likestillingen deres.
Og Helge satte ideene deres ut av kraft.
Usmidigheten deres.
Diskusjonene deres.
Avmakten deres.
Mangelen deres på makt.
Den måten han for eksempel møtte kravene hennes om likestilling på.
Bent og Anders som vokste til, vennene deres som de fikk utrettet noe sammen med, forelskelsen i Helge.
Hjelperne hennes.
Hun tror hun er velberget på grunn av huset deres, men lever som slave for mannen sin.
Husker så klart vaklingen hennes mellom disse to mulighetene!
Kompromissene med Jon, ekteskapsløgnene hennes.
Og det bakstreverske kjærlighetsspillet deres fikk Jon og Rita til å følge en bakstreversk kurs i andre saker.
Til vennene sine, Jon og Rita, sosialistene, nå satt hun sammen med dem... og husket spenningene mellom dem og henne!
Satt og iakttok Jon, selvforneidheten hans fordi han og Rita og ungene var familie.
Var ikke Jon full av nysgjerrig misunnelse på erfaringene hennes?
Det at hun og Jon fulgte foreldete, autoritære mønstre i kjærlighetsspillet sitt, tvang, løfter bak alt det «åpne» snakket.
Hva var så det å snakke om ekteskapet deres, om følelser?
Grublingen hennes.
Til slutt kom han til å bruke Torvik, styreren, i det ubestemmelige spillet sitt...
Den aktive perioden deres da Helge hadde vart der var over, men likevel - .
En grådighet i øynene hans sa henne hvilken tabbe hun hadde gjort.
Selvfølgelighetene deres som alle kunne være enig i.
Hun ville jo ikke ha gått hit akkurat nå hvis det ikke hadde vært for tiltakene deres.
Moren og søsteren forklarte problemene sine med å skylde på ham.
Aldri skilte faren og moren hans seg, men aldri var faren hjemme heller - faren til Stig var «en som forsvant».

Og lo innimellom av Jon, fordi han gjennomskuet den litt misunnelige, utvendige interessen hans.

Utsatte reisen for å hente tingene sine.

skjulte motivene sine, trodde selv halvveis på teatret sitt.

Rita gikk sammen med henne, men opplevelsen var bare til å bli nedtrykt av - de faste verdiene hennes var fordommer, «karakterstyrken» var bare hysteri...

blindheten hennes, livsangsten...

Motforestillingene som alltid undergravde innsikten hennes, fikk henne til å snuble.

Det kunne tenkes at de visste om dobbeltspillet hennes, men de brydde seg iallfall ikke om det.

Rita trodde ikke på seg selv, ideene sine, fordi de var hennes, fordi hun levde falsk.

- bare det dreide seg om mennesker som ikke sto henne altfor nær) og med fantasiene sine, utopiene hun dyrket.

Engasjementet hans var ikke falsk.

Barna deres, som ikke hadde bedt om å bli brukt som argument mot reformer.

- livet deres fortsatte som før.

Så brå at Helge leste den i øynene hennes.

Avmakten hennes, tausheten.

Identiteten hans avsløres.

Kjøkkenet var åpent til stuen, og jeg studerte kroppen din mens du satte matvarene på plass.

Bevegelsene dine virket frie, men samtidig forsto jeg at noe i deg var øde, som det menneskelige fraværet i fotografiene.

- Tenker du på fotografiene mine?

Det usynlige sløret jeg hadde sett foran ansiktet ditt var borte, og jeg følte meg årvåken, intens.

Du satte deg på sengekanten og strøk hånden over kinnnet mitt.

Jeg våknet noen timer senere, den venstre armen min lå under hodet ditt, den høyre på hoften.

Jeg så rett på de søvntunge øyenlokkene dine.

- Gleden min over å kjøre er det.

Jeg flyttet blikket fra hendene dine og mot veien, og i det fragmentet av tid bevegelsen hadde tatt, forsto jeg hva du mente.

Og jeg kjente hvordan den svarte malstrømmen trakk ansiktet mitt mot seg, ville dra meg ned, drukne meg.

Ansiktet ditt var dradd, markert, øynene tomme, håret bustete, som kråkefjær i vind.

Stemmen din var sarkastisk, men det var ikke meg du var spydig mot.

- Hvis jeg ikke kan gi deg kjønnet mitt, hva kan jeg gi deg da?

- Du svarte ikke på spørsmålet mitt.

- Men hun kunne gi deg kjønnet sitt?

- Ja, hun kunne gi meg kjønnet sitt, svarte jeg.

Gjennom tankene speilte øynene dine en morgen jeg aldri klarer å glemme.

Et skrik fløy ut av munnen min, ut gjennom det knuste vinduet, ut mot verden.

Men hun tilhørte familien, og familien hennes likte meg ikke;

Du tok armen min, og jeg så på deg.

- Vet du hva jeg pleier å si til pasientene mine? sa han.

Hodet var en mørk kontur, som om skyggen i ansiktet hans hadde spredd seg.

Han smilte, og jeg syntes å se at skyggen i ansiktet hans var mindre markert, at den holdt på å forsvinne.

Så gikk jeg inn til deg i stuen, du hadde lagt bunken med tegninger fra deg, øynene dine var lukket.

- Spillet vårt er over.

Jeg snudde meg, så på hånden din som lå urørlig over kjønnet.

Ikke før han kjente armen hennes mot brystet.

Stemmen hennes var tørr og søvnig, huden varm.

Strøk nesa over kinnnet hans i sakte bevegelser mens han kilte den ene brystvorten hennes mot håndflaten.

Ansiktet hennes var bare en mørk skygge mot morgenlyset fra vinduet.

Han kjente hun strøk håret hans bakover, famlet med det.

Han bøyde seg og knyttet skoene mens hun gjentok navnet sitt for tredje gang.

En liten lapp med navnet hennes ved ringeknappen.
Synet av lappen fikk ham til å huske huden hennes under fingertuppene.
Han husket hånda som lekte i håret hans.
Tenkte på kvelden før, på kroppen hennes.
Derfor satte han seg opp i senga, fant gjespende fram telefonnummeret hennes og ringte.
Men han lot seg ikke forbause av reaksjonen hennes, hverken blikket hun først lot falle på ham, eller det hun etterpå kastet mot legitimasjonen.
Muligens dyktig lei av kaktuslandskapet inne i kjeften hans.
Smilet som fikk folk til å fomle istedenfor å slå knyttneven inn i trynet hans.
Hun virket solid, selv med vestkant i språket sitt.
I smug hadde han studert den dovne gangen hennes innover entreen mot kjøkkenet.
Den lille gutten hang i buksebeinet til mora si.
Smilet hennes endret seg under komplimentet og Gunnarstranda forsto hun hadde en driftig finger med i spillet når det gjaldt oppussingen.
Sitt litt med klossene dine.
Han møtte blikket hennes og leste forvirringen der.
De hektiske øynene framhevet en frastøtende energi i vesenet hans.
– Har De noensinne vært inne i leiligheten hennes?
Mannen hennes rørte seg utålmodig.
Gunnarstranda henvendte seg til mannen hennes.
– Var De inne i leiligheten hennes søndag morgen?
– Har du noensinne vært inne i leiligheten hennes?
– Har du noensinne vært inne i leiligheten hennes?
– Ringte ut til jobben hennes.
To kraftige mannshender tvang beina hennes ut til siden.
Munnen hans lo bak en knyttet neve.
Hvordan tok han livet hennes?
Franken kikket nysgjerrig over ryggen hans for å se.
Først lenket til en stol, bundet fast med tau og kjettinger som skar inn i huden hennes.
Snart hadde en grov mannshånd tak i håret hennes mens en annen holdt en dolk som presset den stramme halshuden til det ytterste.
– Etterat'n hadde kverka den vesle rosa mi.
– Jeg så bare det ble lys i stua hennes, hu' slo på lyset.
Franken fulgte blikket hans mot sofaen og en skitten kleshaug.
Brystene hennes falt tungt til hver side og hun lå med beina i kryss.
Tærne hennes sprikte svakt og rytmisk, som om noen dro kjælent i dem med hyssing.
Stirringen hans fikk henne til å sanse noe, åpne gluggene.
Strøk over den svake rynken på halsen hennes.
Hånda hans fulgte dragsuget nedover det stramme mageskinnet.
Han nikket og lot fingrene løpe lett over brystene hennes.
– Klokka er ikke mer enn halv elleve, hørte han henne si mens han lot fingrene løpe nedover magen hennes, videre.
De røde leppene hennes lyste gjennom gjørma.
– Gud, så tjukk du er! ropte hun henrykt og smatt unna armene hans.
Sola tegnet en skarp hvithet på skinken hennes.
Pikken hans pekte bueformet ut i rommet da han reiste seg.
– Kukken din har ikke lyst til å gå.
De bodde sammen i egen leilighet, Julie og mammaen hennes.
Hun leste blikket hans, flirende.
En plasterlapp var litt for liten til å dekke en brunrød sårskorpe på tinningen hans.
Alt blodet sammen med det tilklinte knivskaftet mellom brystene hennes.
Etter som han nærmet seg, ble blikket fiksert på en skarp, svart føflekk i gropen mellom haken og den brede munnen hennes.
Hånda hennes var slapp som en gummihanske og ble hengende da han gav den tilbake.
Flate, brede sko gjorde figuren hennes butt og kort.
«Sats på meg,» sto det i en snakkeboble over hodet hans.
– Svennebye, markedssjefen vår.
Stykket av Bjørnson hvor denne fyren maser rundt og rundt og brøler om kartene sine.
Løftet på blokka si for å minne mannen på hva de drev med.
En sølvfarget tanga endte som en tråd opp i rumpeeskåret hennes.

- Jeg tror hun var opptatt av klær... og bikkja si.
Hun kunne visst ikke ha den i leiligheten, så den var hos moren hennes, på Vestlandet.
Hun snakket forresten stadig om hjembygda si.
Profilen hans var blek og litt konturløs.
Stirret ut av vinduet for å studere speilbildet hennes der.
Et gullkors i lenke hvilte i halsgropen hennes.
Lisa Stenersen vred seg under blikket hans og så vekk.
Navnet hennes i sirlig blå kulepennskrift.
Det var tatt i en automat og han ante et svakt slør i blikket hennes.
Franken oppdaget noe han ikke hadde sett i det gjennomsiktige, døde ansiktet hennes.
Franken observerte to kjeder rundt halsen hennes.
Han fikk ikke helt tak på smilet hennes.
Som om noen sto bak henne og dro i en ståltråd festet til munnvikene hennes.
Øynene hans fant hennes.
Hun stirret et kort sekund ned i koppen sin.
Han kunne kjenne blikket hennes fare over seg, granskende.
Franken kikket i notatene sine.
- Terje Engelsviken er altså mannen din?
Noe alvorlig og gjennomtenkt preget uttrykket hennes.
Blikket hennes bar over med ham.
Leppene dirret stramme og blodløse i fjeset hennes.
Den tjukke kroppen hennes kom bølgende mot ham.
- Vet du hva han sa til meg, sjefen din?
Hun nikket mot kontordøra bak ryggen hans.
En sigarett vippet i munnviken hans.
Det eneste litt spesielle var at de hadde boltet igjen arkivet sitt.
Kona hans ringte og kakla fælt mens jeg var der.
Han ventet til førstebetjenten hadde fått fyr på sneipen sin.
Dessuten mistenkte han pensjonistgjengen for å snakke bak ryggen hans på trekkspillkveldene.
Ingenting skjedde da han ringte på døra hennes.
Politimannen viftet med identifikasjonen sin.
Blikket hans sveipet rommet.
Øynene hennes videt seg ut.
Ansiktet hennes var blekt og engasjert.
- Ta sjansen, oppfordret han og blunket til den som bestemte der inne i blikket hennes.
Han studerte ansiktet hennes.
Øynene hennes møtte hans.
Sinnet kokte i fjeset hennes.
Noe blinket i øynene hennes.
- Kona hans er helt omvendt.
Slik at han kan legge sine barske armer rundt dem og la dem kjenne på musklene sine.
Selvbildet hennes.
Tennene hennes var tette og spisse med bleke flekker i det hvite.
Hun møtte blikket hans med det samme smilet.
De hadde funnet den i veska hennes.
Arbeidet hans var ikke langt unna heller.
Kona hans rev døra opp da politimannen ringte på.
Det passet humøret hans.
Stemmen hennes var skrikende og passet til henne.
Leppene hennes skalv lett.
De hadde glippet ut mellom de hvite og knoklete fingrene hennes.
I det samme måtte brillégutt streve for å holde bikkja si rolig.
Flaska glapp ut av fingrene hans og knuste da den traff bakken.
Det samlet seg i en pytt og trakk inn i buksa hans.
- La en lege kikke på hånda hans!
Det oppgitte smilet hennes da ingen gav seg til kjenne.
Det ødelagte brystet hennes og et stivnet uttrykk i ansiktet.
Denne Gunder bodde visst i kollektiv sammen med dama hans.
Velger å ikke klore ut øynene hans.

Ingen er blitt forbauset over at selskapene hans går på ryggen.
Logikken i navnet deres.

- Jeg kjøper en andel i firmaet og får automatisk rettigheter til salg av produktene deres.

Et eller annet glitret bak i øynene hans da han utbrøt:

Etterforskeren tørket fotografiet mot ermet på genseren sin.

Bare pusten hans hørtes i det lille treningsrommet.

- Hvis du lurert på noe i den saken der, må du snakke med sjefen min.

- Hva kommer det av at det aldri er mulig å få tak i denne sjefen din?

En metallisk klang hadde lagt seg på stemmen hans.

Hendene hans hvitnet om håndkleet.

- Hvorfor glemmer du deg bak sjefen din?

En radio med kort antenne spraket i hånda hans.

Så du fjeset hans?

- Ser du ansiktet hans?

- Men du ser kroppen hans?

Du ser kroppen hans i lyset fra gatelyktene.

- Foreløpig, sa Gunnarstranda plutselig, - er jeg interessert i å finne ut hva kikkeren vår gjorde i natt.

I samme sekund var Franken oppe og grep armen hans.

Han gjemte ansiktet i de store skrukkete hendene sine.

Nakken hans var plutselig blitt ganske stiv der i stolen.

En dråpe med sikkell hadde samlet seg på underleppen hans.

Franken la merke til posene under øynene hans.

Vi må ta avtrykk av fingrene dine.

Så vær du lykkelig for at det ikke var våpen i kåken din.

Fyren fortalte om bransjen sin.

Hva er det jeg bruker tiden min til?

Denne merkelige reaksjonen hans på innbruddet utløste et skred!

Men hun burde tatt igjen litt med mannen sin.

- Hvordan gikk det med Bregård etter den turen deres?

Det hendte han sendte et hundeblick etter Reidun de gangene hun viste fram beina sine.

Han skryter stadig vekk av naturopplevelsene sine.

Og Engelsviken forlangte at jeg skulle selge dette konseptet hans i en brosjyre som skulle distribueres over hele landet.

Oljefjeset kikket på hendene sine.

- Men vi får snakke litt med denne markedssjefen din først, det var Svennebye?

Vesle jenta vår er litt hos Bregård, litt lenger hos direktøren, litt hos noen og enhver.

Stemmen hans spurte etter Engelsviken.

- Jeg trodde du studerte puppene hennes!

Litt av det lange håret blåste inn mellom leppene hennes.

Hun knuget veska si og stirret avvisende ut i været.

Gunnarstranda grep armen hennes.

Gunnarstranda slapp ikke armen hennes.

- Tenk deg så at Bregård og Engelsviken diskuterte sammen etter at vi snakket med Bregård nede i trimrommet deres.

- Denne svindelen deres bør jo tåle litt skumling fra purken.

Den svarte, trange brystholderen fikk kjøttet til å valke seg nedover kroppen hennes.

Hodet hennes var bare lyst hår og brystvortene to mørkeblå varder i mørket.

Parfymen hennes gjorde luften litt søt.

Mekanikeren greide bestandig å prakke en flaske av brygget sitt på Eva-Britt.

Rompa hennes smilte hjerteformet mot ham.

Han så helt jævlig ut, fordi neseblodet rant inn i munnen hans slik at tenna hans ble blodige.

Pisset mitt lukter jo som bayerøl!

- Gutta våre må kikke på såret.

Noen renset kåken hennes systematisk en gang til, nå i natt.

Tankene hans gjemte seg bak et dovent slør over øynene.

Men Mia Bjerke fant døra hennes ulåst.

- Mannen observerte i alle fall usedvanlig lite på den joggeturen sin.

- Hva om et par av gutta våre tar seg en tur opp til Bjerke nå, spolerer morgnens joggetur?
Leppene hans skalv og han strøk de lange fingrene hurtig over issen med nervøse bevegelser.
Det ender med at gjesten griper kniven som ligger framme, løfter den og stikker raseriet av seg rett i brystet hennes.
Jeg så mest på rompa hennes.
- Hvordan var håret hennes?
- Så skulle jeg vel ringt etter kollegaene dine, konkluderte han.
- Men jeg ringte etter kona hans isteden.
Blod piplet fra munnviken hans.
Mange små, røde sår prydet haken og halsen hans.
Denne torsken har tidligere brutt seg inn på jobben hennes.
- Hvorfor skulle det være samme person som brøt seg inn på jobben hennes og hos henne?
Han merket tausheten hennes.
- Jeg var ikke akkurat drømmen din på den tida?
Han var litt nervøs for hendene hennes.
Et papir viftet i hånda hennes.
En kraftig rynke kløyvde panna hans.
Ansiktet hennes virket skremt da hun åpnet og kjente ham igjen.
Forsikringen mildnet ikke nervøsiteten hennes.
- Jeg vil gjerne snakke litt med mannen din.
Hang i beinet hennes.
Mora iført kort, rosafarget skjørt over mørke, tykke strømpebukser som knitret elektrisk da gutten slet i leggen hennes.
En mamma som leste for gutten sin.
- Allikevel tidde De for meg om krangelen De hadde med arbeidsgiveren hennes?
Smilet hans døde hen og han fortsatte:
Hadde De gjort jobben Deres, ville De visst det.
- Antyder De at det ikke var innbrudd i leiligheten hennes?
Ålreit, her braker det løs, tenkte han og henvendte seg til mannen hennes:
Hvorfor tok han seg inn i leiligheten hennes?
Fortalte om raseriet hennes.
Og mannen hennes.
Kona hans krangler så fillene fyker hver gang.
- La oss si at det var Engelsviken eller kona hans som drepte Reidun, sa han prøvende.
En og en halv time var jeg oppe i kåken hans.
Rakk å studere flere fitter enn jeg har planter i herbariet mitt.
Men jeg hadde ti rette på den faste rekka mi.
Tonen hennes var akkurat litt for nøyaktig høflig.
- Sonja plukka opp den møkkfulle mannen sin utenfor Scarlet klokka halv fire.
- Hun reiste ned til byen etter å ha lagt mannen sin.
Like naken som den synden hun hadde bedrevet med sjefen sin.
Han så bare munnen hennes gape og følte det hvinende skriket plante seg inn i brystet sitt.
De runde brystene hennes.
Fem lange og lyserøde negler klorte seg fast i armen hans.
En rullings vippt i munnviken hans.
Tonefallet hans lød spydig, samtidig som en slags humoristisk lettelse preget ansiktet.
Dette er mannen min, tenkte hun og undret seg.
Hun stilte seg bak ham og begynte å massere nakken hans.
Han løftet ansiktet hennes, så på henne og smilte.
Han møtte de smilende øynene og kjærtegnnet nakken hennes mens han lot en hånd gli gjennom de korte, mørke krøllene.
- Unnskyld, skatten min.
- Ja, skatten min.
Badmintontimen er viktigere for deg enn familien din.
Øynene hans lynte.
Claus og Maria satt fremdeles på plassene sine på kjøkkenet.
Bli bare liggende, skatten min.

Hun møtte blikket hans og nikket.
Han la en finger på leppene hennes.
Øynene deres møttes over barnas hoder.
Hun gikk bort til ham og la armene om halsen hans uten å slippe blikket.
Han kjærtegnen nakken hennes og kysset det ene øret.
Hånden hans beveget seg nedover ryggen hennes, mens hun trykket seg tettere inntil ham.
Gå inn på rommet ditt.
Om kvelden, da barna var i seng, tenkte hun fremdeles på det, og hun avviste den utrakte hånden hans.
Det var lenge siden de hadde sett noe til foreldrene hans...
Det er reaksjonene dine.
Han sukket og møtte blikket hennes.
Jeg er aldri redd for å snakke om følelsene mine og innrømme feil.
Arbeidet ditt?
Hjemmet vårt?
Så har vi studiegjelden din, arbeid og barneoppdragelse.
På hybelen hans.
Hun så opp på ham og møtte blikket hans.
Anders stod bak henne med hendene på skuldrene hennes.
Han klemte hånden hennes uten å si noe.
Han lekte på værelset sitt sammen med Thomas fra nabohuset.
– Raserbilen min kjører veldig fort, konstaterte Claus tilfreds.
De hadde bestemt at barnas lekekamerater skulle følge de samme reglene som Claus og Maria hadde, når de var i hjemmet deres.
Øynene møttes, og hun sluppet av, søkte favnen hans.
De 40 kilometerne mellom dem betydde at de ikke bare stakk innom til kaffe, slik som foreldrene hennes.
Han la armene rundt livet hennes.
– Vil dere ha de gamle gardinene våre, Anders? spurte moren.
Blåfargen vil stå godt til kjøkkenet deres.
– Hvorfor viste du ikke mor bildet ditt? spurte Anders mens hun pusset tennene.
Han la seg mellom dem og falt til ro med en liten, myk arm om halsen hennes.
Han oppdaget Claus og møtte blikket hennes.
– Skal jeg bære Claus inn i sengen hans igjen?
Hun sendte ham et takknemlig smil og prøvde å følge rådet hans.
Berit merket varmen fra kroppen hans.
Hun nøt å være forelsket i mannen sin og trykket seg tettere inntil ham.
Vi skal vel snart supplere stofflageret ditt.
Hun møtte blikket hans og prøvde å virke uforstående.
Hvorfor kan du ikke gi plass til ønskene mine, til drømmene mine?
Han la armen om skuldrene hennes og trakk henne til seg.
– Har det ikke vært en vidunderlig dag? mumlet han med munnen mot håret hennes.
Noen dager etter fikk Berit snakket med Anders om drømmene sine.
Berit ble smittet av begeistringens hans.
– Jeg skjønner godt at utvalget tente på forslaget ditt, sa Berit tørt.
Jeg er sikker på at de godtar forslaget ditt.
Han presenterte meg og sa litt om arbeidet mitt som rådgiver.
Det var ingen tvil da de så søknaden hans, etter hva Poul sa.
Han så opp og fanget blikket hennes.
Jeg gleder meg til å se bildet ditt.
– Foreldrene mine vil også se oss en gang imellom.
Etter noen minutter la Berit hånden sin på låret hans.
Anders brøt inn i tankene hennes.
Det var godt å kjenne kroppen hans inntil seg.
Anders kjærtegnen fraværende nakken hennes.
Det duftet så godt av etterbarberingsvannet hans.
Han løftet ansiktet hennes, og hun møtte blikket hans.
Nedover buksene mine!
– Spis nå maten din, Maria!
Han la armene om halsen hennes.

Claus reiste seg og grep hånden hennes.
Mumlende bad han om unnskyldning og kvalte svaret hennes med leppene.
Hun møtte blikket hans og hvisket:
– Pass arbeidet ditt, svarte Anders hvis hun sa noe.
Han så opp et øyeblikk og møtte blikket hennes.
– Det later ikke til at du synes arbeidet mitt er noe verd!
I stedet så hun at Per grep hånden hennes og klemte den.
Hun kjørte barna til foreldrene sine.
Jeg tror han skulle vise henne bedehuset deres.
Hun så på Anders, og det flimret bilder foran øynene hennes.
Så oppdaget hun at hun lå og så inn i de åpne øynene hans.
Er dette en del av planen din?
Det var enda godt at Claus og Maria var hos foreldrene hennes.
Da hun hørte stemmen hans i telefonen, hadde hun problemer med å forklare hva hun ville.
Martin stilte noen forsiktige spørsmål om Anders, om skolen og kristenlivet deres.
Martin møtte blikket hans, men så straks en annen vei.
– Jeg prøver å la ham styre livet mitt ved å la ordet hans være rettesnoren min.
En som ikke greide å holde på mannen sin.
Han spurte hvordan det gikk med arbeidet hennes og beundret de to bildene hun var i gang med.
Per tok hånden hennes og klemte den.
Hun møtte blikket hans, uforstående.
– Du tror vel ikke at ekteskapet vårt er helt problemfritt?
Han begynte med å si at han var hos foreldrene sine.
Hun hadde utlevert seg, lagt seg før føttene hans, og...
Han la en hånd på skulderen hennes.
– Det er meg, lød stemmen hans.
Gå bare inn og les brevet mitt.
Hun vakte noe til live hos meg som jeg skal langt tilbake for å huske i forholdet vårt.
Det avgjørende spørsmålet synes å være om jeg skal si opp stillingen min.
Så snudde han seg og fanget blikket hennes.
Et øyeblikk så hun antydningen til et smil i øynene hans.
– Jeg tenker på det framtidige forholdet vårt.
Du går bare opp i symaskinen din og barna.
Hun så avskyen i øynene hans og følte at den et øyeblikk forplantet seg til henne.
Berit møtte øynene hans over barnas hoder.
Hun holdt fast på blikket hans mens hun gikk bort til ham.
Den innledende setningen hans brakte henne tilbake til virkeligheten.
– Jeg har tenkt, begynte han og avbrøt beleiliggende den ubesvarte spørsmålsrekken hennes.
Han trakk henne inntil seg og kjærtegnede ryggen hennes.
Hun møtte blikket hans da han løftet ansiktet hennes opp mot sitt.
Igjen var hun full av ord, men han la en finger på leppene hennes.
Så nikket han og la hånden sin over hennes.
Dere må lære å fortelle hverandre om behovene deres.
Ole avbrøt tankene hennes.
Hun bet seg i leppen, men begynte å kjærtegne ansiktet hans.
– Et eller annet om barndommen min, foreldrene mine.
– Jeg vet ingenting om barndommen din, eller foreldrene dine, Anders.
Var det noe i samspeillet som først nå åpnet øynene hennes?
Eller øynene hans?
Likevel møtte hun øynene hans, men så raskt ned.
Berit la hodet mot skulderen hans.
– Men det har da også noe med ekteskapet vårt å gjøre, ikke sant?
Det er som om jeg har flyttet ansvaret over på foreldrene mine.
– Når du tilgir dem, blir du fri til å ta på deg ansvaret framover, både for følelsene og reaksjonene dine.
Hun møtte øynene hans.
Han møtte blikket hennes.
Hun møtte blikket hans.
Berit så den samme forståelsen i øynene hans.

Etter tre timer og fem minutter hørte hun stemmen hans igjen, mens han kjærtegnede øret hennes med leppene.

Hun fulgte hver trekning i ansiktet hans mens hun forberedte neste replikk.

- Du kan gå inn på rommet ditt!

Berit trakk en stol bort til sengen hennes og satte seg.

Da kjente hun Marias armer om halsen sin.

Berit så vekk fra skjermen og møtte blikket hans.

Der satte de på meg mokasiner, for at sporene mine ikke skulle bli for tydelige.

De hadde bundet sammen hendene mine og trakk meg innover i skogen etter et tau.

Likevel rister lovsangen deres huset og fyller det med røyken fra englemunnene.

Du sier jeg plager deg med pratet mitt, men du tyner meg med taushet.

Store hegrer lettet en for en og skrek hest høyt over hodene våre.

Mannen min var en hard, men rettferdig husbond, en pliktens mann, uten glede.

Med det store, røde håret ditt blir du en skinnende valmue.

Datteren prøvde å springe til skogs, men moren grep fatt i skjørtet hennes og fikk henne i seng.

Mannen min ble sint, kjeftet og skjelte.

Der lå husbonden min og de andre i haug uten oss.

Jeg sitter så nær deg at pusten din streifer kinnet mitt.

Midt ute i elven gikk vannet opp til armhulene hans.

Han tar tak i det svarte håret mitt og blir borte som et gjenferd først når jeg skriker.

Da knærne mine nesten ikke kunne bøyes, og beina var hovne som stokker, kom fire indianere med nybyggerhester.

- Øynene dine er blanke, du er svart under øynene, Sue Ellen.

Du setter deg i trappen med ryggen din mellom mine knær.

Jeg lekte med barna deres i utkanten av skogen da jeg var liten.

Jeg vifter forsiktig vekk en flue fra kinnet ditt.

Plutselig slengte hun glødende aske fra bålet opp i øynene mine.

En skjorte til sønnen sin ville hun ha til gjengjeld for maten.

Et gulnet skjelett lå over ham og gnagde på ribbeina hans.

Bevegelsene er langsomme som om du var langt borte, og stemmen min ikke nådde deg.

Utpå dagen satte kanoen seg fast i et tre som strakte greinene sine utover elva.

Det gikk ikke lenge før jeg hørte fuglefløytenes deres og så dem rådslå og peke.

Noen av dem laget underlige heksebrygg og lurte det opp i maten min.

Leppene mine svulmet, jeg hadde skitt og småblader i striper over kroppen.

Kunne jeg være så skamløs og si til kvinnene at jeg hadde drømt om ham og at sjelen min måtte ha ham?

Ryggen din er utilnærmelig, armene tett foldet over brystet.

Stemmen din blir sterkere og sterkere.

Et sted der mødre og døtre deler sorger og gleder og tar seg av barna sine sammen.

Jeg er lei av maset ditt.

- Jeg håpet du skulle miste det, et barn vil ødelegge livet ditt.

Kjevener hans var igjen låst om dystre hemmeligheter, han var ikke til å styre, ikke til å forstå.

Mannen min grep inn og reddet meg igjen.

Mannen min fant meg innesnødd og nesten ihjelfrosset.

Pelsjegeren fridde til meg, men etter flere dagers strid hvor jeg smatt unna hver gang han ville holde meg fast, ga han opp å få viljen sin med meg.

Han satte meg på hesten sin og red til Niagara-fortet der engelskmennene var herrer.

Varm og våt står jeg der med datteren min i armene.

De tvang indianerne til å utlevere meg, men kjæresten min kommer til å hente meg, han lar seg ikke stanse av noe.

Når jeg hørte fløyten hans i skogen, var tiden moden for å gifte seg.

Utålmodig trakk han i skjørtet mitt for å få meg vekk fra de andre.

Armen holdt meg fast, han klemte brystene mine og strøk meg over lårene.

Da jordbærene var modne i skogen, og bærmånen skinte på oss, spilte kjæresten min på fløyte i skogen, mor.

En gang levde en kvinne som hadde bare en datter, og hun skjemte bort ungen sin.

Sangene våre skal lyde mellom fjellene og hvert hus skal ha hår fra skålperte hvite.

Indianerne fortalte om en ung jeger som ødela beinet sitt i skogen.

De satte opp fjøset mitt igjen, skaffet meg hjelp og lånte meg redskapene jeg manglet.
Jeg blir brydd og skamfull over maset ditt.
Men selv om jenta fikk folket sitt til å flytte, skled slangen etter.
Kan du ta vare på henne, sa jeg til den hjorteskinnskledde skytsengelen din.
Bygger du hus av treet hennes, må du gi noe for å blidgjøre henne.
Men jeg glemte skoene mine underveis.
Jeg hører stemmen din bak meg, du synger også.
– Jeg skrek og skrålte som en hedning for å skremme sjelen hans vekk.
Du henger over skulderen min og hindrer meg i å veve.
Jeg legger hånden på skulderen din, redd for å skuffe deg.
Først da den rødhårete sjømannen tok meg i armene sine, skammet jeg meg ikke lenger.
Han hadde et halskjede til deg av pinnsvinpigger og perler som han la om halsen din.
Naken stilte hun seg opp foran meg og fanget blikket mitt.
Da jeg reiste nordover for å lete etter dolken, ble de liggende på skrivebordet mitt.
Nå antok de groteske former foran øynene mine.
Notatene hans inneholder gjengivelser av historier han hørte meg fortelle på markedsplassen de fem dagene han gjennomlevet sin krise.
Jeg kan ikke lenger se kvinnens ansikt uten at det samtidig jages og oppslukes av den mangehodete flokken bak ryggen min.
Jeg snakket også om arbeidet mitt.
Jeg løsnet klærne hennes og vasket den febervarme huden.
Fort og uten pust idet hun satte maten hans på bordet.
Enda mer uhørlig var svaret hennes.
Han slipper ikke øynene hennes.
Hun henger i armene hans mens han tordner:
Da jeg åpnet døren og så at rommet var tomt, fantes bare en tanke i hodet mitt:
Et øyeblikk vakler hun, blikket hennes viker.
Først da hun løftet kurven med grønnsaker opp for øynene hans, forsto han at hun ba ham om å bære den.
Hun småpratet mens de gikk, spurte etter foreldrene og småsøsknene hans.
Han så dem knapt, det var vel minner som løp som tårer i øynene hans.
Og jeg leste i øynene hans:
Han grep hendene mine og holdt dem lenge fast i sine.
Det luktet vin av pusten hennes.
De ble liggende rundt brystet mitt.
Hånden min gikk gjennom skikkelsen.
Med et gys følte jeg at jeg gikk inn i kroppen hans.
– Det er best han dukker opp ganske snart, ellers kommer jeg til å trekke fra beløpet han skal ha på regningen din.
Er en av de offentlige opptredene dine avlyst kanskje?
Langsomt gled det varme blikk hans nedover kroppen hennes.
– Tærne dine er så søte.
Han tok tak i den ene armen hennes og dro henne inntil seg.
Prøver du å friste meg med noen glimt av den deilige kroppen din?
– Det var bare så vidt du ikke rev i stykker kjolen din.
Deretter festet han den vesle kroken inn i hempen som bare var ca. femten centimeter over midjen hennes.
Nå kunne Brin kjenne at Riley klukklo bak ryggen hennes.
– Assistentene mine ba meg om å spørre om han blir? sa Stewart og pekte på Riley.
Og dersom han prøver å flambere bananen min, slår jeg ned mannen.
– Børst det vakre håret ditt og gi vippene på det venstre øyet en liten omgang med maskara og la meg ta over her nede.
Stemmen hans var imidlertid mer intim og en smule lavere da han fortsatte:
Det blå blikket hans gjennomboret henne.
– Ja, og det vil du også se på regningen min.
Abel bøyde seg fremover og tok høyrehånden hennes mellom begge sine.
– Jo da, jeg vet at tiden er i ferd med å løpe fra meg, men jeg trenger jo ikke å gi deg svaret mitt før i morgen.
Ansiktet hans var tynt med en flott benstruktur, og derfor tok det seg godt ut på skjermen.

Blåfargen på øynene hans var slik at selveste sommerhimmelen kunne være misunnelig. Kroppen hennes reagerte slik alle kropper gjør når de higer etter elskov. Gjennom den myke fløyelskjolen følte hun den stive manndommen hans mot magen. Etter hvert som leppene hans gled lett og langsomt over halsen hennes, nippet han her og der.

Til slutt stakk han tungen inn i den ene halsgropen hennes. Og da han la den ene hånden over et av brystene hennes, begynte hun å skjelve. Han begravde ansiktet i håret hennes, og ettersom hun ga den responsen han ønsket, fortsatte med han med kjærtegnene. Han slapp ikke taket omkring henne, men løftet hodet litt og så ned i de forvirrede øynene hennes.

– Alltid gjemte du en av dem i spiskammeret vårt.

Det hadde vist noe med idealvekten din å gjøre.

Det skøyeraktige glimtet i de blå øynene hans ble til en flamme.

Jeg vil vite hvorfor kona mi, bruden min, bare gikk sin vei.

På den voldsomme reaksjonen hennes visste han at anklagen ikke var sann, og derfor følte han en enorm lettelse.

Mer fikk hun ikke sagt før han la munnen sin over hennes og kysset henne ettertrykkelig. Hun hadde tømt det og blandet seg med gjestene da Riley gjenopptok plassen sin bak baren.

Plutselig lurte hun på om Riley hadde strøket hendene gjennom håret hennes og ødelagt frisyren slik at den røpet henne.

Før vakten slapp henne inn, måtte hun vise id-kortet sitt.

Og mens du lurte på om du vil akseptere vilkårene mine, kan du sjekke om Mr. Rileys og gjestens mikrofon er i orden.

Det er en av blusene mine De har på Dem, ikke sant?

Og, ja, dette er en av blusene Deres, Ms.

I flere sekunder studerte berømmtheten kreasjonen sin med utilhyllet stolthet, og så snøftet hun igjen.

Det er virkelig synd at publikum ikke får se skissene Deres fordi vi har slike udugelige og uhøflige mennesker her.

Ville bløffen hennes være en suksess?

Jeg og kreasjonene mine trekker alltid et stort publikum.

– Kjære Dem, jeg oppfattet ikke navnet Deres.

Det er bra for egoet hennes.

– Dette er showet mitt, så vidt du vet det.

Å, du har nettopp dyppet svampen i kaffen din.

Dersom dere ikke vil samarbeide, kan dere like godt pakke sakene deres og forsvinne med en gang.

– Og nå vil jeg gjerne veksle et par ord med deg inne i garderoben din, Mr. Riley.

Et lite smil lekte i den ene munnviken hans.

– Det er ene og alene fortjenesten din.

Før du gir meg svaret ditt i morgen, forhøyer jeg gebyret ditt til 40.000 i året.

Brin lurte på om Abel kunne kjenne den varme pusten hans i nakken.

Fremtiden hennes var jo avhengig av den bestemmelsen hun kom frem til.

Selskapet mitt eier flere hus der, og du kan leie et for en rimelig penge.

– Men kjære Abel, jeg kan ikke la deg betale for husværet mitt.

Uten å vente på svar, la Abel en hånd under den ene albuen hennes og førte henne ut av stuen.

– Og svaret ditt får jeg altså i morgen?

Nå var det bare Stewart og de to medhjelperne hans som var igjen, slik at hun og Abel sto alene ved gangdøren.

Der inne holdt Stewart på å pakke sammen det siste av sakene sine.

Småkjeklingen deres gjorde bare Brins hodepine enda verre.

– Det kan være bonusen din fordi du gjorde en god jobb, svarte Brin.

– Si meg, hva i all verden gjør du her inne på soverommet mitt og i sengen min?

Hun spant rundt og lurte på om han kunne se gjennom klærne hennes.

Han sendte henne et av de velkjente smilene sine, et av de hun ikke kunne motstå.

Det finnes ikke én centimeter på den deilige kroppen din jeg ikke kan beskrive i den minste detalj.

Han dro fingertuppene lett over ribbena hennes.

- Vedder hodet mitt på at du har denne lille trusen på deg.
Hun ble liggende urørlig da det blå blikket hans gjennomboret henne.
Først gled hånden hans over trusen.
Han satte seg halvt opp slik at den varme pusten hans strøk henne lett over ansiktet.
Dersom det oppsto flere slike situasjoner, ville den iskalde holdningen hennes snart smelte.

- Det følger med jobben min.
- Separasjonen vår vel.
- Dersom dette var årsaken, ville ikke ekteskapet vårt ha vart de femten månedene det gjorde.
- Ville bare vite om du satte pris på hjelpen min, skjønner du.
Hvorfor har du ikke gitt Winn svaret ditt ennå?
- Foreldrene mine.

Dersom hun tok denne jobben for Front Page og flyttet til Los Angeles, ville det bryte ekteskapet deres og nødvendiggjøre en skilsmisse.
Han presset munnen mot pannen hennes og trakk henne tett inntil seg.

- All right, all right, du har kommet med forslaget ditt, men hva med penger?
- Dersom du kan få dette besynderlige mennesket med sjokkrosa hår til å spise ut av hånden din, kan du gjøre alt mellom himmel og jord.
- Bare ta den tiden du trenger, du, for jeg liker å kjenne fingrene dine på brystet mitt.
For å gjemme mikrofonen slik at den ikke var synlig, hadde hun nemlig måttet stikke fingrene inn mellom skjorteknappene hans.
Smilet hans var både avvæpnende og gutteaktig - med andre ord helt uimotståelig.
Igjen møtte Brin blikket hans og skjønte med en gang hva han mente med frokost.
Da en av neglene hennes brakk, bannet hun.
Øynene hennes ble til et par smale streker.
Hoftene hans skjøt fremover, og han gjorde klinkende klart hva han mente.
Deretter la han munnen sin over hennes med en forbausende styrke.
Men han var sterkere, for han var en mann og i tillegg var nøden hans meget sterk.
Han skilte leppene hennes og stakk tungen inn i munnen på henne.
Nå var ikke munnen hans lenger hard og krevende.
Langsomt og uten motstand kysset han den silkemyke munnen hennes.
Dette var noe den kvinnelige delen av publikumet hans ikke kunne motstå.
Han tok på nesetippen hennes.
Fingeren hans gled nedover og stoppet like under navlen hennes.
Denne tomsa banket på døren akkurat i det øyeblikket jeg la hendene på brystene dine.
En gang hadde han lekt med følelsene hennes, og det var nok.
Og med en gang egoet hans var noenlunde reparert, så snart hun hadde tjent hans øyeblikkelige nød, ville hun være tilbake på begynnelsen.

- En dag hørte denne tomsa tilfeldigvis at den mektige pappaen hennes snakket om det.
Det var nesten så telefonledningen overførte det arrogante smilet hans.
Nei, nei og nei, hadde hun lyst til å si, men munnen hennes var ikke i stand til å få frem dette enstavelsesordet.
Brin vendte oppmerksomheten sin mot den andre siden av den kjempestore plenen.
Ansiktsuttrykket hennes røpet ikke den aller minste sinnsbevegelse.
Fordi kinnskjegget hans var det mest opphissende hun noen gang hadde kjent mot ansiktet, måtte hun få med seg dette kysset.
Glidelåsen i jakken din.
Hun sukket tilfreds da han åpnet jakken hennes og klemte henne inntil brystkassen sin.
Hodet hans vugget fra den ene siden til den andre, mens det virket som om tungen hans prøvde å finne inngangen til selveste sjelen hennes.
Hun visste ikke hva hun ba om, men hver gang han løftet munnen sin fra hennes, kom ordene automatisk.
Til slutt lot han henne gli langsomt nedover kroppen sin til hun igjen sto på med begge føttene på bakken.
Til slutt dro han hendene kjærlig gjennom håret hennes og kysset henne om og om igjen i de fuktige tinningene.
Pusten deres lignet frostrøk i den kjølige luften.
Hver gang han åpnet munnen og sa noe, kjente hun den varme pusten hans i nakken.
Hendene hans gled fremover mot lårene hennes som han begynte å stryke.

- Vel, jeg fant denne mappen inne på kontoret hans, men han har altså allerede dratt hjem, gjentok Whitney.
Men akkurat i helgen skal jeg fly til Palm Springs med foreldrene mine, og derfor har jeg ikke tid.
Hun stakk mappen inn i hånden hans som om den skulle være en glovarm potet.
Det var bare så vidt hun ikke fikk hjertestans da hun så smilet hans.
Hun var hypnotisen av øynene hans og det alvorlige uttrykket i dem.
Deretter la han en hånd på hver side av ansiktet hennes og ga Brin det søteste kysset hun noen gang hadde fått.
Rolig knappet han opp kåpen hennes og dro den ned over de spede skuldrene.
Deretter bøyde han hodet, og øyeblikket etter kjente hun den varme, fuktige og kjærtegnende munnen hans.

- Jeg elsker deg, jeg elsker deg, mumlet han mot de silkemyke brystene hennes, kysset dem og tok brystvortene i munnen.
Brin jamret seg og tok tak omkring hodet hans.
Grådigere enn noen gang møttes leppene deres.

- Elskede Brin, håndkleet mitt...
Så slapp han hånden hennes.
Han la hånden hennes på kroppen sin, men tvang henne ikke på noen måte.
Hun la hånden på den flate magen hans og lot den gli langsomt nedover.
Han begynte å skjelve, snappet etter pusten og la hodet mot den ene skulderen hennes.
Først kysset han henne lidenskapelig, så presset han leppene mot pannen hennes og mumlet om og om igjen:
Riley sto og holdt Brin tett inntil seg og strøk munnen oppover og nedover det ene kinnet hennes.
Hold hånden din over oppvaskkummen.
Smerten han følte var også hennes, og akkurat i dette øyeblikket ville hun ha gitt livet for å lette på lidelsen hans.

- Og la meg surre et rent håndkle om hånden din.
Fingrene hennes arbeidet automatisk mens hun gjorde dette.
Hvor er nå bilnøkklene mine?
Det kan jeg se, for leppene dine er helt blåhvite.

- Kanskje blødningen vil stoppe litt dersom du holder armen din høyt, skatten min?
Jeg tror ungene våre ville bli alle tiders.

- Dette er Jon Riley, konstabel, og jeg er kona hans.
- Så sant vi har anledning, ser kona og jeg på showene dine, Mr.
- Kan bilen min stå her et øyeblikk da?
- En gang fortalte du meg at du ikke ville benytte deg av berømmelsen min, sa han og tittet ertent på henne.

Hun hadde inntrykk av at svetten piplet ut gjennom hver eneste pore på kroppen hans.

- All right, all right, spar meg for disse skrekkhistoriene dine.
- Det var et stort hull jeg måtte unngå, sa hun som en forklaring på uoppmerksomheten sin.

- Håndkleet mitt, mener du?
- Ja, det gjør jeg virkelig, men jeg vil ikke bare bli en annen av beundrerinnene dine.
Jeg vil ikke at navnet mitt skal ta plass blant alle disse.
Forsiktig la han en hånd på skulderen hennes.
Svaret hennes kom fort.
Han satt og fingret med kjolebrystet hennes.

- Vil du jeg skal holde opp med dette? mumlet han like inntil øret hennes samtidig som han strøk en fingertupp lett og eggende over den ene brystvorten hennes.
Hånden hennes gled lenger oppover låret hans.
Han småbannet og tok hånden vekk fra kjolelivet hennes.

- Du verden, så skuffet familien min kommer til å bli.
- Og hva synes faren din?
Hva med moren din?
- Tror du moren din vil like meg?
- Jeg ringte fra leiligheten din da du var inne på soverommet og pakket sakene dine.
- Er du klar til å skjære opp bryllupskaken din? spurte Riley og tok suiten i nærmere øyesyn.

- Bryllupskaken min?

Jeg satt bare og tenkte på bryllupsnatten vår.

Brin skyndte seg bort til ektemannen, tok tak i venstrehånden hans og fikk stablet ham på bena.

Brin prøvde å virke uanfektet da hun slengte skjorten hans over en stolrygg.

Mens hun dro ned glidelåsen i buksesmekken, trakk hun tøyet så langt vekk fra kroppen hans som mulig.

Hun bøydde hodet bakover og lot blikket gli oppover den høye, muskuløse kroppen til hun møtte blikket hans.

- Jeg synes ikke vi bør komplisere forholdet vårt mer ved å sove sammen i natt.

Hun la en hånd på brystet hans.

- Det er ikke nødvendig, mumlet hun mot halsen hans.

Deretter stakk han en hånd under den venstre armen hennes og dro ned den lange glidelåsen i ryggen.

Blikket hans ble hengende ved brystene hennes en god stund.

Forsiktig løsnet han på stroppene og rullet de flortynne nylonstrømpene nedover leggene hennes.

Den tynne trusen skjulte så å si ingenting, og i noen sekunder gled Rileys lystne blikk over hele kroppen hennes.

Hun presset seg opp mot ham idet han krevde munnen hennes.

Deretter lukket leppene hennes seg omkring en av brystvortene hans.

Hun smilte søvning og trakk hodet hans ned mellom brystene sine igjen.

Hun elsket flekken noen centimeter under navlen hans, akkurat der hvor stripen med det mørke håret begynte.

- Gjør det vondt i hånden din, Riley? spurte hun med en bekymret rynke mellom øynene.

De er i håndvesken min inne i kjøkkenet.

Idet hun snudde seg, grep Riley tak i den ene armen hennes og holdt henne igjen.

Med hånden omkring den ene overarmen hennes trakk han henne med seg gjennom rommet mot baren.

Rundt leppene hans var det en hvit strek, og neseborene var lett oppspilte.

Han la en hånd på det ene kinnet hennes.

- Metoden vår satte alle andre i skyggen, fortsatte han med hes stemme.

Langsamt gled blikket hans nedover halsen hennes og ble hengende ved brystene.

Hun fulgte blikket hans, men skjønnte allerede at hun hadde røpet seg fordi brystvortene var blitt til to små, harde knupper under den trange pyjamasen.

Deretter løftet han bena hennes opp i fanget sitt.

Venstrehånden hans var under dynen, og tommelen hans kilte henne på en flekk like under stortåen.

- På bryllupsnatten vår ble jeg sannelig overrasket over å oppdage at du var jomfru.

Han strøk tommelen lekende lett over vristen hennes.

- Selv om jomfruhinnen min var intakt, betydde det ikke at jeg ikke hadde hatt noen forhold.

- Da vi var gift, skrøt du ikke av de tidligere elskerne dine.

Øynene hans ble redusert til et par smale, blå streker.

Han så på kroppen hennes som om det var første gang han så den ordentlig.

- Fikk de se brystene dine?

Hva med lårene dine?

- Kysset de lårene dine?

Han holdt hælene hennes hardt ned i fanget.

Det høye skriket trengte seg gjennom sjalusien som fordervet hjernen hans.

Etter noen sekunder kunne hun se at han tok seg kraftig sammen, men han slapp ikke taket i føttene hennes.

- Hvem var den første elskeren din, Brin?

Begge ble forbauset over tårene som piplet frem i øynene hennes.

Hånden hans ble liggende stille en stund.

Et lite smil begynte å leke i den ene munnviken hans.

- Min kone, for hun kjenner nemlig meget godt til produsenten min.

- Og hvilken belønning får hun for den brilliante måten hun håndterer Riley på? mumlet han inn i det ene øret hennes.

Protesten hennes var temmelig svak fordi han allerede masserte brystene hennes med kyndige

hender.

Som i blinde rev hun de små gullknappene ut av smokingskjorten slik at hun kunne dra fingrene gjennom det tykke, korte håret på brystkassen hans.

Huden på låret hennes var silkemyk og varm, og fingertuppene hans ga like mye glede som de tok.

Da hånden hans gled innenfor trusen og la seg over den dunete kvinneligheten hennes, gispet begge høyt.

Hoftene hans grov seg ned i hennes, og hun rullet kraftig opp og ned.

Han begravde ansiktet mot halsen hennes og stønnet høyt mot den varme, fuktige huden.

– Jeg finner ikke en av skjorteknappene mine, Brin.

Jeg har nettopp funnet den vesle djevelen i hælen min.

Kanskje kommer strømpen min til å rakne.

Etter at tversoversløyfen hans var rettet på, dro Brin en kam fort gjennom håret.

Han lo og klemte hånden hennes.

Blikket hennes gled oppover og møtte hans.

– Før jeg fikk brevet ditt, var jeg fra meg av engstelse.

Dersom jeg hadde fått tak i deg den kvelden, jenta mi, ville jeg ha kvalt deg.

– Og da jeg fikk brevet ditt, fikk jeg ingen forklaring på hvorfor du hadde handlet slik. Hvorfor skulle jeg la deg ødelegge karrieren min?

Hun så gjennom rommet og møtte blikket hans.

Hun var stiv som en pinne da han tok tak i en av hendene hennes.

Han skilte lårene hennes og stilte seg mellom dem slik at de fikk kroppskontakt.

Gjennom pyjamasen kunne hun føle det stive, krusete håret på brystet hans.

Han lekte litt med leppene hennes, men krevde dem ikke på den måten begge hignet etter.

Etter å ha lagt armene hennes rundt nakken på seg, strøk han fingrene lett nedover undersiden på armene hennes.

Like etter strøk han fingrene oppover armene hennes igjen og stoppet i armhulene.

– Hva var det, Brin? spurte han forsiktig og dro knokene lett over yttersidene på brystene hennes.

Han klemte brystene hennes litt fremover slik at vortene fikk kontakt med brystkassen hans.

Helt instinktivt presset hun lårene sine tettere inntil hans.

Håret på lårene hans kilte den myke innsiden av lårene hennes.

Endelig møttes leppene deres i et lidenskapelig kyss.

Munnen hans var sulten, og hendene grådige.

Da hun kjente tungespissen hans på den ene brystvorten, stivnet hun.

Han tok tak i skuldrene hennes og snudde henne langsomt rundt.

– Hva gikk galt med elskoven vår?

– Jeg dro til New York for å besøke værelseskameraten min fra den tiden jeg gikk på Smith.

– Håndvesken min.

– Hun har mistet håndvesken sin.

– Men hvordan kunne du gå om bord på flyet uten håndvesken din?

– Men hadde du ikke billetten din i den da?

– Hva med foreldrene dine? spurte Brin håpefullt.

– Nei, det gjør jeg ikke, for husholdersken vår er hjemme.

På toppen av alt dette hadde hun også kjørt denne ektemannen til sykehuset og sittet og holdt ham i hånden mens den store flengen i hånden hans ble sydd igjen.

Ekteskapet vårt trenger hjelp.

– Hvis du ikke vil at jeg skal blotte meg for tomsa vår, er det best du drar opp buksesmekken min også.

Hun snudde seg og så på buksesmekken hans.

Spøken hans gjorde henne fly forbannet.

Da hun kjente den varme pusten hans i håret og hørte den lattermilde stemmen, gikk hun fort et par skritt bakover.

Han hadde en unaturlig glans i øynene, og det var noe merkelig ved smilet hans.

Brin la en hånd på pannen hans.

Et øyeblikk stirret hun mistenksomt på ham, så ble øynene hennes til et par smale streker.

Men i all verden, er det blod du har på klærne dine?

– Hva har hendt med hånden din?

Responsen deres fikk Whitney til å klappe i hendene.

- Det ville være bra for alle om dere fant en løsning på problemene deres, sa Whitney.
- For du jobber jo ikke lenger med showet mitt.

Og hvor mye vet den rike og mektige pappaen din om det som foregår inne i studioet?

- Fordi fyren sa at han selv ville hente deg tilbake og få deg opp i sengen til Riley dersom det ville forbedre showet og humøret hans.

Si meg, hva i all verden skulle jeg gjøre uten tomsa mi?

- Huset vårt, mener du.

Det kan du forresten ikke gjøre, for bilen min står fremdeles utenfor huset til denne venninnen din.

- Si meg en ting, Mr. Riley, er det kona di eller er det produsenten din du vil ha tilbake?

Karrieren din er i fare, Riley, og du vil jeg skal redde den.

Elskoven vår var vidunderlig.

Fordi det var nettopp på grunn av det ekteskapet vårt kom i vansker.

Det var den kvelden byens journalistklubb delte ut de årlige æresprisene sine.

Talen hans var full av rosende ord til alle han jobbet sammen med.

Da Brin rakte frem hånden for å hilse på byens borgermester, tok han den mellom begge hendene sine og kysset den.

Hadde hun virkelig blitt forbigått, eller var det bare egoet hennes som fikk henne til å føle seg så nedtrykt akkurat nå?

Var all stasen og glitret så viktig som det syntes, eller var det bare fantasien hennes som overdrev?

- Jeg beklager så meget, kjære, sa hun og flyttet hendene hans, - men jeg tror ikke jeg klarer det i kveld.

Hun la en hånd på brystet hans, men trakk den øyeblikkelig tilbake.

Riley smilte forståelsesfullt og la en hånd på magen hennes.

Armene hans lå rundt henne, og pusten hans rørte ved håret hennes da han sa:

- Jeg synes ikke du er en tosk, og jeg ville ikke prøve å bortforklare det faktum at det har gått nedover med ekteskapet vårt.

Han løftet hodet og møtte blikket hennes inne i speilet.

- Gjør det fremdeles vondt i hånden din?

- Fordi jeg ikke vil at hjernen min skal bli sløvet av medikamenter.

- Er du av den mening at dersom noen av fotografene hadde spurt om å få ta bilde av deg den kvelden, ville ikke ekteskapet vårt ha gått i stykker?

- Offentlig anerkjennelse følger med jobben min, Brin.

- Det vet jeg, og jeg følte meg ikke fornærmet eller tilsidesatt fordi en flokk med beundrere ikke kom bort til meg for å få autografen min.

Nytelsen din var nesten som en orgasme, Riley.

Da han endelig så opp på henne igjen, var det et skrekkelig trist blikk i øynene hans.

Plutselig falt skuldrene hans fremover, og han ristet forvirret på hodet.

- Å, du har et sunt og friskt ego, om jeg kan uttrykke meg slik, men det var problemet mitt.

- Det er problemet vårt, Brin.

Hvorfor luftet du ikke følelsene dine med meg?

- Jeg hadde store poser under øynene og intervjuene mine var elendige.

- Du ville at ektemannen din skulle være mer følsom, og det er vel noe alle kvinne ønsker.

Latteren hans var trist.

- Ja, men i førstningen var ikke avvisningen din så klar.

- Det kan ikke ha gjort mye for egoet ditt, du som er en av TV-skjermens store sjarmører. Det lyste opp i øynene hans.

Vent ikke at jeg skal styrke egoet ditt, Riley.

- Det er ingenting som kroppen din heller, og du er ikke for liten!

Til slutt skakket han litt på hodet og dro leppene sine lett over hennes.

Han la en hånd på hver side av ansiktet hennes og strøk tomlene lett over munnen hennes.

Hun så på ekteskapet deres fra en annen synsvinkel.

Fremdeles var Riley ektemannen hennes, og hun skyldte ham denne natten.

- Vær forsiktig med hånden din.

Han la leggene sine over hennes og flyttet seg litt nærmere.

Hun la hånden sin under nakken hans.

– Men du trenger å hvile deg, hvisket Brin og dro hodet hans ned mot brystet sitt. Han rotet litt rundt med ansiktet til han fant den gode, gamle flekken mellom brystene hennes.

Hun dro en hånd lett gjennom håret hans.

Fingrene hennes lukket seg om en lokk av Rileys tykke, deilige hår.

Hun presset seg tett inntil ham og la en hånd i den ene armhulen hans.

– Gjør det vondt i hånden din?

I flere minutter var det ikke noe annet enn åndedragene deres som forstyrret freden i huset denne grytidlige morgentimen.

– Det la jeg også merke til, mumlet hun mot brystet hans og dro på smilebåndet.

Han gned det ene kinnet mot hodet hennes.

– Det er deilig å ligge i armene dine igjen.

Han hvisket navnet hennes om og om igjen før han endelig la munnen sin over hennes.

Tungen hans lurte seg inn i munnen på henne og utforsket munnhulen hennes.

Leppene hans gled lett over hennes.

Han løftet hodet litt slik at han kunne se ned i ansiktet hennes.

En rynke kom til syne mellom øynene hans mens han dro pekefingeren rundt munnen hennes hvor huden hadde blitt litt rød.

– Å, skjegget mitt...

Han strøk fingrene nedover halsen hennes.

Riley la munnen sin inntil det ene øret hennes og hvisket noe som var litt uanstendig.

De la seg tett inntil hverandre slik at tærne hans lå mot tærne hennes, leggene hans mot leggene hennes og lårene hans mot lårene hennes.

Da hoftene deres møttes, spredde varmen seg i begge som flytende lava.

Riley la en arm under nakken på Brin og bøyd hodet hennes litt bakover mens han nøt den deilige munnen hennes.

Rileys pust var varm mot halsen hennes, og han kom med det ene kjærlighetsordet varmere enn det andre.

– Jeg har savnet å ha deg i sengen min, og jeg har savnet lidenskapen din.

Hånden hans gled innenfor trusen hennes, og med varme, sterke fingre strøk han den myke baken og trakk henne nærmere.

Mens hjertene deres slo sammen, sto tiden stille.

Utålmodig begynte han å dra i trusen hennes til den var litt nedenfor hoftene.

Fordi hun fra før visste at han likte utfordringen, og fordi hun selv likte å kjenne ham mot den dunete trekanten sin, presset hun lårene hardt sammen.

Hendene hans gled rastløst over hele kroppen hennes.

Da han endelig var naken, heiste han seg litt opp på armene og lot blikket gli langsomt over den nakne kroppen hennes.

Gradvis ble de stramme musklene i armene hans slappere, og så la han seg forsiktig over henne.

Han kysset henne lett på munnen og la ansiktet ned i den varme, velluktende halsgropen hennes.

– Jeg vil ikke at det skal gå så fort, mumlet han mot halsen hennes.

Hun dro fingrene hardt gjennom håret hans slik at fingertuppene skrapte langs hodebunnen.

Ømt strøk han krøllene vekk fra de røde kinnene hennes.

Først la han en hånd på ankelen hennes, så kilte han henne lett bak knærne.

Han kjente på den vesle vorten under det høyre brystet hennes.

Han kjente på kløften i haken hennes.

«Du er yndlingsengelen min.»

Riley klukklo og tok en av hendene hennes i sin.

Da han slikket tuppen på langfingeren hennes, for hun sammen.

Hun slo dem fort imidlertid opp igjen da hun kjente ham senke hånden ned mot brystet hennes.

Det glitret opphisset i de blå øynene hans.

– Jeg tror det ville være vakkert å se det, sa han hest og dro fingrene lett over hånden hennes der den lå på brystet.

– Fremdeles er fingrene dine fuktige etter kyskene mine.

Han bøyd seg og tok en liten bit av huden på halsen hennes forsiktig mellom tennene.

Han kysset brystene hennes, suget på brystvortene og dro tungespissen gjentatt ganger over

dem.

Hun presset lårene mot hånden hans slik at den ble stoppet og klemte seg mot ham. Han kysset nedover den deilige kroppen hennes - mellom brystene, på magen, navlen og videre nedover.

Lenge kjærtegnene han kvinneligheten hennes med fuktige lepper og varm tungespiss.

Hele sjelen hennes strømmet mot ham, men merkelig nok følte hun seg ikke tom.

- Ja, ja, ja, sa hun i takt med bevegelsene kroppen hans gjorde.

Klimakset hennes kom bare noen sekunder før hans.

Hodet hennes virret fra side til side, og han merket hvor underlig det skinte i øynene hennes.

Utslitt lå hun tvers over ham og nappet lett håret på brystet hans.

Av og til kysset hun den nakne kroppen hans.

Da leppene deres igjen søkte kontakt, var kysset bredfullt av kjærlighet og lykke.

- Jeg vil flytte inn i huset vårt igjen.

- Den deilige sengen vår.

Hodet hennes sank ned på puten, og hun stirret lamslått opp på ham.

Bønnen om forsoning hadde altså ikke kommet fordi han ville redde karrieren sin.

Da hun la venstrehånden sin i den, klemte han den hardt.

Stå ved avskjeden din, vel.

- Hva er det som foregår inne i den kløktige hjernen din nå, min kjære?

Har du tenkt på at bløffen din kanskje ikke vil virke?

Det milde uttrykket i øynene hennes reflekterte den nye dagens lys.

Da tungen hennes gled lett over brystvorten hans, hev han etter pusten.

Nå var tungen hennes inne i navlen hans.

Hun mumlet inn i det mørke håret like over manndommen hans.

Så grunnen til at jeg hadde besøkt henne var at ett av problemene hennes var reelt nok: hun hadde falt og brukket den venstre hoften.

Og den stod i en påfallende kontrast til den loslitte, nærmest lurvete påkledningen hans. Jeg hadde holdt løftet mitt.

Så falt hodet hennes forover, og det ble helt stille.

Han tok frakken min og førte meg inn i stuen.

Da han hadde skjenket i glassene, spurte han hva jeg syntes om hjemmet hans.

Det syntes han var interessant, og han ville skjenke mer konjakk i glasset mitt.

Jeg håpet intenst at han ikke hadde sett meg, men så hørte jeg stemmen hans:

Er du ikke sønnen hennes lenger heller nå?

Å, det var en god stol for den utmattede kroppen min.

Han stod et øyeblikk og studerte det stygge ansiktet mitt, så pekte han mot utgangen.

Jeg tok med meg pengene mine og gikk til bussholdeplassen.

Mens jeg satt slik, kom jeg til å tenke på at det var fødselsdagen min, og da kjente jeg noe aggressivt inni meg.

Det er stamstedet mitt.

Jeg så bena hans stanse like ved meg.

Jeg kjente en stor fortvilelse: nå tar han fra meg stamstedet mitt.

Jeg var i begravelsen hans, hans datter var der også.

Datteren hans lo så voldsomt at hun stod helt tvekroket, og jeg kunne ikke annet enn å le jeg heller.

Han møtte blikket hennes, og hun tok et skritt tilbake.

Etter en stund reiste Erna seg og gikk opp på soveværelset, han hørte skrittene hennes.

Hun rørte ved armen min, så opp på meg og smilte.

Jeg spurte Sam hvor gammel sønnen hans var.

Brillene var så mørke at jeg kunne betrakte kroppen hennes uten at hun merket det.

Hun holdt ikke hodet mitt høyt nok, og noe av vinen rant ut av munnviken og nedover haken.

Hun tørket meg nokså hardhendt med en flik av lakenet, leppene hennes var sinte.

Jeg er da moren hennes, sa hun.

Jeg skjøv hånden inn under pannen hennes.

Den ene av dem snakket med henne, den andre snudde seg mot meg og stirret på bena mine.

Assistenten hans kom med båren, og de løftet meg opp på den.

Jeg klarte ikke å tolke blikket hennes.

Hun sa at jeg burde forsøke å sitte opp, og hun hentet flere puter som hun la bak ryggen min.

Sekundanten hans passet den elegant krøllete parykken, og jakken, hatten og kappen. Sverdet hans syntes å gli langs motstanderens sverd, og følge armen hans helt frem til det ubeskyttede brystet.

Noen la hånden på armen hans.

Nye brekninger prøvde å fri kroppen hennes fra seg selv.

Måtte ikke finne ham død på værelset hennes!

Hun måtte få ham ut derfra og inn på hans eget værelse, inn i sengen hans.

Uten å tenke mer over det, tok hun tak i armene hans og begynte å dra.

Huden hans var såvidt lunken, ekkel å ta på.

Og klærne hans som lå på gulvet inne hos henne!

Hun kunne ikke finne strømpene hans.

Syntes fremdeles hun kunne kjenne hendene hans på kroppen sin, kjenne...

Hun ville ikke være alene om den forferdelige oppdagelsen sin.

Hulkingen hennes syntes å fylle hele huset.

Og så, etter noen dager i skjul på sin fars gods, hadde han tatt tingene sine og reist etter brevet.

Syntes han kunne høre den rolige stemmen hans levere de mest saklige kommentarer.

Han kunne nesten kjenne leppene hennes mot munnen sin, og høre ekkoet av den varme, myke stemmen hennes.

Han hadde tatt dem på fersk gjerning, mannen hennes.

Aldri få kysse henne, holde henne i sine armer og kjenne varmen av kroppen hennes mot sin.

Han sa bestandig at adelskap forpliktet, og vanene hans var så langt fra billige.

Hun hadde grått, og nå var hun tydelig nervøs, sto og fomlet med forkleet sitt.

Stemmen hans var et kjærtegn i øret hennes.

Hun så opp, avbrøt ham med det sårede blikket sitt.

Han ville ta hånden hennes, men hun snudde ryggen mot ham.

Ville ikke møte blikket hans, ville ikke at han skulle se skyggen av sannheten i øynene hennes.

Hun kunne nesten kjenne raseriet hans, føle det, som en ild, en varme som fikk ryggen hennes til å prikke.

Det var bare såvidt stemmen hennes bar.

Uten et ord strakte han hendene frem og la dem lett på skuldrene hennes.

Stemmen hans var så forferdelig trist da han sa det.

Hun stirret inn i øynene hans.

Så foldet han henne inn i armene sine og lot henne få gråte.

«Mannen hennes lot jo ikke noen få treffe henne!»

Fritz tømte punsjen sin i en slurk og fikk påfyll av Carl.

Han syntes nesten han kunne kjenne den varme pusten hennes mot kinnet sitt.

Når noen hilste på henne, senket hun blikket, og en svak rødme bredte seg i kinnene hennes.

De sto tett sammen, stemmene deres var en lav hvisking oppunder takhvelvet.

Det tårevåte ansiktet hennes var vendt mot døren.

Han holdt hånden hennes.

«Det går bra, jenta mi, det går nok bra,» sa han.

«Javel, da, jenta mi, jeg blir.»

Flere av de gamle vennene hans hadde kommet også.

Og den gamle kjeltringen hadde bøyd seg over hånden hennes og kysset den.

Fritz møtte blikket hennes et fort øyeblikk.

Han bøyde seg over hånden hennes.

Han kysset hånden hennes varsomt til farvel.

Men hun orket ikke tanken på å gå inn på værelset sitt.

Han la en finger under hakespissen hennes, fikk henne til å se opp.

Så festet han leppene sine til hennes i et langt og mykt kyss.

Det var ikke nok med et kyss, hånden hans vandret, strøk over det ene brystet hennes.

Stemmen hennes bar bare såvidt.

Han grep hendene hennes, dro henne opp av sofaen, la armene om henne og holdt henne hardt inntil seg.

Kroppen hennes var ikke i stand til å slåss.

Den spydige tonen hans sved, han kunne se det.

Han strøk hånden hennes vekk fra armen sin, som om den skulle vært et plagsomt insekt.

Lyden av gråten hennes syntes å fylle hele huset.
Stirret på Fritz som satt sammensunken i stolen sin.
Han viftet et lommetørkle opp i ansiktet hennes.
De to unge mennene tok farvel med fru Karschau utenfor huset hennes, og skilte lag.
Jacob dyttet omtrent hatten hans opp i ansiktet på ham.
Hun besvarte kysset hans, la all sin lengsel i det, all sin kjærlighet.
Stemmen hennes virket rett og slett ikke.
Det var så varmt i favnen hans, så deilig.
Hun så inn i øynene hans.
Øynene hans glitret farlig.
«Så fjern det stygge oppsynet Deres fra mitt synsfelt,» nærmest glefset han.
De to som var tilbake i værelset kunne høre treskoene hennes skramle nedover trappen.
Hun hadde aldri forelsket seg i elskerne sine heller.
Prøvde å forestille seg at det var hennes ben som snodde seg rundt livet hans.
Evangeline stirret på pleiemoren sin.
Evangeline skred forbi henne inn på soverommet sitt.
Kvelden før, da de satt der tett inntil hverandre, hadde hun plutselig begynt å tenke på håret hans.
Hun syntes nesten hun kunne kjenne leppene hans mot sine...
Nye lyder brøt inn i dagdrømmen hennes.
Navnet hennes passet henne så godt, var så rent, så vakkert.
Christina svarte ikke, hun så ned på broderiet sitt, stirret stivt på det.
Hånden hans var tørr og varm, kjentes nesten livløs.
Hun spyttet nærmest navnet ut, hadde aldri likt den mannen, eller faren hans for den del.
Han var borte hos henne i neste nå, hvisket navnet hennes ømt.
Stemmen hennes hadde en intens klang.
Det var fristende å la ham leve i troen en stund, han og den ufordragelige kona hans.
Han la hendene varsomt på skuldrene hennes.
Kjente varmen fra henne strømme inn i ham gjennom håndflatene sine.
Hun strøk hånden varsomt over kinnet hans.
Fru Sofia var så ivrig at hele kroppen hennes disset.
Christina bøyde seg, stirret på hendene sine.
Det var nesten som om Jacob Eiche kunne lese tankene hennes.
Hun studerte parasollen sin.
Men fordi han hadde brukt følelsene hennes, og fordi han hadde latt henne tro han brydde seg om henne.
Men han hadde ikke avsannet historien om troløvelsen hans.
Fine frøkener som sendte ham kokette blikk når anstandsdamen deres ikke så i den retningen.
Tankene hans fortsatte, mens han slentret videre.
Fingeren hennes strøk varsomt over eggen.
Evangeline så hvordan smilet hans spredte seg til øynene og ble farlig.
Alle de dyrebare øyeblikkene de hadde vært sammen for som skarpe bilder gjennom tankene hennes, gjorde vondt.
Hun forsto plutselig at han hadde reddet livet hennes.
Barth tok armen hennes og studerte den nøye, blodet hadde allerede trengt gjennom ermet på kjølen.
ende på ham, så løsnet han halstørkleet sitt og rakte det frem.
Hun trengte ham nå, trengte å kjenne armene hans rundt seg.
«La meg se på såret Deres,» sa han, «jeg kunne ikke gjøre det i alles påsyn.»
Han holdt hånden hennes varsomt.
Det hadde i hvertfall vært en glimrende måte å bli kvitt den allestedsnærværende tjeneren hennes.
Han holdt hånden hennes fremdeles.
«Armen Deres er også vakker,» sa han.
«Det mener du ikke, skjønne Christina,» mumlet han, og kysset hånden hennes.
Enda en gang prøvde hun å rive seg løs, men det gikk ikke, for han dro andre veien, dro henne rett inn i armene sine.
Hun kjente munnen hans hardt mot sin.
Han foldet henne varsomt inn i sin favn, og hun la hodet mot det sterke brystet hans.

Han tok hånden hennes varsomt i sin.
Fritz hadde en arm rundt henne, lot henne hvile i armkroken hans.
Han så ned på henne, så kjærligheten i blikket hennes, og smilte.
Et kyss som sendte slike deilige ilinger gjennom hele kroppen hennes.
Han bøyde hodet, presset leppene mot den nydelige munnen hennes, kjente svaret i de myke leppene hennes.
Hun tok hånden hans, førte den langsomt tilbake til brystet sitt, lot den ligge der.
Kyskene hans var ivrige, overalt, over hele ansiktet hennes, lepper og kinn, øyelokk og panne.
Varsomt skjov han skjørtene hennes oppover leggen hennes, opp til kneet, la hånden på bar hud der den hvite strømpen sluttet.
Hun trakk seg tilbake, skjov hånden hans vekk, og dekket benet igjen med underskjørt og kjole.
Det var ingen kjærtegn, ingen kjærlighet i stemmen hans.
Tvang henne bakover på det kalde gulvet, knelte over henne og skilte bena hennes med en brutal bevegelse.
Det var ren panikk i stemmen hennes nå.
Ansiktet hennes var stygt forslått.
Kroppen hennes var full av blåmerker, og hun hadde blod i skrittet.
Øynene hans glitret i lyset.
Fritz nikket, smilte ned i kruset sitt.
Trakk ridestøvlene på, satte en enkel mørk parykk på hodet og forlot soveværelset sitt.
Måtte kjenne armene hans rundt seg en siste gang.
Han sto og striglet hesten hennes da hun kom inn.
Nøt følelsen av fingrene hans mot den nakne huden på lårene.
Frederick bøyde seg over Rebecca, tok tak i armene hennes og dro henne på bena.
«For Guds skyld, rett på klærne dine,» sa han kaldt.
«Min elskede,» sa Fritz og klemte hånden hennes i sin, «du er den modigste kvinnen jeg vet!»
Hun forsvant inn på soverommet sitt igjen, tente lyset på det lille bordet ved sengen, og vrent av seg nattkjolen.
Hun hadde dårlig tid, og den knappe tiden hun hadde ville hun slett ikke bruke til å diskutere med tjenestepiken sin.
Barths spydige bemerkning hadde en gang for alle brent seg inn i sinnet hans.
Det var så varmt, hodet hans var så varmt.
Kården hans for frem, under kården til Barth.
Han snudde seg mot de to sekundantene sine.
Stemmen hennes skalv, det glitret av tårer i øynene hennes.
Varsomt strøk hun hånden over det veldig korte, tette lyse håret hans.
Fritz hadde ennå ekkoet av den kjære stemmen hennes i ørene da han langsomt kom til seg selv.
«Det spiller ingen rolle,» sa hun ømt, og så inn i øynene hans.
Han kjente den lille hånden hennes i sin, en varm og sterk hånd.
Christina kunne glemme sine egne problemer for en stund når hun iakttok Elisabeth og de tre kavalerene hennes.
Ettersom bryllupet hennes nærmet seg, begynte Christina å grue seg.
Elisabeth rettet på de snøhvite blondene på utringningen til den vakre silkekjolen hennes.
Christina sto ved det lille bordet og trimmet veken på lysene der med brodersaksen sin.
Festet blikket på de fine hårlokkene som lå løst over skulderen hennes.
Fritz sa navnet hennes, lavt og kjærlig, ville at hun skulle snu seg mot ham.
Ville hun skulle møte blikket hans.
Hun hevet blikket langsomt, stirret inn i øynene hans.
Christina klemte hånden hans hardt i sin.
Han så skammens rødme bre seg i ansiktet hennes.
Nå omsluttet hendene hans lårene hennes, men ikke hardt.
I neste øyeblikk kjente hun munnen hans, myke lepper som omsluttet et punkt hun knapt hadde visst hun hadde.
Huden brant der fingrene hans rørte henne.
Munnen hans satte små merker av ild oppover magen hennes.
Hun kjente hjertet hans slå, det var som om det slo inni henne.

Fritz bøyde seg over henne, kysset de hovne leppene hennes forsiktig.
Det var som om han var den evige tilskueren mens kameratene hans boltret seg med kjæresten og elskerinnen.
Det var nesten som om blikket hans hadde vekket henne.
Stemmene deres fylte værelset.
Fritz grep tak i hånden hennes, kysset håndflaten, dekket det hvite arret med sin munn.
Det var som om han rensket hånden hennes for all annen berøring.
For enhver mann som noengang hadde rørt ved fingrene hennes.
Strøk over det høyre brystet hennes med myke fingre, lokket den varme trangen frem for alvor.
Fingrene hans fikk henne til å spenne hele kroppen mot ham.
Ville ikke at noen skulle avsløre den lille hemmeligheten hennes.
Han ville ikke slippe henne, ville ha et skikkelig kyss nå når han hadde henne i armene sine.
Det var et eller annet med blikket hans som skremte henne litt.
Elisabeth grep hånden hans impulsivt.
Han møtte blikket hennes over kortene.
Blikket hennes stanset ham.
En lang stund studerte hun ansiktet hans.
En enkelt hårlokk lå mot kinnet hennes, var en strime av gull mot det røde.
Og i neste øyeblikk bøyde han seg frem og kysset den fristende røde munnen hennes.
Hun stirret inn i øynene hans.
Syntes hun kunne kjenne leppene hans mot sine fremdeles.
Han tok hånden hennes varsomt.
En enslig tåre trillet nedover kinnet hennes.
Stemmen hans var fullstendig livløs.
Han la hånden på armen hennes.
Han skjøv henne forsiktig fra seg, tok tak i hånden hennes og dro henne med seg.
Tall og telefoner har vært arbeidet ditt i mer enn 20 år.
Så prater dere om sønnen deres, Trond, som bor på hybel i Oslo.
Sykkelen din står klar ved husveggen.
Du kjenner bare halvparten av kroppen din.
Slik får du vite om sykdommen din.
Øynene dine er jo lukket, og du svarer ikke når noen sier navnet ditt.
Når du endelig våkner, sitter mannen din ved sengekanten.
Han holder hånden din mellom begge sine.
De store senete nevene hans er varme og trygge.
Dyp stemme har han fått, den lange, hengslete sønnen din.
Det går en skjelving over det unge ansiktet hans, og den dype stemmen brister.
På nytt opplever du det som var livet ditt før.
Hun tar brettet ditt.
Med ett står han ved fotenden av sengen din.
Hver ettermiddag sitter mannen din ved sengen.
Halve ansiktet ditt er livløst.
Munnen din er tørr av tørst.
Fysioterapeuten beveger det lamme beinet ditt og den lamme armen.
Pleierne er opptatt av kroppen din.
Det er ingen forvirret pasient som har forvillet seg bort til sengen din.
Når lydene endelig kommer, kjenner du ikke stemmen din igjen.
Når hun skal gå, griper du tak i kjolen hennes.
Men du vet altså ikke om noen har gredd håret ditt i dag, eller om de har tenkt å gjøre det.
Bryskt river hun børsten ut av hånden din og setter den hardt på plass.
Litt etter gjaller stemmen hennes gjennom korridoren.
Fru Stange prøvde nettopp å gre håret sitt,» sier den unge pleieren.
Følelsene hennes har lagt seg.
Tankene dine roter seg sammen, og genseren faller på gulvet.
Stemmen hans er alvorlig.
Det går små ras av grus i sporene dine.
Ansiktet hans stråler av glede da han får se deg.

«Nei,» svarer du lavt og legger hånden hans over brystet ditt.
Han trekker dynen enda lenger opp og fanger blikket ditt.
Det er en varm, tung styrke i favntaket hans.
Hjernen din er som en ødelagt sil.
Ivar kommer bort og legger armen sin rundt deg.
Navnet ditt skal du skrive - med venstre hånd.
Dere setter dere, og han tar hendene dine mellom sine.
Ordene hans gjør godt.
Men så faller en skygge over ansiktet ditt.
Hun hjelper ham ned i stolen og knytter en serviett rundt halsen hans.
Konen hans snakker hele tiden.
Du ser det på armen hennes.
Det gode humøret hennes smitter alle.
En eldre herre velter kruset sitt.
«Her pleier vi å velte krusene våre.»
- Jeg blir på kontoret mitt når du er ferdig her, miss Ashley, sa han kort.
- Ikke flere enn det ville ha vært dersom mannen hennes og din bestefar hadde fortsatt sitt partnerskap, mente advokaten.
Og nå skal jeg altså på toppen av alt dele huset mitt med det fordømte kvinnehennesket!
- Og du er her fordi du er advokaten min.
- Jeg kommer tvert imot til å flytte inn tingene mine i overmorgen.
- Det står en kvinne på trappen din og påstår at hun bor her!
Hun fisket frem bilnøkklene sine fra en veske og feide forbi Jane og ned trappen mot den røde bilen.
Blikket hans gled forbi henne og bort til leiebilen.
- Bør du ikke ta en titt inn i huset før du begynner å bære inn tingene dine? fortsatte han.
Noe i smilet hans fikk Jane til å nøle.
Det glimtete av noe som lignet sinne i øynene hans.
- Det ligger et ekstra nøkkelsett i dashbordet i bilen min, sa han så.
Og så oppdaget hun forskrekket at bilen hans var borte.
Armene hans lukket seg om henne og trakk henne inntil ham, og hennes gled som av egen vilje opp og la seg om nakken hans.
Jane stirret i bordet, mens en opphisset diskusjon fant sted i hodet hennes.
Stemmen hans hadde plutselig fått en iskald undertone.
Jane lukket Daniels kontordør bak seg og gikk bort til skrivebordet hans.
Det måtte da være midt i blinken for deg... med hele familien din der og alt...
Et litt hånlig smil gled over leppene hans.
Et pinefullt øyeblikk skalv leppene hennes mot hans, men så trakk hun seg bort, med et rasende utbrudd.
Han grep henne om overarmene og tvang henne til å møte blikket hans igjen.
- Kanskje finner jeg deg i sengen min når jeg kommer hjem i kveld.
Hun var på vei ut, men stoppet brått da hun hørte den skarpe tonen hans.
- Men jeg trodde han var sendt et eller annet sted som utenrikskorrespondent for avisen sin?
Jane smilte svakt og så ned på retten sin med dårlig appetitt, mens Lyn gikk løs på sin med sedvanlig entusiasme.
- Så deilig, sukket Lyn og brøt inn i tankene hennes.
Helsike, det eneste du ber om, er å få beholde jobben din!
La ham få hele planen sin rett i fleisen!
- Hallo, skatten min, har du savnet meg? lo Jane og bøyde seg og klappet hunden mens hun med omhu unngikk å se på den høye skikkelsen som sto i døren.
Han bøyde seg plutselig frem, la hendene om ansiktet hennes og kysset henne på munnen.
- Jeg er da ikke hushjelpen din!
Hun tidde med et forskrekket gisp da hendene hans plutselig grep henne om skuldrene.
Hendene hennes stivnet brått.
Jane snudde hodet med et rykk, bort fra munnen hans og dens berusende berøring.
Armene slapp henne og falt ned langs sidene hans.
- Det er ikke arbeidet hennes jeg klager over.
Øynene hans ble kalde som is.

Øynene hans hadde fått et avgjort fiendtlig uttrykk nå.

Og la meg få presentere deg for hunden min.

- Hva skal vi servere gjesten vår til middag da?
- Slapp av, Jane, jeg har ikke tenkt å sette viljestyrken din på prøve nå.
- Han er over opplevelsen sin nå, sa Daniel.
- Det var han som forlot oss da det gikk opp for ham hvordan oppførselen hans påvirket mor.
- Det kan neppe ha vært særlig hyggelig for stefaren din, bemerket Daniel.
- Ted, min stefar, var mors lege, og konen hans, som han forgudet, døde kort etter at datteren deres ble født.
- Kusinen min.
- Jeg kom nettopp til å huske at jeg har en venninne som sannsynligvis har nummeret hennes.

Mannen hennes, tenkte Jane og smakte på ordet, mens hun og Flynn gikk hjemover igjen.

- Skatten min, jeg er lei for det... jeg tenkte ikke.

Skatten min?

Hun hadde problemer med å oppfatte meningen med ordene hans.

Han la hendene om ansiktet hennes og tvang henne til å møte det glødende blikket sitt. Og da hun fikk se den totale mangelen på uttrykk i ansiktet hans, kjente hun en grusom redsel bre seg i henne.

Og nå var det tydelig anklage i stemmen hans.

- Har du noen idé om hva du gjør med meg? mumlet han idet de sank ned på sengen hans sammen.

En lang stund ble de liggende tause, hun med hånden mot ansiktet hans.

Den nølende undertonen i stemmen hans fikk henne til å holde pusten.

- Vi kan ikke risikere at du ødelegger appetitten din.

Han la merke til usikkerheten hennes og la ertelystent til:

Han la haken mot hodet hennes og lo lavt, mens hun lente seg over mot ham.

- Var den andre hunden din også en retriever?

Han ignorerte det forvirrete ansiktet hennes og dro henne med ut av kjøkkenet og opp trappen.

Han slapp hånden hennes.

- Det er et eller annet ved forslaget mitt du ikke liker, sa han lavt.

Joan Sellers reiste seg også, og den falske masken av vennlighet hadde brått forlatt ansiktet hennes.

Jane ristet på hodet og stirret stivt ned på hendene sine.

Og idet Jane så henne forsvinne ut døren, var det som noe falt på plass i hodet hennes.

Han la armen om skuldrene hennes mens de gikk opp til huset.

- Hva het bestemoren din? spurte han plutselig så.

Hun ristet på hodet og presset ansiktet inn mot siden hans.

Daniel gned kinnet beroligende mot håret hennes, mens han lette etter ord til å fortsette.

Og den oppdagelsen fylte henne med en opphisselse så voldsom at små skrik trengte seg over leppene hennes.

- Jeg ga dem nummeret ditt.
- Du skulle sagt at elskeren din var på nippet til å få et vilt anfall av sjalusi.
- Skal jeg lage kaffe nå? hvisket han mot øret hennes.
- Hva er problemet ditt da, Blake? spurte en av journalistene.

La meg friske litt på hukommelsen din nå.

Øynene hans fikk et uttrykk av ren avsky.

Mitt mål er fremdeles å få deg ut av huset mitt, og etter hvert også ut av bedriften.

Jane ristet på hodet, men kjente armene smyge seg opp om nakken hans av seg selv.

Joan svarte ikke, men det morderiske uttrykket Jane skimtet i ansiktet hennes idet hun snudde seg og gikk, gjorde Janes mistanke til visshet.

- Han jobber ikke her, men vent et øyeblikk, skal du få nummeret hans, fortsatte stemmen. Stemmen hans var fremdeles like vennlig.

Den delen av livet hennes var et avsluttet kapittel.

Jeg tror det har mer betydning enn noe annet i livet ditt, erklærte Lyn.

Hun kjente plutselig noe berøre den ene leggen hennes og skvatt til, mens hjertet satte opp en vill fart.

- Er det virkelig deg, skatten min?

Hun lot ham slikke hånden hennes, mens hun forgjeves prøvde å få hjerteslagene under kontroll igjen.

Hun kunne ikke utsette det lenger, var bare nødt til å snu seg og møte blikket hans. Flynn bykste inn i baksetet og hvilte hodet mot skulderen hennes. Jane fikk først ikke frem et ord, så uventet kom spørsmålet hans. Leppene hans lå plutselig mot hennes, krevende og harde.

Øynene hans møtte hennes, og i dypet av dem så hun en merkelig blanding av spørrende uro.

- Jeg vil bare si at jeg forstår hvilket kaos din bestemors testamente må ha skapt i livet ditt, og at jeg beklager det.

Han la pannen mot skulderen hennes, og en skjelving gikk plutselig gjennom ham. Et langt øyeblikk stirret hun ned på det mørke hodet hans, full av forvirrete følelser.

- Og så grep bestemoren din inn, mumlet Jane.

Jane la seg på kne ved siden av ham og slo armene om halsen hans.

- Men det ville gledet meg enda mer om du svarte på spørsmålet mitt.
- Gjorde du? mumlet hun ustøtt og kjente armene hans lukke seg om henne igjen.

Det er så morsomt, når De snakker om arbeidet Deres.

Papegøyen vår heter Polly som alle papegøyer.

Det sloknet et lys i øynene hennes.

Han merket ikke advarselen i stemmen hennes.

Katten strøk seg mot benet hans.

William Pitt hoppet opp i fanget hans.

Percy bøyde seg fram og la hånden på skulderen hans.

De skriver noe i boken Deres, som jeg ellers setter overmåte stor pris på, men De skriver noe om...

- Vil De skrive navnet Deres der...
- Sweateren min?

Vi fant det i lommen hans.

- Denne fant vi innpå rommet hans.

Percy så på neglene sine, som om han tenkte hardt.

- Jeg leste over skulderen Deres.

Unnskyld, at jeg låner håndjernene Deres.

De skjønner skriften min?

Du, kunne du ikke komme og fortsette ferien din her?

- Jeg venter bare på at bilen min skal komme tilbake, svarte Barrault.
- Burde De ikke vise politifullmektigen Deres samlinger?
- Vi vil gjerne være hyggelige mot turistene våre.

Jeg fikk ikke det kortet ditt, Jeanette.

- Hu sier hu er forloveden Deres.
- Her er forloveden Deres!

Og du sier han hadde notert navnet mitt?

Den store boken hans om Benvenuto Cellini er alt blitt litt av en klassiker.

Men Thomas la hånden på armen hennes.

Margaret satte fingrene som klør i armen hans.

, Det var noe anstrengt i stemmen hans:

- Det pleier å være en mening i galskapen deres.

Margaret hamret med nevene på brystet hans.

- Stemmen hennes var full av tvil:

Fordi jeg fant den ringen... din ring.

Det passet i planene hans.

- Pass hodet ditt!

Han tok hånden hennes, holdt den fast.

- Sett deg nå ned og drikk teen, vennen min, sa han blidt.

Bare for den fyren hennes skal komme.

Jeg tror du har rett, Percy, den teorien din er riktig.

- Han vil bare ha betaling for druene sine, stakkar.
- Ja, det var mens vi så på den kunstsamlingen hans, sa Percy, der oppe ved La Ferrière.

Og tøyet mitt skal komme...

For jeg fikk det kortet ditt, skjønner du.

Jeanette stanset opp, tok hånden hans.

Hvor skulle ellers ordene mine bli av?

En gang var denne haven vår.
Hun ytret aldri et eneste ord, men av blikket hennes forsto vi at den eldste broren min var grunnen til at hun kom.
Sto med et usikkert smil og så på den eldste broren min.
I tankene mine var hun alltid naken, og om månen var oppe, så jeg for meg at det lyste av den slanke skikkelsen.
Det lyder sikkert underlig, men jeg kan fremdeles kjenne hendene hennes stryke kjærtegnende langs kroppen min.
Kunne besvergelsene hans ha virket?
Blikket hennes søkte fra hus til hus oppover i landsbyen.
Da oppdaget han at sykkelens hennes var borte.
Foreldrene og brødrene mine?
Det var også noe merkelig ved klærne hans.
Tankene hennes var helt andre steder.
Blikket hans strålte med en glans hun aldri før hadde sett.
Hva hadde han ment med de varme ordene om fremtiden deres?
Men jeg husker ansiktet hennes.
Efter en stund gjenopplever jeg også hendene hennes.
Det hendte hun holdt om meg, lo og sa navnet mitt.
Jeg mener ennå å kjenne varmen fra hendene hennes.
Det er som om jeg kjenner tårer i øynene mine.
Stjålent forsøker jeg å tolke stemmen din.
Mor satte asjetten og glasset hennes bort på benken og sa:
I stedet for kjolen hadde hun tatt på seg en av blusene sine.
Men det var noe usikkert over latteren deres.
Det kom ikke en lyd fra rommet hennes.
Det var som om det gjaldt liv eller død å være i armene mine.
Ansiktet ditt er hele tiden uttrykksløst.
Hodet mitt synker ned på manuskriptet, og jeg hører meg selv rope:
Kreftene dine strekker nesten ikke til.
Da kjenner jeg hånden din på kinnet.
Den kraftløse hånden klemmer om fingrene mine.
De strømmer nedover kinnene mine, og jeg lar meg synke inn mot den magre kroppen din.
Far og mor, Jakko og den eldste broren min.
Kjenner igjen bulken den fikk da jeg kastet den efter den eldste broren min.
Da du ringte og bad om å få møte meg i forbindelse med en oppgave du skriver om bøkene mine.
Men jeg likte den lett slørete stemmen din.
Eller var det navnet på skøyten hans?
Kommer det av den slørete stemmen din og jentungens ubestemmelige øyne?
Brødrene mine og jeg snakket ofte om henne:
Hva er det med de brune øynene dine?
Uttrykket i øynene dine skifter.
Det ravnsvarte håret hennes faller mykt nedover slanke, gylne skuldre og armer.
Da legger han merke til øynene hennes.
Den klirrer mot skålen og litt te skvalper ut fordi hånden din dirrer.
Leppene dine dirrer også, så du nesten ikke får spurt:
Blikket ditt spør:
Blikket mitt svarer:
Hva er tankene dine i så fall fylt av?
Det svarte håret ditt faller nedover slanke, gylne skuldre og armer.
Ansiktet ditt er fullt av små rynker.
Det grå håret ditt er heller ikke glissent og tynt men fyldig.
Eller tankene hans ble sløret av gin og tonic.
Derfor halvsov han det meste av dagen i den mørke hytten sin.
Jeg kan ikke nå deg gjennom smilet ditt!
Ansiktet hennes var uttrykksløst.
Han prøvde å fange blikket hennes, men hun så forbi ham.
Men hånden din er fast og sterk som i gamle dager.
De første strålene skjærer gjennom tretoppene og treffer ansiktet mitt, slik de bestandig

gjorde når du hadde glemt å trekke for.
Du la til og med en hånd på skulderen hans.
Betrakter det milde ansiktet ditt og tenker:
Den står i en av bøkene dine i fengselsbiblioteket.
Det dumme kreket ble forvirret, forsto ham ikke, men fløy opp på skulderen hans igjen og igjen.
Få den til å sette seg på skulderen hans som før i tiden.
Hun som var i tankene mine hver eneste natt.
Han kysser øynene, munnen og halsen hennes.
Han kysser dem også, og idet han gjør det, møter blikket hans mitt.
Og langsomt vennet øynene mine seg til nattemørket.
Jeg ville trekke gardinene til side, men armene mine var tunge som bly.
Han sto der i lyset fra korridoren utenfor og så på meg med det hvite i øynene sine.
Jeg skled, og falt mot de store hendene hans.
Jeg er ikke uoppnåelig, men vennskapet mitt er ikke å finne på billigsalg.
Med hvilken rett hadde de brutt seg inn i livet mitt?
Albumene mine med utklippsamlingen av Gro Harlem Brundtland hadde de beslaglagt.
De hentet meg ut av de dype skogene, leiligheten min, der jeg følte meg som en fri mann.
De la meg i jern og pumpet kroppen min full av gift.
Den tøvete slåsskampen som oppsto da de ville ha meg med ut i bilen sin.
Jeg ville være i fred, og sysle med de forskjellige prosjektene mine.
- Elling, sa hun, og jeg forsto på stemmeleiet hennes at hun egentlig ikke hadde det så godt hun heller.
Hun tok hånden min, og slik satt vi lenge.
Var mannen hennes ikke så snill mot henne, kanskje?
Hun blunket lurt til meg, mens hun ga hånden min et lite trykk.
Han kunne bare sitte der og skru på det dumme båndet sitt med den altfor tykke lillefingeren.
Mor hadde vært det eneste faste holdepunktet mitt.
En rotekopp som viklet tilværelsen sammen til en eneste stor og uløselig knute - hele tiden mens han forsøkte å skape orden i livet sitt?
Kjell Bjarne humret, og jeg så på munnen hans at han ble sittende og smake på «Sibir».
Jeg møtte blikket hans, og holdt det, idet jeg igjen nærmet meg brødkurven med hånden.
Nakken hans fikk en knekk, og han ble sittende og se ned på den tomme tallerkenen sin.
Rask som en kobraslange hugg hånden min tak i to nye skiver.
Av og til kastet han et langt sugende blick på matpakken min - eller på kroppen min.
Han var blitt sprut rød i ansiktet, og de store hendene hans krystet avisen.
Vi kunne høre de subbene skrittene hans nedover korridoren.
Det var dessverre ingen tvil om at det var døren til dobbeltrommet vårt.
Og så la han armen rundt skulderen min.
Han la den digre eikegrenen av en arm rundt skulderen min.
De tettsittende øynene hans stirret vurderende på meg over kanten på ukebladet.
Til høyre på speilhyllen over vasken hadde Gunn plassert den grønne tannbørsten min i et glass av klar plast.
Hele tiden med det intense blikket hans i ryggen.
Og hele tiden kvernet et djevlsk spørsmål rundt og rundt i hodet mitt:
Jeg møtte blikket hans nå.
Leselyset over hodet mitt lot jeg forbli slukket.
Da han var ferdig, fant han frem bladet sitt igjen.
Hadde de tittet i skuffene mine, hjemme i leiligheten?
den traff håndflaten min med et vått klask.
Brian, naboen min, synes det lukter så pussig på herretoalettet.
Jeg ble liggende og lytte til pusten hans.
Stemmen hans kom liksom langt borte fra.
Den litt røffe tonen hennes kunne tyde på det.
Måten hun klemte hånden min på da Kjell Bjarne var avvisende, likeså.
En kvinne klemmer ikke hånden til en mann dersom han ikke innehar en temmelig sentral rolle i livet hennes.
Bergs ord dukket opp i hodet mitt.
Jeg ville rett og slett ignorere ektemannen hennes.

Jeg drømte meg en søndag morgen i den romslige blokkleiligheten vår.
Gunn henger i armene mine, og ler overgivent over all denne nye lykken.
Det var brødrene hans, trur jeg.
Var det likegyldig hvem som nå bebodde gutterommet mitt?
Det var der alle drømmene mine var blitt til.
Det store tunge hodet hennes!
Han så på meg, fremdeles med disse idiotiske solbrillene sine på plass.
Jeg hadde mistet moren min, jeg var i sorg.
Jeg gikk der i gangene med denne moppen min, og merket etterhvert en glede over det fysiske arbeidet.
Da gikk jeg der og tenkte på at nå lå hun sikkert med mannen sin.
Jeg hadde ganske raskt vennet meg til denne litt stupide åpningsreplikken hans.
– Jeg mener det derre sjømanns-preiket ditt.
Jeg er toogtredve år, og den eneste dama jeg har sett naken, er mora mi.
Jeg skrudde øyeblikkelig på leselampen min.
Og siden hele barndommen min var et eneste press, hadde jeg funnet opp et og annet knep.
Jeg så for meg hvordan hjernen hans slet på tomgang.
Jeg fortalte ham om kvinner som spiste rå fisk og gikk uten undertøy under de fargeglade draktene sine.
Om kondomer som var altfor små for oss nordboere, og om båtsmann som tok harakiri med tollekniven sin, fordi kapteinen nektet ham mer å drikke.
Gi meg moppen min!
Jeg ser meg selv stoppe Gunn med et forsiktig grep i kåpeermet hennes.
Rødmer hun, eller er fargen i ansiktet hennes bare et resultat av den friske luften?
Nå slår den prøvende med vingene langt inne i dypet av sjelen min.
Hun vil si noe, men jeg stopper henne ved å legge pekefingeren min forsiktig over leppene hennes.
– Der nede jobber mannen min, sa hun.
Hodet mitt var like varmt som et ferdig tilberedt smalahove.
Jeg tenkte på de flisete fingrene hans når han kom hjem fra arbeidet.
– Nå er du slem! sa hun, men ansiktsuttrykket hennes sa meg at hun ikke mente det så veldig alvorlig.
Men så lystet hun opp igjen, og satte det rene blikket sitt i mitt.
Hun trykket hodet sitt inn mot mitt, og de sterke armene hennes presset mine inn mot siden.
Det luktet såpe og skog av håret hennes, og stemmen hennes skalv litt, da hun sa:
Hjemmet mitt var tatt fra meg, og moren min var død.
Jeg sto alltid i vinduet på rommet mitt, og så veier og gangstier tømmes for folk.
Jeg så på den brede koftekledd ryggen hans, og på de enorme føttene som presset de nedgatte tøflene mot linoleumet.
Tafattheten hans provoserte meg.
Etter maten fikk jeg utlevert moppen min, og Gunn gikk for å utføre den jobben jeg hadde pålagt henne.
Hun lo en litt sped og rar latter, mens jeg knuget henne inntil meg og gned ansiktet mitt mot genserryggen hennes.
Snakk med regnskapsføreren min!
Med rikdommen min tidde jeg.
Den fine setningen om regnskapsføreren min fikk jeg spare til senere.
I halvsøvne lekte jeg meg med pengene mine.
Jeg grep hånden hennes, og ba om tilgivelse.
Svetten rant inne i hendene mine.
Til Gunn vaklet jeg mellom en toalettsåpe med duft av viltvoksende urter, og en pent lakkert blikkboks der hun kunne oppbevare kaffen sin.
Det hun ikke hadde nevnt med et ord, var at hun kom sammen med mannen sin og barna.
– Her har vi guttene mine! sa Gunn.
Han tok hånden min i sin.
Som i en drøm så jeg den hvite hånden min i hans barkede skogbruksneve.
Når det gjaldt dverg-kasting, tok mor med seg fordommene sine inn i døden.
Jeg tygget og nøt den gode maten, og i mørket bak de lukkede øynene mine dukket mors ansikt frem.

Vi ble sittende og le sammen av mannen hennes.
Dette hadde han fått til med de digre skinkenevene sine!
Jeg ser smilet bli til et kutt i ansiktet hennes.
Dressen min er spolert.
Kjell Bjarne som hvisker lavt, tett inn mot øret mitt:
Foreldrene koser seg med barna sine.
Litt fnising og lav brumling fra lugaren nærmest køyesengen vår.
Med et brak, landet de på køyen, bare ti centimeter fra hodet til moren min.
Sammen med moren min.
Den ideen din med Benidorm er egentlig nokså snerten.»
Jeg skammet meg såvisst ikke over kroppen min, den var da virkelig som kropper flest.
Og stemmen hennes, den kjære stemmen hennes:
Jeg betraktet det kokte egget foran frokosttallerkenen min.
Da jeg så deg spise egget ditt nå, ble jeg faktisk litt kvalm.
Men kom ikke og si etterpå at moren din ikke advarte deg.
Den brå håndbevegelsen hennes da hun fjernet egget ga et visst hint i den retningen.
Jeg grublet på den nye romanen min.
Bare pass på at du ikke griser til den nye pulloveren din.
Jeg ville ta med meg den slitte skrivemaskinen min og en koffert, og så ville jeg reise bort for å få ro.
Hele kvelden har de isblå øynene hennes hvilt ved mine lepper.
Ta kofferten din og gjør deg klar, vi er fremme på Sentralstasjonen!
Jeg grep kofferten min og fulgte etter henne som hadde satt meg inn i denne verden.
Gledesstrålende fortalte hun oss at hun var reiselederen vår, og at hun het Grete Iversen.
At vi TV-kjendiser levde livene våre inne i den boksen de satt og glodde på hver kveld?
Mor kom nærmere med de to grå øynene sine.
Jeg stirret inn i det granskende blikket hennes.
Det var nesten rart at det ikke rant blod fra øynene mine.
Vi veltet av bussen, fikk koffertene våre og toget etter Grete Andemor Iversen til sjekk inn og passkontroll.
Vi nærmet oss nå en av lukene, og en plutselig nervøsitet oppsto i magen min.
At jeg hadde koplet meg inn på seksuallivet deres, var jeg nå bare oppgitt over.
Var kroppen min så mye å skryte av kanskje?
Jeg gjentok derfor ordren min, denne gangen i en betydelig skarpere tone.
Jeg snappet passet mitt, og ba mor om en forklaring.
Lå det i vesken hennes, eller hadde jeg det i hånden?
Da mor tviholdt på vesken sin, skjønte de nok at vi ikke var så forferdelig reisevante.
Og det plaget meg enda mer at det nettopp var moren min som hadde gitt ham navnet mitt.
Men tungen hans!
Og så satte altså denne slimtungen seg ubedt til bordet vårt og begynte å stille spørsmål.
En hadde problemer med kjæresten sin.
– Gutten min, sa hun.
På den måten lokket jeg frem smilet hennes.
Jeg holdt passet mitt opp foran kapteinen mens jeg ga ham boarding-kortet.
Flyvertinnene våre sto altså der og var vakre og vennlige.
Den andre hadde et nydelig kastanjefarget hår, og et kvikt blick, hun hadde liksom øynene sine alle steder samtidig.
Men når guttene kom med hendene sine og var krevende i røsten, satte hun foten ned.
Hadde jeg gjort det kunne jeg ha ligget hjemme i sengen min nå.
Etter mye akkederer fikk vi omsider satt oss ned på plassene våre.
Som liten gutt pleide mor og jeg å feriere nede i Sandefjord hos besteforeldrene mine.
Nå orket jeg ikke mer av den pekefingeren, jeg ba mor om lømmetørkleet hennes, og fikk det.
Merket jeg en aldri så liten bekymring i blikket hennes?
Jeg la derfor den ledige hånden min over en av hennes, og smilte til henne.
Jeg strøk derfor hånden hennes lett og varsomt, mens jeg forsøkte å komme på noe å si.
Men jeg hadde liksom ikke dagen min.
Fikk bare inn en liten del av bysten hennes.
Det eneste jeg var sikker på, var at synet av Katy som dro på seg flytevest ikke virket særlig beroligende på nervene mine akkurat da.

Hendene dine er fulle av tarmer og smertende kutt.
– Slipp hånden min, sa mor.
Opptatt av erotikk som hun vel var, la hun muligens noe seksuelt i dette skriket mitt.
Ørene mine glødet.
Syntes liksom jeg kunne høre henne legge ut om feriens pussigste tildragelse for de lamslåtte venninnene sine hjemme i borettslaget.
– Neida, gutten min.
Og blikket hennes hvilte på meg!
Lot som om jeg studerte knærne mine.
Nå hatet jeg moren min.
Og så blandet moren min seg inn, og tok til å føre ordet for meg!
Jeg så opp fra knærne mine.
Jeg ser det blanke skinnende håret hennes, og de runde hoftene under uniformskjørtet.
Hytten min lå nå engang der, et stenkast over tregrensen, den ble faktisk altfor sjelden benyttet.
Dette hadde vi gjort klart for de mange gode vennene våre.
Så tett at jeg kunne kjenne varmen av pusten hennes.
Dessuten ble vi ypperlig traktert av Katy og venninnene hennes.
Horoskopet mitt for denne uken:
Vi tumlet ut av den overopphetede bussen, og det oppsto et svare strev da alle ville ha tak i koffertene sine samtidig.
Mor kom slepende med kofferten min.
Med et par tenkte kastanjetter i hendene mine.
Grete Iversen brøt løftet sitt.
Plasserte hånden sin på den fete overarmen hennes til og med.
Det motbydelige gliset hans vokste liksom ut i rommet, og de brune ilder-øynene hans saumfor min skikkelse.
Nå tittet også Grete Iversen i min retning, men blikket mitt vek ikke en tomme.
Den hadde handlet om en ung student fra Hamar, og om moren hans.
Hun tok ham simpelthen opp i sengen sin og førte ham inn i seg!
Hadde jeg tatt feil av moren min i tredve år?
Så hun virkelig ikke det konsekvente mønsteret i reaksjonene mine?
Dessuten var det ikke hodet hennes jeg hadde dunket mot gulvet, snarere mitt eget.
Som jeg hatet disse evinnelige utsettelsene hennes!
Utsikten fra blokkleiligheten vår hjemme i Oslo ble nesten paradisisk i forhold.
Jeg drev inn i en døs, kroppen min løste seg opp, alt var bare latter, jeg var latter.
Våknet først da mor vasket ansiktet mitt rent for oppkast med iskaldt vann.
Da jeg så den litt skjeve ryggen hennes i døråpningen, forsto jeg plutselig hvor glad jeg var i henne.
En vane som moren min var helt fremmed for.
Nei, da var nok bakgården vår et langt skritt nærmere de spanske realitetene.
Ja når jeg i et kort sekund knep øynene mine igjen, mente jeg å kjenne duften av eteriske oljer og kvinnekjønn.
Jeg var sønnen hennes, og jeg var glad i henne.
Jeg merket at mor hadde det på samme måten, og jeg tok hånden hennes.
– Ja, ja, sa mor, og slapp hånden min.
Der står Juan og sager i vei med den rustne fiskerkniven sin.
Mor, den snille moren min, ligger på asfalten og hylar mens blodet flyter!
Der river de blusen av henne og stapper den inn i munnen hennes!
Jeg tenkte på oppveksten min, der det hadde vært risengrynsgrøt hver bidige lørdag.
Jeg hadde kastet opp på de nye skoene mine og slått umotivert rundt meg.
Hun sa «skål da, gutten min».
I utlandet sammen med moren min.
Den tette, grå hårmatten som prydet brystkassen hans.
Han ser henne stoppe opp i grusgangen, og legge hodet sitt inn mot guttens skjortebryst.
Hver eneste dag skjer noe nytt og stort i livet hennes.
Den tunge pusten og de våte leppene hans.
La den kjølige hånden sin på min.
Det hun gjerne ville vite akkurat nå, var hva gutten hennes satt og tenkte på.
Hun pekte på kartet, og conquestadoren vår nikket fornøyd.

Jeg ville ikke si noe, men jeg syntes at denne drikkingen hennes nå tok en lite trivelig vending.

Ja, jeg hørte stemmen hennes klar som en klokke.

Jeg hadde motvillig blitt med for ikke å såre moren min.

I reisevesken min lå et flekket manuskript og en godt brukt revolver av grov kaliber.

Romanen er genial, men idealene mine ligger igjen i ruinhaugene av det landet jeg elsket.

Den traff far i venstre tinning og kløvde hodet hans.

Hadde tankene hans vært hos meg, et skrukket foster i mors mage?

Sort og hvit kåpe som hun hadde fått av moren sin.

Til fjortendagsdagen min hadde hun kommet trekkende med en gullfisk!

Høyrehånden min som stryker over den myke pelsen.

Jeg hørte de lette stegene hennes.

Jeg så den urolige skyggen hans.

Det tåpelige kvinnefolkets hans som vekselvis trøstet og kjeftet, mens hun etter lyden å dømme samlet sammen restene av en billig brennevinsflaske.

Men Georg og kvinnen hans ga blaffen.

Tolket jeg stemmene deres rett, befant de seg i førtiårene.

Jeg så skyggen hans gjøre en brå bevegelse, og hørte det single i glass nede på taket under oss.

Og møtte blikket hans.

Holdt blikket hans, vek ikke en tomme.

Hjertet mitt banket så jeg kjente det i trommehinnene.

Georg snakket usammenhengende, og jeg hørte stemmen hans fjerne seg.

En gutt ved navn Georg forlanger diktatorisk at hun skal føre hånden sin ned under underbuksestrikken hans.

Mens han selv tar seg til rette og ødelegger strømpebuksen hennes.

Med et uutviklet bryst i den store stinkende munnen sin.

Han som ikke har lært leksene sine, men så altfor mye annet.

Og inne på rommet vårt lå mor og snorket.

– Hvorfor er det to klosetter på badet vårt.

Jeg satt der med vannglasset mitt, og undret meg.

Ville de tro meg på mitt ord, når jeg sa at jeg bodde på hotellet sammen med moren min?

Også badebuksen min sa sitt om et sinn som ikke akkurat la særlig vekt på det ytre.

Lyshårede og mørkhårede, men hvor var den gråsprengete puddel-frisyren til moren min?

Det varme vannet løftet testiklene mine hver gang det kom en bølge.

Jeg kunne ha rørt ved den frodige kroppen hennes dersom jeg hadde villet, men det ville jeg jo ikke.

Likevel fikk synet av de fyldige rompeballene hennes naturen til å gå sin egen gang i meg.

At en fremmed mann skulle trenge seg inn mellom meg og moren min.

Hadde underlivet mitt hengt seg opp på en måte?

Hvorfor hadde jeg ikke bare holdt meg på håndkleet mitt?

Tvang blikket mitt ut av fokus, så jeg ikke skulle bli knust av de hånlige blikkene.

Det spinkle ropet hennes nådde opp til meg på balkongen i femte etasje.

Klokken var ikke mer enn fire, og jeg kjente de «små høneblundene» til moren min.

Det lure lille hodet hennes tittet forsiktig frem fra mørket under en av søppelkassene.

Den rosa snuten hennes beveget seg på en vittig måte, jeg måtte le.

Erna spiste av hånden min!

Og da all maten var spist opp, slikket hun fett av fingrene mine.

Nesten en halv time varte kosetunden vår.

Da jeg tok fatt på trappene opp igjen, var det som om en ny og fremmed energi fløt i årene mine.

For troverdighetens skyld måtte jeg fortsette å herje med strupehodet mitt i noen minutter, men så var jeg klar.

Før vi hadde gått ned, hadde jeg skiftet til den lyseblå slacksen min, for den buksen hadde dype og gode lommer.

– Så ta med deg vesken min opp på rommet, da! sa mor.

De små ørene hennes som beveget seg i mørket stilte seg inn på min frekvens, så å si.

Hun ville kjenne Ellings hender over den utmagrede kroppen sin, kanskje til og med gi seg hen - la seg løfte opp i fanget mitt.

Skriket mitt var underlig fremmed, det var alt levendes lidelse som pumpet gjennom meg.

Kjell Bjarne kunne nok være treg som en stokk når han uttrykte seg, men det kritiske sinnelaget hans var det neimen ikke stort å si på.
Han satt og tuklet med skrivemaskinen min!
Da han skjønnte at han var avslørt, rev han arket lynraskt ut av maskinen, og krystet det i den digre hånden sin.
Han kom seg raskt ut av kontorstolen min, og satte seg på sengekanten.
– Også er håndskrifta mi så jævla stygg.
Skriver du til moren din?
Jeg fanget blikket hans med mitt, og så ble vi sittende og se ganske strengt på hverandre lenge.
Full av vemmelse skummer hun gjennom kontaktannonsene, der den ene grisen etter den andre skryter uhemmet av perversjonene sine.
Hun skal akkurat til å kaste magasinet i peisen, da blikket hennes faller på din gentlemannsannonse!
Kjell Bjarne fikk ikke svar på annonsen sin.
Og selv om Kjell Bjarne ikke sa et ord om det, opplevde jeg tausheten hans som en stum bebreidelse.
Og jeg hadde lovet ham tausheten min.
Men så vokste det frem et smil i det ubarberte fjeset hans.
Foreløpig skjøv jeg den tanken til side, og gledet meg med kompisen min.
Den store kroppen hans hadde mistet mye av vekten sin, lot det til.
Dessuten var virkelig håndskriften hans forferdelig stygg.
Takk for brevet ditt.
Jeg er en rolig fyr, men hvis noen kommer å kødder med dama mi, så ville jeg helst ikke være i nærheten av meg hvis jeg var dem.
Også liker jeg lyse damer, for mora mi er mørk, og hun er en drittsekk.
Også har det noe med jobben din å gjøre.
Å stå nede på gangveien og se opp på vinduet til det gamle gutterommet mitt.
Noen hadde fjernet de røde gardinene mine, og hengt opp noe storblomstret krimskrams isteden.
Senere gikk vi ned på kjøpesenteret, så han fikk se hvor hun hadde hatt arbeidsplassen sin.
«Utstillingen din er et faktum nå, Lilla.
I dag er bildene dine blitt juryert, og datoen for åpningen er fastsatt.
Øynene hennes var blanke av glede og forventning.
Munnen hennes var kanskje litt stor, spesielt når hun smilte, og det gjorde hun ofte.
Tennene hennes var sterke og hvite, for hun røkte svært sjelden.
Kroppen hennes virket veltrenet, men hun drev ikke noen form for sport.
Eskildsen tok hendene hennes i sine og holdt henne litt ut fra seg.
Hun kunne ikke finne tøflene sine og vaklet av sted på bare føtter.
Hvorfor kunne hun aldri huske hvor hun la tingene sine?
Bevegelsene hans var presise og virket merkelig veloverveide.
Stemmen hans røpet at han ikke var mottakelig for protester.
Nå var den viktigste delen av oppgaven hans løst.
«Bilen min står utenfor, og det er parkering forbudt der.»
Somlingen hans irriterte Lilla grenseløst.
Det virket som om Faltzen hadde lest tankene hennes.
Det hjalp henne til å få litt mer kontroll over tankene sine.
«Herbert Resing er død,» sa Jakob Faltzen, og knuste håpet hennes.
Han visste utmerket godt hvilken virkning ordene hans ville ha på Lilla.
Lilla snudde hodet og møtte blikket hans.
Nervene hennes nektet ganske enkelt å reagere.
Stemmen hennes skalv litt.
«Sylvia sitter sikkert i kahytten sin og venter.
«Hun er nok bare nervøs og forsøker å få utløp for rastløsheten sin.»
Tankene hennes var åpenbart et helt annet sted.
«Jeg tar inn på Savoy Hotell og blir på værelset mitt.»
«Hvorfor skal jeg hente klærne mine da?
Hånden hans skalv litt.
Stemmen hennes var rolig og behersket.

Bare flammen fra lighteren hans i kontakt med sigaretten i munnen hennes var nok til at det føltes som en ubehagelig berøring.

Var det meningen at dere skulle flytte inn i villaen din etterpå?»

«Nå vil jeg ta inn på Savoy og forsøke å få litt orden på nervene mine,» sa Sylvia med flat stemme.

Jeg vil ikke at folk skal fråtse i livet mitt.

Utstillingen dukket opp i tankene hennes.

«Det betyr at karrieren min er ødelagt,» hvisket Sylvia.

Ansiktet hans var alvorlig og helt uten arroganse nå.

Hun så seg undrende om mens hun hørte skrittene deres forsvinne på dekket over henne.

Hun hadde hodepine, og det kjentes som om hjernen hennes nektet å fungere lenger.

Hjertet hennes slo harde, hurtige slag som ga ekko i tinningene hennes.

Hjertet hamret i brystet hennes, og hun presset fingertuppene mot tinningene.

Håret hennes var blankt og kobberrødt.

Jeg grep sjansen og gikk opp til henne og sa at jeg kunne si opp den gamle jobben min med det samme hvis hun ville ansette meg.

Margot så på Lilla med de gylne øynene sine.

Det eneste som fungerte nå, var fluktinstinkt hennes.

Lilla åpnet munnen, men strupen hennes kjentes helt tørr.

Holm følte plutselig avsky for jobben sin.

Stemmen hans var hardere nå.

Stemmen hans skalv av opphisselse.

«Jeg er Johan Resing,» svarte han med iskald stemme, til gjengjeld var blikket hans til å brenne seg på.

Margot knuget den livløse hånden hennes.

Tausheten hennes gjorde Johan enda sintere.

Stemmen hans var skarp som et barberblad.

Hun stakk av fordi hun var redd for å få karrieren sin ødelagt.

Hele framtiden hennes ville være ødelagt.

«Du ror båten som hører til på Stormsvalen,» sa Margot, «så tar jeg båten deres.

Hendene hennes var klamme av angst.

I det samme grep Margot tak i armen hennes.

Mens hun sto og spekulerte på hvordan, la han hendene under albuene hennes og løftet henne opp.

Hun ble nødt til å legge hendene på skuldrene hans, og et øyeblikk svedde hun svimmel mellom himmel og jord.

Men det var selvfølgelig før du kom inn i livet hans.»

Eller for Herbert Resing, som aldri mer skulle få se hagen sin i blomst?

Hun lot som om hun strøk en hårlokk bort fra pannen, men håret hennes var slett ikke i uorden;

hun forsøkte bare å skjule tårene som trillet nedover kinnene hennes.

Håret hennes var skinnende hvitt, ansiktet brunt av solen.

Man måtte ha sett den beherskede sorgen hennes for å vite at den var der.

«Sonja har kammerpiken sin med seg,» sa Johan.

«Rommet ditt er her.»

De flakset rundt i hodet hans som forvillede fugler.

Tante Elsa forsvarte seg øyeblikkelig mot tankene hans.

«Det må hun ha gjort,» sa tante Elsa, men det lå et uuttalt spørsmål bak ordene hennes.

«Ja, det var neppe meningen at din far skulle oppdage det,» sa tante Elsa, og klamret seg til bitterheten sin.

De ble sittende og se på hverandre i taushet, mens musikken snek seg inn på følelsene deres.

Det skal ikke gå mer enn fem minutter før jeg sover trygt, og det samme gjelder deg, vennen min.

Det var både sorg og fortvilelse i stemmen hans, men hun hørte bare sinnet og bitterheten.

«Takk, jeg...» begynte hun, og tankene hennes arbeidet under høytrykk.

Stemmen hennes var full av skadefryd.

Johan la armen rundt skuldrene hennes og trykket henne blidt inntil seg, og et kort øyeblikk gråt hun på skulderen hans.

Så slapp han henne brått og var borte, og resten av tårene dryppet ned på hendene hennes.

Lilla stirret sløvt på speilbildet sitt uten å oppdage skjønnheten. Margot ga hånden hennes et oppmuntrende trykk, men Lilla følte det mer som en slags avskjed.

Håret hennes var også annerledes, det var vakrere. Den kraftige skikkelsen hans virket svært tillitvekkende. Han så rett på Lilla, som møtte blikket hans uten å blunke. Lilla sukket lettet, men ansiktet hennes forandret ikke uttrykk. Frøken Resing satt og knuget hendene i fanget, mens blikket hennes litt motvillig søkte den svartkledde skikkelsen i lenestolen. Advokaten så på Lilla og møtte det klare, åpne blikket hennes. Ansiktet hennes var svært blekt, men det fantes ikke antydning til skuffelse i det. Stemmen hans var ikke helt stø, så han ga opp å forsøke å si noe mer. Stemmen hennes var formell og forretningsmessig, og hun unngikk fremdeles å møte Lillas blick.

Hvorfor kunne ikke Sylvia komme og ordne opp i sakene sine selv? Dette huset står ikke stille, men leiligheten min er mindre, og den står stille... Ansiktene deres uttrykte en blanding av undring og forvirring. Hun klamret seg til gelenderet, og tårene strømmet nedover kinnene hennes. Hjertet hans protesterte, men han tvang det til taushet. Følelsene hans tok fullstendig overhånd. Så begynte hjernen hennes å fungere igjen, og hun rev seg lynraskt løs fra ham. Tårer av sinne og ydmykelse trillet nedover kinnene hennes. Nå må hun ordne opp i problemene sine selv. Margot skulle gjerne ha visst hva planen hennes gikk ut på, men fikk seg ikke til å spørre.

Bokstavene var bare svarte streker som danset rundt foran øynene hennes. Stemmen hennes var rolig og en smule overlegen, som om hun virkelig hadde en advokat. Han lød utålmodig nå, som om han mislikte at non kastet bort tiden hans. «Hvor holder advokaten din til?» spurte Johan. Ordene hans satte en stopper for alle Lillas planer. Det var et unnskyldende blick i øynene hennes da hun sa takk. Svaret hennes var presist og saklig, og med et blick i speilet forsikret han seg om at det hun sa var sant. Kanskje hun bare ville snakke med advokaten sin og ikke noe annet. «Hvor holder advokaten din til?» spurte han. Hjernen hennes var helt tom. Johan stanset bilen øyeblikkelig og løftet hodet hennes opp. Johan trodde helt og fullt på besvimelsen hennes. Faltzen fikk navnet hennes til å lyde som et redselsskrik. Det var ingen vennlig interesse i stemmen hennes, det lød mer som en bebreidelse. Håret hennes var litt i uorden. Hun tok imot den med vemmelse, og ønsket at hun hadde hatt viljestyrke nok til å slå den ut av hånden hans. «Lilla, skatten min,» sa hun. Det fortjener du, vennen min. ikke engang hun var i stand til å kontrollere ansiktsfargen sin. «Han som bor der skal bare flytte ut tingene sine først.» Eller var det språket hennes? En eller annen grep tak i henne med sterke armer før hodet hennes traff fortauet. «Men navnet ditt sto ikke der,» sa Eskildsen tørt. «Hvordan kan det stå en hel del om meg uten at navnet mitt blir nevnt?» «Jeg innrømmer at tanken streifet meg, for å forhindre at navnet ditt skulle bli trukket ned i sølen. Lilla ransaket hjernen sin etter et svar. Det betyr at det ikke hviler noen truende skygge over utstillingen din.» «Du kan jo spørre henne selv hvis hun kommer tilbake for å hente tingene sine.» Selv lyden av den var borte før innholdet i ordene hennes gikk opp for ham. Det neste Elsa Resing hørte, var lyden av bilen hans som freste bortover grusen i innkjørselen. «Hun greier seg nok uten unnskyldningene dine,» sa Margot, men hun begynte allerede å bli

myk om hjertet.

«Ja, men det er noe jeg må spørre henne om, og jeg greier meg ikke uten svaret hennes.»

Johan fulgte blikket hennes og stivnet.

Et barn som har fått være med moren sin inn for å se etter noen.

Han bryr seg ikke om henne og barnet hennes.

Øynene hans hviler urolig på henne.

Han ser de hvite veggene i leiligheten hennes.

Han stirrer på fingrene hennes.

Fingrene hennes er ikke så lange.

Hun liker helsestudiokroppen hans.

Det er datteren hennes.

Datteren hennes som har tegnet den, vet han.

Hører ringingen i leiligheten hennes.

Hun har glemt den lille gutten sin nå, hvisker han.

Han bryr seg ikke om disse barna hennes.

Ansiktet hans ligger mot den hvite veggen.

De har lagt seg inne i sengen hennes.

Han hører hvordan stemmen hennes stiger.

Han ser øynene hennes som glir igjen.

Hendene hennes som såvidt rører seg.

Ansiktet hennes.

Han vet at ungene hennes må ha våknet nå.

Han syns hylene deres høres villere og villere ut.

Hun ser kald ut i kjolen sin.

Som om hun ønsker å kjenne et eller annet med hendene sine.

Det ser ikke ut som om stearinlyset er tent på bordet hennes.

Plutselig er det som om hun forstår at kjolen hennes er blitt skitten.

Som om hun ikke riktig kan nå munnen hans uten at hun gjør det fordi han er så høy.

Det er trolig vennene hans som sitter sammen med dem.

Spør henne hvor gammel gutten hennes er.

Ungene hennes holder på å sette fyr på leiligheten deres.

Men moren deres vil ikke komme.

Alle bokhaugene inne på rommet hennes.

Hendene hennes hviler på armlenene.

Det er mulig å se blomsterbedene til vaktmesteren fra kjøkkenvinduet hans.

Øynene hennes er røde.

Se trekkene i ansiktet hennes.

Det er ikke mulig å se endringene på kroppen hennes.

Han ser telefonen skli langsomt ut av hendene hennes.

Han går ut i lunsjpausen sin.

Flaskene er i ferd med å hope seg opp på kjøkkenbenken hennes slik de alltid gjør.

Kinnene hennes er røde.

Han kan ikke se ansiktet hennes.

Øynene hennes er tomme.

Hun har satt bagen sin innunder bordet.

Han lar øynene sine følge landskapet.

Det er som om alle drømmene hans blir til den samme.

Slik som søsteren hans pleier å gjøre.

Han stirrer på det korte håret hennes på fotografiet.

Over håret hennes.

Litt senere går han ut i resepsjonen og tar på seg ytterklærne sine.

Hendene hennes glir over bordet.

Fingrer med sigarettene sine.

Plutselig husker han en av kjærestene hennes.

Det ser ut som om hendene hennes holder på å kjærtegne sanden.

Bena hans er stive.

Det virker bare som om hun vil at sanden skal være inntil huden hennes.

Hendene hennes graver seg bare ned i sanden.

Håret hennes er vått av regnet.

Øynene hennes er livløse.

Kysser halsen hennes.
Fingrene hennes er stive, nesten røde rundt flasken.
Han har ikke vært innom rommet sitt og skiftet ennå.
Klærne hans er fremdeles våte etter badingen.
Utenfor pensjonatet hennes.
Hun går fort vekk fra bordet hans.
Kommer tilbake og setter den fra seg uten å møte blikket hans.
Han oppdager at han har drukket opp ølen sin også.
Søsteren hans setter seg ved bordet hans.
Han tar hånden hennes og fingrer med ringene på den.
Ved kassa står han og ser på søsteren sin som venter utenfor.
Han må åpne en flaske til henne med lighteren sin.
Han vet at vertinnen hans ser dem når de går opp mot huset.
Så sitter hun i sofaen hans.
Kåpen hennes ligger slengt utover bordet.
Han har ennå klærne sine på seg.
Han får øye på skjerfet hennes som ligger gjenglempt i et hjørne av sofaen.
Øynene hennes er uvanlig store.
Ser at fargen langsomt forsvinner jo lengre de ligger i hånden hans.
Øynene hans beveger seg rundt i det.
Den våte huden hennes.
Han har endelig kommet seg inn på rommet sitt.
Med ett husker han ungene hennes.
Skjeggstubbene hans flyter i vasken.
Han kjenner henne igjen lenge før han ser ansiktet hennes.
Hun er ikke klar over alle tomrommene som finnes i hukommelsen hennes, hvisker han.
At den skal blende henne slik at øynene hennes blir altfor fort slitne.
Øynene hennes er bleke.
Hodet hennes ligger i sanden.
Han stirrer på de blålige leppene hennes.
Øynene hans treffer flaskene som ligger i en haug ved siden av henne.
Avisa blir liggende uåpnet i fanget hans, den også.
Sjefen hans stirrer på ham.
Sier at han måtte finne søsteren sin.
På hva hun har oppi bollen sin.
De spiser desserten hennes lenge før den middagen som han skulle lage.
Hun virker på en måte fornøyd når hun våkner i sengen hans morgenen etter.
De har vært inne i leiligheten hennes hele helgen.
De henger klærne sine i garderoben.
Hun sitter på fanget hans.
Plutselig vet han at søsteren hans må ha kommet tilbake.
Annet enn vannet som la seg til ro på kroppen hennes.
Trolig venter de på foreldrene sine.
Strekker seg på tå for å nå munnen hans.
Hun har satt bagen sin fra seg på gulvet.
De stopper hos foreldrene hennes på vei inn fra flyplassen.
Faren hennes skjelver på hendene.
Kommer og setter seg på fanget hans.
Han stirrer ned på ansiktet hennes.
Det er trøtt, nesten grålig, slik ansiktet til søsteren hans pleier å være.
Han går inn på soverommet og legger seg i sengen deres.
Han pakker dynen hennes sammen til en haug som han kan bruke til pute.
Vil ikke møte blikket hans.
Han ser bare det lange håret som faller nedover ryggen hennes.
Står der og ser på at hun tar av seg ytterklærne sine.
Han merker at han tenker mer på søsteren sin.
Kroppen hennes er helt stiv.
Forsøker å ramme ham i ansiktet med hendene sine.
Øynene hennes er blå akkurat som søsteren hans sine.
Det kan ikke være andre enn søsteren hans som ligger sammen med dem.

Fletter fingrene sine inn i håret hennes.
Han legger seg inn på sofaen med maten sin.
Hvisker at det er søsteren hans.
Dagen etter drar han og besøker søsteren sin.
Han ser tegningen til jenta hennes på veggen.
Ser på magen hennes.
Han har nøkler til leiligheten hennes.
Han heller kaffe i koppen hennes.
Fremdeles sitter de i stua hennes.
Han holder fremdeles hånden hennes.
Sover hos søsteren sin.
En kveld ser han faren til barnet hennes på den kafeen han er på.
Men søsteren din har ennå ikke kommet ut fra fødestua, derfor er det litt vanskelig med telefon og sånn ennå.
Han ser at babyene har sine egne senger med hjul på som står ved siden av mødrene sine.
Øynene hennes glir igjen mens hun sitter med den.
Han rører ikke gutten hennes mens hun sover.
Håret hennes er ikke kort lenger.
Det rekker helt ned på skuldrene hennes.
Han hører at det er stille inne på rommet hennes.
Fingrene hans leker rastløst med en kloss.
Den røde leppestiften skinner i det bleke ansiktet hennes.
Han vet at gardinene nesten bestandig er trukket for på rommet hennes.
Ansiktet hennes er blekt.
Han tar etter hånden hennes.
Han setter fatet fra seg på skrivebordet hennes.
De utenlandske dukkene hennes står fremdeles på hyllene over vinduene.
Han ser at det er kommet noen flere glassfigurer <VPATT> til de som allerede stod <VPATT> på kommoden hennes.
Forsiktig kjærtegner han en av jakkene hennes.
Øynene hennes er blanke.
Blir sittende og holde i fingrene hans.
Håret hennes er bundet sammen i en hestehale.
Går og henter en av flaskene hennes.
Han kjenner at humøret hans stiger.
Han vet at han står urørlig inntil veggen utenfor badet etter at han har tatt på seg ytterklærne sine.
Leppestiften hennes er nesten påfallende.
Hendene hennes skjelver nesten bestandig.
Klemmer hånden hans mot seg.
Han begynner å glemme ansiktet hennes når hun ikke er der.
De nakne armene hennes er det eneste han kan se av kroppen hennes.
Han står ved siden av henne og ser på at hun trekker opp ølen sin.
Men øynene hennes flakker.
Hun griper fort etter flasken når han prøver å tvinge henne til å snu ansiktet sitt.
Han ser hvordan hendene hennes glir gjennom det halvlange håret når han slipper.
En morgenkåpe dekker kroppen hennes.
Strekker seg etter glasset sitt.
Se ansiktet mitt, sa hun.
Det begynte ikke med ansiktet hans.
Ansiktet hans kom senere.
Stemmen hennes var ung.
Hvem ga deg navnet mitt?
Helena Taft - skal jeg si - jeg liker navnet ditt.
Kan du gjenkjenne bevegelsene dine, når du ser ansiktet ditt i speilet?
Og da vil ansiktet være der - i stemmen hennes?
Han forsøker å unngå blikket hennes.
avstanden er for stor, eller kanskje er etiketten skjult inne i hånden hennes.
Jeg skulle ønske jeg visste navnet ditt.
Han spurte om navnet hennes.

Men det var navnet hennes, sa han.
Og hun smiler da han like etter tømmer glasset sitt.
Da hun så dette smilet hans, visste hun godt at ingen noensinne hadde smilt til henne.
En skygge beveger seg sakte over den ene halvdel av ansiktet hennes.
Straks hun kan se ham, roper han navnet hennes.
Hudens gjennomskinnelige bleknet og lyset som drysser dempet, skaper ansiktet hennes slik;
I øynene hennes.
Han ser hun stanser, så nær, i øynene hennes, ser han?
Skrittene deres blir formålsløse.
Leppene hans skjelver svakt.
Nå et glimt av frykt - i øynene hans?
Han hadde tatt hendene hennes i sine - de så på hverandre - og hun kjente varmen fra hendene hans.
Hun ville ikke slippe hendene hans.
Christina slipper den ene hånden hans, men griper samtidig fastere om den andre.
Og i det minste tok han hånden hennes og de krysset plassen og ingenting skjedde.
Helena Taft snakket om bildene hans.
Han så munnen hennes - den var halvåpen - og leppene var blodfylte.
Det var hjertet hennes, som pustet gjennom leppene.
Han kunne ikke ta øynene fra leppene hennes.
Hun vil høre stemmen hennes;
Hun stanser brått mens han fortsetter sin bevegelse forover en stund, inntil hun kjenner hun blir tung i hånden hans;
Christina kunne kjenne på blikket hans da.
Jeg forsøkte å møte blikket hennes.
Var ikke håret hennes nettopp kastanjebrunt...?
Det er farger i stemmen din - visste du det?
Han stod der, like ved siden av dem, ved bordet deres, i kafeen.
Og dermed fortsatte hun å snakke på den måten om alle de forskjellige måtene man kan drikke kaffen sin på, det skulle ikke mer til;
Det gjør henne urolig, alt dette hun brått forstod, og blikket hennes flakker, i kafeen, fester seg ikke ved noe, hun pensler tårer langs veggene.
Han smilte da han sa navnet hennes.
Han liker å si navnet hennes.
Kellneren er borte ved bordet deres igjen, forlegen men ikke så oppspilt lenger;
Øynene hennes søkte videre.
Hun ser at håret hennes skinner, blankt, sort, i lyset fra en gatelykt, i lyset fra en by, menneskene.
Og det første man ser hos denne kvinnen er ansiktet, først ved å se ansiktet får man øye på kroppen hennes;
hun er der nå, påkaller et ansikt til denne ivrige kroppen sin.
Kvinnen tror lenge at de har noe sammen, at de har noe mer, at historien deres går videre?
Kvinnen hadde reist seg, hentet koffertene sine og straks gått ut.
De fant bildene i leiligheten hans.
Hun ser ryggen hans på vei ut, rak.
Hun tok hånden hans da de gikk;
noen andre var i tankene hennes.
hun skulle la ham bore et dypt kjøttsår i magen hennes - og Christina går videre enda, tar det lenger, bare fortsetter å gå.
På grunn av det svake lyset, er det som om hodet hans er plassert bortenfor kroppen.
Og ansiktet hans henger et sted helt for seg selv;
Jeg ser ordene hans bli synlige.
Det har ikke skjedd ennå og likevel har det allerede satt seg fast i ansiktet hennes.
Kristoff M. skulle kunne gjenkjenne det som dro over ansiktet hennes.
Han visste allerede navnet hennes.
Ta rommet hennes.
Så ta inn på værelset hennes og her er nøkkelen.
Håret hennes henger ukjemmet, men likevel blankt, ned over skuldrene.
hun skjuler fremdeles ansiktet sitt.
Kristoff M. skulle kunne gjenkjenne det som dro over ansiktet hennes.

- vent litt - det var i hodet hennes - noe hadde rammet henne i hodet - så du ikke det?
Det er ikke engang navnet hennes.
Hun liker det og nå kan han vel kjenne lukten hennes.
når huden hennes er varm og åpen lukter hun annerledes.
Aller helst ville han ha tatt på henne, og tatt henne i armene sine.
Kikker over skulderen hans.
Huden min er så glatt;
lukker jeg øynene kan jeg kjenne hånden hans i hennes som stryker og jeg er ikke redd
henne lenger.
Uten å møte blikket hennes - Christina så til siden.
Brystene mine strekker seg mot deg - ser du?
Skjørtet hennes er vidt.
Hun presser hendene sine mot det.
Si navnet mitt.
Navnet mitt er Christina.
Og jeg kunne hvisket henne navnet mitt.
Mens vi danset ville jeg ha kysset henne og hun kunne hvisket meg navnet mitt i øret og
slik kunne vi med en fristende latter gitt hverandre navn.
Om navnet hennes.
øynene hennes er mørke og klare.
Ansiktet mitt.
Helena strakte ut hendene og løftet brystene mine.
Hendene hennes berørte linjen fra armhulene og ned til hoftene.
Johnny rørte metodisk i kaffen sin.
Smilet forsvant fra fjeset hans.
- Skal jeg varme kaffen din litt?
Goldie hentet den røde kåpen sin i garderoben og strøk hånden smilende over stoffet.
Ansiktet hennes ble likblekt og hun stønnet:
Fotografen ankom i den grå bilen sin.
Legen må nok gjøre jobben hans en tid framover.
Akkurat nå er han midt i en operasjon, sa kona hans.
Politisjefen vinket på ambulansesjåføren som nærmet seg sammen med assistenten sin.
Dette var første mordsaken hans, og man kunne se det på ham.
Gamle Hardaway drakk seg full og fyrte løs på naboen sin, Hinkle.
Øynene hans var harde og bleke.
Da hun fikk se ansiktsuttrykkene deres, stanset hun og stivnet.
Med mindre det var mannen hennes da.
Øynene hans flakket over Emils ansikt.
- Ante ikke noe om foreldrene mine før jeg kom hit i går kveld.
Emil holdt temperamentet sitt i tømme.
Var vel for mye å vente seg at morderen nærmest skulle løpe inn i armene våre.
Hun passerte ham, men han rakk å se øynene hennes bli fylt med tårer.
Og så lød stemmen hans helt annerledes.
Jeg trenger å få vite noe om Goldie og vennene hennes.
Men jeg vet ikke stort om privatlivet hennes.
Men stemmen hans var alvorlig da han sa:
Det smale ansiktet hennes hadde et lidende uttrykk og øynene sto igjen fulle av tårer.
Øynene hennes videt seg ut.
Jeg tror aldri hun nevnte etternavnet hans.
Hun har jobbet kveldsskift denne måneden, så muligens har Charlie, kokken vår, sett ham.
Hva er etternavnet hans?
Blikket hans søkte klokken på nattbordet.
Vanligvis kunne man høre den rullende latteren hans over alle andre, men nå var han dempet
og forretningsmessig i svart dress, og hvisket:
Det røde håret hennes var arrangert i stive krøller rundt det rolige ansiktet.
Phil Whiting fra banken og venninnen hans, Peggy Reid, satte seg rett foran Emil.
Men vi vil gjerne snakke med alle vennene hennes, alle som kjente henne.
- Men jeg ønsker å vite hvorfor den var festet på bilen min!
- Jeg parkerte der det var plass til bilen min, Emil Martin.
- Larry gjorde bare jobben sin.

Hun lente seg over skrivebordet og banket med den svære neven sin for å understreke hvert ord.

Ingen vits i at kvinnfolkene hans skulle skaffe ham problemer hvis det var til å unngå. Mary Beth hørte navnet sitt bli nevnt og kom med flammende kinn fram bak bokreolen. Fru Dixon avbrøt straks seg selv og et smiskete smil viste seg på ansiktet hennes. Biblioteket hadde alle lys tent da Emil stanset bilen sin utenfor bakdøren. Et grønt skjerf, eller noe som hadde vært et grønt skjerf, var knyttet under haken hennes. Et par røde hårstrå lå klistret til kinnet hennes, stive av blod. Pikens veske lå uåpnet ved føttene hennes. Han tente lykten sin og sendte strålen inn i kroken av rommet. Ambulansekjørereren nærmet seg langsomt fra plassen sin ved døren hvor han hadde stått helt stille og ventet. Emil rørte ved armen hans. Sam fulgte blikket hans og begynte defensivt, nesten unnskyldende: Og hodet hans jobbet like hardt som øynene. Men Teschmeyer holdt fremdeles et godt tak i ermet hans. Emil møtte rolig blikket hans. Foreldrene dine? – Jeg trenger noe jeg kan bygge videre på i spalten min. Hun smilte blekt og leste tydeligvis tankene hans, for hun sa: Begynn med å låse døren din om natten. Pokker om hun skulle få stå i veien for etterforskningen hans! Han hørte den rasende stemmen hennes straks han var innenfor døren, hvert eneste ord lød klart og tydelig. Emil holdt pusten og ventet på den neste eksplosjonen, når hun rakk fram til bilen sin. Smilet hans bleknet, og ansiktet ble alvorlig. Si til onkelen din at jeg snakker med ham senere. Mens den unge politimannen lyttet, kunne Emil se hvordan rødmen bredte seg over ansiktet hans. Raseriet hans så merkelig nok ut til å forsvinne straks igjen, og Emil så med undring hvordan uttrykkene skiftet i Eds ansikt. Jeg setter pris på om du kan foreta deg noe med tyveriet av bilen min. Men ved middagsbordet møtte problemene og snakket bak ryggen hans, ham igjen. Av uttrykket i ansiktet hans kunne Emil tydelig se at han ikke hadde hellet med seg. Det var Phil Whiting, og stemmen hans var lav og fortrolig. Han kunne huske at håret hennes var musebrunt i begynnelsen. Alibiet hans for de to kveldene var temmelig tynt. – Bare fortsett med arbeidet ditt, du. Og ingen visste om hun faktisk befant seg på værelset sitt, tenkte Emil. Han har vært bortreist, på besøk hos familien sin i Østen, som du vet. Tror de ikke jeg gjør jobben min, kanskje? Stemmen hans lød opphisset. Øynene hans lyste. Var foreldrene dine oppe fremdeles? Men jeg ville gjerne sjekke uttalelsene dine selv, om du ikke har noe imot det. Irritasjonen gjorde stemmen hennes nasal. Like etter kom Peg Reid og søsteren hennes. To hvite flekker kom til syne på Elias kinnben og raseriet flammet i blikket hennes. Hun fortsatte med smørbrødene og vendte ryggen til ham, men han så rødmen som krøp oppover nakken hennes. Blikket hennes ble bekymret. Var årsaken at de mente han ikke gjorde jobben sin ordentlig, eller lå noe annet bak? Sekstenåringen svarte ikke, men blikket hans flakket nervøst mot skrivebordet hvor det sto en liten hvit boks. – Bob rygget bilen sin ut fra en parkeringsplass og smelte inn i lastebilen til en fyr. – Har du ringt faren hans ennå? Men Emil kunne se at haken hans skalv. Ansiktet hans glinset av svette. Blikket hans begynte å flakke igjen. Hemmeligheten din har nok alt lekket ut.

Ansiktet hans ble kritthvitt.
Hadde mistanken hennes kanskje falt på Goldie?
En rund grå filthatt pyntet med røde kirsebær satt midt på hodet hennes.
Han gikk bort til skrivebordet sitt og begynte å skrive noe.
Stemmen hennes skingret over dem.
La oss gjeninnføre lov og orden i byen vår.
Jeg er borgermesterens kone, men det betyr ikke at jeg lar være å si meningen min!
Emil møtte blikket hans uten å blunke.
Han så utover salen og ventet på reaksjon på talen sin.
Så begynte hun å snakke på den presise måten sin.
– Han har forspilt sjansen sin! skrek en stemme bak henne.
En mumling fulgte utbruddet hennes.
Raske blikk fløy over mot frøken Nevins som satt rak og upåvirket i stolen sin.
Det er ikke bare meg og jobben min lenger.
Jeg vil også det, og om jeg trodde det ville bety en løsning å få inn en ekspert, eller å la en annen gjøre jobben min, så ville jeg si:
Noen unngikk blikket hans, andre nikket.
Borgermesteren dundret med klubben sin, og stemmen hans hevet seg over mumlingen fra salen.
Stemmen hennes bar klart og tydelig ut i salen.
Emil, Phil og Tim hev seg inn i bilene sine og satte kursen mot Palmyra Street der Courtney bodde.
Han tok seg av rollen som autoritet, og Emil fikk fred til å gjøre jobben sin.
Han stirret på dem uten å se, for tankene hans var opptatt av den nye vendingen saken nå hadde tatt.
Blandede følelser gled over ansiktet hans da han oppfattet ordene.
– Jeg møtte Phil Whiting på full fart mot bilen sin da jeg kom, sa Sam.
Søsteren hennes.
Marys stemme lød usikker idet de samme tankene gikk gjennom hodet hennes, som hos ham selv noen timer tidligere.
Da han kom på kontoret neste morgen, fant han en haug med papirer på pulten sin.
I alle fall mangler den som Peg sier lå i bilen hennes.
Det er jobben min, og selv om jeg kan gjette meg til svarene selv, så holder ikke det.
Blikket hans vandret mot vinduet og nevene lå knyttet på bordet foran ham.
– Selvfølgelig ville jeg også at vi skulle gifte oss, men jeg fikk det liksom ikke til å passe inn i livet mitt nå.
– Skulle akkurat til å ringe deg, Emil, lød doktorens tørre stemme i øret hans.
Navnet hennes traff fremdeles et følsomt punkt hos ham.
For eksempel, traff søsteren din andre menn enn Rocky?
Han elsket søsteren min, det er jeg sikker på!
Hånden hennes rørte ved sofaen hun satt på, og øynene ble fylt av tårer.
Kranglene deres betydde egentlig ikke så mye.
Hun løftet ansiktet mot Emil, og munnen hennes skalv.
Vi snakker med alle vennene hennes, og med deg.
Men før han rakk å stille flere spørsmål, løftet hun ansiktet igjen og nå lyste angsten ut av øynene hennes.
Emil møtte Phils bekymrede blikk over hodet hennes.
Jeg ville helst at hun sov inne på værelset ditt.
Hun myste mot Emil og det kom et vaksomt uttrykk i ansiktet hennes.
Ansiktet hennes fikk et trist uttrykk.
Gnistene i blikket hennes forsikret ham om det.
Emil dumpet ned i stolen sin og rakte hånden ut etter telefonen.
Emil fortsatte å sende karene sine ut på byen, til postkontoret, apoteket, televerket.
Emil begynte å lure på hvor store sjansene hans egentlig var.
Det undersøkende blikket hans falt på lyskjeglen fra en liten lommelykt som ble slukket idet bilen hans nærmet seg.
Munnen hennes skalv, men stemmen lød fast.
Kanskje blir det ikke nødvendig, men det er mulig jeg vil be deg bekrefte noen detaljer angående søsteren din.
Ordene hans måtte lyde sterke og sikre.

Da et par snudde hodet og så på ham, møtte han blikkene deres med en blanding av sinne og bitterhet.

– I kveld, fortsatte Emil, – vil jeg holde løftet mitt.

Morderen hadde avsluttet drapsserien sin.

Bevisene våre ble mer fellende, vi nærmet oss.

Teschmeyer dumpet ned i stolen sin igjen og Emil sa:

Harley la en trøstende hånd på skulderen hans og nikket til Emil.

– Han vil bare redde den lusne jobben sin.

Jo, det kan jeg fortelle deg, for jeg fulgte etter i bilen min.

Og vi hadde vært på kirkegården og funnet gjemmestedet ditt.

Så svakt grunnlag har han for anklagen sin.

– Jeg lærte dette på et av kursene mine.

– Jeg fikk endel under sålene på skoene mine kvelden jeg var der.

– Du kan ikke lure meg med knepene dine!

Blikket hans sneiet Carwell Cobb.

Hun tok armen hans!

Christina gransket mannen sin med blikket.

Stemmen hans skalv nesten umerkelig.

Orket ikke det lidende blikket hans, der tårene lurte i øyekrokene.

Hele kroppen hans viste nederlaget.

Hun var ikke lenger den som fylte tankene hans, den han tenkte på først.

Smilet hennes var etterhvert blitt en skygge av et smil som fremdeles fylte drømmene hans.

Litt etter kom den kortvokste kammertjeneren hans til syne.

Gerda trakk på skuldrene, så seg om, og satte kursen for stolen som sto ved skrivebordet hans.

Han ble stående og se ned på hendene sine.

«Jeg vet ikke, han har ikke skrevet noe konkret,» sa han, «men det har likevel vært noe i de siste brevene hans...»

Så opp på vinduet der Gerda sto, møtte blikket hennes og smilte.

Gnog i sjelen hans.

Bøyde seg over den utstrakte hånden hennes.

Hun satt bøyd over sytøyet sitt.

Håret hennes var skjult av en liten blondelue.

Visste ikke hva han skulle si om han måtte møte blikket hennes.

Han studerte spennene på skoene sine, var på nippet til å fortelle alt sammen.

Han elsker meg ikke lenger, sang det i tankene hennes.

Han hadde sovnet nesten med en gang etterpå, med munnen tett inntil øret hennes.

Hun ville høre stemmen hans mumle ømt et eller annet sted i tankene hennes.

Skulle livet med Fritz bli slik det hadde vært med Elias, den første ektemannen hennes?

Det var som om hendene hennes handlet helt av seg selv.

Han hadde vært blakk, eide ikke annet enn klærne sine og sitt gode navn og rykte.

Det var som om hellet hans plutselig hadde bestemt seg for å snu.

Det tykke, svarte håret lå i bølger nedover skuldrene hennes.

Smilet hennes var nok.

Han stanset ved fotenden av sengen hennes.

Det var nesten som om hun smeltet inn i armene hans.

Hun strøk pekefingeren langsomt langs kjevebenet hans.

«Synes du jeg burde?» spurte han og snudde seg mot henne, la hånden på hoftekammen hennes.

Munnen hans lette etter hennes, de fant hverandre i et dypt og inderlig kyss.

«Jeg får aldri nok av deg, Jacob,» mumlet hun mot munnen hans.

Stemmen hans var som et varmt pust, kjærlighetserklæringen som et kyss.

Det var som om han hadde oppdaget datteren sin for første gang.

Å våkne i armene hans, våkne av et kyss eller en varsom og øm berøring.

Gerda var borte hos henne i neste øyeblikk, tok hendene hennes i sine.

Stemmen hennes var helt blottet for følelser, helt død.

Gerda la hånden på skulderen hennes.

Om hun levde, eller om skjebnen hadde gjort slutt på livet hennes.

Det var som om han fremdeles kjente varmen fra munnen hennes mot leppene sine.

Mannen hennes reiste mye, og han tok henne med...

Måtte holde henne i armene sine og kysse henne, måtte få greie på om magien fremdeles var

der.

Han stirret på Gerda, tillot seg å bruke hennes navn i tankene sine.

Bare han lyttet til bønnen hennes, og snudde om og kom hjem igjen til henne.

Da strålte det runde ansiktet hennes bestandig av et blendende muntert smil.

Marianne begynte å bli temmelig lei av klagingen hennes.

Hadde latt ham bli en del av dagdrømmene sine.

Det ble drevet av søsteren til Gerhard og mannen hennes, Alphonse Derue.

Leppene hennes skalv da de møtte hans, nesten som ora hun skulle briste i gråt.

Han grep hånden hennes.

Munnen hans fant hennes igjen, hendene hans presset henne inntil seg, holdt henne fast.

Men hun syntes hun fremdeles kunne kjenne munnen hans brenne mot sin, og armene hans omkring seg.

Hun skulle ha ligget i armene hans.

Hun lå i armene hans og var varm og deilig, ville ha ham.

Han kunne nesten kjenne kroppen hennes, kunne kjenne de myke brystene under håndflatene, kjenne hvordan knappene ble harde mot leppene hans.

Hvor mange ganger hadde han ikke drevet seg selv til orgasme mens hun fylte tankene hans fullstendig?

Hun savnet barna sine.

De altfor hyppige besøkene til Evald Møller og kameraten hans.

Orket hun å forlate Solmoe nå, når hjemmet hennes var på sitt vakreste?

«Jeg har ikke lyst til å være alene,» fortsatte Gerda, «ikke når Evald Møller og den ufordragelige vennen hans kommer innom til stadighet.»

Hva skulle de gjøre for å redde samlivet sitt?

Fritz stirret ned i vinglasset sitt.

Et skjær av fortvilelse trengte seg inn i stemmen hans.

Kroppen hans skalv.

«Middagen Deres står på bordet.

Hele familien hennes var med henne, alle fem ungene, barnepiken, kammertjenere og sekretær.

Noen som romsterte i bagasjen hans, mens de diskuterte ivrig.

Fingrene hans lukket seg langsomt om pistolskjeftet.

De ødela klærne hans!

Hendene hans grep etter strupen hans.

Hadde han bare husket hvor han hadde lagt sverdet sitt kvelden før!

Brant i huden og håret hans.

Familiene deres måtte få beskjed.

Halstørkleet hans lyste hvitt i det svake aftenlyset.

«Ser du?» sa han og strøk håndbaken sin varsomt over kinnet hennes.

Ordene hennes var sorg og sinne, alt det hun hadde følt da Fritz først hadde avslørt det.

Hun kunne høre ekkoet av stemmen hans et sted bortenfor hørevidde, klarte ikke riktig fange ordene hans.

Hun møtte blikket hans.

Stemmen hennes kom et eller annet sted fra, den kom i hvert fall ikke fra henne selv.

Hun elsket ikke mannen sin lenger.

Visste ikke at det var noen annen i rommet før hun sa navnet hans.

Han studerte ansiktet hennes.

Han rakte henne hånden, og hun la sin hånd i den, fingrene hennes klamret seg til hans fingre.

Stemmen hennes var knapt hørbar.

Han dro henne inntil seg, ville holde henne i armene sine, beskytte henne.

Han tok en lokk av håret hennes i hånden, <IBAR> løftet den mot sin munn, <IBAR> kysset den <IBAR> og trakk inn duften av parfymen hennes.

«En gang luktet håret ditt av saltvann og tang.»

Emmerville tilbrakte mye av sin tid i Versailles, og akkurat nå var hans hustru der, <IBAR> og gjorde dronningen sin oppvartning.

Hun brettet brevet pent sammen og stappet det i den lille pompaduren sin.

Et øyeblikk syntes hun at hun kunne kjenne munnen hans mot huden sin, og armene hans omkring seg.

Hun skulle aldri få ligge inntil ham igjen og lytte til pusten hans i grålysningen.

Hun skulle aldri få høre stemmen hans kjærtegne ørene sine.
Leppene hans møtte hennes i et langt og inderlig kyss, men det forandret ingenting.
Det ville aldri være nok nå når han visste at hun gjengjeldte følelsene hans fullt og helt.
Stemmen hans var blitt like tørr som papiret han skrev på.
Han så de vakre øynene hennes for seg.
Syntes han kunne kjenne leppene hennes presse seg mykt mot hans.
Duften av parfymen hennes fulgte ham overalt.
La seg over ansiktet hans, og vekket Jack Bannion.
Alle de vonde tankene våknet med ham, langsomt kom de tilbake, og festet grepet i sinnet hans.
Blikket hans hadde låst seg til det ene trekorset, det som bar navnet Niedegger.
Hadde hørt spørsmålet hans.
De var slavene hans.
Automatisk strøk hånden hans over vestelommen der signetringen til Jacob Eiche lå.
Hun så nedover kroppen sin.
Hørte lave stemmer som sa navnet hennes.
«Gir du opp så lett?» hvisket en stemme plutselig inn i øret hennes.
Smøg seg inn til henne og jaget redselen hennes vekk.
Skuffelsen var tydelig i ansiktene deres.
Stemmen hennes ville ikke bære skikkelig.
Et kort øyeblikk møttes blikkene deres.
Han strøk hånden over håret hennes.
«Ja,» sa han lavt, «jeg fant graven hans.»
Hun strakte seg mot ham, strøk fingertuppene på den høyre hånden over kinnet hans.
Hun kunne høre de utålmodige føttene hans dundre nedover trappen.
Han lirket ringen opp av vestelommen, la den i hånden hennes.
La en egen betydning i alt, klarte ikke la være å høre skritt, nakne føtter som listet seg mot døren hennes.
Understreket det svarte i øynene hans også.
Han tok dem varsomt i sine og førte dem opp mot munnen sin, mens han langsomt satte seg på sengen.
Han kysset fingrene hennes, håndbakene, håndflatene.
Han kunne kjenne den varme pusten hennes mot leppene.
Hun la armene om halsen hans og holdt ham fast.
Ville kjenne huden hennes mot sin hud, bar og varm, ville dele nakenheten med henne.
Hånden hans strøk over myke blonder, dro nattserken hennes varsomt av henne.
Fingrene hans fulgte etter blikket, vandret over henne, utforsket henne.
Lukket ham inne i kroppen sin og holdt ham der, lot hans rytme bli sin egen.
Ord om kjærlighet som han hadde hørt henne si tusenvis av ganger i drømmene sine.
Han snudde seg og gransket profilen hennes med blikket.
Visste det ikke var lenge før han måtte stå opp og snike seg ut igjen av værelset hennes.
Munnen hennes var så nær, så fristende.
Christina la hånden sin over hennes hånd.
Øynene hennes glitret, og smilet hadde hun store problemer med å dempe til det akseptable for en enke.
Stemmen hans ville hun aldri glemme.
Hun bar signetringen hans på langfingeren.
Hun gjentok spørsmålet sitt.
Bankkontoen min var behagelig velfylt takket være en svært vennligsinnet onkel uten livsarvinger.
Han registrerte blikket mitt, så i samme retning, og sannelig lettet han en anelse på venstre øyenbryn!
Fiskeren Artur gjorde tre turer ut til øya med sakene mine.
Det var vel på den tiden at foreldrene hans døde, tror jeg.
Jeg skyndte meg å fylle glasset hans igjen.
Praksisen min ville ikke vart lenge i så fall.
Hvor skulle ungdommene Deres få den typen patroner fra?
Den kom i skyggen av lyset mitt da jeg kom inn i rommet, så jeg fikk ikke øye på den da.
Hjertet mitt begynte å hamre ivrig.

Jeg har aldri stolt på det milde smilet hans.
Hvis Hassan skal få igjen pengene sine, må Morrison være med på det!
Løytnanten hadde litt styring på folkene sine.
Så Hassan sendte folkene sine mot oss i et vilt selvmordsangrep.
– Faen, jeg la igjen vesken min i bilen.
Pedersen møtte blikket mitt og ristet på hodet.
Blikket mitt feide stadig over fjellssidene på begge sider.
Stemningen var adskillig lystigere da vi krøp inn i hullet vårt igjen.
Jeg dro fortsatt på en håndgranat og revolveren min.
Et kraftig vindkast feide sand og støv i ansiktet mitt.
Vannflasken i helikopteret og opphisselsen som hadde vekket kroppen min igjen.
Det veldige hvite som hadde skremt øynene mine igjen, så jeg ikke mer til.
Der lå klærne mine, og under dem skimtet jeg revolverhylsteret.
Det var vel noe i stemmen min, han stusset litt og sa:
Jeg pekte på slangen og nålen som var festet til underarmen min.
Jeg må innrømme at denne mannen fikk samvittigheten min til å føle seg uvel.
Det biske oppsynet hennes lurte meg først, men hun hadde et hjerte av gull.
Jeg fikk egentlig aldri vite alderen hennes.
Men jeg snudde lynsnart revolveren i hånden, grep om løpet og kastet den mot hodet hans.
Hjernen min rakk å registrere et voldsomt slag i hodet og en lynende skarp smerte.
Jeg fikk omsider festet blikket på noe like over ansiktet mitt.
Jeg så rett inn i øynene hennes.
Jeg lå i fanget hennes.
I går viste hun med all tydelighet at hun hatet og foraktet meg, og her lå jeg i fanget hennes.
Stille og uten et ord vasket hun av meg blodet og la på forbindelse rundt hodet mitt.
Hun la hånden på armen min.
Øynene hans ble langsomt fylt med tårer.
Jeg måtte bare smile og gikk hoderistende inn for å hente sakene mine.
Den står på mitt eget navn, som bankboksen min også gjør.
Sjansen min kom i et lyskryss.
Jeg grep kofferten min og kom meg ut av bilen i en fart.
Så jeg hyret en taxi og kjørte direkte til kontoret hans.
Sekretæren hans, Janet Helms, så opp og ga meg det strålende smilet hun alltid møtte folk med.
Stemmen min skar som en pisk gjennom rommet.
– Gå og sett deg, jeg kan hente drinken min selv.
Jeg lot som jeg ikke merket nervøsiteten hans.
Svetten perlet på pannen hans.
– Stakkars deg, George, så vennene dine lurte deg.
Den dyre dressen hans kunne ikke hjelpe stort på det inntrykket man fikk:
Svetten perlet på pannen hans.
Han reiste seg fra plassen sin.
Kontoen min inneholdt bare rundt 3.000 dollar.
Familien min...
– Jeg gir da vel faen i familien din.
Jeg fikk tak i blikket hans.
Blikket hans!
Jeg ordnet det formelle med advokaten vår i Mandal neste dag.
Patronene mine virket.
Sengen min var ikke redd opp, men det behøvde ikke å bety noe.
Hjertet mitt sank i brystet.
Jeg fulgte dem der de la til bryggen min.
Jeg tok forsiktig i skulderen hans, ristet lett.
– De er ikke vennene mine, knurret han.
Da er det du som har holdt til i hytta mi?
Det var for mørkt til at jeg kunne se ansiktsuttrykket hans, men det behøvde jeg ikke.
Jeg kunne ikke se ansiktet hans i mørket.
Jeg flyttet lyset opp til ansiktet hans.
Uten å kunne se øynene hans følte jeg intenst at han så på meg.

- Bensin, sa jeg, - det er en kanne i båthuset mitt.
Den lå i ørene mine hele tiden og slapp aldri.
Og planen min kunne få en sjanse til natten.
- Men du tror vel ikke du får noe som helst før de har varene sine?
Igjen så jeg ilden slukne i øynene hans.
Kjevene hans hvitnet i raseri, blikket ble kaldt og hatefullt igjen.
Ingen ville nøle et sekund med å kutte strupen din.
Kanskje i et lønning håp om at Robertson skulle ta børen av ryggen min.
Det så ut som om håret hans sto i brann.
Klærne hans var våte etter svømmeturen over bukten, jakken han hadde over hodet likeså.
Nå mister de stoffet sitt.
Det var den eneste gangen han brukte fornavnet mitt.
Venstrehånden min var klissen.
Det kunne være nok til å få dem unna ryggen min.
Når det nå viser seg at historien din ikke lenger holder vann, er vel den biten heller ikke riktig?
Jakken hans og luen var alt som var å se.
Jeg hadde fortsatt noe å spille med, og livet mitt å spille om.
Men de passet nøye på meg der vi tok oss tilbake til huset mitt.
Øynene hans var underlig døde, som fiskeøyne, kalde og stirrende.
Han studerte meg inngående hele tiden, og det stive, kalde blikket hans gjorde meg uvel.
De to gjenværende kompanjongene hans satt disiplinert på hver sin stol og sa ingenting.
Jeg skulle gjerne hatt noen ord med ham om brannen om bord i båten min.
Hvis folkene Deres fulgte med, måtte de se det, de også.
Ansiktet hans var like uttrykksløst som før.
Martin trakk munnvikene nedover, men øynene hans stirret fortsatt kaldt på meg.
Folkene hans satt som lys, og det samme gjorde jeg.
Da dirret en muskel svakt i kinnet hans.
Øynene hans skjulte bare såvidt en ulmende ild.
Jeg skulle gitt mye for å kunne lese tankene hans.
Båten hans og han selv var da borte.
- Gummibåten deres er altfor liten.
Riktignok var han en erfaren sjømann, og båten hans var stødig og solid.
Artur hadde kjørt den kjære båten sin på et skjær.
Han nærmest jaget karene sine ut av båten og ned på stranden, beordret meg ut og kom etter selv med store vanskeligheter.
Han grep et godt tak i jakkekraven min og presset revolveren inn i korsryggen min.
Blikket mitt søkte mot det østre hjørnet.
Han løftet den svære revolveren og pekte med den midt mellom øynene mine.
Han løftet armen, han hadde fortsatt revolveren sin!
Vi får se på ørene Deres etter hvert.
Den sviende ironien i stemmen min gikk ikke hus forbi.
Og så passer de kanskje bedre på båten sin for ettertiden, knurret jeg.
- Og narkotikapartiet ble blåst i luften i kjelleren hans.
- Manuskriptet hans var løgn fra ende til annen.
Øynene hans ble vaktsomme.
- Mel, ganske vanlig mel som kona di baker brød av.
Artur hadde sørget for å få båten min reparert.
Et stykke inne på øya fanget noe rødt blikket mitt.
Jeg tenkte først at måkemor vel ikke kunne ha funnet seg en bedre plass til eggene sine.
Buksene mine er vide, jeg liker dem sånn, så det syntes ikke at jeg gikk med våpen.
- Når kom du tilbake? spurte jeg uten å svare på påstandene hans.
- Passet ikke inn i opplegget mitt, dessverre.
Geværet mitt pekte like på brystet hans.
Livet hans var i mine hender, og han visste det ikke.
Klærne mine var søkkvåte, og brannen var ikke nådd ned i det indre av båten ennå.
Jeg lånte kniven din.
Jeg har det i hulen min.
Hånden hans kom frem igjen med et sigarettui.
Nå var geværet mitt høyere.

Hånden hans var på vei innenfor jakken igjen, han rakk å få revolveren ut, men blyhaglne tok ham i strupen.

Og langsomt rant blodet ut av ham og ødela det nye teppet mitt.

Låret mitt sto i brann, buksebenet var en svartsvidd fille.

Jeg søkte etter pulsen hans, men det var ingen.

Det flammende, røde håret hennes var et blikkfang i den skarpe vårsolen.

Nå ville det bli enda lettere å holde øye med dem - samtidig sendte synet et stikk av avindsyke gjennom brystet hans.

Hjertet hans dunket heftigere.

Den rødhårede var ikke kona hans.

Øynene hennes hadde sett gale ut, hadde de ikke?

Da var det som om en kald hånd klemte til om hjertet hans.

Hun leste tankene hans.

- Hva i all verden har du her på skjæret å gjøre nå midt på natten? spurte Birger og prøvde å skimte ansiktet hennes i mørket.

Er det dere som har kjøpt huset hans?

- Det er en ung dame som har skadet foten sin, Aslaug.

- Og du bor sammen med foreldrene dine?

Han møtte blikket hennes, og et øyeblikk ble de sittende og se hverandre inn i øynene.

Smilet hennes forsvant og hun ville ta blikket til seg, men klarte det ikke.

Båten min har drevet til havs, og jeg bor ute i skipper Jenssens hus.

Ansiktet hennes lukket seg igjen, og hun slo blikket ned.

Og hva sier familien din til det?

Hjertet hans hamret, og han var tørr i munnen.

Han dvelte ved navnet hennes.

Hun så uttrykket hans og angret med det samme.

En angst sterkere enn noen frykt hun noensinne hadde opplevd klemte til som en jernklo i brystet hennes.

Gyda bråsnudd, all farge hadde forlatt ansiktet hennes.

Hun hinket et par skritt foran ham bortover brygga, men plutselig kjente hun armene hans rundt seg idet han løftet henne opp som om det ikke kostet ham noen anstrengelse i det hele tatt.

Med ett ble brystet hans fylt av noe stort og lett og lyst, det svulmet liksom.

Hun gjentok ordene hans uten hån.

Birger la armen om skuldrene hennes.

Med ett sto øynene hennes fulle av tårer.

Hva skal han gjøre med det lille huset sitt på øya?

Hjemme på Bureid fulgte Sigrud etter sin mor opp i annen etasje og banket på døren hennes.

Gyda reiste seg opp i sittende stilling, grep hånden hennes og klemte den.

- Nettopp, hvisket Gyda, og på ny skaket kroppen hennes av angst.

- Hun er ute etter livet hans, fikk Gyda endelig frem.

Kathrine stirret først uforstående på henne, så forlot all farge ansiktet hennes og et sinne fylte henne.

- jeg har fått lov av Brynjulf Jenssen å låne huset hans.

Hele kvelden kjempet Kathrine med de urolige tankene sine.

Sigrud fulgte blikket til Birger og leste tankene hans.

- Det finnes ikke ulv på øya! kom det sint fra Birger, men Sigrud så at blikket hans flakket og forsto at utbruddet hans skyldtes frykt.

Har noen lånt båten min?

Gyda bråsnudd og stirret lamslått på sin datter mens Birger tok to skritt inn og stirret på søsteren sin.

- Det er deg, kom det lavt, stemmen hans dirret av oppdemmet sinne.

Et tiendedels sekund for den tanken gjennom hodet hennes at mor ikke hadde vært så langt fra sannheten likevel.

Kathrine enset det ikke, det eneste som sto i hodet hennes var å komme frem til folk.

Tett bregneskog dekket skogbunnen, og over hodet hennes flettet kronene på løvtrærne seg sammen og laget et tak som stengte regnet, men også dagslyset, ute.

Sanseløs av engstelse styrtet Birger ut og bortover mot skogholtet mens ordet «ugjerning» dunket som et vondt ekko i hodet hans.

Men myntene klirret i lommen hans og tankene gikk til Marie og ungene.

Tankene raste gjennom hodet hans.
Et kort øyeblikk ble han stående og suge synet til seg, så møttes blikkene deres og holdt hverandre fast.
Hånden hans beveget seg langsomt og forsiktig over halsen hennes, gled over kravebenet, rundt til nakken og sakte videre nedover ryggen.
Han smilte og lot hånden gli ømt over ansiktet hennes igjen.
Ordene hans fulgte Kathrine på vei opp den steile, smale trappen.
Hjertet hennes dunket.
Da han fikk se henne, stanset han midt på gulvet og stirret på henne mens et varmt smil lyste opp ansiktet hans.
Men isteden dro han hårnålene ut av håret hennes og lot en kaskade av kobberødt hår falle mykt ned om skuldrene hennes.
Igjen tumlet alle de uhyggelige tankene gjennom hodet hans.
Birger tok hånden hennes og klemte den.
Birger grep hånden hennes igjen og ble sittende og holde den mens han så på henne.
Akkurat da kjolelivet var åpent og hånden hans gled innenfor, lød et gjennomtrengende skrik utenfor huset.
Øyeblikket etter lot han hånden gli uendelig sakte over det ene brystet hennes.
Hun skimtet konturene av ansiktet hans i måneskinnet og grålysningen.
Så gikk tankene til Syver og Torkild, og blikket hans ble mørkt.
Forstå at hun hadde gjort det for å redde livet hans.
Båten hans kommer drivende mot land uten ham!
Syver nikket mens han så ned på støvlene sine.
– Og Birger har vært hos henne i hele natt? spurte Sigrid mens hjertet hennes begynte å hamre vilt av sinne.
Din sønn ligger i sengen sin og sover med klærne på.
I lommen hans ligger nøkkelen til skipperhuset.
Det lå en fillerye bortover den lange gangen i annen etasje, den dempet skrittene hennes.
En eneste tanke sto i hodet hennes;
Peder fulgte blikket hans og fikk se en pram ikke langt unna.
Så gled blikkene deres mot punktet på sjøen der de voldsomme plaskene hadde vært synlige.
Blikket hans fanget det samme som Peder hadde sett.
Det var Sigrid, og stemmen hennes var skingrende og opphisset.
En undring, et matt smil gled over leppene hennes, så lukket hun øynene igjen.
Så gled blikket hans langsomt fra den ene til den andre i rommet.
Da hun var ferdig, sto øynene hennes fulle av tårer, og hun grep hånden til Birger.
Blikket hans gled nedover steinblokkene i elvefaret.
Birger ofret livet sitt for henne.
Men hvis du vil vente litt, skal jeg snakke med sekretæren hans.
Kilden til problemene hennes lå i den.
Men da hadde hun ennå ikke sett dagboken hennes.
Hvis dette mot all formodning skulle være sant, da ville den snille, strevsomme moren hennes ha vært en kidnapper.
Dessverre liker jeg ikke metodene dine.
Rødmen spredte seg i ansiktet hennes.
Hun visste at hun kastet bort tiden hans.
– Mener du at hun ikke er en av de forbaskede flørtene dine?
Det røde håret hennes hadde ingenting med det å gjøre.
Manerene hans var tydeligvis ikke like pene som utseendet.
– Jeg forstår ikke hva håret mitt har med dette å gjøre, protesterte hun.
– Navnet mitt er Kay Napier.
– Min mor døde for ikke lenge siden, og blant mange andre ting fant jeg dagboken hennes.
Hun snudde seg mot skrivebordet, i et fortvilet forsøk på å få øynene vekk fra det hypnotiske blikket hans.
Jeg aner ikke om barnebarnet mitt er i live.
Det kom et glimt av medfølelse i øynene hans, og han reiste seg fra stolen.
– Jeg forstår problemet ditt.
Smerten i stemmen hans rørte Kay dypt.
Sir Charles kom bort og la en stor, trøstende hånd på skulderen hennes.
– Du lar et pent fjes påvirke dømmekraften din, Charles.

- Han tar bare vare på interessene mine.
Spørsmålet hans fikk henne tilbake til virkeligheten, og hun klarte å se hånlige på ham.

- Hvorfor gjør du det? spurte han og sperret effektivt kontrollpanelet i heisen med ryggen sin.
Det var andre gangen han hadde nevnt håret hennes.
Hvorfor er håret mitt så viktig?
Men da heisdøren åpnet seg, holdt han henne igjen med en hånd på armen hennes.
Hun gispet av sjokket, og ordene hans kom langt borte fra.
Hun så forferdet på ham og oppdaget at øynene hans ikke var kalde.
Begge stivnet, og sakte løftet han en hånd og strøk en finger over kinnet hennes.
Så plutselig trakk han henne hardt til seg og la munnen sin over hennes.
Den harde kroppen hans sendte signaler som hun ikke kunne ha drømt om.
Hun åpnet leppene for ham, og med en triumferende lyd gled tungen hans inn.
Han løftet hodet og så ned i det røde ansiktet hennes.
To dager senere ble kontordøren hennes åpnet.
- Har du et minutt, Kay? spurte sjefen hennes, John Kovacs, og stakk hodet inn.
Hun tok vesken sin og reiste seg.
Kay nikket til sekretæren til Matthew på vei til kontoret hans.
Smilet hans stivnet.
- God morgen, hilste Kay høflig, selv om hjertet hennes løp løpsk, og hun merket at han mønstret henne fra topp til tå.
- Du dukker sannelig opp på de mest uventede steder, sa han muntert og trakk på smilebåndet da han så reaksjonen hennes.
Kay var ergerlig over det nedlatende blikket hans og strevde for å være høflig.
Det svake smilet hennes antydte at det var hans egen feil at han måtte vente.
Duften av ham var så pirrende at det gikk ilinger nedover ryggen hennes.
Øynene hennes gnistret.
- Jeg håper at du har tatt rådet mitt alvorlig, miss Napier.
De blå øynene hans ble iskalde.
Besøket ditt var litt av et sjokk for meg, men det gjorde meg også nysgjerrig.
Besøket mitt var et feiltrinn.
- Jeg ville ikke ha kommet dit jeg er nå uten å stole på instinktene mine.
Barnebarna mine kaller meg en smart, gammel uthaler.
Derfor gjorde historien din meg nysgjerrig.
Smilet hans var så ekte at Kay måtte smile tilbake.
Men de forvirrende tankene hennes ødela hele kvelden.
Som du sikkert hørte, har jeg hodepine, sa hun mot ryggen hans.
- Jeg er ikke tjeneren din!
Så lett han hadde oppdaget grunnen til de motstridende følelsene hennes!
Du kan ikke ødelegge livet mitt på grunn av din egen misoppfatning.
Hele fremtiden hennes var avhengig av dette øyeblikket.
Hjernen hennes jobbet på høygir.
Øynene hans boret seg i henne, som om han kunne se alt hun tenkte.
Og jeg kommer til å følge røttene dine.
Men da kommer jeg i det minste til å se fjeset ditt, når jeg undertegner det fordømte papiret.
Du har vel ikke vært inne på tanken å mistenke motivene hennes?
Smilet hans ble bredere.
- Jeg kjenner motivene hennes.
Da kom han helt bort til henne og strøk en finger fort over kinnet hennes.
- Fordi følelsene hennes er ærlige.
Hun grøsset av den kalde stemmen og ville ha trukket seg vekk, men et uttrykk i øynene hans naglet henne fast.
Han søkte blikket hennes.
Hun gjorde ikke motstand, da han bøyde hodet og la munnen sin over hennes.
- Det kan man ikke si at du er, trass i den skinnhellige holdningen din.
- Hvorfor praktiserer du ikke den tvilsomme sjarmen din på Nita?
Hvordan skal du ordne opp med samvittigheten din?
- Ben, gjentok hun og hørte selv hvor rusten stemmen hennes var.
Hun så opp og oppdaget et smil på leppene hans og en liten varm gnist i øynene.

- Mmm, jeg liker måten du sier navnet mitt på.
Hvorfor kan du ikke stikke de lange, sexy bena dine inn i et par jeans?
Hvordan hadde han klart å bryte gjennom forsvaret hennes på et øyeblikk?
Før hun rakk å stoppe ham, trakk han ut nålene i håret hennes og lot fingrene gli gjennom det.
Så seilte hun forbi ham ut døren, med blikket hans på seg.
Stemmen hans dirret av latter.
Hun stivnet, ikke så mye på grunn av det han sa, som den bedragerske måten kroppen hennes reagerte på.
Hvorfor hadde Ben Radford kommet og rotet til livet hennes?
Så tok han kofferten hennes.
Sett de søte små bena dine i gir, foreslo han og snudde ryggen til henne.
Han så at hun studerte den, mens han la kofferten hennes i bagasjerommet.
- Det ville forklare den merkelige oppførselen din.
Du må ikke overbelaste hjernen din med en så filosofisk samtale.
Han tok fløte i koppen sin.
En kvinne som av en eller annen grunn har bestemt seg for å fornekte følelsene sine.
Smilet hans røpet at hun hadde sagt noe dumt.
Hun så et glimt av sinne i øynene hans.
Da lo han og strøk en finger over den bankende pulsen på halsen hennes.
- Du bruker navnet hennes for å få de stygge tankene mine bort fra deg.
Da han slapp munnen hennes og spredte kyss nedover halsen hennes, gispet hun.
Øynene hennes låste seg i hans.
Det kom en gnist i øynene hans.
Det er i armene mine du blir levende.
Jeg hadde rett, da jeg tenkte at responsen din bare var for meg.
Det kom et glimt i øynene hans, men det ble borte igjen nesten med det samme.
En muskel strammet seg i kjeven hans.
- Hun er ikke tanten min, men alle kaller henne tante her.
Han vocket på reaksjonen hennes, og ventet ikke forgjeves.
Da hun skulle til å gi ham et skarpt svar, la han en finger over munnen hennes.
Det var et fremmed uttrykk i ansiktet hans, da han så ned i hennes.
Var det ikke derfor ordene hans traff henne så hardt?
- Er det mannen din?
- Kjente du foreldrene mine godt?
- Det er ikke hukommelsen hennes det er noe galt med, men din.
Kay klarte å komme seg løs fra grepet hans.
Han ble så overrumplet at han rygget bakover men fikk fatt i armene hennes og tvang dem bak ryggen hennes.
Han holdt dem fast med en hånd, mens den andre tok tak i håret hennes.
Så la han munnen sin over hennes.
Kay fortsatte å slå fra seg, men gradvis sank presset av leppene ned i bevissthets-
hennes, til hun klynket og oppga motstanden.
Så la hun hodet inn mot halsen hans.
Med en ed svøpte han henne opp i armene sine.
Husholdersken min, Bridie Adams lager middag til oss.
Da løsnet han beltet hennes, tok henne i skuldrene og ristet henne kraftig.
Ved den første berøringen av leppene hans, flakket øynene hennes og hun tok hånden opp til skulderen hans for å skyve ham vekk.
Men den varme hånden på ryggen hennes sendte ilinger gjennom hele henne.
Brystene hennes svulmet opp da hun merket at han kneppet opp blusen.
Så løsnet han behåen, og hun gispet da han la munnen sin over den ene vorten.
Ben kastet et blick på de røde kinnene hennes.
Tilståelsen din var ekstra.
Metoden hans hadde nok vært effektiv, men hun hatet ham fordi han hadde brukt den.
Har du fått gjort i stand rommet hennes?
Først nå snudde han seg mot Kay, som ble overrasket over å lese bekymring i øynene hans.
Jeg skal komme med kofferten din.
Kay gned armene sine, som om hun frøs i varmen.
Etter et øyeblikks nøling satte han seg på huk foran henne og tok den kalde hånden hennes

i sin.

Foreldrene dine var ikke nødt til å fortelle deg det.

Han hadde bare vært hyggelig mot henne, og hun skulle ikke ha slengt det rett i fjeset hans.

Alt bare valset rundt i hodet hennes.

Ben tok hånden hennes og dro henne nærmere.

Noe som lignet medfølelse glimtete et øyeblikk i øynene hans.

I neste øyeblikk dekket munnen hans hennes.

Pusten hennes gikk fort, og hun vøtete leppene med tungen sin.

Øynene hans fulgte bevegelsen hennes, og det ble plutselig så varmt i rommet.

De lå presset mot hverandre, og den tynne nattkjolen hennes var ingen beskyttelse mellom dem.

Det lyste begjær i blikket hans.

Blikket hans gled over ansiktet hennes, før det stanset ved håret.

Med en finger strøk han over leppene hennes.

Det er som en ild i meg, innrømmet han og kysset halsen hennes.

Nattkjolen ble skjøvet ned over skuldrene hennes, og han bøydde hodet ned mot de bare brystene.

Men da tungen hans begynte å leke med vortene, skrek hun ut:

Lidenskapen lyste i øynene hans.

– Jeg så en kvinne kledd som en gammel jomfru, men da jeg så inn i øynene hennes –!

Alle hemningene forsvant, og hun trakk ham ned til seg og gned leppene sine mot hans.

Svaret hans kom øyeblikkelig.

Forskrekket over det hun hadde sagt og over uttrykket i ansiktet hans, mumlet hun:

Ansiktet hans var som hugget i granitt.

Så rullet han av henne og tok etter skjorten sin.

Har du for vane å fortelle elskerne dine at du elsker dem?

For meg er det nok med lidenskapen din.

Hun forsto ikke hvorfor hjertet hennes slo så voldsomt.

Ben bøydde seg over henne og kjærtegnete leppene hennes med en finger.

Det ville være synd om forholdet vårt skulle være over så fort.

Hva i all verden skulle hun gjøre, når han ikke ville ha kjærligheten hennes?

En tåre trillet sakte ned over kinnet hennes.

Han så opp, og et øyeblikk møttes øynene deres.

Da han omsider slapp munnen hennes, ønsket hun bare mer.

– Jeg skal prøve å huske det, svarte hun og vøtete leppene med tungen sin, uvitende om at hun fristet ham.

Han rakte frem hånden, tok henne under haken og tvang henne til å møte blikket hans.

Det var som en kniv ble stukket i hjertet hennes, men hvorfor skulle hun ikke ta imot den kortvarige lykken?

Glimtet i øynene hans var triumferende.

Han tok hånden hennes i sin.

Det var ikke så rart, etter den forvirrende oppførselen hennes i går.

Det snørte seg i halsen hennes.

Blikket hans var kaldt.

Alderen hadde laget rynker i ansiktet hennes, men hun var fremdeles pen.

Ben gjengjeldte smilet hennes.

Ben lo uhemmet, og latteren forandret ansiktet hans.

Marsha la en hånd på armen hans.

Den rødgyrne fargen min har bleknet dessverre.

– Jeg har beundret håret ditt.

Begge foreldrene mine var mørke.

– Jeg beundrer motet ditt.

Øynene hennes søkte hans etter et tegn og så begjæret i dem.

Dragningen mot ham var så sterk at hun stønnet frem navnet hans uten å merke det.

Da la han armene rundt henne, og hun strakte seg opp for å ta imot leppene hans.

– Det har du, men du får ikke høre at jeg klager, sa han og tok hånden hennes og kysset den, så hjertet hennes gjorde et hopp.

Ben la hånden sin på hoften hennes og førte henne nedover stien.

Da foreldrene mine døde, tok hun meg under vingene sine, selv om jeg var atten på den

tiden.

Hun så opp i ansiktet hans.

Pulsen hennes begynte å slå vilt.

Skamrødmen kom frem i kinnene hennes.

Smilet hans var hånlig.

Hjertet hennes krympet seg.

Ventet han at hun skulle falle i armene hans, etter det han hadde sagt?

Så ble alle tanker visket vekk av de krevende leppene hans.

Hodet hennes falt bakover, og han kysset henne på halsen.

Det er jo det vi vil begge to, la han til, mens tungen lekte med øret hennes.

Han tok hodet hennes mellom hendene sine og strødde små kyss over ansiktet hennes.

Han bet henne lett i leppen og trakk den inn i munnen sin.

Ansiktet hans var blitt hardt nå.

En dag havner du i sengen min, sa han bestemt.

Tankene hennes var i fullt virvar.

Forholdet deres var en følelsessak for henne.

– Da skulle hun ha følt noe, da vi kom, hvis jeg var datteren hennes, fortsatte hun.

Det var noe i stemmen hans som advarte henne.

Dessuten var reaksjonen hennes avslørende.

Leppene hennes dirret, og hun presset dem sammen.

Jeg fikk ikke engang adressen hennes.

– Jeg fant noen nøkler blant tingene hennes, som ikke hørte til noen steder.

Knærne hennes holdt på å svikte, og hun måtte sette seg på sengen.

– Hun elsket dagboken sin, Jean.

Jeg har kalt henne det, fordi det er de bokstavene som står på klærne hennes.

– Livet mitt er i London, svarte hun skarpt.

Kay la hendene over ørene sine.

Ta godt vare på henne, unge mann, ellers får du tanten hennes på nakken!

– Jeg burde ha fortalt henne at hun ikke var tanten min, sa hun tungt.

Blikket hennes gled ned til den solbrune halsen hans, som rørte seg, når han svelget.

Hvordan kunne han forstyrre tankene hennes så lett?

Hun ble både forvirret og sint av den selvsikre tonen hans.

Helomvendingen hans forskrekket henne.

For et øyeblikk siden hadde han snakket om å drukne i øynene hennes!

Han så ned på tårne sine.

Da så han medfølelse på henne og la hendene på skuldrene hennes.

Forholdet vårt har plutselig blitt umulig.

Kay merket ikke at tårene rant nedover kinnene hennes.

Så trakk han henne inn i armene sine og vugget henne mot brystet sitt.

Hun stakk hånden under morgenkåpen og la den på det nakne brystet hans.

– Men du er ikke broren min, er du vel?

Og for å understreke det, la hun kneet over låret hans.

Da leppene hans gled ned til brystet hennes, spente hun seg mot ham.

Blodet frøs i årene på henne og farven forsvant fra kinnene hennes.

Skamrødmen bredte seg i ansiktet hennes, og hun kom seg på bena.

Hun hadde også ringt til sjefen sin og fått noen dager fri.

I løpet av en uke var livet hennes helt forandret.

Hun skvatt da Ben la en hånd på armen hennes.

– Instinkt ditt har aldri lurt deg, Marsha, sa Ben, tydelig beveget.

Da Kay ikke rørte seg, tok hun ansiktet hennes mellom hendene sine.

– Jeg har dagbøkene hennes.

Raskt vred hun på hodet, så leppene hans kom på munnen hennes.

Hun merket at han stivnet og lot tungen gli fort over leppene hans.

Så stakk han tungen sin et kort øyeblikk inn mellom leppene hennes, før han slapp henne.

Fra den dagen ville han ikke elske noen, fordi han ikke orket tanken på miste dem, slik som han hadde mistet familien sin.

– Jeg liker alle barna dine, Marsha.

– Din feiging! hvisket hun inn i øret hans og merket at han stivnet.

Legger du hendene dine på meg, vil du kanskje ikke slippe meg!

Det er derfor jeg nekter å godta løgnene dine.

Hun la en hånd over hjertet hans.

– Når hjertet ditt slutter å banke, hver gang du kommer nær meg.

Blå øyne sendte ut varselsignaler og dyttet hånden hennes vekk.

Den vesle søsteren min?

Tårene sto i øynene hennes.

Ansiktet hans lyste opp i et bredt smil.

– Hvordan har yndlingskunstneren min det?

I et kort glimt så hun et irritert uttrykk i øynene hans.

Connie, du må ta deg av den vesle søsteren din, sa han og smilte.

Kofferten din er her.

Kay satte seg på toalettbordet og tok tankefullt opp hårbørsten sin.

Jeg vedder på at du har arvet den uforstyrrelige roen hennes.

Connie underholdt henne om yndlingstemaet sitt til middagen ble servert.

Hun lot servietten gli ned på gulvet, og da hun bøyde seg for å ta den opp igjen, la hun hånden sin på låret hans.

Øynene hennes sendte ut stormvarsler.

Da så hun opp og møtte blikket hans.

Blåfargen passet perfekt til håret hennes, og den myke silken smøg seg om kroppen.

Da hun oppdaget det, stirret hun på den slanke brunetten i armen hans.

Sannheten er at jeg ikke kunne fortelle deg at jeg elsker deg når du har livvakten din her.

Hjertet hennes slo vilt.

Da kjente hun en hånd på armen sin.

Han tok hånden hennes og førte henne ut på gulvet.

Hun merket hvor anspent han var og knep øynene sammen, mens den frie hånden holdt hardt i skulderen hans.

Men etter en stund merket hun at bevegelsene hans ble mykere.

Hånden rundt livet hennes spredte seg ut og sendte varme ilinger over ryggen hennes.

Så bøyde han hodet og strøk leppene over håret hennes.

Han presset de hete leppene mot pannen hennes.

Kay presset en skjelvende hånd mot munnen sin.

Ansiktet hans svevet foran henne hundre ganger om dagen, og hun klarte ikke å bli kvitt det.

Det gikk et hardt drag over ansiktet hennes.

Hjertet hennes begynte å slå vilt.

Hadde han ikke forsøkt seg på pengeutpressing, ville jeg ikke ha funnet igjen familien min, sa Kay mykt.

Et øyeblikk låste øynene hans seg i hennes.

Spis opp desserten din, beordret han.

Kay måtte le og la hånden sin over hans.

Han ga hånden hennes en oppmuntrende klapp, og Kay sukket tungt.

Så fikk hun se ansiktet hans og gispet.

Irritasjonen hennes forsvant og gikk over til spent forventning, men hun kunne ikke gi seg før hun var sikker på hva han mente.

– Sier du at du er den eneste til den jobben? spurte hun og gransket ansiktet hans.

Hendene hennes gikk automatisk til beltet, men Ben tok dem og holdt dem fast.

Hjertet hennes banket vilt, og hun hadde problemer med å ta seg sammen.

– Gode Gud, jeg har aldri ment å såre deg, sa han med tykk stemme og tok ansiktet hennes mellom hendene sine.

Jeg måtte høre stemmen din.

Han dekket ansiktet hennes med kyss, til han endelig fant leppene hennes.

Kyssene ble krevende, og tungen hans søkte hennes og sendte ilinger gjennom henne.

Hun sukket frydefullt, men sukket ble til et hikst, da han skjøv kimonoen fra skuldrene hennes.

Hun la ansiktet mot halsen hans og merket at han skalv.

Hun tok etter ham, men han stanset henne og la hendene sine rundt de bare brystene hennes.

Begjæret traff henne som en pil, og hun lot hendene gli over brystvortene hans, til han stønnet.

Så svøpte han henne opp i armene sine og bar henne inn på soverommet.

Hun har vel fortalt deg om familien min?

- Jeg var forberedt på å spise hatten min for å vinne deg tilbake.
Han stanset brått, trakk seg unna og unngikk blikket hennes.
De blå øynene hans danset.
For Patrick aktet ikke å la henne gå - han ville komme så nær at han kunne lege sårene hennes...
Vanessa ville ikke for noe i verden risikere jobben sin på Whitefield House.
En gul løvetann med en sammenkrøllet grønn stilk foran skoene hennes.
På grusen, det stive ansiktet hennes.
Hun er tynn, han kjenner den tynne armen oppetter sin.
Det svulmer i halsen hans, og noe vil ut.
Kvinnen svarer noe, stemmene deres er like, lavmælte, glir i hverandre.
Hun setter tallerkenen hans på hyllen under bordet.
Han hadde stjålet parfymeflasken hennes, og gjemt den i sengen sin.
Han tar hånden hennes, den er varm, han stryker fingeren over den tykke gifteringen.
Hun ser mot vinduet, fingrene hennes glir opp og ned inne i hånden hans.
Halsen hennes høres sår.
Han bretter dynen litt til siden, kjenner med håndflaten på huden på bena hennes.
Hun griper hånden hans, igjen, og klemmer den hardt, så enda hardere.
Hun tørker kinnene hans med tørklet sitt.
Hun fomler etter hånden hans.
Du holder hånden min, sier han.
Jeg holder hånden din.
Hun slipper hånden hans, hun putter det røde tørklet ned i vesken.
Rommet mitt har kalde vegger, døren står på gløtt, man kan se trappesatsen herfra, og det slitte gelenderet.
Jeg sitter med hendene foldet rundt knærne, det er kaldt i rommet og snart kommer de, snart hører jeg skritt, støvlene deres i trappen.
Han løfter bagen sin.
Han kommer over perrongen, mot benken min, bagen som gynger fram og tilbake, støter mot låret hans.
Toget mitt ble en halv time forsinket, sier han.
Han blir stående og betrakte meg, det urolige blikket hans, den svarte genseren med høy hals, den slitte dongerijakken, mørke bomullsbukser.
Han nikker, tar bagen sin og går over perrongen til informasjonstavlene på veggen.
Han reiser seg, griper bagen sin og går rundt hjørnet, inn døren til kafeen.
De kommer forbi bordet mitt, alle tre, på en rekke, forsvinner ut døren.
Om kveldene ser jeg de tente gatelyktene fra rommet mitt.
Han fikler med remmen på bagen sin, ser rolig ut.
Jeg løfter såvidt på den ene foten, den høyre, får øye på de små fordypningene i den våte sanden under meg, avstøpninger av tørne mine.
Vi håndhilste, jeg unnlot å se på neven hans, sa noe, lavt og utydelig i kulden foran terminalbygningen.
Mor tar på seg solbrillene, flytter hånden til nakken min, trekker i ullteppet.
Halsen min, svelget, og bilen som kjørte avgårde, nevene hans, de brede lårene, duskregnet, og vindusviskerne.
Hva har jeg sagt om dukkene dine?
Jeg bøyer meg, knytter lissene på støvlene, nøye, stramt, og Pål, på krakken, følger fingrene mine med øynene, store trøtte øyne, og bamsen.
Og røyker sigarene til faren din, sier Tim og husker sist de gjorde det.
Og så stillheten i den kalde natteluften, noen som beveger seg på loftet, parafinlampen som slukkes, og mørket, og stemmen hans:
Eller han venter ikke, skrittene hans på trappen, lukker døren med et svakt klikk.
Morten med ansiktet inn mot veggen, og han, Tim, med øynene festet i nakken hans.
Bare noen centimeter mellom ansiktene deres, stillhet, blikk.
Så kan jeg se ansiktet ditt, sier Morten.
De lyse flettene, lukten hennes.
Jeg veltet sanden over bena hans, over magen, armene.
Den lille gutten har klatret opp i treet nedenfor vinduet ditt.
Gutten i treet nedenfor vinduet ditt.
En bevring i kroppen hans, kulden i hendene, i tinningene.

Den andre merker ham i rommet, ser opp, et blikk, så ned på hendene sine, fraværende.
Vi lå nakne på den grønne sofaen, og blodflekkene på det hvite kjønnet ditt, svetten,
lukten og smertene i kroppen min.
Det kommer når han legger ansiktet i hendene, et kvinneansikt, den hvite huden, den store
tunge kroppen hennes, kroppen hans.
Den andre holder hendene sine fram, glatte myke håndflater, uten linjer.
Hendene dine forteller noe annet, sier han.
Mannen står tung og rett på gulvet, han lener seg ikke langs veggen, han står med tung
kropp, kroppen hans.
Mannen vil gå, han vil slippe ham ut, og han løfter hånden sin og slipper ham ut, og hører
kvinnen plystre en stille melodi mens hun tar av bordet.
Hvem er du, jeg kjenner deg ikke, er det den avrevne armen min du glør på?
Alt jeg hører er mine tunge steg tilbake til stolen min.
Da stopper de munnen min med kyss og blomster.
En dag skal jeg slikke nakken hans, tenker Agnes.
Straks slikker hun den i tankene sine.
Stikker seg idet hun slikker et bambusrep noen har lagt rundt nakken hans for å straffe
ham.
Øynene hans sveiper over punktet der hun står.
Siden hun tror han kan lese tankene hennes, går hun bort til en gruppe menn.
Han kommer mot henne baklengs, han presser henne med ryggen sin.
Han har fulgt blikket hennes helt til det stopper ved føttene hans.
brystene dine som bølger seg så fint når du ler.
Leppene mine, hva skal jeg med leppene?
Hun kjenner ansiktet sitt som en maske.
Han hadde lett, i alle år lett etter skikkelsen hennes.
Øynene hennes hviler i en koboltblå stripe mot horisonten, mot verden.
Det lange omrisset hans avtegner seg mørkt mot den lysere himmelen bak.
Stemmen hans stiger, synker, blander seg med et hav av bølger, for så å forsvinne i
bølgene.
En natt husket hun at han hadde sagt hun skulle komme til forelesningene hans.
Det er kravet i øynene hans som sa at Agnes skulle skynde seg.
Den rutinerte armen hans hever og senker seg.
Øynene hans glir over ansiktet hennes som oljedråper på en vannflate, fordi ingen må merke
at han ser på henne.
Han presser skrittet sitt mot brystene hennes.
Han ville noe med kroppen hennes, men visste ikke hva.
Han fortalte historier om livet sitt.
Fingrene deres var like, knoklene, huden, hudens fuktighet, eller mangel på fuktighet.
Det var ingen løgn, hun kjøpte senger fordi hun var nervøs, fikk ikke kroppen sin ut av
hodet, hun var ballettdanser, dansere trenger søvn, kroppene må ha god søvn og god hvile i
riktige senger.
Agnes betraktet kroppene deres.
Grep håndleddet ditt.
Jeg hadde fått deg til å bevege det redde blikket ditt.
Hendene mine, føttene mine var i et fremmed land.
Tankene mine satt rett fremfor meg.
Skjønnheten med samme navn som jeg, smøg seg foran hodet mitt og stanset.
Navnet mitt får jeg beholde.
Hun burde tenke på arbeidet sitt.
Hendene hennes.
Hånden hennes holder foten hans.
Huden hennes forleder ham.
Det bortkomne skriket hans har uroet ham.
Han var ikke helt sikker, mens hendene hennes fortsatte å stryke hans hode.
En sommer skal en kvinne ha tvunget hodet hans med begge hender ned til leppene sine.
Idet hun tar farvel med ham, et hviskende farvel, glir øynene hans umerkelig videre.
Det er som han ser tankene mine.
Jeg setter meg, gir ham et par vennlige klapp på hånden, han tar etter hånden min.
Hun er i dypet av brevet, merker ikke hånden sin som sakte glir oppover leggene, over

knærne, hoftene og brystene.
Jeg lener meg over til hans side, mens jeg sier beklagende at jeg ikke husker navnet hans.
Hun var kommet helt inn i hjernen hans.
Du beveger deg i dypet mitt.
Hun tenkte han skulle ha tatt hånden hennes og sagt:
Agnes ser forbi øynene hans idet hun fortsetter:
Uten kroppskontroll er du en potensiell morder, skader deg selv i hjemmet ditt.
Minnet tar fast form mellom hendene hans.
I dagevis har niesen din pusset opp rommet sitt.
Med hendene dine berører du syngende kvinner, til kirkens musikk.
Din lek var utmerket, signalene dine utmerkede.
Fra nå av, om dine kurerer er oppmerksomme, vil de se blomster i vinduet mitt.
Jeg tenker på din lidenskap, tenker på ansiktet ditt, glødende av en iver jeg forveksler med idealisme.
Nå sitter avstøpningen av hodet ditt fast i hendene mine.
Ha meg unnskyldt om du trodde blikket mitt var begjær.
Det er nettopp hva jeg gjør, svarer blikket ditt, som er alle andre steder enn på meg.
Blikket ditt unngår meg.
Jeg bærer det med meg tilbake til den tomme stolen min.
Uten ord holdt han nummerskiltet til hotellrommet foran øynene mine.
Hun hadde søkt etter uregelmessigheter i språket hans, i pusten hans, i måten å si et ord på.
Du, du sees i morgen, sa hun til portrettet hans.
Det har aldri vært i tankene våre å vurdere deg.
Da stopper de munnen min med kyss og blomster.
Jeg hengte opp håndkleet mitt.
Jeg hørte naboen starte opp bilen sin mens jeg satt ute på kjøkkenet.
Gledet meg til det lille selskapet mitt.
Jeg lente meg tilbake oppe på kontoret mitt.
Det døde barnet lå i sengen til foreldrene sine.
Det er mulig å se ansiktet hennes idet lyset fra bilene faller på det.
Selv den svake vinden får håret hennes til å flagre.
Bilen min står parkert nede på plassen.
Legger inn vesken min.
Jeg kneppet alle knappene i kåpen min.
Jeg svingte opp i innkjørselen min.
Venninnen min lo fordi jeg klaget over været.
– Hvem er det som kommer i selskapet ditt da, spurte hun.
Jeg blir stående og snakke med en av kollegene mine.
De har ranslene sine på seg fremdeles.
Knepper opp jakken min.
Jeg åpner vinduet på kontoret mitt en stund etterpå.
Lar luften strømme innover bordet mitt.
Jeg vet at foreldrene hennes bor like her borte.
Jeg har hørt noen si at kjæresten hennes i utgangspunktet egentlig var en gammel venn av moren hennes.
Trolig ante ikke foreldrene hennes at hun var begynt å treffe ham.
Satt i stua hans og så på det.
Forholdet hennes til denne mannen ville ikke ha vart.
– Hvorfor tror du at hun har drept søsteren sin? sier han plutselig.
Stemmen hans virker annerledes enn den pleier.
Selv om ansiktet hennes var uklart i mørket.
Kanskje forsterket det bare denne søvnløsheten hennes?
Blikket mitt faller på et fotografi jeg tok av Bjørn da han var ung.
Jeg hører at han snakker om barndommen hennes.
Han står bare og holder hånden hennes.
Vennene dine.
Han stirrer på klokken sin.
Ansiktet hennes er intetsigende.
Jeg har helt vin i et glasset hans.

Det er nesten ingenting i entreen min.
Kanskje er det den barnslige stemmen hennes som gjør det hele så latterlig.
På kjolen min.
Ansiktet mitt.
Tar henne fort med meg bort til soveværelset mitt.
Hun hadde bare den gjennomvåte jakken sin å ha på seg.
Det er tydelig at han ikke greier å opparbeide samme interesse for henne som broren sin.
Huden hennes er litt rød av alt det varme vannet hun har badet i.
Legger armene rundt halsen hans.
– Jeg tror ikke hun var så glad for å se meg, var hun vel, hun venninnen din.
Lar hånden sin følge alle bevegelsene hun kan forestille seg under klærne hans.
Det gjør ingenting om vennene dine oppdager oss.
Fingrene hans stryker over henne.
Øynene hennes skinner fornøyd.
Jeg stirrer på håret hennes.
Øynene hennes finner Bjørn.
Jeg ser på ansiktet hennes.
Kjenner at det lukter tennvæske fra grillen deres helt bort til meg.
Ser sønnen deres som løper fram og tilbake mellom hekken og grillen og noen av stolene.
– Det er rart at moren min egentlig bare er noen få år eldre enn deg, sier hun plutselig.
Hun sitter plutselig og strever med å få en floke ut av håret sitt.
Jeg kan høre stemmen hennes inne i stua.
Hun sitter på håndkleet sitt.
Jeg stirrer på øynene hennes.
Jeg stryker isen hun nettopp har spist vekk fra leppene hennes med hånden min.
– Leppene dine er kalde, sier jeg lavt.
Nipper til vinen min.
Øynene mine vender tilbake til skjegget hans.
Holder den i den ene hånden sin.
Leker fremdeles med ringen sin.
Kaffen hennes må være blitt kald for lenge siden.
Kikker på ringen sin.
Stirrer på brusen sin.
Jeg må ha lagt fra meg klokken min et eller annet sted.
Rører ved slipset hans flere ganger.
Hånden hennes plukker på dressen hans.
– Du har kranglet med foreldrene dine, ikke sant, sier han.
Drar forsiktig i slipset hans.
Jeg har akkurat gått inn på soverommet mitt.
Det er litt dogg på innsiden av vindusruten min.
Vekkerklokken min rett ved siden av meg på nattbordet viser halv fem.
Jakken hennes er vel våt fremdeles.
Jeg hører latteren hennes.
Det ligger en bok med bildet av en hvit sol på nattbordet mitt.
Helgen etter blir jeg med en venninne som skal ha hunden sin på utstilling.
Jeg vet ikke hva slags kategori den til venninnen min faller inn under.
Solen skinte om morgenen dagen etter selskapet mitt.
Håret hennes hang løst rundt henne.
Ukebladet ligger i fanget mitt.
Sier at han kunne ha vært sønnen hennes hvis man tenkte på alderen hans.
Jeg tar med meg tallerkenen min bort til bordet.
I billedteksten forklarer hun at hun har fått syv av de ni barna sine der inne.
Skyver håret hennes vekk fra ansiktet hennes.
Hun tar hånden hans.
– Hvor er foreldrene dine?
Det er sannsynligvis foreldrene hennes som bruker rommet.
– Skal du hente bilen din i dag?
Tar hånden hans.
Hun ligger og halvsover med hodet i fanget hans.
Øynene hennes er plutselig åpne.

Hun har glemt nøklene sine.
Fremdeles er det sannsynligvis utseendet hennes.
– Foreldrene mine er bare drøtt for å handle, sier hun.
Kjolen hennes er overstrødd med blomster.
Jeg stirrer på naboen min på den andre siden av badmintonnettet.
Han tar hånden min.
Hånden hans er varm.
Kjenner at han lar fingrene sine gli nedover armen min.
Det er et gult teppe på gulvet inne på soveværelset deres.
Stiften går ikke lenger tilbake av seg selv borte på platespilleren min.
Det er den samme plata som Pål spilte i selskapet mitt.
Klokken min ligger på bordet foran meg.
Hun legger hånden sin på utsiden av skjorten hans.
Hun leker med sjokoladen sin.
Bare skrapingen av møblene mine over gulvet.
Kjærtegnert forsiktig armen hennes.
Sigaretten ligger urørlig mellom to av fingrene hennes.
Stirrer på det nye bildet mitt.
Øynene hennes er merkelig åpne.
Hun har begynt å fortelle om noen av venninnene sine.
Hun vil løfte den opp på fanget sitt.
Katten ligger urørlig foran bena hennes.
Men øynene hennes flakker.
Knuger den i hendene sine.
Lille pus, lille pusen min.
Plutselig husker jeg hvordan hun sto og beundret de nyvaskede vinduene mine en gang hun var hos meg.
– Han er gammel nok til å kunne være faren hennes.
– Elsker du Bjørn sånn at du ikke kan få deg til å like de nye kjørestene hans?
Jeg vinker til ham nede i den nye bilen hans.
Jeg står et øyeblikk og stirrer på maleriet mitt ute på kjøkkenet.
Det er bare øynene hennes som er åpne.
Skjorta klistrer seg til kroppen hans flere steder.
Jeg er blitt sittende ute på den innebygde verandaen min på baksiden av huset.
Hun har rullet ned vinduet sitt.
– Jeg vil ta med bagen min.
Plutselig klemmer hun seg mot armen hans.
Hun lar hånden sin stryke over gelenderet på vei oppover.
Han legger til og med armen sin rundt henne.
Det har begynt å renne på innsiden av klærne mine.
Jeg leter etter bilen min med øynene.
Vi ligger med hverandre i bilen hans.
Til og med strømpebuksa mi er våt.
Bare lyden av vifta foran meg som blåser varm luft mot ansiktet mitt.
Forklarer ham at hun ikke får røykt fordi hun har glemt fyrstikkesken sin oppe på rommet.
– Jeg skulle ønske jeg var hjemme i sengen min, sier hun plutselig.
De er ikke oppe på rommet sitt før klokken er nesten elleve.
Han hadde hilst på foreldrene hennes da han var der.
De kom ikke inn på alderen hennes i det hele tatt.
Jeg hadde ikke sett noen av de som var i selskapet mitt etter den helgen.
Anna og Bjørn hadde sannsynligvis ikke truffet hverandre igjen etter den lille utflukten sin, de heller.
Bjørn snakket om et par av klientene sine.
Jeg hørte stemmene deres.
Jeg skjenket kaffe i koppen min.
Skjenket i glassene våre.
Katten lå i armene hennes.
Hun la ansiktet sitt ned i pelsen dens.
Hun stirret litt spørrende på glassene våre.
– Den katten din?

Flere sto til og med utenfor på plassen med lappene sine.
Lot en av hendene sine gli over håret mitt.
Hånden hennes strøk fremdeles.
Tente røyken hennes for henne.
Det var på mange måter tydelig at de andre vennene hennes var mye yngre enn Bjørn og meg.
Jeg greide ikke å holde øynene vekk fra utseendet hennes.
Plutselig kjenner jeg leppene hennes mot mine.
Hun har begynt å leke med ringen sin igjen.
Hun kan ikke ha smakt på vinen i glasset sitt.
Setter meg ned med koppen min.
Selv om det er et busstopp som er mye nærmere huset mitt.
Vi går oppover mot huset mitt.
Sier at han snart må dra innover fordi han har en avtale med datteren sin.
Tar hendene hennes.
Anna ser ned på hendene sine.
Anna fniser høylydt av vitsene hans.
Hele historien deres har bare vart i noen uker.
Det er sannsynligvis mest når foreldrene hennes er bortreist.
Venninnen min står ute på trappen når jeg kommer.
Det er første gang jeg snakker noe særlig med mannen hennes.
Sier at det er sønnen deres som må påta seg det meste av skylden fordi han har insistert på å stå opp i sekstiden de siste ukene.
Leker en stund med sønnen deres.
Jeg ser at det er is oppover i innkjørselen min.
Jeg får øye på naboen min.
Han snakker om sønnen sin.
Jeg kjenner at hånden hans streifer benet mitt.
Hånden hans rører ved meg.
Hånden hans glir nedover ryggen min.
Kanskje er det nå hun snakker om lillesøsteren sin.
Til og med stemmen hennes er det sannsynligvis et eller annet ved når man bare får vent seg til den.
Han ligner mer på broren sin.
Foreldrene hennes er bortreist den dagen det hele skal foregå.
Jeg så at hun kledde den hun fant i skapet mitt.
Hun kommer ikke til avtalen vår om kvelden.
Gjorde meg ferdig med kaffen min.
Som om denne tilstanden hennes kunne vare i all evighet.
Kjæresten hans kunne ikke være mer enn fem-seksogtyve.
Må gre håret mitt før jeg går.
Hun er sammen med denne mannen sin.
Glasset hans er tomt etter noen minutter.
Før foreldrene hennes kjøpte det andre huset.
Jeg tror ikke det er meningen at denne vennen hennes skal komme tilbake hit.
Det er ikke mulig å være med på alle disse sprangene hennes.
Jeg vet at hun har påstått at hun har drept søsteren sin.
Jeg stirrer på den brune huden på halsen og armene hennes.
Kysser armen min.
Som om den lille monologen er hvisket ut av hukommelsen hennes.
Stemmen hennes er nesten entusiastisk.
Av håret hennes.
Av huden hennes.
Jeg merker at jeg forsøker å forklare henne hva jeg gjør på jobben min.
Snakker om kollegene mine.
Bare kjolen hennes som begynner å bli litt skitten.
Ribbeina er tydelige gjennom skinnets dens.
Kjæresten hennes er der allerede.
Jeg ser at det er moren hennes som står foran meg.
Vi bærer kaffen ut på verandaen foran huset deres.
Moren hennes smiler til meg.

Så på vinglasset mitt.
Kjelleren kom bort til oss og skjenket vin i glasset mitt.
Hun hadde drukket opp colaen sin.
Jeg kjenner leppene hennes mot mine.
Munnen hennes.
Det var ingen blomster i kirken under begravelsen hennes.
Jeg ødelegges, ser ikke tydelig, kan ikke kontrollere det som skjer i kroppen min.
Da vi gikk av båten, følte jeg blikkene deres i ryggen.
Hånden min grep etter noen store tangblærer.
Therese ville ikke møte blikket mitt.
Føttene hans fant frem til sine inngåtte spor og førte ham ubesværet oppover.
Han gikk mot huset sitt, utålmodig.
Sett fra den ene siden har profilen hans en nesten kvinnelig, sårbar skjønnhet.
Det som glimter i blikket hans er ikke til å få tak i.
Dette var sommeridyllen vår.
Hun gav meg disse eventyrbildene som synes å verge meg, men slapp hånden min da det fremmede vokste frem.
Anna er i det røde huset sammen med søstrene sine.
Huden hennes var gåsehud mot solgangsbrisen.
Jeg kunne kjenne meg selv strekke frem en hånd og stryke den over nuppene på armene hennes, varme den kalde huden over brystene.
Hun får meg til å huske brokker av fortiden min.
Fremdeles var jeg usikker på om Anna og søstrene hennes virkelig kom.
Jeg satt og ventet på sommergjestene mine, de første på flere år.
De lette med blikket i fjellssidene bak meg, allerede uvisse på om jeg eide sommerlandet deres.
Jeg har gått gjennom alle rom og slettet sporene hans.
Sårene hans var forbundet, og han kjente seg frisk og sterk igjen.
Et voldsomt tordenbråk grep ordene hennes, slynget dem inn blant de knitrende lynglimtene.
Latteren hans bølget rundt henne idet han strakte armene ut og berørte huden hennes.
Hendene hans brant som ild, sved som is.
Da la hun teppene tettere om skuldrene våre til vern mot nattekulden som krøp mot bålet.
I går kom Anna og søstrene hennes ned hit til gården.
Jeg valgte ordene mine med omhu.
Hver gang hun beveget seg, kjente han den søtlige duften fra nakkegroppen hennes.
Det svarte vannet vokser mot meg og slikker huden min.
Alle drømmene mine er fylt av dette svarte vannet.
Sengen i det halvmørke soverommet er fremmed mot huden min.
Han satte i gang reaksjoner i kroppen min, følelser som ingen hadde forberedt meg på.
Therese begynner å gå lei av stedet mitt.
Siden sjøen lå blank og medgjørlig under en skyfri himmel, tok jeg Anna og søstrene hennes med meg til det Henning kaller sin buarøy.
Hun så ikke de brungylne, giftige slørene som beveget seg rytmisk like bortenfor fingertuppene hennes.
De blankslitte årene var varme mot håndflatene mine.
Blikket hennes fulgte meg og gav meg en ubehagelig følelse av å være gjennomskuet.
Ett eller annet i beskrivelsene mine må ha truffet ham.
Lyden av motoren prikket i huden min.
Ansiktet hans røpet ingen ting - ingen glede, ingen overraskelse.
Jeg ville høre navnet mitt og se blikket hans.
Kroppen min brant mot de kalde sengklærne, brant - men kunne ikke gi meg det jeg ville ha.
Jeg overlot til henne å ordne opp med jobben min og Peter.
Jeg kunne kjenne bålet mot håndflatene mine, vite at det kom nærmere.
Trærne sendte røttene sine mot dypet, på leting etter vann.
Jeg satt i kjøkkenet hans og så ham pakke ryggsekken.
Når-<Cadv> gapet mellom min virkelighet og hans spilleregler blir for stort, da kan jeg forlate denne ødemarken hans, riste av meg dette landskapet.
Når de vakre bildene smuldrer opp og ikke lar seg rekonstruere, binder jeg pusten min til alt kjennes fjernt og ingenting er vondt eller godt.
Ett for ett mister de vakre bildene kraften sin.

Dønningene rullet inn mot de glattslipte steinene, <IBAR> listet tusen fingre mot oss <IBAR> og nappet etter den varme huden vår.
Sjøanemonene beveget blomsterbladene sine i dragsuget.
Aksel så på meg, vaktet på reaksjonene mine.
Han blottet et lite stykke varm hud, hard mot ryggen min.
Da skrek Aksel inn i håret mitt, rev meg i stykker.
Han holder meg på tåspissene og får rastløsheten min til å fortrekke til kulissene.
Halvt i spøk, halvt i alvor tok han klærne mine og la dem i ryggsekken.
Små skarpe flammer slikket over huden min.
Jeg presset hendene våre hardere sammen, ville se Aksel be meg pakke og føre meg inn i hans hus.
Kaldt månelys rant over huden min.
Hun kunne fjerne dem - mens hun fortalte et av eventyrene sine.
Månelyset farget huden hans hvit, øynene svarte.
Det året var lomdeboken min velfylt, og jeg fant ikke stort annet å bruke pengene på.
Han heter Peter og fester navnet hennes til miljøvennlig brevpapir med sirlig skrift.
Høstlandskapene i barneøkene mine treffer meg stadig gjennom ørsmå, gjenglemte åpninger.
Strøk bare over huden min og forsvant igjen.
Huden min var varm mot de første kalde dråpene.
Der, i det fremmede huset, forandret Aksel seg foran øynene mine.
Det var som om husveggene overtok den funksjonen det lukkede ansiktet hans hadde hatt.
Likevel var der bare gjensvar i kroppen min.
Fuktig kjønn mot hånden min, de tørre blomsterbladene forvandlet til grått støv som danset i luften rundt oss.
Ludwig ville helst sitte halvveis skjult bak søylene på balkongen sin og se over dalen mot det gule slottet der han vokste opp.
Det står et kors i vannet der kroppen hans ble funnet.
Når jeg er borte fra gården, er det den som fyller tankene mine.
Jeg vet ikke helt sikkert hvordan rollespillet vårt ble det eneste naturlige skrittet videre.
Hverdagslige setninger får undertoner av noe annet, og utålmodigheten brenner i øynene våre, i huden vår.
Likevel ser jeg i øynene hans, kjenner jeg i min egen ensomhet, at rollene våre bare tilsynelatende blir sydd sammen til et hele.
Jeg sitter ved kjøkkenbordet med brevene hans foran meg.
Jeg kan ikke lenger høre stemmen hans, kroppen min kan ikke huske hans kropp.
Brevene hans er korte og klossete skrevet, fulle av stavefeil.
Sjømannen har valgt å skyve bort dette til utkanten av bevisstheten sin.
Han har alltid fingrene på den varme huden min, i den hete fuktigheten mellom beina mine.
I morgen skal de fortelle naboene at ektemannen min er kommet hjem fra sjøen.
Utålmodigheten min vokser frem under huden, prikker i musklene.
Han vil pakke ut skipssekken sin, gi meg gaver, fortelle.
Jeg ser lysten hans, sjokket og den lille, skarpe følelsen av panikk i øynene hans.
Lemmet hans er stivt mot fingrene mine.
Hendene hans legger seg over brystene mine, pusten er tung mot nakkehuden min.
Jeg har ikke gjort noen forsøk på å kontakte søstrene mine eller Peter og får heller aldri brev fra dem.
Han snudde seg og tok hånden min i vanskelige partier.
Jeg har sjelden sett skriften hennes på annet enn forretningsdokumenter.
Aksel tørket meg, kledde på meg og kjemmet tørt gress og mose ut av håret mitt.
Hånden min var som lammet, og jeg klarte ikke å bevege fingrene mine.
Den dagen krøp døden inn under huden hennes, inn i pusten og hjerteslagene.
Jeg ser dette i ansiktet hennes og føler ømhet.
Slik er følelsene mine blandet.
Anna snakker aldri om moren sin, slik jeg aldri snakker om mine foreldre.
Jeg har skåret dem ut av livet mitt og tenker aldri på dem.
Mens han snakket, strøk han den ene hånden over brystet mitt.
Jeg satt igjen og visste alt om denne bruden, ingen ting om bryllupsnatten hennes.
Han står bak låven sammen med kameratene sine.
Mørket er i rommet, under huden min - gjør det hvite stoffet skittengrått.

De gjør meg til datter og søster, demper heten i kroppen min.
Giftermålet er bestemt av foreldrene våre, presset på oss.
Vi ble ført sammen som barn og har aldri fått lov til å begynne favntakene våre som to fremmede.
Jeg kunne kjenne meg selv presse hendene inn i den gulhvite bjørnepelsen, lukke øynene og reise mot ordene hans:
Jeg vet at brudgommen min er vendt mot en annen, en som ikke er søsteren hans.
Jeg venter ikke, bare står her og lar kroppen min lære å være et annet sted.
Hånden hans er varm og fuktig over det tynne stoffet, utålmodig.
Fingrene hans åpner meg og fører det stivete lemmet inn.
Kroppen min tenker ikke, den beveger seg mot ham, fanger opp hans rytme.
I hjernen min tar en tanke form og får skamrødmen til å flamme over ansiktshuden.
Jeg kjenner de rytmiske sammentrekningene og vet at de presser den varme væsken hans inn i min kropp.
Jeg holder en bok i fanget mitt og ser bokstavene danse mot meg.
Han er min til jakthornene lyder utenfor veggene våre.
Han sitter urørlig ved siden av de overfylte bokhyllene sine, med lukkede øyne.
Jeg husker musikken hans som vemod og avstand.
Etterpå gråt jeg min dårlige samvittighet mot det grove stoffet i dressjakken hans.
Jeg kjente skarpe splinter av knust treverk mot huden på innsiden av hendene mine.
Bare ansiktet hans var opplyst.
Den kalde høstsolen traff huden hans og fikk den til å lyse, hvit mot skyggene rundt ham.
Hvit, lysende hud, skygge i blikket hans.
Sangene hans var små brokker av handling og lysende bilder som kunne være starten eller slutten på hva som helst.
Jeg kan hver tone, hvert ord i alt han synger, hører det før det treffer øret mitt.
Jeg har vendt alle følelsene mine, alle tankene, mot ett eneste menneske - uten å ønske det.
Han sier at jeg har lært dette nå, at rollene våre vil vokse frem fra de tomme rommene.
Når skumringen kryper mot huset mitt, kommer kråkene flygende.
Han binder et silketørkle rundt øynene mine, børster det lange håret mitt og kler av meg.
Grove tau sved mot håndleddene mine, mot anklene.
Jeg åpnet øynene mine og så blikket hans.
Da Aksel kom tilbake, var der bare anger i blikket hans.
Tause samlet vi sammen klærne mine og slettet alle spor, mens han ventet på et angrep som ikke kom.
Han la armen om skuldrene mine og gikk mot mitt hus.
Bøkene hennes står lenet inn mot veggen bak skrivebordet.
Hun er varm og levende mot huden min og lytter seg inn mot mine bevegelser, min rytme.
Jeg skal kjøpe en silkemyk krem med den samme duften og massere den inn i hver pore i huden hennes.
Huden hennes er myk som fløyel.
Under det gule slottet svømte alltid svanene, og på soverommet hans strømmet vannet ned i vasken fra nebbet til en sølvsvane.
Han sov alene i himmelsengen sin etter å ha brutt forlovelsen med sin kusine Sophie Charlotte i 1867.
Jeg vandret rundt i huset hans - som en tyv.
Jeg stod alene i den største stuen og så ansiktet hans.
Jeg hadde aldri før vært i soverommet hans i annen etasje.
På nattbordet hans stod der et innrammet fotografi - det eneste jeg har sett her i huset.
Brevbunken var tung som bly i hendene mine.
Jeg ville vite hvorfor jeg satt på det steile glassberget, hvor lenge jeg måtte slåss mot kulden som krøp fra glasset og inn i kroppen min.
Jeg hadde sett en rytter i enkle, grove klær binde hesten sin i eiketreet ved glassbergets fot.
Jeg krøp inntil ryggen hans.
Varmen fra huden hans, fra hestekroppen, slo mot det kolde glasset som ennå klebet seg til huden min.
Prinsessen kjente isen smelte og glemte prinsen og riket hans.
Så var han tilbake og berørte huden min, sa navnet mitt, og avgrunnen bleknet og forsvant.

Jeg tvang kroppen min til å lystre de kalde, klare tankene som hadde erobret fornuften min.
Hendene mine samlet lydig sammen de få eiendelene jeg hadde tatt med meg inn i hans hus.
Føttene mine gikk fort ut av døren.
Jeg ville flykte fra Alices brev, fra blikket hennes som forfulgte meg gjennom hele det store huset.
Jeg satt på den folketomme fergekaien og kjente døden stryke over huden min.
Jeg kunne ikke lenger holde kroppen min samlet, kunne ikke puste, ikke sende blodet rundt i kroppen.
De skarpe måkeskrikene skar gjennom tankene mine.
Motorslagene jaget gjennom kroppen min, holdt meg fast og stoppet flukten.
Blikket hans røpet ingen ting.
Jeg lukket øynene mine mot Alices triumferende blick, og løste Aksels klær.
Han legger en hånd over munnen min og sier at her er han læreren, her må han bestemme.
Jeg skal være eleven hans, som jeg alltid er det.
Blikket hans hviler på meg gjennom de lange skoletimene, ligger over meg som klamme hender.
Kroppen min blir tung og varm og avslører meg.
Jeg er her for å rydde og vaske i skolestuen og i leiligheten hans.
Foreldrene mine er glade for pengene jeg tjener og stiller ingen plagsomme spørsmål.
Stemmen hans vever et nett rundt meg og får meg til å lengte bort.
Jeg kjenner fotsålene mine bevege seg over solvarm sand, kjenner middelhavsbølgene kjærtegne huden min.
Han sitter i vinduskarmen og følger bevegelsene mine med blikket.
Det varme såpe vannet damper mot ansiktet mitt og gjør huden fuktig.
Det hånlige blikket hans gjør alt dette umulig, gjør meg klosset og tung.
Kroppen min merker ikke noen fare.
Jeg tror jeg klarte å lukke de kaotiske følelsene mine inne.
Løsningen kan være å holde fysisk avstand og bare oppsøke en kvinne når jeg ønsker kroppen hennes.
Nå er Anna også i fortiden min - i tanker og bilder hun ikke har noen form for del i.
Andre mennesker burde være en båtreise unna, burde ikke se kulissene våre.
Alices blick traff huden min, uroet meg.
Klærne hennes var fremdeles i hans skap.
Vi må i båt for å komme til huset hans.
Jeg skal fortsette å lage dukkene mine og selge dem, slik jeg alltid har gjort.
Det var det han foreslo da han ba meg bli med til gården hans.
Når han kom tilbake til meg, var han farget av noe fremmed, noe som ligger utenfor spillet vårt.
De vokser frem mellom hendene mine og lever sitt eget liv.
Mitt eget begjær har fylt kroppen min fullstendig.
Alt Alice hadde skrevet på disse sidene skulle leses av venninnen hennes.
Han stod urørlig og så skyggene danse over huden min når grantreet beveget seg, sakte.
Da løftet han meg med i sin egen bølge, uten å lukke øynene sine og reise bort.
Han snudde seg mot meg og holdt rundt kroppen min i søvnen.
«Du må elske uten forbehold dersom drikken min skal virke, der finnes ingen mellomveg lenger.»
Så finnes igjen bare skuffelsen, en skuffelse som tenner små flammer av hat i øynene hans.
Jeg avreagerer gjennom dukkene mine.
I øynene deres ser jeg mine egne følelser, alle stadiene jeg har vært igjennom i dette forholdet.
Over ansiktet hans hang antydningen til et smil, og armen hans hvilte rundt en kvinne som ikke var Alice.
Barnet vårt skulle ikke unngås i rom som luktet av forfall og mugg.
Blikket hans skremte meg, fikk byggverkene mine til å rase sammen.
Forakten hans sved i huden min, brente alle forsvarsverkene mine.
Han avviste dette barnet, kroppen min syntes å avvise det.
Skriften hennes var annerledes.
Der fantes ikke noe annet enn brevene og klærne, og fotografiet hennes.
Yttertøyet mitt ble lagt over radiatorene.

Så kunne hun skrive og fortelle meg at Alice var tilbake på Skye, gift med barndomskjæresten sin, at hun hadde sluppet uskadd ut av Aksels gamle hus. Brevet mitt lå i postkassen, som en hvit fugl på veg bort fra de gamle husene. Det glitrende, forventningsfulle blikket hans traff meg fra kanten av stupet, forfulgte meg ned i dypet. Jeg ville ikke ha historiene hans. Som havfruen i eventyret kunne jeg vente på at søstrene mine hjalp meg, reddet meg. Dersom jeg igjen kunne se blikket hans mot min nakne hud og kjenne hendene hans stryke over min frost, da var jeg usårlig. Følelsene mine skiftet stadig. Derfor lar jeg klagene hans gå inn av det ene øret og ut av det andre. Kanskje blir ikke forsøket mitt så helhjertet at det fører frem. Øyen hans er landfast ved lavvann og flyter som en båt på havet ved høyvann. Det lange håret hennes beveger seg svakt i vinden. Jeg sier navnet hennes, men kjenner hvordan vinden blåser bokstavene tilbake til meg. Jeg husker blikket hans idet jeg sa noe som fikk ham til å le. Jeg foretrakk å tro at gleden hans var glede over å være tilbake hos meg igjen og slett ikke ren lettelse over endelig å være trygg på det brune huset. Aksel bandt et hvitt silketørkle foran øynene mine. Vinduet stod åpent, og kald luft traff huden min som en plutselig smerte. Aksel beveget seg inni meg og sa navnet mitt. Likevel er de klareste bildene fra barndommen min ofte fylt av snø. Han sa den hang igjen etter moren hans. Akkurat da forsvarsverkene mine lå fullstendig nede, ba Aksel om å få fotografere meg. Blikket hans var triumferende. Nå hadde han bildet mitt, et bilde han selv hadde kunnet regissere til minste detalj. Fløyelen er våt rundt beina mine og stjeler varmen jeg hadde med meg fra gården. Blikket hans henger ved meg, fullt av forakt og dette andre som trekker ham inn hit. Jeg berører knapt huden hans og gir ham aldri kjærtegn. Likevel vet han og kjenner kroppen min skjelve, kjenner trekningene som begynner dypt inne i meg. Alle disse seansene har øket selvsikkerheten hans, sakte og umerkelig. Jeg vet at ansiktet mitt er lukket og anspent, men jeg kan ikke stoppe de små bevegelsene i hoftepartiet. Han kjenner de rytmiske sammentrekningene om fingeren sin, og venter ikke lenge. Jeg lukker øynene når han tar tak i det lange håret mitt og presser munnen min ned mot sitt eget fang. Denne ene kvelden skal han ta plassen som tilhører ektemannen min. Den røde fløyelen stryker mot stolen hans. Så bøyer han seg over bordet og drar kjolen ned over skuldrene mine, blottet brystene. Uten å slippe blikket mitt tar han vinflasken, drikker og heller de siste dråpene over min nakne hud. Jeg samlet den røde fløyelen under hodet hennes, som en pute. Ansiktet hennes var lukket og avvisende, men fingrene mine beveget seg mot myk fuktighet. Hun var engelsk, gift med en billedhugger som hadde atelier i uthuset deres. Hendene hans gled over kald marmor, mens hun gikk alene rundt på strendene. Hustruen hans minnet meg om noe jeg lette etter, men hun lot seg ikke finne av meg. Billedhuggeren hadde tydeligvis skjulte kvaliteter, eller så hadde han drept hustruen sin for lenge siden. Etter det vil han trenge en stund til å slikke sårene sine. Han tok et tynnslitt sort silkesjal oversådd av bleke roser og la det over skuldrene mine. Huden min brant mot den tynne silken. Det som beveget seg i øynene hans, fortalte meg at jeg hadde rett. Likevel var der noe i ordene hans som ikke stemte. Tonen hans var humoristisk, men jeg hørte noe annet bak ordene. Jeg så ryggen hans forsvinne bak snøfonnene og visste at denne historien mellom oss tre ikke var over, at den ville komme til å endre noe. Nå tøyer han grensene mine lenger enn jeg synes jeg kan tåle. På nattbordet hans står bildet av meg i Elins røde kjole. Kroppene våre er nakne mot vanndråpene som skiller dem.

Etterpå tørker han meg, børster håret mitt og smører meg inn med en krem han selv har kjøpt.

Når vi går opp til de gamle husene, holder han meg hardt i armen, snakker han til meg til jeg er utslitt av ordene hans, viljeløs.

Hun så inn i øynene mine, leste meg tydelig og avviste Henning.

Aksel har fortalt meg at kvinnen som bodde her en dag stengte ektemannen sin ute.

Hun ville ha broren hans, og hun ville være fri igjen.

Det er broren hans jeg vil ha.

Broren hans kan slippe meg ut på dypt vann, gjør det hver eneste gang.

Sjømannen må ta gavene sine og la meg være i fred.

Der er tau rundt halsen min, tau rundt håndleddene.

Med en støvlekledd fot sparker han beina mine fra hverandre og binder også dem mot trappeveggen.

Da ser jeg sorgen og fortvilelsen i øynene hans, bak hatet.

De våte, grove klærne hans svir mot huden min og skraper meg opp.

Det er ikke sjømannen jeg ligger med nå, heller ikke broren hans.

Han løser tauene og fjerner tørkleet, legger et pledd rundt den nakne kroppen min.

I blikket hans er bare svart hat og en ugjennomtrengelig glassvegg.

Han beveger seg etter spilleregler som var fastlagt lenge før jeg kom inn i livet hans.

Han ser ut til å nyte kontrollen, nyte underkastelsen min.

Den blir sittende halvt bortvendt fra henne og stenger inne ordene jeg vil sende mot angsten hennes.

Den dagen skal jeg si til meg selv at jeg har klart å skjære henne ut av hjertet mitt.

Jeg pakket sammen tingene mine og tok fotografiet Aksel hadde tatt av meg i julen.

Jeg skrev et brev og lukket det inne bak glasset og rammen som hadde holdt fast bildet mitt:

Da falt blikket mitt på Aksels hus igjen.

Jeg så ansiktet hans slik det hadde vært den første dagen.

Kroppen min fylles av en tung ro.

Jeg kan ikke se ansiktet hans, men føler hendene hans mot kroppen min.

Jeg leter i blikket hans.

På tross av dette viser blikket hans ingen forbauselse.

De blanke veggene har stoppet flukten min.

Aksel og jeg har ikke satt mange ord på forholdet vårt - før jeg skrev avskjedsbrevet mitt.

Huset hans er kaldt og mørkt.

Jeg går langs veggene og ser det som ikke stod i brevene hennes.

Gradvis ser prinsessene hennes ut til å ha fått et annet preg.

Blikkene deres er tomme.

Be søstrene dine komme hit til meg med det dyreste de eier.

Den mørke fløyelen hemmer bevegelsene mine og gjør skrittene mine langsomme.

På jordhaugen ligger Alices klær og brevene hennes.

Jeg hører Aksel komme, hører støvlene hans over gulvet.

Den holder meg fast og stopper flukten min.

Da falt blikket mitt på Aksels hus igjen.

Jeg så ansiktet hans slik det hadde vært den første dagen.

Kroppen min fylles av en tung ro.

Jeg kan ikke se ansiktet hans, men føler hendene hans mot kroppen min.

Jeg ser inn i øynene hans.

Lettelsen han føler damper ut av hver eneste pore i huden hans.

Jeg har klart å se bak hans mørke, derfor kan vi fortsette historiene våre - eller avslutte dem sammen.

Hissige ildtunger strekker hendene sine mot de fuktige trærne, men må trekke seg tilbake til det brennende huset.

Klærne mine er gjennomvåte.

Jeg kan se Aksels blikk, fylt av sødme, rettet mot meg og døtrene våre.

For første gang kan jeg se ansiktet hans helt klart, kan jeg føle varmen i blikket hans.

Jeg kan lese tankene hans.

I rollespillet vårt i de gamle husene, i fortellingene som aldri ender, oppheves avstanden.

Det milde lyset strøk over det bleke ansiktet hennes, og hun smilte.
Nå hørtes sykdommen i stemmen hennes.
Den gifte datteren deres var fanget og mishandlet.
Trudes sykdom sivet inn i sjelen hans dråpe for dråpe.
De var glad i Pappenheim, og i årenes løp hadde de begynt å interessere seg for de merkverdige kunstnerne hans.
Han gikk i surr med avtalene sine.
Folk satte inn koffertene sine på hotellet og strømmet ut til skogen.
Er ikke det broren hennes?»
Og før de gikk ned, skulle de rydde bort alle sakene sine.
Hun ble hjemsøkt av en selsom angst, en angst som ikke var hennes egen, <IP> og Martin følte at han holdt på å bli smittet av hallusinasjonene hennes.
En av musikerne, som bar det polske navnet sitt med særskilt stolthet, hevdet at inspektørene minnet ham om et dukketeater.
For femti år siden, da han var liten gutt, hadde foreldrene hans emigrert fra Polen.
Faren hans kunne ikke fordra henne.
Dette året kjente sulten deres ingen grenser.
Det var som om sykdommen deres hadde to stemmer.
Bare Samitzky sa at stemmene deres rørte ved de betente cellene hans.
Jeg er født i Polen, og foreldrene mine spanderte ingen musikalsk utdanning på meg.»
Men folk var fremdeles opptatt av sine egne saker- sommergjestene av fornøyselsene sine og lokalbefolkningene av bekymringene sine.
Hans unge kone, som han skjømte bort som en pusekatt, skjønte ingenting av bøkene hans.
Selv følte han ikke den fiendtlige holdningen deres, men var som vanlig på farten mellom hotellet og posthuset.
Han var en uforbederlig ødeland, men hans rike gamle mor betalte alltid gjelden hans når sesongen var over.
Dagen etter vakte Trude stort oppstyr med skrikene sine.
Moren deres er prøyssisk, prøyssisk født og prøyssisk oppdradd.
Dåpsattestene til foreldrene sine.
Det så ut som om en ny slags stolthet vokste frem i ansiktet hennes.
Folk stod ved vinduene, og kveldslyset flakket over ansiktene deres.
Stemmene deres var dempet.
Nå så de voksne rynker som skalv i øyekrokene hans, men ansiktet var et barns ansikt.
Hun var halvt jøde, og foreldrene hennes døde da hun var ung.
«Begge foreldrene dine var jøder, ikke sant?»
Og helsevesenet fortsatte i stillhet med undersøkelserne sine.
«Han ville kanskje heller sende barna våre på krigsskoler, da?»
De har det altfor travelt med de ørsmå forretningene sine.»
Jeg kan ikke fordra sport, jakt gjør meg kvalm, musklene mine er slappe, ansiktet blekt, jeg kjører ikke i meg all slags mat, jeg drikker ikke øl.
Fru Millbaum satt og tronet i lenestolen sin, og de grønne øynene hennes skjøt grønne gnister.
Folk vek tilbake for blikkene hennes.
«Hvor er dere, tvillingene mine?» mumlet hun.
Tvillingene rakte frem de lange, hvite hendene sine.
De grønne øynene hennes sydet nå av giftighet.
Øynene hennes fikk en metallisk glans.
Og nå var den lykken revet ut av hendene hennes.
Sally og Grethe tok på seg de røde skjørtene og stråhattene sine, og gikk i retning av hotellet.
Han kjente galskapen deres ut og inn, men i år gikk det over alle grenser.
«Da får jeg skjøre selv, da,» sa hun og begynte å sage på låret sitt.
Redselen var størknet i øynene deres.
Nå var han redd for det åpne blikket hennes.
Det var som om øynene hennes sugde til seg alt.
Den ettersittende skinnjakken kledde den slanke figuren, men kinnene hennes, de rosenrøde, bortskjemte kinnene, hadde mistet gløden.
«Snart serverer de iskrem,» sa Schutz i et forsøk på å bremse heftigheten hennes.
Hun satte seg igjen og så seg om med de store, grønne øynene, som om hun med de skarpe

øyekastene sine ville bringe de hviskende stemmene til taushet.
Allerede før kunngjøringen var over, stod han og følget hans i døren som figurer i et dukketeater:
I sin tid hadde forelesningene hans vakt strid i akademiske kretser.
Heller ikke Martin Buber hadde unngått de skarpe piggene hans.
Og nå satt professoren og leste korrektur på boken sin.
Termometeret viste 37,8, og blodstrimene i spyttet hennes var så tykke som ormer.
Hun glemte ikke den gamle barnepiken sin og sendte henne penger, men især var det Samitzky og den syke melodien hans hun elsket.
Hun elsket ham og beruselsen hans.
Ansiktene deres vitnet om iskald fortvilelse.
En ung mann, en lavere funksjonær, hadde allerede sendt papirene våre hit.
«Akademiet svarer ikke på brevene mine!»
Vi skal være spillemennene deres.»
«De svarer ikke på brevene mine.»
Det lynte stolt i øynene hennes.
Dirigenten la ned kortene sine og sa:
«Foreldrene mine,» sa dirigenten, «gikk over til kristendommen, for pokker.»
Et øyeblikk glemte faren hele raseriet sitt.
De var som syke mennesker som spør og spør om sykdommene sine.
De hvite jakkene deres var for brede for de smale skuldrene.
Slik var det også med elskeren - det samme spørsmålet stod preget i blikket hans.
Den ene øvde, den andre var forelsket, den tredje regnet på sparepengene sine.
I to dager hadde han måttet klare seg uten røyk, og hva var livet hans uten det?
Hadde det ikke vært for disse nykkene mine, ville jeg ha vært en rik mann, men nå har jeg altså disse nykkene.
Da det var sagt, tømte han lommene sine for alle kvitteringer og strødde dem utover gulvet.
«Ta frakken din, jeg venter nede.»
Heller ikke musikerne våget seg ut av rommene sine.
Det var kraft i øynene hennes og kraft i stemmen.
Han hadde sugd sykdommen hennes til seg, men i ham hadde sykdommen ikke noen makt, den ville ikke slå rot.
Forfedrene mine?
Musikerne åpnet koffertene sine.
«Og hvem er rabbineren deres?»
«Du, det er du som er rabbineren vår.»
En fjern gnist av gammel sluhet glimtete til i øynene hans.
Øynene hennes flakket omkring.
En gammel sorg sløret de gamle øynene hans.
Musikerne spiste brødet sitt i taushet.
Koffertene deres var store og svulmende.
Samitzky skrev lange lister med ord i notisboken sin og satt og pugget dem.
Er bøkene hans fremdeles etterspurt?»
«Det er store kunstnere blant oss,» sa doktor Pappenheim, som om tungen hans var våknet til liv igjen, «kunstnere av høy klasse.
Sykdommen hennes hadde fylt ham helt og holdent.
Det iltre glimtete i øynene deres lyste som polert metall.
«Du er født her, foreldrene dine er født her, du er jøde, men ikke Ostjude.»
De siste dagene var hosten hennes blitt verre, det var mer blod i spyttet, og smertene i ryggen var forferdelige.
«Sanatoriet vårt skal også emigrere.»
Ansiktene deres var rødmusset av øl og pølser.
«Det er det legene våre sier også.»
Det var en stille myndighet i holdningen hennes.
Håret vokste vilt på hodene deres.
Et slags smil furet pannen hans.
«I Polen kan vi utvide festivalen vår.
Den klamme natteluften strøk over ansiktene deres.
Det var en slags lengsel i de stumme blikkene deres.

Etter at vennene deres døde, hadde de sluttet å tigge og smiske.
Et øyeblikk hadde blikket hans møtt deres, og han hadde ropt:
De slepte på de tunge veskene sine, byttet sitt.
Musikerne satt på gulvet og lente seg inntil oppakningen sin.
Det flakkende, engstelige uttrykket var forsvunnet fra øynene hans.
Sally fant skokrem og pusset skoene hans.
Den samme melodien hadde åpenbart begynt å spille seg selv i hodet deres.
Han fortalte henne om arven og sparepengene, alle de fortrolige detaljene som hadde samlet seg i den systematiske hjernen hans.
I mange år hadde han fartet omkring med de mellomstore koffertene sine over dette slettelandet.
De handlet alltid på kreditt og betalte aldri gjelden sin.
Det er dere som er musikerne hans.
Hodet stemte ikke med det som vokste seg langsomt opp mellom hendene hennes.
Ingen måtte oppdage føttene hennes, de kunne bli gjenkjent.
– Jeg har det bare bra, når jenta mi har det bra.
– Nå må du spise av solbørsyltetøyet mitt.
Lovise sto og så på, hun var stolt av hjemstedet sitt.
Veggene var tynne, rommet hennes lå ved siden av Theamors soverom.
Stemmen hans tålte ikke store lufttrykk.
Han hadde sikkert sett tvilen hennes, hva var det som var riktig?
– Ha det nå bra, jenta mi.
Hun fant ansiktet sitt mellom to bulker, de to bulkene gjorde at ansiktet ble avlangt og smalt.
– Nei, la meg få se hånden din.
– Dette er livslinjen din.
Han viste henne en fure inne i hånden hennes.
Noe av innholdet hennes lå i vasken.
Det knaste mellom tennene hennes.
Lovise leste lettelsen i ansiktene deres før hun leste lappen, de hadde truffet samme tall.
Spanderte en flaske på Lovise, så hun kunne ta vare på huden sin.
– Du skal ikke ha litt av fisken min, det blir så altfor mye?
Puten hadde havnet på gulvet, hun lå flatt og så nedover kroppen sin.
På avdelingen møtte hun ansiktet sitt over vasken, skvatt et øyeblikk, for det lignet.
Olsen trenger fysioterapi for skulderen sin.
Stemmen hennes var rar, kanskje hun snakket med spiserøret.
– Har du sett vesken min?
– Hvor er vesken min?
– Og vesken min, hvor er den?
Du må passe på vesken din selv.
– Her er vesken din, sa hun og la den oppi fanget til fru Nilsen.
Over arket fant hun skriften sin i lange kjeder, ordene måtte holde sammen for å si det de måtte si.
Lovise fikk lyst å kysse ham, men leppene hennes var for smale.
Hvorfor var ikke han fra festen her, da skulle hun ha bedt ham om å se i hånden sin, sett på strekene inni håndflaten?
– Er det slangeskinn du har rundt armen din?
Kanskje pupillene i øynene hennes ble større av det?
Hørte lyden av papir, lyden av stemmen hans, når han tenkte.
Gikk bortover grusgangen, det knaste under føttene hennes, som om de små steinene var tørr cornflakes.
Det var to hender, hånden hans var fast, putene i håndflaten var laget av små muskler.
– Er du glad i kroppen din?
Et øyeblikk åpnet hun øynene, mellom to sprekker så hun at ansiktet hans var tåkete, eller så var det øynene hennes som var det, så knep hun dem sammen igjen.
Hun kom til døra hans første onsdagen etter jul.
Klokken halv åtte passerte hun huset hans, føttene flyttet henne den veien.
– Kunne jeg bare få være hunden din.
Inne på kontoret sa hånden hans at hun skulle sette seg.

Hele tiden oppdaget hun nye ting på kontoret hans, for å glemme dem straks hun flyttet blikket.

Stemmen sto stille, en tanke i hodet hennes sto stille.

Hvis hun skulle få stemmen hans til å fortsette, måtte hun bruke sin egen.

Jakken hennes var så lys, som en refleks i mørket.

– Jeg tenker på spisingen din?

Hun adlød, nå var hun hunden hans.

Han satte seg bak hodet hennes, la hånden på skulderen og fjernet en hårtjafs fra pannen hennes.

Hånden hans kom til skulderen hennes for deretter å fjerne en hårtjafs fra pannen.

Men ansiktet hans var borte, som om en finlandshette var trukket over det.

Nå var hun avslørt, nå kunne han i små ord avduke de forbudte tankene hennes.

Armen hans gjorde den bevegelsen som fikk henne til å legge seg på benken.

Hun lukket øynene før stemmen hans sa:

Så la han hånden på skulderen hennes.

Igjen var hendene på pannen hennes.

Så knirket det i skoene hans, de var sikkert nye.

Hun registrerte stemmen hans på motsatt side av veggen.

Han var der igjen, hvisket noe inn i øret hennes:

– Du må være stille, det er så tynne vegger, kona mi...

Nå var fingrene hans tilbake på pannen.

Lukten var sterkere enn stemmen hans.

– Jeg hadde nå gledet meg til å se deg, jenta mi, men du får selv bestemme.

– Ha det, jenta mi.

Hun hørte at bølgene klasket mot land, smattet mot strandkanten med de bittesmå leppene sine, bare opptatt av sitt.

Den var kornblå, samme farge som øynene hennes.

Han så på henne, hun samlet øynene og gjengjeldte blikket, bare ikke han også sa noe om øynene hennes.

Idet Lovise lukket døra til rommet sitt, satt begge Theamors øyne i nøkkelhullet.

Jeg har glemt latteren din.

Lørdag, og den gamle spillelæreren hennes danser noe som passer til dette stykket, Latterens Land.

Ser noten hennes på pianoet:

Det stikker i brystet hans, nedover i armen...

Munnen hans er halvt åpen.

Tygde det, dette som var grøten deres.

På den måten rakk kroppen hans å følge med på ferden.

Av en eller annen grunn fikk vi den idé at vi skulle spionere inn gjennom vinduene hans.

De var tydelig forbannet, blikkene deres var olme.

Pianomusikken fra huset drønnet inn i hodet mitt, skar seg gjennom hele meg;

Jeg skulle bare forbedre dreneringen i ei grøft på tomta mi, da det skjedde.

Lyset fra lykta mi mot det grå berget.

Plutselig glipper lykta ut av handa mi.

Lykta mi!

Sprekk, hendene mine finner et tomrom, det må være en stor åpning foran meg.

Vertens datter, jenta med det korte mørke håret, kommer inn på rommet mitt.

Handa mi.

Ikke direkte i pengene, men i håndleddet mitt, den handa som holder sedlene.

Trekker så handa mi inn på brystet sitt.

Den vibrerer i brystet hennes, i handa mi.

Som om hun bare ville bite, bare sette tennene sine i meg.

Fiolinen som kom ut av kassa og inn i hendene hennes.

I kassa som sto i et hjørne på rommet hennes.

Hodet tømmes, følelser stilner, kroppen monteres i rolig årvåkenhet, her er lys, og tankene hennes slutter å kommandere henne.

En voldsom skjelving går gjennom kroppen hennes.

Det går et langt grøss gjennom kroppen din når du tenker at dette faktisk hender på den 17. juli.

Det kommer et frådende brøl ut av munnen din, og det tiltar i styrke:

Snart er lydene dine som hoggende hyl.

Det er ei diger furu, og du knaller til den harde trestammen med høyrefoten din. Skriket, denne tonen som trekkes ut gjennom kroppen hans, og et brakende plask der nede et sted.

– Skjer hva da? gjengjeldte Morgel spørsmålet vårt.

Når hun så kom inn på kjøkkenet for å lage frokosten hans, ville hun finne lappen.

Hendene hennes, dørklinka.

Kanskje akkurat samtidig som hun skjenker te i koppen hans.

Et stikk gjennom magen hans.

Hodet mitt, og min bror deler seg i to, i flere, i mange.

En ekkel ringelyd inni meg, inni hodet mitt.

Men ordboka, den er jo ikke i hylla di?

Men du må gjerne gå inn på kontoret hans og leite, dersom det bare er ei ordbok du trenger.

Han hylr av smerte da du vrir armen bak på ryggen hans.

Klokka di viser snart ti, og Wall Street stenger om få minutter.

Datamaskinen din står fremdeles på.

Hva var egentlig budskapet hans?

Må se å få holdt denne innvielsesfesten jeg har lovet vennene mine.

Orker plutselig ikke lenger å se på såret hennes.

Så kommer vennene mine.

Såret, hvorfor bærer du dette såret inni handa di?

Hvor kommer såret ditt fra?

Så åpner noen døra ut til gangen der oppe i kjøkkenet mitt.

Øynene hennes.

Stemmene deres, de fortsetter, blir fjernere, mister ordene sine.

En glassbit, spiss, sylskarp, må ha ligget på bakken der forkleet hennes landet.

Festen min.

Har du da ennå ikke fått samlet pasientene dine, kjære bestyrerinne?

Leppene hans var svale da de strøk over hennes.

Forsiktig strakte hun opp en arm og strøk litt hår bort fra ansiktet hans.

Han svarte med å bore ansiktet ned i håndflaten hennes.

Huden hans var varm, tørr og glatt.

Ansiktet hans var bare tommer fra hennes.

– Ja, hvisket hun åndeløst, mens leppene hans nærmet seg nok en gang.

Denne gangen skilte han leppene hennes med tungen og lot den gli inn i munnen hennes.

Hendene hans berørte henne, strøk sakte oppover armene mot kragebenet og nedover mot brystene.

Øynene hans brant mot de blottlagte brystene.

Med lukkede øyne kjente hun leppene hans legge seg rundt brystvortene og suge.

Han strøk hendene nedover henne, løftet kjolen og kjælte med innsiden av lårene hennes.

Fingrene hans var lette som fuglevinger.

Pusten hans kom i korte støt mot den følsomme huden hennes.

Fingrene hans ble modigere, fastere i grepet, men like kjælne.

Hun kjente at kroppen smeltet under berøringen hans.

Hendene hennes gled innenfor skjorten og la seg over den store brystkassen.

Et øyeblikk nølte fingrene hans før de fortsatte sine rytmiske, varme kjærtegn.

Han lente seg bakover og iakttok de famlende hendene hennes som trakk opp beltet og åpnet buksen.

Øynene hans glødet da hun lot fingrene gli over ham.

I løpet av sekunder dekket kroppen hans hennes, og han var der.

Kroppen hennes bølget mot hans i rytmisk dans, som kvinne og mann har gjort fra tidenes morgen.

Øynene hans glitret i måneskinnet.

Mange spørsmål meldte seg straks i hodet hennes.

Det fantes ingen i livet hennes for tiden, hvis man kunne kalle det et liv, da.

Trudy gikk bort til Rachel og la hendene på skuldrene hennes.

– Munnen hans.

Han hadde sensuell munn, leppene hans var... hete.

– Sjefen min.

Rachel la en hånd foran den gapende munnen sin.

Charlotte Mercier var hans administrative assistent og hadde arbeidsplassen sin inne på hans kontor.

Men duften hennes hadde sittet i putetrekket hans i dagevis.

– Skaff meg Mazelli på telefonen, sa han til Charlotte og gikk mot kontoret sitt.

Da fanget noe oppmerksomheten hans borte i hjørnet ved vinduet.

Kvinnens hånd var viklet inn i gardinen mens hun studerte utsikten, men så snudde hun seg så lyset falt på ansiktet hennes.

Gjenkjennelsen smalt inn i magen hans som en knyttneve.

Trudy sukket høyt nok til å fange oppmerksomheten hans et øyeblikk.

Jeg trenger ikke tjenestene dine lenger.

Han forsøkte å velge ordene sine med omhu.

– Til soverommet mitt.

Hun hadde fortalt ham om seg selv, detaljer om livet sitt.

– Jeg tror jeg må sette meg, sa hun spakt og sank ned i en stor lærstol foran skrivebordet hans.

Som i en scene fra en gammel film, hadde alle andre bleknet inn i bakgrunnen da øynene deres møttes.

Som en søvngjenger hadde han styrt skrittene sine i hennes retning.

Hun hadde smilt, og hodet hans kjentes lettere.

Han skottet bort på henne og møtte blikket hennes over koppen.

Han hadde vist henne rundt i huset sitt og avsluttet turen i soverommet i toppetasjen.

Øynene hans var som en grønn eng om våren.

Han senket leppene sine mot hennes.

Øynene lukket seg da leppene hans møtte hennes.

Hun klynket, og lyden gikk rett inn i hjertet hans.

Rachel berørte de hovne leppene sine med fingertuppen.

Øynene hennes møtte Reids og fortalte at samtalen var over.

– Takk for at du kom, sa han høflig og tok hånden hennes.

Bildet av Reid James streifet raskt gjennom hodet hennes, men hun skjøv det bort.

På bryllupsdagen hans eksploderte hun i et hissig utbrudd og flyttet ut samme dag.

– Men har du ringt til faren din?

– Men jeg vil bare ha barnet mitt i fred og ro.

Trudy reiste seg og la armen rundt skuldrene hennes.

Hun snurret rundt ved lyden av stemmen hans.

Flyet mitt går om et par timer.

Dette er vanskelig nok uten at du skal komme og forstyrre tankene mine i siste sekund.

– Gudene må vite når jeg får tingene mine nå.

– Denne trenger du når du skal hente bagasjen min, sa hun.

Derfor hadde hun trodd han ville tilby henne en sum penger, som hun ville avslå, og så forsvinne ut av livet hennes.

– Hvorfor tror du dette skjedde? spurte han brått, som om han leste tankene hennes.

Han grep hånden hennes.

Øynene hans glitret.

Jeg vil være i fred og ta meg av barnet mitt.

Han snudde seg mot Rachel og fanget blikket hennes.

Han grep hånden hennes og tviholdt på den.

Jeg vil bare ikke være nødt til å ha en avtale for å få se barnet mitt.

Haken hennes ramlet ned.

– Fordi det vil løse alle våre problemer, sa han med skinnende øyne, glad for at han hadde oppmerksomheten hennes igjen.

Jeg vil gi barnet mitt noe jeg selv står for.

Jeg er lei for å skuffe deg, men her må viljen din melde pass.

Vanen hans med å blande seg opp i alt, sta og bedrevitende, hadde hun helt glemt.

Straks dukket Reids ansikt opp i tankene hennes, slik han hadde sett ut den natten.

– Beklager, mumlet Rachel og hastet inn på rommet sitt.

Hundrevis av tanker tumlet gjennom hodet hennes mens øynene suget ham inn.

Så møttes øynene deres.

Han ga etter for lysten og lot en finger stryke nedover kinnet hennes.

Han er kommet med sakene mine fra New York.

Han slapp esken ned og vendte haken hennes mot seg.
Rachel unngikk blikket hans.
Han grep armen hennes og åpnet døren til passasjeret.
Hvorfor har du ikke fortalt faren din om barnet?
Moren din var syk, du tok deg av henne, og faren din giftet seg kort tid etter at hun døde.
Blikket hans var intenst.
– Så, så, sa han mens han la seg mot hodegjerdet og vugget henne i armene sine.
Lenge lå Rachel og snufset mot skjortebrystet hans.
Akkurat da øynene falt igjen, hørte hun stemmen hans inn i øret.
Han la kinnet sitt mot håret hennes.
Hodet hennes falt bakover mot armen hans.
Rachel strakte armene opp og grep rundt bakhodet hans, lot det glatte håret gli mellom fingrene.
Leppene deres skilte lag lenge nok til å skifte stilling.
Alt han eide av fornuft og personlige sperrer fordampet for den bankende pulsen hans.
Kroppen hans var så fast, så het og så tiltrekkende.
Han plantet et kyss på nesetippen hennes.
Hjertet hans banket bak skjorten, hun kunne høre det tydelig.
Kroppen hennes slappet av og føyde seg mykt inn mot hans.
Han grep hardt rundt en flik av skjørtet hennes og drev inn i søvnen.
Reids hånd lå spredd ut over magen hennes med litt av skjørtet mellom fingrene.
Øynene hans smalnet, og han studerte henne lenge før han svarte.
Hjertet hans hamret som om han skulle stå foran en edsvoren jury.
Han la en finger under haken hennes og kysset henne forsiktig på kinnet.
Hendene hennes skalv.
Bilen stanset foran leiegården hans.
Så hvorfor var ryggen hennes stiv og nakken så stram?
Hun lukket øynene mens hun kjente hånden hans og mistet nesten balansen da han raskt snudde seg bort for å besvare et spørsmål.
Den forræderske kroppen hennes svarte på hans nærvær på en måte hun ikke styrte lenger.
Lyden av stemmen hans gjorde henne myk.
Han ville være sikker på å få underskriften hennes før hun angret seg.
Så bøyde hun seg raskt ned mot Reid og grep hånden hans.
Øynene hans smalnet.
Duften av ham fylte neseborene hver gang hun trakk pusten, og hjertet hennes hamret vilt.
Han la hendene rundt midjen hennes og trakk henne inntil seg.
De intense øynene hans gled over ansiktet hennes, nedover halsen til brystet.
Han strøk baksiden av knokene mot brystene hennes.
Han lente seg fremover og hvisket inn i øret hennes:
Hun gispet og ble varm da hun kjente den harde reisningen hans.
Pusten hans gikk tungt, kroppen var stiv og anspent.
Han tok et skritt mot henne og begynte å kneppe igjen jakken hennes, raskt og effektivt.
Han hadde blottlagt følelsene sine for henne, og det hadde gjort henne både sjokkert og opprømt.
Han snudde henne rundt, la en finger under haken hennes og tvang henne til å se ham inn i øynene.
En lang stund gransket han ansiktet hennes, utforsket trekkene på jakt etter noe hun ikke forsto.
Stemmen hans fikk henne til å fare sammen.
Panikk fikk halsen hennes til å snøre seg.
Ansiktet hennes lyste forventningsfullt.
Før hun fikk sagt et ord, hadde han løftet henne opp i armene sine og båret henne over terskelen.
Han bøyde seg ned og la leppene sine mot hennes.
Men det er så forskjellig fra huset ditt i byen.
Hun holdt pusten og håpet han ville dele tankene sine med henne.
Han snudde seg mot henne og smilte det skjeve, litt triste smilet som alltid fikk hjertet hennes til å gjøre et byks.
– Da er rommet ditt, erklærte han.

Hun ble rørt over åpenheten hans.
Heten og lengselen i kysset hans overrasket henne.
Armene hans la seg rundt henne, og hun krøp sammen inntil ham.
– Prøv å slappe av, hvisket han mens han drysset små kyss over halsen hennes.
Med lukkede øyne lente Rachel seg fremover og gned seg som en kjælen katt mot brystkassen hans.
Hun kjente brystene berøre magen hans.
Hun hørte hjertet hans dunke sterkt og raskt.
Hun strøk ham over hoftene og la hendene rundt den faste enden hans.
Hun satte seg bakover på hælene, la ansiktet mot silkestoffet og kjælte med ereksjonen hans.
Rachel vred kroppen sin mot hans og la et glatt lår mot hans hårete.
Reid la en hånd rundt enden hennes og masserte henne lett og varmt.
Han heiste seg opp på en skulder og tvang hodet hennes mot seg.
Hun satte de store, grå øynene sine i hans.
Han la håndflaten over magen hennes.
Vekten hans var ikke noe problem.
Forsiktig lot hun neglene skrape litt i skuldrene hans mens hun nøt å kjenne støtene som skaket kroppen hans igjen og igjen og igjen.
– Kom, Reid, bare kom, hvisket hun inn i øret hans.
Reid la en pekefinger på nesetippen hennes.
Reid hadde ikke komme tilbake til rommet hennes og sengen hennes.
Hverdagene deres var allerede kommet inn i et trivelig gjenge.
Rachel strakte seg på tå og nappet et gresstrå ut av håret hans.
Trudy reiste seg, gikk bort til Rachel og la en arm rundt skulderen hennes.
Hun var som en frukt som sakte modnet foran øynene hans.
Trudys ord dukket stadig opp i hodet hans.
Øynene deres møttes et kort sekund.
Reids blikk vandret nedover kroppen hennes.
– Bare begynn å spise uten meg, sa han og kjempet mot lysten til å legge hodet mot brystet hennes.
Latteren stoppet brått da hun traff blikket hans og ensat at han sto musestille.
Hun tittet ned på hånden sin som lå på brystet hans.
Reid la armene rundt midjen hennes og holdt henne der.
Men grepet hans sa noe annet.
Så lot hun leppene sine stryke mot hans.
Hun strøk håndflatene kjærlig over den svette brystkassen før hun la dem om nakken hans.
Hun gned dem mot kroppen hans og hørte et stønn fra strupen hans.
Glidelåsen på shortsene hennes gled ned uten hjelp fra noen, og ble en stående invitasjon til hendene hans.
Han lot hånden gli ned i buksen hennes.
Reid trakk hånden forsiktig ut av buksen hennes og la den på magen hennes.
Under hånden hans banket hjertet til et nytt, lite liv.
Rachel la hånden sin oppå hans og klemte den ned mot magen.
Hun ga seg over til heten i kjærtegnene hans.
Kroppen hennes smeltet under de følsomme fingrene som visste så godt hva de gjorde.
Han suget seg fast i halsen hennes, og nappet seg nedover mot den ene brystvorten.
Med en hånd på hver side av hodet hennes, hevet han overkroppen og lukket øynene.
Rachel gned hendene opp og ned langs sidene og enden hans, og bøyde knærne for å kunne favne ham bedre.
Hun begynte å nynne navnet hans.
Han lot sine varme safter flomme ut i henne, og hun krysset bena over ryggen hans for å holde ham fast under ekstasens dønninger.
Øynene deres møttes.
– Kona mi var likedan da vi giftet oss.
Med eiermine la han en arm rundt midjen hennes.
– Er en av de gamle venninnene hans nedenunder?
– Mannen er gal etter deg, jenta mi.
Straks de kom ned igjen, møtte Reid blikket hennes.
– Hvor er det jeg kjører? spurte Reid, som stilte seg bak henne med armene rundt midjen

hennes.

Hun tok armen hans og slapp å svare da Charlotte kom tilbake med gjester de måtte si adjø til.

Hun som hadde kommet til ham slik hun gjorde i drømmene hans og elsket med ham.

Den merkelige, ensomme barndommen hans hadde satt sine spor, og han ville ikke dele dem med henne.

Hun grep hånden hans og plasserte håndflaten på stedet der babyen hadde sparket.

Som om barnet kjente at det lå en annen hånd der, sendte det en hånd eller en fot inn i hånden hans.

Han skar tenner da en pil av lengsel skjøt seg inn i hjertet hans.

– Her, sa Rachel og la hånden hans på magen.

Reid adlød og gned magen hennes med fingertuppene.

Ansiktet hennes strålte, som om livet hun bar på lyste ut gjennom porene hennes.

Hun svelget og la hodet mot magen hennes og unngikk øynene hennes.

Rachel la hendene rundt ansiktet hans og så spor av tårer i øyekrokene.

Hjertet hennes vokste i brystet ved synet, og hun tørket tårene forsiktig bort og strøk hånden over håret hans.

Lyden av navnet som kom over leppene hennes strøk over pannen hans som en varm sommerbris.

Hjertet hennes hamret så vilt av frykt og håp at han måtte høre det.

Hun strakte hele kroppen mot kyssene hans og frydet seg over heten i ham.

Hun la tungen sin mot hans og kjente smaken av Reid.

Han la hendene rundt hodet hennes og lot fingrene stryke gjennom det myke håret mens han gjorde kysset enda dypere.

Da han trakk leppene bort fra hennes, vandret de videre nedover halsen, mens hendene hans la seg beskyttende over de moderlige brystene.

Mens han suget på brystene etter tur, gled morgenkåpen opp i full lengde og blottet magen hennes.

Hun lente seg bakover og lukket øynene, nøt å kjenne de følsomme hendene hans på kroppen.

Da fingrene hans strøk gjennom krøllene nedenfor magen, bet hun seg i leppen, engstelig for at han skulle merke hvor sterkt hun tente på ham.

Forsiktig, men bestemt løftet han bena hennes opp på salongbordet.

Rachel prøvde å løfte seg ut av stolen, men han la en hånd på innsiden av låret hennes.

Han kysset innsiden av lårene hennes og stakk en finger inn bak trusens strikk.

Straks skalv hun under berøringen hans.

Små klynk unnslett fra Rachel mens hun vred seg under leppene hans.

Da investeringskontoen hans rullet fram på skjermen, stoppet han for å se på høyrisikoinvesteringene.

Hjertet hans begynte å hamre.

Når skulle han bli like modig i kjærlighetslivet sitt?

Svetten brøt ut på pannen hans ved tanken.

Rachel hoppet høyt ved lyden av stemmen hans.

Instinktene hennes fortalte at dette var et avgjørende øyeblikk og at hun måtte bli med.

Musikken virket beroligende, og snart gled øynene hennes igjen.

Blikket hans gled til Rachel.

Ansiktet hennes var alvorlig, øynene intense.

Det måtte være rart for henne å sitte her og høre to gamle nonner fortelle om gutteårene hans.

Hun smilte og la hånden sin varmt over Reids.

Rachel la hånden på armen hans og stoppet ham.

Han la hånden sin over hennes.

Hun fikk ikke fram et ord, men la armene rundt ham og klemte han inntil seg med hodet mot brystet hans.

Hun vinket Rachel nærmere og lot en benete finger utforske ansiktstrekkene hans.

Rachel smilte bredt og la hodet på skulderen hans.

– Da jeg var seksten, fant jeg dåpsattesten min.

Der fant jeg arkivmappen min, og dåpsattesten lå der.

Han nektet for at han hadde gjort henne gravid, snakket om at han ikke kunne være faren min.

Hun hadde tro på fremtiden deres sammen.

Hun lente seg fram og rørte ved armen hans.

- Foreldrene dine var svake mennesker, Reid, og de gjorde en grusom feil.
Han snudde seg mot henne og fanget blikket hennes.
Hun la armene rundt halsen hans og gned ansiktet sitt mot hans.
Han smilte bredt og lykkelig, hjertet hans hoppet fremdeles i brystet hver gang han så henne.
Månen badet huden hennes i et blekt skinn og fikk henne til å lyse som porselen.
Øynene hennes var intense, breddfulle av kjærlighet og begjær, og blodet begynte å suse i årene hans.
Leppene hennes var varme.
Han forsøkte å lene seg bakover for å se henne bedre, men hun la armene rundt nakken hans og trakk ham ned mot leppene sine.
- Jeg vil elske med deg, hvisket hun mot leppene hans.
Kroppen hennes spent seg mot ham da leppene hans fant de mørke krøllene langt nede.
Hjertet hans hamret, likevel hadde han aldri følt slik fred i sinnet.
Med en hånd under hodet hennes bar han henne bort og la henne i Rachels armer.
Han ville holde dem her i armene sine hele livet.
Hun strever for å få tak i tankene sine, de flyr som lette fugler mellom trærne.
Hun hører stemmen hans:
Og pass deg for Fader Bueran, som gjerne vil ta ugifte ungjenter inn i boligen sin.
For han har sikkert pløyd markene sine, han også, og hans oksespann er store og skinnende svarte og blir aldri trette.
- Er du klar, jenta mi?
De faste, matfulle fruktene var nesten inne i hendene hennes da hun stod på den varme fjellsletten bak søylene.
- Hva har skjedd, hvor er vi, å, hodet mitt, hellige Maria, hva er dette for slags kjøring!
Pannehårene hennes er nok like våte som hans.
Hårsveisen hans er helt vill.
Kanskje ikke så nødvendig, slik kinnene hennes gløder.
- Vi skal følge datteren vår inn til skoleinternatet.
Hvert av ordene hans virker veloverveide.
Nei, forresten, han var rask nok i sted, da han grep hatten hennes i vinden.
En lys lettelse glir over det brede fjeset hans.
Her er det sikkert ikke så kaldt som i bygda deres.
Her er nøkkelen din til rommet, pass godt på den.
En erfaring som gjør at mistroen hennes ikke får råde alene.
- Romkameraten din heter Marta, og du finner henne sikkert nede på fotballbanen.
- Bare legg sakene dine her.
- Adjø da, jenta mi.
Den grove neven hans holder løst og forsiktig rundt hennes myke hud.
Her har du litt til bussen, sier mor og trykker noen sedler i hånden hennes.
Disse fattige får holde seg rundt hyttene sine og drive den jorden de har, sa han.
Burde hun heller ta med seg sakene sine og dra forttest mulig?
En eller annen hadde nevnt navnet hans på kirketrappen en søndag.
Likevel holdt Marta seg helst i bakgrunnen, når Francisco og Camilo begynte med spilloppene sine.
Maria løfter hodet fort for å få et glimt av ansiktet hans.
Den ukjente mannen fortsetter å snakke langt utenfor hodet hennes et sted.
Innenfor dressen din kjenner du ikke hvordan blodet mitt dunker mot huden.
Hun blir både ergerlig og glad over den frimodige stemmen hans.
Hun venter og unngår blikket hans.
Ingen skal løpe fra pliktene sine, husk det!
Hendene hennes henger tungt ned.
Men jeg hørte hundene våre bjeffe i natt, de var svært så hissige.
I et glimt tar hun inn ansiktet hans.
Kjevne hennes beveger seg langsomt, mens hun kniper leppene sammen.
Dyret roer seg litt under hendene hennes.
Ansiktet hans er faktisk blitt bredere over kinnene og haken siden i fjor.
- Den kniven din er helsløv, la meg slippe den med det samme!
Men hun sier ingenting, bare bærer posene ut til advokatens ventende varebil og langer dem

oppi torgkurven til hushjelpen hans.

– Å jo, det kan haste mer enn du vet om – tenk om foreldrene dine legger planer du ikke kjenner til!

Mor og far trenger en god høst, når de må betale skolegangen min!

Der står en høy, kraftig mann i porten, og hun kan godt merke ertelysten i stemmen hans.

– Lillebroren min fortalte at du har gjort bystudent av deg.

Lillebroren hans, hvem er det?

– Jeg har vært en tur innom gudfaren min.

Hun følger blikket hans opp mot de blågrønne fjellene.

Men fjellanden i Narrio måtte frakte bort den store kirkeklokken sin av frykt for gravrøverne.

– Jeg skal kanskje hilse til lillebroren min? ler mannen uten å flytte seg fra huset.

Ikke en dråpe finner vei ned i hånden hennes.

Hun sparte og sparte av hushjelpelønnen sin i fjor og i forfjor.

Det var vel den veien broren hans hadde kommet.

Har han tenkt å slå følge med broren sin, tro?

Hun har mer lyst til å prate med ham enn med den storkjeftede broren hans.

– Denne gangen skal du slippe å løpe etter hatten min!

Hun må tenke på hvordan håret hans stod til alle kanter i vinden på fjellovergangen.

han bor nedenfor onkelen min.

– Ja, du kan regne med oss, smiler Marias mor, og de kvikke øynene hennes blinker:

– Du vet, mannen hennes har hatt bra arbeid på kysten de siste par årene, sier mor.

Da synes broren han må være med på leken og kaster seg over den bøyde ryggen hennes.

Onkel Jose Luis plirer mot Maria og tar inn synet av finklørne hennes, rødt skjørt, blå genser og rødt sjal.

– Mannen min trenger nye bukser, og det er alltid noen som må ha nytt varmt ulltøy.

– Jeg tror nok at datteren min klarer seg foreløpig, sier mor rolig.

– Ellers har Maria med seg en hilsen fra eldste jenta deres.

Maria kjenner det harde blikket hennes, men hun passer seg for å møte det.

Hun føler morens øyne og hører stemmen hennes, litt fremmed og ru:

– Datteren din ringte til Maria på internatet i går.

Enn om mannen hennes er enda fattigere enn henne.

– Kanskje dere skulle prøve å ta vel imot Anna og mannen hennes likevel, sier hun krasst.

Ansiktet hennes er stivt der hun går fort og hardt ut av rommet.

Den ene mannen som er med ham, er faren hans, det ser hun.

Hun kjenner overarmen hans mot skulderen sin og merker en liten sitring.

Forandring var det først blitt etter drapet på eldstebroren hennes, da kona hans slo sin egen mann til døde.

Det var da bror Remigio besøkte foreldrene hennes og fikk dem med på møter.

På den andre siden sitter Isabel og fingrer med sjalet hennes og plukker på blomsterbordene på skjortekanten.

Maria ser at foreldrene hennes også har reist seg.

Det er noe i øynene hans som hun ikke helt får tak i og kanskje heller ikke vil skjønne .

Maria kikker åndsfraværende ned på neglene sine.

Men det er greit, guttene må gjerne stille seg opp og syngje kjærlighetsviser utenfor vinduet mitt!

– Ja, du skal se han hadde flere barn også, akkurat som den pateren som var i bygda vår før i tiden! ler Marta og følger husrekken utenfor med øynene.

Men vennskapet deres er heller ikke vanlig.

Randi slipper hendene hennes utålmodig:

Spørsmålet blir hengende i skrittene deres.

De to rakkerungene, som alltid veltet saftglassene sine!

Mor har tenkt å dra og besøke søsteren min som giftet seg i fjor.

Men pusten hennes går i ujevne rykk.

Hun trekker nesten umerkelig på skuldrene, og ansiktet hennes røper ingenting.

Kanskje oser stemmen hennes for mye av likegyldighet.

Maria har hørt stemmen hennes slik før.

Den sprukne sandjorden gnis opp og blir til pulver rundt spaserskoene hennes.

Nå sniker den kalde kveldstrekken seg innenfor drakten hennes.

Jeg kommer utenfor vinduet ditt når lysene er slukket.

Spenningen i kroppen hans slår mot henne som et elektrisk støt.
Maria har joggeskoene på seg, og oppå ullteppet på sengen ligger det varmeste sjalet hennes.

Hun hører ingenting fra den andre siden av værelset, der Marta ligger i sengen sin.
En kald trekk svaler den opphetede huden hennes.
Skuldrene hans er i høyde med karmen.
Da kjenner hun fingrene hans løst mot hånden sin.

– Nå blir teppet ditt vått til du skal sove senere, hvisker Maria.
Venstre side av den tette overkroppen hans ligger inntil Marias skulder.
Han drister seg til å legge armen bak nakken hennes.
Forsiktig bøyer han hånden om overarmen hennes.
Stemmen hans er lav og nær.
Er det en svak skjelving i kroppen hans?
Maria snur seg mot ham og ser hvordan den buete nesen hans avtegner seg i skyggene.
Det smale ansiktet hans virker nesten strengt;
Der ligger den høyre hånden hans løst i fanget;
Fingrene hans dirrer.

Hvem av dem har skjøvet henne opp i fanget hans?
Fingrene hans i nakken, svakt trykk mot senene under håret;
– Jeg tror drømmene våre har begynt å herske over virkeligheten.
Den hete stemmen hans skremmer og betar henne.
Røsten hans når henne tett inntil øret:
Han tar etter hendene hennes, men får bare fatt i den ene:
Maria lar ham beholde hånden hennes i sin, men hun lener seg ikke inntil ham:
Svakt bøyer hun hodet mot skulderen hans.
De hviskende ordene kommer tett inn i øret hennes.
– Jeg skal besøke den eldste søsteren min i ferien.
Han slipper hånden hennes.
Maria setter foten lett på kneet hans og klyver opp i den etterlengtede åpningen.
Ordene flimrer foran øynene hennes.
Stemmen hans gjaller mellom murveggene og får all surrende snakk til å forstumme.
Armen hennes går trassig i været.
Stemmen hennes høres merkelig kald og klar ut.
Den fysikken deres høres helt umulig ut, og så med den læreren, da.

– Mor og jeg skal antagelig dra og besøke den eldste søsteren min.
– Har du virkelig ikke sett søsteren din siden hun giftet seg?
For det er hos henne søsteren min har vokst opp, skjønner du.
Og da må Narcisa og Gabriel flytte fra foreldrene hans inn i sitt eget hus, så klart!
– Men jeg tror søsteren min ville gifte seg.
Men mange koner slår jammen mannen sin også.
Det var sønnen hans og kona som var forlovere for Narcisa.
Ansiktet hans er en fjellside med stier og bekkeleier.
Dessuten er han ikke feig og redd for kona si.
Han hadde ikke kunnet betale skolepengene sine for de siste månedene, og enda hadde faren hans ligget syk i julen.
Men øynene hennes farer fort mellom Maria, Isabel og tante Dolores.
Og legg merke til drømmene dine!
Og mannen hennes driver og bygger huset deres nå.
Magen hennes er slik nå!
– Etter middag kan du gå bort til kameratene dine og fortsette som snekker og bilmekaniker, sier mor.
Tonen i stemmen hennes tilsier at dette er mer enn et råd;
Øynene hans glir også over Maria, sent og ettertenksomt.
Fingrene hans snor seg rundt hverandre i fanget.
Maria ser undrende inn i ansiktet hans.
Det ligger bak ryggen vår og er skjult for våre blikk.

– Kurven har vi satt inn på sengen din.
Så får du overføre skolepapirene dine til en skole her i bygdesenteret.
Er det studiene dine som har gått til hodet på deg, du er jo aldeles forgjort!
Far kremter langt nede i halsen og fester blikket et sted foran beina sine.

Hun løper over gårdsplassen, regnet slår i hodet hennes;
De hadde villet bestemme for hele livet hennes, og hun hadde ikke visst noe.
– Jeg får jo hilse på henne og mannen hennes, sier Maria mutt.
Annas besteforeldre og småsøsken, Anna selv og mannen hennes.
Men smilet glir fort tilbake i usikker reserverthet, når Maria unngår å møte øynene hennes.
– Du får hilse på mannen min.
Hun liker ikke ansiktet hans.
Hun må smile gjennom skallet sitt.
Anna legger begge armene beskyttende rundt gutten sin.
Det passer bra, så kan ingen se de dråpene som kommer innenfra og renner ned over kinnene hennes.
Jakken hans er mørk av regnet, og det drypper av håret.
Francisco setter seg tett inntil henne på andre siden og slår to lange, våte armer rundt skuldrene hennes.
Maria er stiv som en stokk under omfavnelsen hans.
Han slipper armene forvirret ned og prøver å ta tak i hendene hennes i stedet.
Fingrene hennes er like iskalde som hans, og hun drar dem unna ham og ned i hulrommet under knærne sine.
Har faren din fått vite det?
Fylt av angst stirrer hun inn i det opprørte ansiktet hans.
Han puster tungt og skifter grepet, tar rundt overkroppen hennes med den høyre armen og presser munnen mot leppene hennes.
Igjen ser hun at ansiktet hans er annerledes, besluttomt.
– Så gir vi beskjed til foreldrene våre etterpå.
Hun døyver uroen mot munnen og kinnene hans.
Hun som ikke engang kjenner hans foreldre og søsken og aldri har vært hjemme i huset deres?
Skal tro om de finner denne fetteren hans?
Hun hviler i ansiktet hans et uendelig langt sekund.
Fingertuppene deres berører hverandre såvidt.
Han lener seg inntil henne og holder lett rundt hånden hennes.
Han trykker hånden hennes en ekstra gang og slipper den ikke.
– Jeg er redd for hva foreldrene våre vil si.
– Blir faren din veldig sinna, tror du?
Hva kan egentlig han stille opp mot faren hennes?
Selv om planen deres reiser seg som et stadig brattere og mørkere fjell.
Og dessuten er huset vårt altfor avsides.
– Kanskje vi kan få leie et rom der fetteren min bor.
Armen hans er trygg å kjenne inntil seg.
Hun gnir albuen varsomt mot genserermet hans.
Han klemmer hånden hennes igjen.
Maria liker ikke de skarpe, stikkende øynene hennes.
Det er ikke mange ord Francisco veksler med fetteren sin.
Kroppen hennes svarer ham heller ikke ennå.
Fingrene hans skjelver mot nakkehuden hennes.
Hun legger pannen mot halsen hans.
Nå er de innenfor genseren hennes, innpå huden, kjenner ribbeina og de runde frodige formene, som hittil bare har vært hennes.
K jærtegnene hans sender stråler inn i hver nerve.
Kanskje han hører fortvilelsen i stemmen hennes?
Hendene hans slipper taket, trekker seg tilbake.
Klossete tar han bort på ryggen hennes:
Men det glapp ut av hendene deres, nettopp da de ville gripe det.
Da kjenner hun at kinnet hans er vått.
Det er ikke første gang datteren deres går sine egne veier.
Hun hadde jo vært bekymret for hvordan forholdet deres skulle bli.
Han puster dypt, en liten bris mot kinnet hennes.
Hun var enda med meg og besøkte den eldste søsteren min nå i karnevalsferien.
Kanskje kjærligheten deres er forutbestemt til å mislykkes?

Nå ser han spørrende på henne og skjønner sikkert av øynene hennes hvordan hun har det. Maria har vanskelig for å møte de klare, runde øynene hennes.

– Nå må du fortelle meg ærendet ditt, guddatter;

Lavmælt, men likevel uten å snuble over ett eneste ord, forteller han kort om sin hjembygd, om familien og om skolegangen sin.

Øynene hennes smalner såvidt.

– Og kom ikke til din tante og si at du avbryter skolegangen din, legger hun advarende til.

Han ser ned på hendene sine akkurat nå.

Katten vrir seg unna fingrene hennes og hopper ut gjennom den åpne døren.

Øynene hennes er rettet mot jordveggen.

Hun ser inn i den brune veggen bak tanten, og øynene hennes blir breddfulle av tårer.

Maria prøver spent å tolke ansiktet hennes.

Men ennå kommer det ikke et ord over leppene hennes.

I morgen får dere gå ned til foreldrene hans;

for hun kan merke et ørlite glimt i øyekrokene hennes.

Du får sove i sengen med kusinene dine, du, Maria.

Og kjæresten din får ligge i rommet ved siden av, så lenge dere er hos meg!

– Men skal dere rekke å treffe foreldrene til kjæresten din, er det bare å begynne å gå.

– De har ingen mur rundt husene sine.

Francisco ligner på faren sin, i hvert fall i kroppen.

Hun ser opp i ansiktet hans og behøver ikke spørre.

Hun møter øynene hans.

Han tar hånden hennes.

Minstebarnet henger sovende på ryggen hennes.

Skjelver armen hans?

Men Franciscos mor ser til siden og lar henne ikke få holdepunkt i øynene sine.

Jo lenger unna de går, jo lettere blir skrittene hennes.

– Fælt til hastverk du har da, ler Francisco og svinger armen hennes i yr glede.

Maria hører ikke på de ertende ordene hans.

tankene hennes har slått mot bakken samtidig med fotsålene.

– Men vi har vært hos foreldrene hans i dag.

Maria ser overkroppen hennes heve seg i et dypt pust.

Men øynene hennes vider seg ut.

Stemmen hennes er skarpere nå:

Nå skulle barna dine ha sett deg, tenkte jeg.

Jeg har hentet brødet mitt der i alle år, som regel på torsdag eller fredag.

Jeg hørte ikke en lyd fra musene, og ikke så jeg mer til de små pastillene deres heller.

Tøyet mitt er rent og pent.

For å si det som det var, så fikk jeg ikke flere mus i fellene mine.

Jeg fant etterlatenskapene deres overalt, til og med på stuen og inne på soverommet.

Doktor Lunde sier at djevleskapen sitter jevnt fordelt over hele kroppen min.

Wienerpølsen min finner jeg først nede i havnen.

En fremmed klang i stemmen min, et svakt ekko, liksom.

Han ville sette seg på stolen min og etterape min stemme.

Jeg kjente disse venninnene hennes, de var kjekke jenter, de hadde vært hjemme hos oss ofte.

Litt etter gikk jeg opp trappene til den steinlagte gårdsplassen, der Strand Hotel pleide å ha uteserveringen sin i sommermånedene.

«Sølvfjorden», sang det inne i hodet mitt.

De fant hånden hans;

– Det var sønnen hennes.

Jeg tenkte på denne hånden hans.

Han kjenner meg ikke igjen, det kan jeg se, men han stiller seg opp midtveis mellom trappen og vraket, og gir seg til å lage prompelyder med de brede leppene sine.

Blikket hans er blått og vennlig.

Buksebakene våre er kliss våte, det ser sannsynligvis ut som om vi har pisset på oss.

Lyden av skrittene mine da jeg gikk opp singelgangen...

Det var høst i tankene mine igjen.

I det venstre dongerilåret hennes hang en fire, fem år gammel jentunge.

Stotringen min fikk meg til å hate meg selv.
Jo, et ubehag, fordi jeg visste at hun sto i stuevinduet bak meg og betraktet ryggen min.
Jeg likte å sitte her i barndomshjemmet mitt og høre på sleivkjeften hennes.
Mannen hennes er på jobb, og det venstre genserbrystet hennes har en fuktig flekk av babyspy.
Rundt føttene mine duvet tang og tare, <IP> og den grå røyken fra sigaretten løste seg opp i det grønnlige vannet.
Her lå store deler av barndommen min begravd.
Fra vinduet i hytta kunne vi se huset vårt på den andre siden av fjorden.
Da jeg kom helt nær henne, lente hun hodet sitt mot meg og ble stående og riste.
Hun åpnet frakken sin, og dro meg heftig til seg.
De hadde funnet tøflene hennes på betongkaien nede ved siloene.
Vi veltet overende i de fuktige sengklerne i en enkeltseng under vinduet, hun rev og slet i klerne mine.
Jeg hadde ansiktet inn i håret hennes, og armen over den myke magen.
Øynene deres var borte, det var vel skjæra.
Den blå kofferten i hånden hennes ga bildet et lett surrealistisk preg.
Sollyset kom inn fra øst, det var gult og gjennomsiktig, og fremhevet den usunne blekheten i ansiktet hennes.
Jeg bar dem tilbake til torpet i lommetørkleet mitt.
Det lå førti års samliv i blikket hennes.
Han lurte på om du liker soppene hans.
Stemmene deres lød unaturlig høye, jeg fikk en tørr, metallisk smak på tungen.
Jeg betraktet hånden min.
På et visst stadium betrakter jeg hånden min, og forstår min egen status som fange.
Jeg la meg ned på en nesten tørr tue og hvilte ansiktet mitt i mosen, en grenseløs tretthet kom over meg.
Vi spiste nistematen vår og drakk varm te.
Skogbunnen bølget under føttene mine, fargene fikk en dypere glød ettersom dagen gikk over i ettermiddag.
De ville ha ritualene sine for seg selv.
Han kjente pusten hennes i nakken.
Håret hans var slik det alltid hadde vært.
De grå øynene hans var alle steder.
Edward presenterte dem for hverandre, og Jarl ble stående med hånden hennes i sin.
I det harde elektriske lyset virket de grå øynene hans flate som sølvmynter.
Svetten perlet på pannen hans, og hendene ristet.
Han krøp inn til henne, han dro serken opp og la øret mot den nakne magen hennes.
Enkelte hadde også sett ham forfra, og de kunne berette om underlige selvlysende tegninger på brystet hans, og i ansiktet.
Men i tankene deres er det natt.
– Skoene hans er borte.
– Kvisten er full av bagasjen hans.
Jeg har allerede ført det opp på plusskontoen hans.
– Gi meg sigarettene mine.
Herregud, du skaffer deg noen flere høner og lar folk plukke frokostegget sitt selv hver morgen!
At hun forløste sjelene deres på en måte.
Engstelige var de blitt enige om å gi hverandre alibier dersom noen skulle spørre dem om bevegelser deres denne oktoberkvelden.
Gå og se til den fordømte båten din nå, Edward.
Men senere i kveld må jeg snakke med barnet ditt.
– Gå og se til båten din, sa jeg!
– Da jeg var oppe, begynte han å snakke med hun som ligger i magen min.
– Pass på moren din.
Ennå kunne han bli bragt ut av fatning for ingenting, men de så det ikke, de så den rolige overflaten og lyttet til tausheten hans.
Og det hjertet hennes...
En time senere kunne han høre Jarl gå inn på badet, og litt etter skrittene hans i trappen.

Døren til rommet hans sto på gløtt, det var tomt.
Jeg prøver å løse opp enkelte floker for mannen din, men han legger seg i veien for meg.
– Han har ikke brutt lovene deres.
– Lån meg rifla di, så skal jeg gå og spørre ham.
Håret hans var vått av svette eller vann, kanskje blod, og hønsene kaklet og bakset rundt ham.
Ansiktet hans var like hvitt som snøtoppene på steinene i fjæra.
Han bøyde seg over Willy og plasserte et stykke pizza i hånden hans.
Legg den gule pekefingeren din på skulderen min.
Willy så på hendene sine.
Han tok rundt henne og pustet inn lukten av håret hennes.
Han skjenket opp kaffe i kruset hennes.
Jeg har levd hele livet mitt her oppe.
– En dag skal jeg fortelle deg om mora di.
Han hørte skrikene hennes allerede mens han sto ute på tunet og pisset.
Willy sjanglet rundt med buksene rundt anklene og et godt grep i det våte håret hennes.
Det var alltid noe som ga etter i ham, når han hørte gråten hennes.
Jeg går her med broren min, og det er fredag.
Når du lærer å lese, skal vi skrive brev til fetterne dine, sa morfar.
Se her, sa morfaren og ga fra seg de gamle guttebokene sine.
Se her, sa moren og ga fra seg de gamle pikebøkene sine.
I kroppen hennes økte lengselen, som mulige svimlende vingeslag, men også med en smak av blod, av jern og stenger.
Men kvinnen var en annen, ikke bare var hun eldre, men håret hennes var mørkt, og ikke blondt.
Det glitret muntert i øynene hennes.
Den hvite skjorten hans var skitten, etter tre dagers bruk eller ikke-bruk, og han var uten slips.
Festlighetene hadde kostet firmaet hans en fet kontrakt.
Tenker at de ikke har gjerder om husene sine i Amerika.
Det glitrer i øynene hennes om hun ser på ham.
Han skulle gjerne vist henne til broren sin.
Han ser på neseborene hennes.
Broren hadde holdt den lille sønnen sin i armene og sagt at det blå kunne skifte.
Øynene hennes glitrer.
Ingenting i veien med dama mi.
Han vekker ungen med skrålet sitt, den voksne våkner ørsken og ammer.
Håret hennes henger løst.
Dama mi, tenker han forundret da han ser på henne etterpå, det varme ansiktet, det glade uttrykket i øynene.
Noe verker i brystet hans.
Sammen hadde de lempet inn de to koffertene hennes og en reiseveske i skinn.
Hun grep koppen sin og drakk.
Den gangen for lenge siden hadde hun vært på alder med elevene hans.
Det hadde gjort henne dristigere i samtalene deres.
Hun hadde vendt måten hans den andre veien.
Han ville ha opplevelsene sine i fred, trodde hun kanskje.
Han visste bare at hendene hans noen ganger lengtet etter en vinkelhake.
Noen ganger hadde hun tatt hånden hans, klemte den.
Nå sitter han på verandaen og hører stemmen hennes inni seg.
Hun hadde fylt magen hans med krumkaker, brun saus med enerbær, hjemmebakt brød.
Hun hadde varmet kroppen hans med selvkomponerte ullgensere med små reinsdyr og hjerter.
Tingene hennes på badet.
Skrittene hennes i små tøfler i stua bak ham når han sitter på verandaen.
Han skjønner at han må ha snakket, og at hun må ha svart, slik stemmen hennes ble gjentatt i hodet hans senere.
Av ryggen hennes da hun snur seg, vet han at hun kommer til å gråte, senere, når han er borte.
Kanskje ansiktet hennes hadde vært et annet, blikket hennes, hun visste ikke.
Når hun betraktet speilbildet sitt, så hun den samme: seg selv.

Visste foreldrene dine at navnet stammet fra en rødmende smykkestein?
En gammel mann hadde uoppfordret fortalt om ungdomskjæresten sin.
De eldre hadde gitt henne drømmene sine, om andre liv, i andre byer og med andre livsledsagere.
Blikket hans hadde lyst av varm interesse:
Hva driver han med, mannen din? spurte han idet hun skulle gå.
Og ansiktet hans hadde forandret seg.
Og natten før han skal undertegne millionkontraktene sine, bor han på dosetet, med diaré.
Folk gjør mye rart med kroppen sin i enerom, ikke sant?
Gjerdet hans var revet nå, han hadde ingen hemmeligheter igjen.
Slik vil den første kvelden hjemme, sammen med mannen, bli en kveld der øynene hennes også er TV-skjermer.
Hun mister vesken sin på gulvet, sjåføren freser noe på arabisk.
Den evige tausheten hans, kanskje.
Eller vil han lagre ordene hennes i sitt eget arkiv?
Det var onkelen hans som hadde hatt hund.
Da helga kom, fikk de besøk av eldstedatteren og familien hennes.
Mandagen etter kikket de under det øverste lokket på postkassa hennes.
En dag kona var der nede alene, tok hun med seg brevene hennes hjem.
Filmstjerna mi ender nok opp med en prins, hadde faren hennes sagt.
Brevet handlet om bøkene hennes.
Ordene hennes hadde lydt hverdagslige, som om det var noe han pleide å gjøre ofte.
Hun hadde inspisert neglene sine mens de spiste kaker.
Like før de skulle gå, hadde hun hevet hodet og sett rett på moren hans.
Hadde moren hans vært hard?
Etter hjemkomsten hennes var det blitt kjøliger mellom de to husene.
Flott dame, kusina mi, sa han.
Så fullførte han innkjøpene sine og dro hjem.
Det var bryllupsdagen deres.
Hun hadde falt for sjelen hans, bak den tøffe maska.
Om de var sammen med andre, hadde hun kunnet ta hånden hans, holde den fast.
Han sa ingenting, men hun skjønnte det, av stivheten i kroppen hans.
Hun øste ømheten sin over den lille.
Bestyrerinnen er den eneste som har fortalt ham at hun har lest alle de fire historiene hans.
Han lukter parfymen hennes, og mer...
Bestyrerinnen snapper glasset og bærer det ut i kjøkkenet sammen med tallerkenen hans.
Og når blir bordet ditt ferdig, da? spør han.
Bordet hans har runde bein.
De hadde måttet hente middagen sin i et annet hus.
Han prøver å fange blikket til bestyrerinnen, men hun ser på gaffelen sin.
Han tenker på prisen han fikk for den siste romanen sin.
Han lurar på hvordan hun fra Haiti greier å holde de evigvarende flettene sine rene.
Simsalabim så står han i værelsetsitt, det vakre værelset med utsikt til maisåkrene.
All energien hans sitter i øret, men han hører ingenting.
Han satt på den blåmalte krakken og drakk kaffen hennes.
Da hendte det at de lyse øynene hans sto fulle av vann.
Da katten hennes var blitt skambitt av en hund, var det han som hadde skutt den.
Han kom som før, nesten hver dag, mens mannen hennes var på arbeid.
Øynene hans hadde lyst av rørelse.
Mora di er jøvla fin.
Faren hans hadde flyttet utenlands før gutten var født.
Da han nærmet seg puberteten, hadde hun gjort om arbeidsværelset sitt til gutterom.
Som voksen var han blitt stolt, over prestasjonene hennes, rosende kritikker, hyggelige kommentarer fra venner og bekjente.
Utgangspunktet for bekjentskapet deres var at de begge i sin tid hadde meldt seg som statister i fjernsynet.
Øynene hans hadde glitret.
Han fanget blikket hennes, hevet glasset og skålte.
Hun elsket barna sine.

Mannen var aldri med i drømmene hennes mens de var gift.
Det har aldri sagt pang inni hodet hennes.
Ikke den langhårete gutten som tok dyden hennes heller.
Kai hadde bare vært der, plutselig med armen om skuldrene hennes.
Da lytter hun, litt tankepredt, og i glimt kan hun se for seg de tynne, hårete håndleddene hans og bambiøynene bak brilleglassene.
Han likte ungene hennes, og de likte ham.
Alle har beholdt kontakten med barna hennes.
Nesa hans har en knekk på midten.
Man må gripe sitt eget liv, sa onkelen hennes, i halen eller hodet.
Men hvordan går det med broren din?
Jeg tror jeg møtte gamlekjæresten hans før middagen nå.
Broren hennes var ingen sosial karakter.
Jeg kjenner broren din, sa den blåklede.
Håret hennes var smakfullt oppsatt, med en gyllen spenne.
Synd faren din ikke er lenger, fortsatte han.
Jeg pleide å lese avisinnleggene hans.
Og igjen hadde hun grepet om håndleddet hennes, så det nesten gjorde vondt.
Sønnen hennes satt og så musikkvideo da hun kom hjem.
Drømmen hans var å bli lege.
Gatene var dekket av snøslaps, og han skled i de tynne skoene sine.
Hun måtte ringe hjem til venner og ta opp lån for å finansiere sykehusoppholdet hans.
Tennene hennes sto svakt på skrå.
Brødene dine er tunge, kunne han svare, tunge og klebrige.
Hun reiste seg og så på de engstelige øynene sine i speilet.
Han skjenket øl i glassene deres, med forsiktige, vante bevegelser.
Han hørte lyden av tøy mot tøy, kanskje av jakkekanten hennes som berørte skjørtet idet hun strakte seg frem etter glasset.
Kan jeg få kjenne på ansiktet ditt?
Senere hadde han fått lese ansiktet hennes med fingertuppene sine.
I stedet dukket hun opp med nye dyprøde fag til stuevindue hans, de skulle stå til den blå sofaen.
Fingrene hans visste forskjell på sedlene.
Han begynte å måle opp gulvet igjen med skrittene sine.
Hun betraktet den gustne hudfargen hans.
Hjertet mitt er det ingenting i veien med.
Øynene hans ble enda blåere.
Og den tok håret hans.
Men livsgnisten hans var ingen gnist, men en flamme, ingen ulmende lue, men et grådig bål.
Hvordan går det med ham? spurte en av kollegene hennes.
Da skal det være over, sang det i hodet hennes etterpå.
Forvirret slapp hun dem inn i stua der den gamle moren hennes satt fra før.
Han hadde med seg den amerikanske forloveden sin.
Jeg har skrantet litt, sa faren hans, men nå er jeg på vei oppover.
I slutten av april tok de det ene øyet hans.
Det satt et dyr i kroppen hans, et dyr som åt ham opp innenfra.
Lot hendene stryke langs huden hennes, finne frem til steder som hadde vært hans.
Så en dag var blikket hans et annet.
Men strupen hennes var som sanden på strendene i Zanzibar.
Og lemmene hennes som stivnet.
Likevel glapp hankene på bæreposene ut av hendene hennes.
Likevel kunne føttene hennes bevege seg.
Fortsatt kunne hun bære barn, selv om kroppen hennes snart ville miste sin rytme.
Det var stjerner i taket over sengen hennes.
Hun ville ikke plages med at hun lignet moren deres som de ikke likte og andre sårende ting.
Mannen hennes hadde en yngre dame i bakhånd, og beileren hadde en kvinne fra Sydhavsøyene, de skjønte ikke at hun trengte et menneske å holde fast i for ikke å drukne.
Du kan ta sangnummeret ditt, sa han, der hvor du beveger leppene til et lydbånd.
Hun siktet på hodet hans med flate elvesteiner som inneholdt fossiler.

- Jeg er lei av rotet ditt, sa han.

Da naboen en periode ble uforklarlig borte, hun fikk bare drømt ham frem som en blek skygge, bedro hun ham med mannen sin som undret seg over hennes intensitet.

- Du er født i feil land, sa hun og trippet med fingrene rundt koppen hans.

Han la hånden på låret hennes.

Han ville slutte å snakke ustoppelig, ta tak i håret hennes og bende hodet bakover.

Konsentrasjonen flakket rundt i kroppen hennes og ville ikke stå fast i smerten.

Da naboen en dag slo seg ned ved kafébordet hennes igjen, snakket hun med ham som om han var hvem som helst.

Hun ønsket ømhet, men når hun måtte forsvare seg, kunne hun bare gi mannen en forsmak på kroppen sin, og han kunne ikke ta imot mer.

- Jeg må ha et håp, sa hun, livet mitt er bygd rundt deg.

Hva betydde drømmen hans om bilulykken?

- Sjuåring drept på skolevei da lynet slo ned i paraplyen hans.

Hun åpner gresskappen sin over jorden og slipper sommeren løs.

Men under blikket hans ble hun fristerinne, med runde, gavmilde former.

Hun løftet kjolen, vasket kjønnet sitt og lot ham se.

- Jeg drømte at jeg mistet passet mitt, sa mannen.

Er det du som mener at katten min er død? sa hun.

Men huset hennes er fullt av spøkelser som hun ikke kan låse ute.

Så ligger klokken hennes igjen etter henne, klærne, et rødt badehåndkle.

Han går ned på rommet sitt igjen, setter seg på knærne i senga.

Hun roper en gang til, hun går ned trappen og bort til rommet hans.

Oppkjørselen hans blir ikke måkt i bredden, for han har ikke bil.

Vibeke ser på hånden sin når hun strekker den fram for å ta en lompe til.

Håret hans er tynt og mykt.

Han kjenner etter i lommene på frakken hennes.

Øynene hans beveger seg fort.

Han skriver navnet sitt i boka, lager klamme og repetisjonstegn på alle sidene med nummer.

Jeg fikk dem av faren min.

Jon, har du sett body-lotionen min?

Han holder vel på med noe nede på rommet sitt.

På den øde strekningen ved sykehjemmet stopper han og brekker av en brøytekvist, skriver navnet sitt i snøen.

Den andre jenta forteller at storebroren hennes er den beste på skøyter i hele fylket.

- Du kan få låne vottene mine, sier hun til Jon.

Tanta mi har et glassøye, sier jenta.

Hun tenker på øyevippene hans, nesten hvite.

Jon har overtaket, brettet er nesten helt svart av brikkene hans.

Så legger hun seg ned oppå sengeteppet med ansiktet mot ham, han ser på øynene hennes at hun hører på musikken.

Den stramme huden over leppene, han tenker at munnen hennes glir utover i ansiktet.

Han løfter hånden med lighteren mot ansiktet hennes for å gi henne fyr, hun ser at neglene hans er klippet helt nede ved huden.

Blikket hans fester seg ved krystallen hun har i nesevingen, hun prøver å se på ham hva han mener om den.

Det er livet hans, dette, å reise rundt med et tivoli.

Hun ser ned på føttene sine.

Vibeke ser at ansiktet hennes er hvitpudret, leppene også.

Han tar hånden hennes og klemmer den, ser på henne.

Plutselig kommer ansiktstreckene hans klarere frem, linjene virker renere.

Det er faren hans.

Han tar et skritt bort til senga hennes og blir stående og se.

Håret hennes er nesten like lyst som hans.

Over senga hennes henger en plakate.

Han ser det hvite i øynene hennes.

Ansiktet hans er opplyst på den siden som vender mot vindfanget.

Han ser henne i speilet, <IP> ansiktet hennes ser litt opphovnet ut.

Håret hennes henger nedover skuldrene, <IP> det er nesten som det lyser av seg selv i mørket <IP> og den røde gensen hennes virker svart.

Vibeke har garantert sett lista som han har lagt fram på pulten sin.
– Er foreldrene dine skilt?
Hun finner huset sitt.
Hun prøver å vise med blikket sitt at hun gjerne vil være der for ham og lytte.
Vibeke legger hånden sin på bordplaten.
Bak hodet hans henger en lyspære i en ledning fra taket.
Jon teller fettfoldene nedover ryggen hennes.
Blikket hans får det til å suse i kroppen, gir henne ny energi.
Hun gjesper og strekker seg så Jon kan se huden hennes i glipen under den røde genseren.
Det er stille bortsett fra knasingen av baconet mellom tennene hans.
Den store kroppen hennes står stille, bare armene beveger seg rolig og jevnt.
Han løfter de skitne tallerknene bort på benken, han har spist opp maten hennes og.
Han tenker på jenta og det hvite i øynene hennes da hun sov.
– I det egget ligger hjertet mitt.
Det sterke, kantete ansiktet hans, det store håret, krøll på krøll.
Stemmen hans er rolig og fast, han virker trøtt.
Munnen hans er åpen, hun ser et mørkt belegg på tungen.
Ved beina hans står en bag i lilla skinn.
Men moren min kommer snart.
– Moren min sier at alle mennesker er snille innerst inne.
Han ser på hånda hennes på girspaken, han tenker at hun har tynne fingre.
Han står rett bak henne, hun kjenner pusten hans gjennom håret.
Den mørke stemmen hennes er rolig.
Han hører på stemmen hennes at hun kjeder seg.
– Dette er Evald, kjæresten min.
Mannen hennes smiler til Vibeke.
Moren min sier at man kan egentlig sovne akkurat når man vil, det er bare å lære seg å
slappe av på den riktige måten.
Romskipet hans eksploderer i en stjernestorm, han drysser utover som kosmisk støv.
Glasset hans er nesten tomt.
Øynene hans er store og rare.
Støvlene hans er svarte og har grove såler.
Hun kjenner at hun kommer borti kjønnet hans, det er stivt.
Øynene hans er helt inntil hennes.
Stemmen hennes høres trøtt.
– Moren min røyker, sier Jon.
– Det betyr at man ser bilder inni hodet sitt, ting om fremmede mennesker og sånn.
Han kjenner lukten av fingrene hennes, han tenker at hun bruker en slags krem.
Folk begynner å klappe mens jentene på det lille podiet pakker sammen instrumentene sine.
Hun lener seg fram, strekker seg på tå og spør en gang til opp mot øret hans.
Damen fra trygdekontoret holder mannen sin i hånden.
Hun beundrer evnen hans til å slappe av.
Hun synes øynene hans virker slørete.
Han tar en slurk og slikker seg på overleppen mens han ser over hodet hennes på folk som
går.
Jenta bak disken rydder på plass rene glass i stativer over hodene deres.
Moren min har kommet hjem nå, det er jeg sikker på.
– Moren min, moren min, hun hermer etter ham og gjør stemmen barnslig.
Han har skøytene sine i en kasse i kjelleren.
Hun ser at håret hans er klippet skjevt i nakken.
Jeg kan jo ikke fylle alle behovene hans.
Man skal ikke la andre dirigere tiden sin.
Stemmen hennes høres kraftig ut, han kjenner den ikke igjen.
Han følger blikket hennes ut.
Hun ser på kroppen hans, ansiktet.
Kanskje hun er en mann likevel, tenker Jon, nesa hennes virker ganske stor.
Hun ser mot vinduene sine.
Ellers er vinduene mørke, hun tenker at de ser tomme ut, plantene hennes bare dør.
Hun bøyer seg tilbake inn og plukker opp vesken som har ligget ved beina hennes.
Blikket hans virket så intelligent.

Det er ikke noe sikkkel fra munnen hans.
Jon tror han hører på stemmen hennes at hun egentlig ikke vil.
Jeg får øye på det første gangen jeg er inne på kammerset med klærne mine.
Skrittene mine blir tyngre, rumpa siger, hoftene sneier borti stoler og bordkanter.
Jeg kjenner ansiktet mitt, jeg kjenner det slik en maler kjenner et landskap.
Av samme grunn liker jeg ikke å besøke de gamle vennene mine.
Den omfangsrike kroppen min hadde jeg kledd <VPATT> i en stor, <AP> brun ullkåpe, for å verne meg <VPATT> mot vind <NOM> og sjøsprøyt.
De skarpe kantene gnager seg inn i rumpeballene mine mens jeg smører rekesalat på de fire rundstykkene som jeg kjøpte med meg fra byen.
Jeg hører stemmene deres, og ser sollyset som kommer skrått gjennom det lille loftsvinduet.
Malin griper hånden min da vi går ned trappa.
Jeg har ryddet plass blant vinterstøvlene og frakkene og sitter på et gammelt lammeskinn, den myke ulla kjærtegrer de nakne leggene mine.
Bak pappkassen med gamle blader ligger den hemmelige kladdeboken min, som jeg har tusket til meg på skolen.
Denne sommerdagen tegner jeg familien min som trær.
Jeg ser skikkelsen hennes som en svart kontur.
Stemmen hennes er skarp, som om hun har lett etter meg lenge.
Med et rykk napper hun kladdeboken ut av hendene mine.
Hun kaster boken ned i fanget mitt, og snur ryggen til.
Jeg snur meg mot veggen, og lurert på hva som er bak ryggen min.
Allerede før bevegelsen er over, spraker et blått lyn bak hånden min.
Kroppen min begynner å riste.
Jeg lytter ikke lenger til hjertet mitt, som galopperer formålsløst i trange sirkler.
Etter størrelsen å dømme må de ha tilhørt en av onklene mine.
Jeg ser dem mønstre meg, jeg ser forundringen over den merkelige påkledningen speile seg i øynene deres, og avskyen over den tykke kroppen min.
Det er varmtvannsbeholderen min, som jeg vil etterfylle hver dag.
Ingen av oss følte oss hjemme i kroppene våre.
Da Malm gikk, forsvant blikket hennes, og tok meg med seg.
Den borer snuten inn i hånden min.
Den kveiler seg sammen i fanget mitt, og jeg tenker den vil sove.
Men i stedet begynner den å slikke hånden min.
Da kjenner jeg at katten strekker seg, og begynner å snuse på halsen min.
Jeg ser regnet strømme mot vindusrutene, avisene på stuebordet, restene av frokosten min.
«Hvor har du det fra?» sukket mor, og gransket kroppen min med bekymret mine.
Etter at resten av familien hadde forsynt seg, skrapte hun borti restene med en skje, og overførte noe av det til tallerkenen sin.
Når vi lovpriste maten hennes, smilte hun svakt.
Hun ser meg i inneklærne mine, som ikke klarer å skjule de runde formene.
De renner ut av munnviken min, ugjenkjennelige, frastøtende.
Hun dytter en skje mellom tennene mine.
Hun stjal ordene mine.
Hun vet ikke at tungen min blør.
Jeg nyter den klare høstluften, og kan sitte med tegningene mine i flere timer, uten å tenke på mat.
Den blander seg med drømmen min, og det tar en stund før jeg skjønner hvor lyden kommer fra.
Jeg slår en morgenkåpe rundt kroppen min, og knytter en dobbeltnute foran på magen.
Lyden kommer fra kroken der lenestolen hennes står.
Går mormor igjen i huset sitt?
De ukene jeg har bodd i huset hennes, har jeg sittet i lenestolen hver kveld.
Håret vasker jeg bare en gang i uken, da ligger det flatt og tungt rundt ansiktet mitt.
Jeg står opp og går rett til arbeidsbordet mitt.
Jeg hører ikke skrittene hennes, og lurert på hva hun hører under den gule paraplyen.
Jeg er naboen din.»
Motvillig tar jeg hånden hans, og trykker den såvidt.
Han står taus i gangen min, og kikker forventningsfullt på meg.

Han fikk blod på skjorten sin, og måtte avlyse et kveldsmøte han skulle på.
Det er ingen beklagelse i stemmen hans, han forklarer meg bare hvordan tingene er.
Ingvild, datteren min, var så ulykkelig da han ble borte.
Blikket hans gjør meg urolig.
Hvordan går det med foreldrene dine?»
«Og søsteren din?»
Smilet hans visner.
Jeg åpner, og roper til ryggen hans:
Jeg ser etter ryggen hans, der han forsvinner ned veien.
Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre med tårene hennes, men hadde lyst på Charlotte Russe.
Ansiktet mitt var fullt av oransjeaktig krem, med noen brune sjokoladestriper.
Jeg lot vannet renne over hendene mine, og stakk ansiktet ned i vannstrålen.
En dag klippet hun bort alle merkelappene i klærne mine, de lappene det sto XL og XXL på.
Hadde hun vært en snegl, ville hun aldri kommet ut av huset sitt.
Jeg husker den overdrevne lettheten i stemmen min, da jeg ropte fra døra uten å få svar.
Jeg husker smilet mitt, som smalt flatt i parketten.
De åpnet opp buken hennes, og skar bort en del av tarmen.
Jeg klarte ikke å holde løftet mitt.
I tur og orden lempet han de små fiskestykkene på tallerknene våre.
«Hvem har sittet i stykker sofaputene mine?» sa bjørnemamma med den lysere stemmen sin.
Vi forsynte oss i en rekkefølge som var like fast som plassene våre.
Malm løp opp trappa og inn på rommet sitt.
Jeg var Gullhår i bjørnenes hus, og hadde sneket meg inn for å smake på maten deres.
Jeg ventet på å bli jaget ut av huset deres.
Pepperoni, smeltet ost og gjærbakst blir most til en seig masse i munnen min.
Det er en prosess jeg ikke kontrollerer, men som likevel er meg, som er kroppen min, slik den fungerer.
Hun løfter blikket mot speilet, og møter øynene mine der.
Og når jeg speiler meg i øynene hennes, kan jeg se meg selv slik.
Jeg merker at det suser for ørene mine.
«Denne er fra foreldrene dine.»
Jeg skal til å be ham gå, da han plutselig legger hånden på låret mitt.
Stemmen hans er hes da han gjentar:
Pusten hans er varm, hånden stryker forsiktig over låret mitt.
Hjertet mitt hamrer hardere.
Han begynner forsiktig å kna det venstre brystet mitt.
Jeg merker at pusten hans blir raskere, i takt med min egen.
Han ser på puppene mine når han sier det.
Han har åpnet buksmekken sin, og strever med å få ut pikken.
Det er ikke lett, for den er stor og stiv, og han må et øyeblikk slippe brystet mitt.
Når det går for ham, har han åndsnærværelse nok til ikke å søle på buksen sin.
Tre år siden en mann tok på brystene mine.
Jeg husker et stykke kjøtt på tallerkenen hans, som han spyttet ut.
Mens jeg ventet på bilen plukket jeg opp det halvspiste kjøttstykket, og puttet det inn i munnen min.
Jeg tok maten fra munnen hans, og stappet det i meg.
Jeg blandet mitt spytt med hans, lot tennene mine jobbe der tennene hans hadde vært.
Kan du ikke tenke litt på moren din også?
Ingen ser at jeg bare har en eneste pakke, ettersendt fra adressen min i byen.
Skriftene mine blir dempet, jeg trækker opp nye stier gjennom skogen.
Denne nattsvarte januarmorgenen snur jeg meg ikke bort, men blir stående og betrakte speilbildet mitt.
En grønn dråpe renner ned på innsiden av låret mitt.
Han ser på magen min.
Han tar av seg sko og vinterfrakk, og tusler inn i rotet mitt.
Han tar hånden min og trekker meg ned på gulvet.
Jeg ligger og kikket på hodebunnen hans, som skinner gjennom det tynne håret på toppen.
Det er vanskelig å få bort lukten fra håret hans.
Han skal måke inngangen min.
Jeg ser at ansiktsfargen hans forandrer seg, men Turid ser det ikke.

Først til meg, så til Laurits, som motvillig tar en rute og legger den på tallerkenen sin, og til slutt tar hun et stykke selv også.
Hun som ville vært tanten din, om hun ikke hadde dødd som liten.»
Mormoren din var et ordentlig kvinnfolk.»
Hendene hennes var foldet oppå dynen.
Stemmen hennes gikk opp i fistel.
Noe av den brune puddingen ble hengende igjen på haken hennes.
Hun tviholdt på standpunktene sine, bare for å få rett.
De opptar plassen sin, og vel så det, mens de lever.
«Mormoren din, ja.»
Kanskje merker han skepsisen min, for plutselig stikker han frem hånden:
Jeg trykker hånden hans, og sier navnet mitt.
«Vil du ha hjelp til å finne graven hennes?» spør Åge Larsen.
«Vet du hvem som var mormoren min?»
Her er ingen spor etter Peder, den første mannen hun giftet seg med, faren til barna hennes.
Jeg skjønner at døtrene hennes steller graven, og holder den pen sommeren gjennom.
Johanne var mormoren min, likevel kjente jeg henne ikke.
Da han døde trengte hun en far til barna sine, en forsørger.
Men jeg finner ikke graven hans.
«Lette du etter graven til morfaren din også?»
Det blinker i brilleglassene hans mens han smiler mildt og nikker med hodet.
«Hvordan vet du at Severin ikke er morfaren min?»
Han åpner døra til kontoret sitt.
Og ikke en eneste gang har jeg hørt fottrinn utenfor vinduet mitt.
Når jeg klatrer opp på den, ser jeg rett inn i stuen min.
«Hei, det er bare den gamle mammaen din.
Stemmen hennes stiger i fistel, slik stemmen til mormor også gjorde når hun ble opphisset.
Sånn er de her på denne øya di,» sier jeg.
Jeg har lyst til å ta de smale, urolige hendene hennes i mine, og takke henne.
«Det var ryktene som tok livet av morfaren din.»
Så mye har hun aldri fortalt meg om morfaren min før..
«Men hun fortalte deg vel om storesøsteren din og faren din?»
Mor åpner vesken sin, og rekker meg et lommeørkle.
Hun prøver å få fatt i blikket mitt.
Jeg ser kroppen hennes duve rolig i den endeløse rytmen havet ikke klarer å gi opp.
Spissen lager en dyp grop i magehuden min, et stykke over navlen.
Det er rent spekk, flere centimeter tykt, et effektivt panser rundt kroppen min.
Kroppen min åpnet som en plansje, et bilde - i et speil.
Jeg gråter for kroppen min, for meg selv, for minnene disse cellene bærer på.
Jeg henter noen av kunstbøkene mine, og blar opp.
Jeg stryker hendene over leggene hans, former musklene i de spenstige lårene.
Magen hans henger litt over kjønnet, som ligger mykt og stille mellom lårene hans.
Han stiller seg opp bak meg, og kikker interessert på underkroppen sin.
Jeg ser at huden hans er litt slapp og tørr, den mangler spensten som min egen unge hud har.
Kroppen hans er litt avfeldig, litt slapp og brukt.
Det var idet den unge mannen passerte vinduene i kafeen, at en fikk et glimt av ansiktet hans.
noen holder øye med barna sine på avstand, fra en benk, eller fra en av grusgangene.
akkurat idet han skal til å legge hånden sin på dørhandtaket smeller døren opp;
en annen gutt kommer bort til stolen hans, en gutt med en strikk rundt luggen og brune skinnbukser og tørre lepper;
En arm henger ned over kanten, hånden hans peker mot gulvet, mot et gjennomvått mørkt klesplagg som ligger der.
buksene er røde og den tynne genseren hans.
Klærne havner i en haug foran føttene hans på gulvet.
Han står naken ved vinduet i dette værelset, og i regnet i gaten nedenfor roper en kvinne på barnet sitt;
Mannen peker mot stranden, moren nikker, brystet hans er hårete, og bena;

rundt handkledet hans, på alle kanter, er det merker i sanden etter brettet og seilet. Over komfyren, bak søsteren og det lille barnet og den nye gutten hennes, festet med blanke kroker i taket, henger messingfatene, grytene og tørkede blomster i buketter. moren med armen sin rundt faren, faren med hendene i lommene. Denne edderkoppen spinner nettet sitt rundt sivene som vokser langs strendene, dere har sett slike siv? sa moren;

Slik moren nå står, ser en bare halslinjen og litt av det ene kinnet hennes. Faren lar en hånd gli over ryggen til hoftene hennes. Moren ser fornøyd ut der hun sitter i stolen sin; Mathias sitter stivt i stolen sin med barnet i fanget og et nærmest vantro blikk; kinnene hans er runde, nesen er kraftig og ganske spiss, og leppene hans; en vet ikke hvor lenge hun kan ha stått der, skyggen hennes; det er et bilde av moren, på stranden, hun har en vid shorts og en stor hvit t-skjorte som dekker den bulende magen hennes; Det står en gutt i hagen med grønne øyne, håret hans er halvlangt og mørkt og rotete og ukjemmet. også skuldrene hans er smale men ikke så smale som hoftene. Gutten gjør en grimase til det lille barnet som har tatt hendene sine fra ansiktet; på plenen står søsteren med vognen og det lille barnet sitt, og like framfor vognen står en fremmed gutt. de mest markerte trekkene hennes, den høye pannen etter faren og morens nese. gutten i sengen vrir seg, vender kroppen sin mot vinduet der søsteren står med ryggen til. Han reiser seg, en ser den tynne hvite kroppen hans, den hvite huden på ryggen hans, rødheten ved albuene; gutten legger hånden sin på skulderen hennes, moren legger hodet bakover, lar det hvile på armen hans. Den fremmede legger hodet sitt i morens fang, han legger seg med ansiktet ut i rommet. en ser at guttens blikk veksler mellom ansiktet hennes og kurven på bordet. moren tar kåpen sin over armen og bastkurven i hånden; Barnet strekker armene sine opp mot den unge mannen som igjen tar barnet og løfter det opp til brystet sitt; de står ved garasjeveggen, de står der sammen med en av kvinnene i nabolaget, og mannen hennes; Hele tiden beveges det lange brune tykke håret hennes av vinden; samtidig går han med en annen letthet enn ellers, det er noe motstridende i kroppen hans; det ser ut som denne nakenheten virker både forløsende og hemmende på bevegelsene hans; blikket veksler mellom Mathias og den lille sønnen hennes. I hagen har moren reist seg fra kurvstolen uten å legge boken sin fra seg, hun står foran stolen ved morelltrærne og fremdeles leser hun; Igjen gled blikket hans oppover oppkjørselen med de store, grønne trærne på hver side. Til slutt ble det hvilende på ansiktet hans. Jake er bestefaren min.

- Rory, gutten min, så hyggelig at du kom.

Gutten min, tenkte Rory og lo stille.

- På sengen inne på soveværelset Deres vil De finne et passende antrekk.
- Her er værelset Deres, Mr. Stewart.

De vil finne at koffertene Deres allerede er pakket opp. Fortsatt kjempet Rory for å holde irritasjonen sin i sjakk. Vi inviterer aldri inntrengere til selskapene våre her på Jasmine Hall.

- Miss Clairmont, der går noen av gjestene Deres nedover trappen, mumlet han.
- Banner, begynte han uten å være klar over at han brukte fornavnet hennes.
- Bestefar, han så soldatene og brudene deres.
- Han trodde de var gjestene våre.

Dette stedet er i blodet ditt så vel som mitt.

- Jeg sa at denne parykken er forferdelig, gjentok Rory tålmodig og studerte de korte, svarte krøllene som fikk ansiktet hennes til å virke tandert og feminint.

Rory blunket og undret seg over den plutselige forandringen i oppførselen hennes.

- Har denne vennen din gått?
- Er det ikke merkelig at portrettet ditt er så likt meg, Miss Clairmont?

Planene hans kunne sammenlignes med en laks som prøvde å svømme oppover en elv.

Idet Banner snudde seg for å gå, tok han tak i den ene hånden hennes og holdt henne tilbake.

– Jeg har ikke sett vennen din etter at ballet begynte.

Rory pekte på venstrehånden hennes.

De eldre damene, matronene, satt på stoler langs veggene i ballsalen og holdt øye med døtrene sine.

Som aller snarest våget Banner å kikke opp i det alvorlige ansiktet hans.

– Hvordan kunne jeg ha gjort det? mumlet bestefaren der han satt i yndlingsstolen sin som var en stor, behagelig ørelappstol trukket med mørkerødt lær.

– All right, jenta mi.

– God natt, jenta mi.

Stemmen hans var lett, men øynene intense og mørke fordi han stirret på den vakre silhuetten hennes der hun satt foran den døende peisilden.

Like etter kjente hun munnen hans mot munnen sin.

Alt han ønsket, var å følge instinkt sitt og holde Banner tett inntil seg.

Pusten hennes var rask og ujevn, og under brunfargen i ansiktet var hun likblek.

– Men du kjenner ikke moren min, svarte Rory vemodig.

– Trener du «sverdarmen» din?

– Hvor er vennen din?

– Men jeg så ham oppe fra soveværelsesvinduet mitt, gjentok Rory.

Moren hennes hadde elsket sjasmin og alltid brukt en parfyme som luktet av denne nydelige blomsten.

Igjen gled blikket hans over alle menneskene i gammeldagse klær og de flotte hestene.

– Hva heter hesten min?

– Er Jake den nærmeste slektningen din?

Rory sukket, og stemmen hans var tykk og rar da han sa:

Dette var ikke noe han sa bare fordi han visste at hun ville høre det, men fordi han følte den samme kjærligheten for hjemmet hennes som hun selv.

– Si meg, hvilke følelser ville du ha etter at jeg har tatt hjemmet ditt fra deg?

Banner var stille og bekymret og forsvant opp på rommet sitt.

Hun kunne også være stolt og forsvinne ut av livet hans uten å si nei.

– Å, nei, jenta mi.

– Bestefar, i morges fortalte Rory meg at det var et problem oppe på soverommet hans.

Jake stirret troskyldig på barnebarnet sitt.

– Hva ville du synes om meg når jeg tar hjemmet ditt fra deg?

Ville det ha noen virkning på følelsene hennes om han bodde her selv eller om han drev eiendommen som et hotell, et luksuriøst feriested for pengefolk?

Tvert imot, med det samme han fikk øye på henne, lyste det opp i ansiktet hans.

Det ømme tonefallet og det intense blikket i øynene hans gjorde at hun rødmet.

Banner visste ikke riktig om hun kunne stole på smilet hans.

– Men det var verdt det for å se ansiktsuttrykket ditt.

Hun svømte tilbake til føttene hennes nådde bunnen.

Hun var også fascinert over den dype stemmen og den varme hånden hans.

Nok en gang gled fingrene hans lett og langsomt over halsen og nakken hennes.

Av hele sitt hjerte ønsket hun å ta på ham og kjenne de sterke armene hans rundt seg.

Automatisk gled armene hennes rundt nakken på ham.

Mens Rory åpnet bikinitoppen forsiktig i ryggen, strøk han leppene over brystene hennes.

Hendene hennes skalv da hun prøvde å knytte båndene rundt halsen.

Begynnelsen deres var også slutten.

Uten å si noe mer slapp Rory henne, og mens de gikk mot trappen i bassenget, fant han igjen hånden hennes.

Deretter flettet han igjen fingrene sine inn i hennes, og slik ruslet de vekk fra svømmebassenget og gjennom hagen mot huset.

Plutselig bøyde han seg over henne, og mens hendene hans gled ned mot hoftene hennes, fant han leppene hennes i nok et hardt og krevende kyss.

Varsomt tok Rory ansiktet hennes mellom hendene, løftet hodet og hev etter pusten.

Nå begynte stemmen hans å bli intens.

Igjen snudde Rory ansiktet hennes opp mot seg og kysset henne til hun åpnet munnen.

Langsomt gled hendene hans nedover kroppen hennes og kjærtegnnet og utforsket alle kurvene gjennom kaftanen.

- Elsker du meg? mumlet han mot leppene hennes.
Forsiktig strøk han hendene oppover og nedover kroppen hennes som om hun var laget av det skjøreste porselen.
Ansiktet hans var i skyggen slik at hun ikke kunne se det.
- Dette trengte jeg virkelig å høre, sa han og pustet ned i håret hennes.
I øynene hans glitret det av sølv.
- Stikk ikke nesen din bort i ting du ikke har noe med!
Kommentaren hans ble bare møtt med iskald taushet.
Stemmen hans døde bort.
Deretter kom han bort til Banner, løftet haken hennes og kysset henne ettertrykkelig midt på munnen.
- God morgen, milady, hvisket Rory hest mot munnen hennes.
I stedet for å se på bestefaren og Rory, senket hun hodet og stirret ned på tallerkenen sin.
Dersom denne generalens første gest var noe å gå etter, visste hun hvordan strategien hans var.
Fordi størstedelen av henne ville ha så mange av kyssene og kjærtegnene hans som mulig, var dette en strategi hun ikke kunne kjempe mot.
- Smaragder matcher øynene dine, milady, men jeg tror diamanter passer best på de vakre hendene dine.
- Han mente da vel ikke det han sa om at han ville fortelle moren din hva sønnen hennes har i sinne? spurte hun usikkert.
Banner hadde ikke lyst til å vente, for når eiendommen ble hans, måtte hun forlate ham på grunn av stoltheten sin.
Han la en hånd i siden på halsen hennes.
Foran døren stoppet Rory og la den ene hånden hennes på hoften sin.
- Jeg har fortalt deg hva jeg synes om arbeidene dine.
En kan vel si at det er et produkt av fantasien min.
- Jeg vil også gjerne se litt på noen av de andre arbeidene dine.
Men tenk om folk ikke liker maleriene mine.
En stund luktet det ikke av sjasmin oppe på værelset mitt, men nå er duften der igjen, og den er sterkere enn noen gang-
- Moren din?
Og i rosehagen, i bakgrunnen til venstre på maleriet, antydte morgentåken soldater sammen med brudene sine.
Dersom hun giftet seg med Rory, ville både navnet hennes og hans stå på dem.
Hun hadde drept for familien sin og for Tara.
Eller ville temperamentet hennes gjøre henne blind for de ærlige motivene hans?
Blikket hans fulgte måneskinnet som kom inn gjennom den vesle sprekken i gardinene.
Han la begge hendene på skuldrene hennes.
For første gang skjøv hun hendene hans vekk.
- Men det har jeg, hun stirret opp på ham, - akkurat som i yndlingsboken din.
- Jeg vil ikke at du skal ødelegge dette for oss, mumlet han mot munnen hennes.
Rory både lo og stønnet mens han dro fingrene langs V-utringningen i sommerblusen hennes.
Hun pustet fort og hele kroppen hennes skalv som et aspeløv.
Hun dro fingrene gjennom håret hans da han la munnen sin over hennes.
Rory lå halvveis over henne og prøvde å holde den hvileløse kroppen hennes stille.
Hendene hans gled over de fullendte kurvene, og leppene utforsket henne med følsom grådighet.
I brystet hamret hjertet, og stemmene deres var knapt nok menneskelige idet de erklærte hverandre sin kjærlighet.
- Men jeg er altfor tung for deg, kjære, hvisket han mot halsen hennes.
- Nei, det er du ikke, svarte hun og kjente på musklene på den fuktige ryggen hans.
- Nei, det kommer du ikke til å gjøre, smilte hun og stirret opp i de grå øynene hans.
Fremdeles var det et mystisk, feminint smil om munnen hennes.
- Selvfølgelig stoler jeg på deg, din idiot, mumlet hun mot leppene hans.
Hun strøk en blond hårlokk vekk fra pannen hans og smilte ømt.
Glem ikke heltinnen din.
Lett strøk Banner neglene over ryggen hans og mumlet:
Deretter kysset han krevende den smilende munnen hennes.

- Og da jeg sto og beundret maleriet ditt, hørte jeg klappingen av hover og gikk bort til vinduet.

- Men uansett hva som hender, vil jeg ha en følelse av å ha forrådt familien min.

- Eiendommen er i blodet ditt, mumlet han mot munnen hennes.

Banner la hodet mot brystet hans og smilte.

Han sa at han skulle ta frem et av geværene sine.

Rory tok hånden hennes og la fingrene mot munnen sin.

- Og hjertet mitt slår saltomortale.

- Helten din er så sulten.

Og hva med de nydelige, grønne øynene dine?

- Jeg er litt nysgjerrig på å høre hvem som advarte deg mot temperamentet mitt?

- Jeg prøver bare å appellere til intelligensen din.

- Det gnistrer faretruende i de nydelige, grønne øynene dine.

Med en liten rynke i pannen bøyde hun seg og plukket opp klærne hans fra gulvet.

For å vinne mer tid, tok han armbåndsuret sitt opp fra nattbordet og kikket på det.

Hvorfor vil han bruke en toga, jenta mi?

- Jeg stjal klærne hans.

- Sønnedatteren din er litt av et kvinnfolk, sa han med stort ettertrykk.

- Hvor er klærne mine?

- Oppe på rommet ditt, så klart.

Og så var det moren min og Sarah, Banners mor.

- Frokosten din blir kald, gutten min.

- Kommer du til å stjele klærne mine hver gang du blir sint på meg? spurte han.

En gang vi var på et hotell, kastet hun alle klærne mine ut gjennom vinduet mens jeg sto i dusjen.

- De vet å bruke knyttnevene, gutten min, akkurat som the Lady and the Tiger (damen og tigeren).

Hun hadde stolt fullt og fast på ham, elsket ham, men nå hadde stoltheten hennes fått en alvorlig bulk.

Nettopp derfor mistenkte hun ikke motivene hans.

Som vanlig er stemmen hennes lav og musikalsk, tenkte Rory.

Jeg bare bad David om å komme hit slik at han kunne se maleriene dine.

- Forventningene mine?

- Det trengte du ikke, og vil du være så snill å svare på spørsmålet mitt!

Først blunket Rory, så gikk han mot henne med lange, bestemte skritt og tok begge hendene hennes i sine.

- Er svaret ja? mumlet han varmt mot munnen hennes.

Hun dro en fingertupp langsomt over leppene hans.

Hva for slags planer er det som surrer inne i dette lille, djevelske hodet ditt?

- Gutten min, jeg har omtrent 60 års erfaring med Clairmont-kvinnfolkene.

Rory reiste seg for å fylle glasset sitt på nytt.

Banner flyttet hendene opp til skuldrene hans.

- Den siste gangen jeg kledde av meg, milady, stjal du klærne mine.

Fremdeles hang klærne hans over stolen, og slåbroken hans lå i fotenden av sengen.

- Har du jobbet mens jeg lå her og sov av den vemmelige virkningen fingrene dine har på meg?

Aldri har en mann sovet i sengen min.

- Ja, svarte han like før hoftene hans fant hennes.

- Jeg kan bare gjette, gutten min.

Rory gjettet også, og gjettingen hans førte ham til studioet i den vesle hytta i skogkanten.

- Banner, hvor er alle malersakene dine?

Kanskje det er derfor han ser på forlovelsesringen min med et triumferende blick i øynene.

- Orker du ikke varmen, helten min?

Jeg er sikker på at den er bra for karakteren din.

Idet det forbausede blikket hans møtte hennes, begynte hun å knise og snudde seg vekk.

- Elskede, vil du ha ringen din tilbake?

- Egoet mitt er totalt ødelagt.

- Stoltheten min er nede i skoene.

- Jeg spurte jo om du ville ha ringen din tilbake.

Vil du ha ringen din tilbake?

Uten å bry seg om alle menneskene som myldret omkring dem, tok han henne i armene sine.

– Jeg liker å ha det på soverommet vårt.

Rory løftet den ene hånden hennes opp til munnen.

Banner skulle til å smyge seg inn i armene hans da hun plutselig stivnet og kikket over den ene skulderen hans.

Ifølge legenden ser Clairmont-døtrene beskytteren eller vokteren sin bare en gang, og det er når han overlater oppgaven sin til ektemennene deres.

– Nå tror jeg ekteskapet vårt har fått sin velsignelse av alle og enhver, sa han og smilte.

– Det tror jeg neppe, gutten min.

– Barnet mitt kommer til å kjenne at det oser brennevin av meg.

Rory sukket og det nervøse uttrykket i ansiktet hans forsvant, men han fortsatte å stirre spørrende på legen.

Hodet hennes dinglet faretruende på den tynne halsen.

Jeg liker ikke parfymen hennes heller, tenkte jeg usaklig.

Speilbildet hennes geipet tilbake, litt usikkert.

Slukket tenningen, åpnet hanskerommet og fant veksleapparatet, stakk deretter hånden innenfor uniformsjakka hennes og nappet lomdeboka ut med to fingre.

Hælene på skoene hennes var litt skjeve.

Jeg husket foreldrene hans – i årene etterpå.

Øynene våre møttes over bordet, og jeg så at vi tenkte på det samme.

– Sorry søsteren, svarer han med ryggen til og med hode og hender leitende langt ned i bagen sin.

– Boka mi, autografboka mi.

– Autografboka di?

Han slenger autografboka si på senga.

Da hun forteller om treningsøkta si og det selskapet hun hadde der, ler han rått.

Og jeg som har klistra bilde av han på rommet mitt, mellom Dum Dum Boys og Tre Små Kinesere.

Hun tar badeutstyret sitt og forsvinner ut døra.

Men da den gutteaktige, strømlinjeformete kroppen hennes begynte å utvikle former og rundinger, la også rundetidene hennes på seg.

Hun måtte øke treningsdosen sin for å holde fast på de gamle tidene sine.

Hun ser seg rundt, står trenerne hans på bassengkanten og sekunderer?

Snart er hun oppe ved sida hans, skal til å svømme forbi.

«Gi deg, Anne-kin,» tenker hun, «mannen skal jo konkurrere i morra, han trenger kreftene sine da.»

Annekin Halvorsen effektiviserer bevegelsene, synkroniserer arm- og fotarbeid, veit at styrken hennes ikke ligger i muskelkraft, men i harmonisering.

Idet hun snur, ser hun ansiktet hans, møter det midt imot.

Smerten og raseriet over unfair play pumper adrenalin ut i kroppen hennes.

Men dere må gjøre noe med frasparket hans.

Nesa hennes var skikkelig øm dagen etter.

Hun smetter inn spørsmålet i taleflommen hans.

Broren titter mistrøstig opp fra tidene sine.

Så får du pokalen din.

Reportere er der med mikrofonstrømpa si, bærbare TV-kamera zoomer inn gullgutten, alt er oppstandelse og lutter glede.

Organismen hans ble sprengt.

Det stilles spørsmål ved treningsopplegget hans.

Anne-kin Halvorsen sitter i leiligheten sin på Øvre Møllenberg og ser på Sportsrevyen.

Treningsopplegget hans.

Hun setter på stereoanlegget sitt.

Det er som noen har mishandlet innsida av hodet deres.

Hevn over ham som har ødelagt livet ditt.

Du kjøper en revolver, men snur foran døren hans.

De ser ansiktet mitt, fullt av rynker rundt øynene og nedover kinnene.

De tunge brystene mine ligger godt skjult bak tykke kjoler.

Heilt til skumringen snek seg mellom stenhusene og asfalten og hyllet inn de grønne,

saftige bladene på epletrærne mine.

Stemmene vibrerte ut i den stille sommernatten, og jeg kjente hjertet hamre i brystet mitt.

En gang kom han nær det ene brystet mitt med ryggen sin.

Så istappene som hang som dødens fingre fra grenene og kilte trærne mine som ikke klarte å le.

Allikevel grep jeg kikkerten, satte den for øynene og rotet rundt blant stentak og snødekte trær før jeg traff vinduet hennes.

Øynene hennes.

Han snakket om jobben sin.

Han la armen om skulderen hennes.

Da hun møtte blikket mitt, var det lyst og mørkt på samme tid.

Jeg åpnet vinduet mitt en dag, og plutselig så jeg en fugl i treet.

Den hakket kroppen sin slik at et par fjær dalte sakte mot den råtne, tynne snøen.

Åpnet grinden deres.

Munnen hennes var rød uten leppestift.

De tynne hvite armene hennes grov røttene opp av den sorte jorden med hissige tak.

Snart var bedet hennes fullt med sprikende tornegrener uten blad.

Hun møtte blikket mitt, og jeg så henne dypt inn i øynene.

Robin, sjefen min, har ordnet med parkeringsplasser på baksiden av huset.

Aksenten din...

Men smilet hennes var stadig søtt og troskyldig, og han skyndte seg å forklare:

Stemmen hennes var myk og søt som vaniljekrem:

- Til gjengjeld kan du kanskje tenne sigaretten min.

Blikket hans møtte de mysende øynene.

I sitt stille sinn måtte Morten innrømme at teorien hennes ikke var så dum.

Så er det aksenten din, og navnet du diktet opp.

Sigarettgloen hennes lyste som et faresignal i halvmørket.

- Kjenningen min vil helt sikkert ta imot oss med åpne armer.

Jeg sier til Robin at moren min er blitt alvorlig syk.

Hvordan vil du ellers forklare sjefen din at jeg, en tilfeldig gjest, skal være med deg for å hilse på din syke mor?

Selv om tungespissen hennes ikke var delt i to, tilhørte den en listig slange.

Forsiktig krøp han ut av sengen, fant klærne sine og begynte å kle på seg.

Han kunne formelig høre hvordan hjertet hennes dunket i takt med hans eget - av pur redsel.

- Jeg stikker inn på naborommet og henter bagasjen min.

Fikk våpentillatelsen min, likte den skrapende stillheten inne i hørselsvernet, følelsen av våpenet i hånda, spenningen når jeg skulle sjekke blinken etterpå.

Ansiktet hans er uttrykksløst.

Det kan ikke ha vært naboen min?

- Jeg håper ikke jeg ødela middagen din.

Hva med middagen din?

- Konene våre?

Hun legger en hånd forsiktig på skulderen hans, og han tenker:

Pipen hans ligger klar til bruk, i askebeget.

Og pyjamasen hans ligger hvor den pleier å ligge, hun har ikke flyttet den.

Per la armen rundt meg, og jeg presset ansiktet inn til vindjakken hans for å slippe å se.

I sekkene våre lå kriminalromaner, rødvinsflasker og oksefileter, det skulle bli en god weekend.

- Sier du det, sier Erik og klemmer hånden min.

- Det er nettopp det vi gjerne skulle vite før vi henlegger saken, sa adjutanten alvorlig og stirret på meg med de lyseblå øynene sine.

Noen hadde kommet for å tømme toalettbøtten sin i septiktanken.

- Mannen min er forsvunnet!

Politiet hadde hatt en grunn med forhørene sine.

Pengene satte han inn i forretingen sin, det hadde vært noen vanskeligheter der i det siste.

Jensen mister besinnelsen og styrter ut av hytten hvor han har tilbragt fredag og lørdag sammen med familien sin.

Da jeg gikk på ungdomsskolen het jeg Bente Nilsen, og du var klasseforstanderen min. Jeg ble liggende i skjul der minst en halv time, mens tankene raste gjennom hodet mitt. Ansiktet hennes var blekt i måneskinnet. Med skjelvende fingre kneppet Jenny fort igjen blusen, mens Henrik Grane prøvde å slette det rufsete håret sitt. Og sløyfen din sitter på skjeve.

– Med flid gikk jeg inn i rollen min. Smerten var intens, og snart begynte blodet å piple fra hånden hennes. Svetten piplet fram i ansiktet og på ryggen hennes. Huset de hadde bygd sammen, hjemmet deres. Tulipanene hennes var kommet opp helt galt; Smilte og minnet ham på at han skulle vite bedre enn å sammenligne hjemmet vårt med et fengsel.

Men grådigheten hans har også dukket opp igjen. Da jeg møtte Jonas, viste griskheten hans seg på mange måter. Og hver gang jeg prøvde å flytte på stolen hans, smilte han så underlig og sa ingenting. Tirsdag aften, etter den vanlige messingpussen, fant han frem det gamle geværet sitt og begynte å pusse det inne på kjøkkenet. Han så tankefull ut, jeg tror nok han sammenlignet livet vårt med fengselsoppholdet, og bra er det.

Hun skyndte seg å åpne døren idet hun hørte bilen hans utenfor. Ett blikk på ansiktet hans var nok. Da han kom gående mot henne, kunne hun se hvor hardt den siste jobben hadde tæret på kreftene hans.

– Vet du, jeg får stadig mindre sans for disse skålene våre. Denne gangen, da depresjonen hans ikke ga seg, foreslo hun at de skulle reise bort. Humøret hans bedret seg selvfølgelig. Han snudde seg mot henne igjen, og uttrykket i øynene hans gjorde henne tung om hjertet. Om det passet på livet mitt, vet jeg ikke... Det var i hvert fall det han hadde sagt til datteren sin mange ganger. Jenta forlot nå vennene sine og gikk til barnevakten. Skulle det ikke vært noe hardt i øynene hennes, et kaldt glimt av ondskap som ikke lot seg skjule?

Han bøyde armen bak ryggen hennes, så hun ikke klarte å røre seg.

«Datteren din?»

«Er det datteren din?»

Han bet tennene sammen og bøyde armen hennes enda hardere. Jenta var datteren hans. Han så at barnevakten hans reiste seg. Han kjente at hun skalv i grepet hans. Sjansen var der for at han kunne ha kjent igjen navnet hennes. De grønne øynene hans virket anklagende allerede før forhøret var kommet i gang. Politimannen som hadde gått for å sjekke historien hennes, kom tilbake. Det jeg vil vite, er hvorfor hun tok bilder av datteren min.»

Han kikket mot garasjen med plass til tre biler, og så den hvite sportsbilen hennes. Men hun klarte ikke å bruke fornavnet hans.

«Jeg vil ikke ha pengene dine!»

Hun kjente den varme pusten mot ansiktet sitt.

«Hun er den lille jenta mi!»

Øynene deres møttes, og han visste at han ønsket inderlig å tro på henne. Hun så ned på hendene sine et øyeblikk. De kalde øynene til faren da kroppen hennes endret seg fra måned til måned. Det grusomme øyeblikket da hun så den tomme sykehussengen, der barnet hennes skulle ha ligget.

«Du adopterte datteren min,» sa Laney.

«Hun er datteren min,» svarte han.

Han sukket ved synet av smerten i øynene hennes, og bøyde hodet. Jeg vil ikke at barnet mitt skal oppdras slik.»

Jeg vil bli engasjert i livet hennes, besøke henne når jeg ønsker det og være der når hun trenger meg.»

«Du vet at jeg er moren hennes.
Jeg kan være moren hennes også, hvis hun trenger en.
Samtidig var det noe sterkt og ubøyelig i øynene hennes.
«Jeg er moren hennes,» sa Laney.
Det verket i brystet hans.
Herren visste å beskytte barna sine.
Hvordan kunne Amy forholde seg til en som så ut som en jentunge, hvis denne jentungen hevdet at hun var moren hennes?
Det brant i kinnene hennes.
Tausheten hans var en påkjenning.
Han sa jeg ville ødelegge livet hennes.»
Laney møtte blikket hans.
Wes fulgte blikket hennes.
Hun grep hånden hans.
Han reiste seg, men Laney grep hånden hans.
Et lite smil kom til syne i ansiktet hennes.
«Kritiser ikke kokekunnskapene mine, ellers skal du få grøt resten av uka.»
Amy tok hånden hans og fulgte med bort til Laney.
Laney fulgte blikket hans.
«Jeg er heller ikke overbegeistret for matlagingen min.»
«Flott, jenta mi,» sa Wes og gjorde et tappert forsøk på å smile.
«Det er systemet vårt,» sa han og smålo.
Wes fant uvitenheten hennes enda morsommere.
Wes ble alvorlig da han så det betenkte uttrykket hennes.
«Fortell meg litt om familien din,» sa han.
«Familien min?»
«Hvorfor er du interessert i familien min?»
Jeg lærte aldri familien hennes å kjenne.»
Den siste boken hans var på bestsellerlisten i New York Times i 42 uker.»
Var det stolthet eller bitterhet i stemmen hennes?
«Unnskyld meg,» sa han forsiktig bak henne idet han strakte seg over hodet hennes for å åpne en skapdør.
Dørslaget gled ut av hånden hans, men Laney grep det i det samme.
Han la armene rundt den smale midjen og fikk henne til å lene seg mot brystet hans.
Amy rettet seg opp på fanget hans og så alvorlig på ham.
Men hun så det i øynene hans.
Wes klemte henne tettere inntil seg. «la, vennen min.»
Tårene kom i øynene hennes, og underleppen begynte å skjelve.
Hun så at Amy la armene rundt halsen på faren og begravde ansiktet ved brystet hans.
Laney tok vesken sin.
Wes så ned på bøkene sine.
Da det siste vitnet hadde uttalt seg, la John LaBoux, advokaten hennes, hendene på ryggen.
Da LaBoux kom tilbake til bordet, glitret det i øynene hans.
Øynene deres møttes før han snudde seg vekk.
«Advokaten min var grusom,» sa hun, «og du vet at jeg ikke tror du har forsømt Amy på noen måte.
«Jeg vil bare ha del i livet hennes.
Han la seg bakover mot puten hennes.
Datteren hennes.
Barnet hennes.
En gang bandt han skolissene mine sammen...
«Jeg skal sørge for faren din også.»
«Jeg tenkte vi kunne snakke om opplegget vårt,» sa hun.
Hun rørte ved armen hans for å berolige ham.
«Slik ønsket jeg meg rommet mitt da jeg var liten,» sa Laney.
Det var et sjokk at du fikk vite at jeg er moren din og...»
Jeg mistet moren min da jeg var ni år.
Laney la seg på kne foran henne med hendene på knærne hennes.
Øynene hans møtte Laney.
«Jo, vennen min, men...»

Tårene stod i øynene hennes.
Det må da finnes en bedre løsning, uttrykte øynene hans.
Mens hun stod og så på at han bar Amy ut i bilen, tenkte hun på hvor ironisk den siste bemerkningen hennes var.
Kanskje han burde forklare nøyaktig hva hun utsatte ham og datteren hans for.
Men frykten i øynene hennes var det siste han hadde ventet seg.
«Fordi jeg vil at datteren min skal gå i kirke på søndagene.»
«Jeg tror ikke jeg ville føle meg vel hvis jeg skulle gå i kirken din.
Håret hennes var fremdeles vått.
Hun var den største trusselen i livet hans!
Wes løftet henne opp og lot hodet hennes hvile mot skulderen sin.
De vil da vel ikke ta huset mitt!»
Han grep telefonen og slo nummeret til advokaten sin.
«De gir meg to uker, så tar de huset mitt.
«Pappa har sikkert fått det travelt med et eller annet, vennen min.
«Hva er det, vennen min?»
Laney strøk håret hennes bakover og tørket tårene på kinnene.
Hun brøt ikke løftet sitt til deg.
«Ja, for plakaten banken har satt opp på huset hans.
«Over huset hans.
«Tar de huset hans?»
Søsteren hans virket brydd.
Hadde han nettopp fått høre at banken tok huset hans?»
Var han nødt til å flytte ut fra hjemmet sitt - Amys hjem?
Hun trengte en kvinne i livet sitt - i hjemmet.
Du bad ikke Laney Fields komme inn i livet ditt.
Fars arv, huset mitt, alt sammen.
«Datteren min og jeg er ikke til salgs!»
Hun var barnebarnet hans.
Da Wes igjen så bort på henne, glitret det av tårer i øynene hans.
Jeg vil bare være sammen med barnet mitt.
Hvis du gifter deg med meg, får du adgang til hele arven min.
«Vær så snill, Wes,» bad hun og rørte ved ryggen hans.
Da han igjen snudde seg fra henne, lot hun hånden gli langs ryggen hans og la den på skulderen.
«Du har aldri takket meg for at jeg gav deg datteren din.
Jeg ofrer ikke troen min for deg.»
Jeg vil at datteren min skal ha noe mer.
Det var ikke slik at Laney øvde noen dårlig innflytelse over datteren hans.
Hun var jo moren hennes!
Her satte han seg på sengen hennes og la den lille teddybjørnen inntil seg.
Datteren hadde mistet moren sin, og nå var hun i ferd med å miste hjemmet sitt.
«Det var advokaten hennes, en riktig hai.»
Wes møtte blikket hans og følte hykleriet og sviket i hjertet.
«Du svarte ikke på spørsmålet mitt,» sa Alan.
«Hun sa at hun vil prøve å akseptere troen vår.»
«Fordi hun vil det skal skje i hagen hennes.»
Hun la hånden på skulderen hans, noe som var ment å virke beroligende på dem alle.
Øynene deres møttes, og de så fort en annen vei.
«Moren din var verdens vakreste kvinne, Amy,» sa han stille.
«Jeg kommer aldri til å glemme mamma, jenta mi,» sa Wes.
«Vi vil at du skal være med i bryllupet, vennen min.
Hun følte seg usikker da den lille piken skyndte seg inn på rommet sitt.
Kjærligheten hennes døde ikke med henne.
Jeg vil ikke ta plassen hennes eller prøve å få deg til å glemme henne.
Da jeg fant deg, var jeg sikker på at Gud hadde svart på bønnene mine.
«Jeg vil at vi skal bli gode venner før jeg prøver å bli moren hennes.»
Han gransket ansiktet hennes mens de fortsatte å gyng.
Laney så på ham mens han tvinnet hårstråene mellom fingrene sine.
Wes tok hendene hennes i sine.

Da jeg først fikk navnet ditt, var resten enkelt.»
Han strakte ut fingrene hennes og strøk dem forsiktig.
Heldigvis slapp han ikke hendene hennes, tenkte hun.
Øynene deres røpet frykt da de så på hverandre og gav hverandre løftet.
Wes bøyde hodet og berørte leppene hennes med sine.
Hvis han bare ikke hadde hatt disse grønne øynene som fikk hjertet hennes til å smelte, så hadde hun kanskje ikke vært så redd.
«Hva har den gale søsteren min funnet på denne gangen?»
Han tok hånden hennes og trakk henne til seg.
En tåre rant nedover kinnet hennes, og han tørket den bort med tommelen.
Da hun ikke svarte, slapp han hånden hennes og forlot rommet.
Hun hadde i hvert fall ment at den nye mannen hennes skulle slippe å se henne i treningsdrakten hun vanligvis sov i.
Var det en utfordring i stemmen hans?
Han orket ikke tanken på å leve av arven hennes, når han ikke hadde noe å legge i potten.
Laney sukket oppgitt og begynte å børste håret hennes.
«Du må ikke ta slik på vei, jenta mi,» sa han til datteren.
«Vennen min, Laney er litt nervøs i dag.
Vi må få henne til å skjønne at Jesus elsker henne og vil ha hjertet hennes.
Hun gikk inn på rommet sitt, men før hun kom så langt, snudde hun seg.
«Fint, vennen min.
Han sukket og klemte hånden hennes.
Navnet på legen og nummeret hans står ved siden av telefonen.
Det knyttet seg i magen hans.
Av tonefallet hennes hadde han ventet seg minst 41.»
Wes gikk inn på kontoret sitt igjen mens han ringlet nervøst med nøklene i lommen.
Det unnselige smilet hennes rørte ved ham og vakte følelser hos ham.
«Datteren min er syk.
Han lurte på om Laney også ville knuse hjertet hans.
Han la hånden på hodet hennes og lot fingrene gli gjennom det silkemyke håret.
Han sukket og trakk hodet hennes inntil brystet sitt.
Han lukket øynene og la kinnet mot hodet hennes.
Han møtte blikket hennes og merket plutselig at de var nokså nær hverandre.
Stemmen hans virket beroligende, men det var samtidig både noe forførende og trygt ved den.
Ansiktet hennes uttrykte sorg og smerte blandet med glede og begeistring.
Da de vel var kommet inn på rommet hennes, begynte Amy å gråte.
Laney så ned på den lille jenta, som nå sov godt på fanget hennes.
Så løftet han Laney i armene sine.
Hun slo opp øynene for å se hva som skjedde, men straks lukket hun dem og la hodet mot skulderen hans.
Wes rørte ved ansiktet hennes.
Hun skjønnte at den ømheten hun mente å ha sett i øynene hans, bare var noe hun hadde innbilt seg.
Laney sa ikke et ord til Amy på hjemveien, men da de kom hjem, tok hun henne i hånden og gikk inn på rommet hennes.
Den siste tallerkenen tømte hun i fanget mitt.
Hun var fryktelig sur fordi jeg ikke klarte å få yndlingskjolen hennes tørr på fem minutter, og lagde bråk i butikken.
«Vent litt,» sa han og grep hendene hennes.
Og jeg forlater ikke ekteskapet bare fordi mannen min unngår meg som pesten.
Han strøk leppene hennes med tommelen mens han vøt sine egne.
De kvakk til ved lyden av Amys stemme fra rommet hennes.
«Hva er det, vennen min?»
«Nei, vennen min.»
Hun smeltet i armene hans, men tausheten på Amys rom gjorde at hun straks var på vakt.
Stemmen hennes bar ikke helt.
Hun begynte å skjelve da han la armene rundt henne og rørte ved håret og nakken hennes.
Øynene hennes hang ved bildet, og han så det.
Han hadde jo nærmest tredd det ned over hodet hennes.

Hvis han kom med det nå, ville det bety all verden for ekteskapet deres.
Da han strakte seg for å ta hånden hennes, avviste hun ham ikke, og han skjønnte at han hadde fått en ny sjanse...
Han satt og tegnet et mønster i hånden hennes med tommelfingeren, enkle bevegelser som talte langt mer enn ord.
Hun trakk pusten dypt og la hodet mot skulderen hans.
Ordene hennes hang i luften.
Kunne det tenkes at disse følelsene ikke kom til å knuse hjertet hennes?
Det bevret om munnen hans.
«Jeg går og setter tingene mine på plass.»
Det betyr at hun aksepterer ekteskapet vårt.
«Jeg klarer ikke avdragene på huset ditt, Laney.
Han trakk henne til seg og lot pannen hvile mot hodet hennes.
«Det er minneskrinet mitt.
«Men har du bedt Jesus komme inn i hjertet ditt?»
Hun innså at det manglet noe vesentlig i livet hennes.
Tårene kom i øynene hans.
Hjertet gjorde et ekstra hopp da hun så lengselen i øynene hans.
Han flyttet hånden hennes til munnen sin og holdt den der en stund.
På ekteskapet vårt.
«Men det er merkelig hvordan Gud ordner opp i feilgrepene våre.
Han strøk henne over håret og la pannen ned mot hodet hennes.
Alan så ned på hendene sine.
Han var mannen hennes!
Han tok nøkkelen hennes og låste opp døren.
Så tok han henne i armene sine og bar henne over terskelen.
Hun la armene om halsen hans med en frihet som hun ikke hadde kjent før.
Han la armen rundt livet hennes og kysset henne i nakken.
Han la en finger på leppene hennes.
At det var en årsak til kulden og at det ikke skyldtes at hun sviktet, som barnet hans?
Men da han fikk se skjorten som de to kvinnene hans hadde sydd til ham, fikk han ikke fram et ord.
Laney slapp ikke blikket hans, men en svak tvil fikk henne til å knipe øyenbrynene sammen.
Den følsomme stemmen varmet hjertet hennes.
Hun la fingertuppene på leppene hans.
Varsomt fjernet han fingrene hennes og kysset henne.
Han snudde seg og tok rundt ansiktet hennes mens han presset pannen mot henne.
«Har du kjøpt gave til meg på fødselsdagen din?»
Han så ned på lommeboken sin og deretter opp på henne.
Hadde han forregnet seg da han involverte henne i livet sitt?
Det virket som om han kjente til at Amy var datteren hennes.
Til barnet mitt, tenkte hun mens hun strøk seg over magen.
Laney kom til å se det i øynene hans og høre det i stemmen hans.
«Jeg elsker deg også, vennen min.»
Hendene hans skalv.
Plutselig betydde det ingenting om reaksjonen hans såret henne.
«Jeg har hjemmet mitt her sammen med deg nå.
Hun lo og la armene rundt halsen hans.
Han kjente på den flate magen hennes.
«Et barn,» hvisket han mot leppene hennes.
«Barnet vårt.»
Langsamt ble trekkene hans visket ut.
Han blunket noen ganger, åpnet og lukket munnen, men idet han ville gå inn igjen, stakk det til i brystkassa hans.
Ut av munnen hennes pumpet rødt, varmt blod.
Han husket stemmen hennes.
Etter ordene kom lyden hennes, et skingrende elektrisk orgel.
Han bøyde seg fram og hvisket i øret hennes.
Hadde ikke krefter til å se smerten hans, til å huske hvem han var.
Han hadde elsket moren sin.

Lyden av kvister og lyng som ga seg mykt under føttene hans.
Gangen hennes ble øyeblikkelig stivere.
Foran det knuste kjøkkenvinduet hang restene av en tyllgardin, og da han tok i den, smuldret den opp mellom fingrene hans.
Mens tarmene gled mellom fingrene hans som ormeyngel.
Nestor styrte skrittene hans nedover i lia, mot bebyggelsen.
Bak henne hørte han lyden hennes, en ensom, majestetisk trombone.
Han festet blikket på hendene hennes, grove hender med tykke fingre.
Blikket hennes traff som et pilregn.
– Kan jeg få navnet ditt?
Jeg må vite omtrent hva klokka var da du passerte gården hennes.
Og jeg vet ikke hvor lang tid det tar å gå fra gården hennes og ned hit.
– La meg notere telefonnummeret ditt.
– Skal jeg ringe til moren din kanskje? sa han lavt.
Førstebetjent Konrad Sejer stirret inn i det hele øyet hennes.
Ansiktet hans var uttrykksløst.
Han kunne kikke ned i utringningen hennes.
En hånd hadde grepet tak i hjertemuskelen hans og røsket til, han kjente fremdeles en sårhet der inne.
Den hadde en luftig og lys farge som øynene hans forsvant inn i.
I noen tiendels sekunder møtte han blikkene deres etter tur.
Kanskje gikk han slik for at ingen skulle se ansiktet hans, og huske det.
Han var god til å løpe, men kofferten ødela rytmen hans og fikk ham til å se klønet ut.
– Han stakk revolveren i øret hennes!
Kanskje det var kjæresten hans.
Men ikke et hår var krummet på hodet hennes.
Likevel var det tydelig for enhver at fra nå av var livet hennes helt forandret.
Håret mitt er fullt av gips.
Sejer forbannet seg selv fordi han ikke hadde drøyet en stund inne i banken, og forpurret planene hans.
– Du har sett ansiktet mitt, sa han hest.
Akkurat da passerte de et begravellesbyrå på høyre side, og blikket hans registrerte en hvit kiste utstilt i vinduet.
Genseren klistret seg til kroppen, og det nesten dampet ut av cordbuksene hans.
Kroppen hans ristet mens han kjempet for å besinne seg.
Øynene deres møttes i speilet.
Det rant svette ned i øynene hans, men bommen sto.
– Skrittene hans var harde og forte.
I hvert fall ville den ikke slå seg til ro på kroppen hans.
– Men fant dere for eksempel håndveska hennes?
Kanskje hun var ute av huset, og så snek han seg inn på kjøkkenet bak ryggen hennes.
– Kanskje han vet hvor hun oppbevarte pengene sine.
– En person ved navn Errki Johrma skal være sett i nærheten av gården hennes.
Tanken på å skulle bli ranet var kanskje ikke den store skrekken hennes?
Jeg vil gjerne se huset hennes.
Der var gyngestolen hennes, med et loddent pledd.
Gud hjelpe meg, i hvert fall skal ungene mine tidlig inn om kvelden, så lenge han går løs.
– Errki er kanskje reddere enn ungene dine, sa Skarre lavt.
Noen har vært der og løftet den hakka, og kylt den rett inn i øyet hennes.
– Hvordan er sjefen din?
At hun rett og slett er kjæresten hans.
– Jeg tviler på at det er kjæresten hans, mumlet Gurvin utydelig.
Nestor lyttet til tankene hans, han skulle godkjenne svaret før han slapp det.
Errki kunne høre kaoset inne i hodet hans.
Latteren deres runget inne i ham så hele kroppen vibrerte.
Han kastet presenningen i armene hans.
Presenningen var av nylon, tynn og glatt og uregjerlig, den skled ut av de slappe hendene hans og falt i bakken.
Morgan så på ansiktet hans og måtte tenke på et stykke tørr granitt.
En tanke steg i hodet hans.

Har du snakket med legen hans?

Men vi får vel neppe svar på spørsmålene våre.

Du får snakke med legen hans.

Hva tror du foregår i hodet hans?

– Det er kanskje godt at legen hans ikke hører deg nå, sa Sejer lavt.

Uttrykket hans da Margunn bekreftet historien, satt i Kannick fremdeles.

– Fuggern datt som en sukkersekk og landet ved føttene mine.

Øynene hans ble plutselig fjerne.

Onkelen min har grønlandshunder, og øynene til Errki ser ut som øynene på de bikkjene.

Dokka hadde klort ut øynene hennes.

– Øyet hennes hadde et skrekkslagent uttrykk, som om hun hadde sett djevelen sjøl.

Et sted framme i voksenlivet hans ventet en formidabel oppreisning på flere millioner.

Karsten la en arm over skulderen hans.

– Den traff midt i øyet hennes.

Simon dro og dro i øreflippen sin for å roe seg.

Inne i bilen ville de ikke finne fingeravtrykkene hans.

Morgan skvatt ved lyden av stemmen hans.

Errki samtykket ved å møte blikket hans.

En blodrød flekk kom til syne i gresset, rett ved føttene hans.

Errki stirret ned på våpenet som lå i gresset, tredve centimeter fra føttene hans.

– Jeg husker særlig en snåling der oppe, som alltid gikk og luktet på trusene sine.

Driver du og lukter på trusene dine?

Han hørte pesingen bak seg, og litt etter stemmen hans, roligere nå.

Han for med øynene ned igjennom skogen, og hodet hans rykket flere ganger.

Et skudd i låret hans ville være nok hvis noe skjedde.

Errki lyttet til en flue som surret iherdig foran øynene hans.

– Du har en bataljon med fluer rett over trynet ditt.

Den vrenger leggen din ut og inn!

Ansiktet hennes var fordreid av skrekk.

Hånda hans hang i lufta mellom dem.

Han sto med et pledd han ville legge over skuldrene hennes.

Ordene hans, forsikringen, det milde tonefallet, alle disse tingene av troverdighet han visste han hadde, prellet av.

Han husket ennå skrikene hennes, og de tynne, spisse skuldrene.

Han er sett på gården hennes.

Han kunne nesten høre forlegenheten hennes.

Men lomdeboka hennes er altså fjernet.

– Jeg vil gjerne få se rommet hans.

Hun nikket, og han gikk til skrivebordet hennes der det sto en karmstol.

Kjente at den langsomt ble varm mellom hendene hans.

Han lyttet tvilende, men var samtidig fanget av stemmen hennes.

Stemmen hennes fikk ham til å mykne på en merkelig måte.

Da hun så uttrykket hans, lo hun hjertelig.

– La meg vise deg rommet hans.

Samtidig leste han navneskiltet hennes.

Da de litt senere satt i kantina og hun dryppet sitrondråper i colaen sin, sa han nysgjerrig:

Det var noe ertende i tonen hennes.

Det er åpent rett inn i sjelen din.

Jeg kunne ikke se øynene hans.

Dessuten var vesenet hans beroligende.

Men han snudde seg bare og pekte på den venstre hånden sin, der han ikke hadde noen klokke.

– Etterpå, sa hun, - noterte jeg i dagboka mi:

Den svarte jakka og T-skjorta hans lå i en haug på gulvet.

– Hva har du gjort med brystkassa di? datt det ut av Morgan.

Det spratt ikke en tåre i øynene hans mens whiskyen rant nedover.

Morgan skvatt ved lyden av stemmen hans.

Leiligheten din?

Ansiktet hans var gravalvorlig da han sa dette.

Det er kanskje ikke bra at du ikke får medisinene dine.
Var mora di gæren?
På ordene som ramlet ut av munnen hans som søppel.
Errki stirret inn i singleten hans og ned på de muskuløse leggene.
Føttene hans ville skli i det varme, seige blodet.
Så hørtes stemmen hans, gjallende gjennom huset:
Han brettet kartet ut, det smuldret nesten opp mellom fingrene hans.
Du får låne shortsene min.
Jeg satte den på nattbordet hans.
Hun stirret ned på hendene sine.
Ansiktet hennes kommer til å sveve foran meg i mørket og holde meg fast.
Ordene hennes kommer til å ringe i ørene.
Forsøk å tenke med den delen av hjernen din som er kriminell.
- For å se om det finnes papirer på Errkis mor, som gjelder dødsfallet hennes.
Men kan du si meg, Jacob - hvor er merkene etter resten av fingrene hans?
Men hvis han en gang har brent fingrene sine, vil avtrykkene være ødelagt.
Kanskje Errki er en sånn fyr som tygger på fingrene sine.
Hun sa ikke noe om det, denne legen hans?
- Se på pekefingeren min, på tuppen.
Legen tror ikke at pasienten hennes kan drepe? fortsatte han.
Han er sett på gården hennes samme morgen som drapet skjer.
En kraftig permanent holdt det runde hodet hennes i et jerngrep.
- Sjefen din, er han i nærheten?
Det ville ha gitt henne en plass i hukommelsen hans.
Fra kontoret hørte hun stemmene deres, en hemmelighetsfull mumling.
- Og søsteren hennes?
- Jeg må nok be om navnet hans.
- Du har tidligere sagt at hun alltid oppbevarte lommeboka si i brødboksen?
Han ble tross alt sett på gården hennes.
De nådde såvidt rundt magen hans.
- Vi må rydde opp i det som finnes av fingeravtrykk i huset hennes.
- Skal dere ta fingeravtrykkene mine?
Johnna hadde lagt spede planer om å nappe øyebrynene, da han plutselig sto ved kassa hennes.
Den svake buen som overleppen utgjorde, gjentok seg i brynene hans.
Hun tenkte tilbake og forsøkte å huske ansiktet hans, men hun husket bare de blåsvarte tatoveringene han hadde på armene.
Det er nevøen hans, og han skammer seg vel over slekta si.
Han snakket nærmest med hele kroppen, gikk til divanen, tok tak i T-skjorta hans og halte ham opp.
Det rykket farlig i munnviken hans.
Plutselig satt tennene i nesen hans.
Huset der oppe var allerede fullt av søppelet hans.
- Du kan låne trusa mi til bandasje.
Haka hans datt ned, og Errki kikket inn på flere svarte plomber.
Munnen hans skalv.
- Jeg skulle ha skutt deg bakfra og vrenget begge rumpeballene dine ut og inn!
- Var du i nærheten av huset hennes?
- Et luftskip av en tenåring med bryster like store som moren min hadde.
- Hjernen hennes rant nedover trappa.
Panikken lå under stemmen hans som en rå dur.
Det kommer bare sinnssykt prat ut av kjeften din!
Prat heller med stemmene dine, de forstår deg bedre.
Hun var en håpløs kaklende jåle, men han var lillebroren hennes.
Stemmen hans var liten og tynn.
Errki la panna mot en av de mørkne srossene i vinduet og kjente den duftende heten utenfor fylle nesa hans.
Men han husket fletta hennes.
- Hold kjeften din! skrek han, og dirret.
- En han kan pusse og holde blank, og vise til mora si.

De satt på kontoret hennes.

– Har han problemer med å takle det som er hendt? spurte han og stirret fascinert på ansiktet hennes.

– Hvor ligger rommet hans?

Gjennom vinduet så han tre guttehodet, de sto og studerte politibilen hans.

– Og du hadde med deg bua di?

Stemmen hans steg og falt.

– Og fra plassen der du sto og ned til gården hennes, er det langt?

– Hvor sto du hen da du fikk øye på kroppen hennes?

– Så bua di, den hadde du lagt sammen da, og plassert i kofferten?

– Hva ville du med Halldis siden du gikk til gården hennes?

– Var dere inne på kjøkkenet hennes?

Kjente du mannen hennes? spurte han avledende.

Han stirret på knærne sine.

Sejer hørte det forkomne i stemmen hans.

– Kan du ikke få tak i sønnen hennes?

Mens Kollberg holder føttene mine varme.

Skarre så bare ryggen hans.

Svetten perlet i pannen hans.

– Det er bra varmt på arbeidsplassen din, begynte han vennlig.

– Når fikk du beskjed om at grandtanten din var død?

Det hender han steker vafler og banker på døra mi.

Det var en blanding av ærlighet og redsel i ansiktet hans.

Den røde luggen falt ned i panna hans da han puttet lommeboka tilbake i jakka.

Det krusete håret var vått, og svetten glinset i panna hans.

Å bykse fram og sette tennene i nesa hans, hadde vært helt uunngåelig.

Errki løftet revolveren fram, bøyde seg ned og plasserte munningen midt mellom øynene hans.

– Fallskjermhoppet ditt nærmer seg, sa Sejer skadefro.

Hun gikk noen skritt og stanset ved skrivebordet hans.

Ringene i øynene hennes danset.

Det er åpent rett inn i sjelen min.

Langsamt snudde han seg og møtte blikket hennes.

En ungjente med barnevogn hadde møtt ham på riksvei 285, hun husket T-skjorta hans.

Meningen var å finne dem med en gang, men klokka gikk, og utflukten hans var ikke godkjent fra høyeste hold.

Han satt på rommet sitt og stirret ut på gården.

Skapet var låst, men nøkkelen lå i skrivebordet hennes i en liten plastboks, sammen med andre viktige nøkler.

Å måtte dele rom med Philip, og høre på pesingen hans natt etter natt.

Mens kontoret, der hun hadde låst inn bua hans, befant seg i andre enden av huset.

Errki så at huden hans hadde fått et gulaktig skjær.

Errki stirret på nesa hans.

Med tungen følte han over tennene sine.

– Du kan godt rope på mammaen din, fortsatte Errki.

– Får jeg låne jakka di, mumlet Morgan.

Jeg tenkte jeg kunne låne jakka di.

Et latterkor steg fra kjelleren og bruste i ørene hans.

Stemmene dine.

– Moren min.

Uvilkårlig vred Morgan på hodet og fulgte blikket hans.

– Hvorfor datt moren din i trappa?

Snakk om det vennen min, så ordner det seg nok.

I stillheten ble stemmen hans klar som krystall.

Raseriet hans vokste seg stadig sterkere.

I tankene hørte han den vakre harpen som alltid fulgte stemmen hennes.

Du raner banker, og nesa di holder på å råtne.

– Alt blodet rant ut av kroppen hennes.

Det sluttet å renne blod fra munnen hennes, ansiktet hennes var grått som stein.

Barberbladet forsvant nedover i halsen hennes.

Det med mora di var jo et uhell.

Whiskyen brant i årene hans og ga ham en følelse av å sveve.

Kona hans døde, og Johannes skrumpet inn til ingenting på bare noen måneder.

– Høres ut som muttern da faren min døde, kommenterte Morgan.

Folk kom og gikk på døra hans for å hjelpe ham, men det nyttet ikke.

Jeg ble stående og stirre på det knuste hodet hans.

– Nesa mi verker, klaget han.

– Han kunne stramme til huden på hendene sine, slik at den sprakk.

Døra var en mexikansk soldat, og den mørke flekken var hjertet hans.

Kjente ankringsplata gli inn under haka og strengen som la seg rett over nesetippen hans.

Utmattet så han livet forsvinne, løse seg opp foran øynene sine.

Kroppen hans begynte å riste, slik at det disset og skvalpet i fettene hans.

Han støttet seg til dørkarmen og stirret vantro på Kannicks imponerende dobbelthaker, og på lårene hans, som hadde samme diameter som Errkis midje.

Kannick skulte på nesa hans.

Det er denne gærningen som har ødelagt nesa mi, la han til.

Tenna hans begynner å vokse og så får han spissere ører.

Han tygget og tygget på underleppa si, all farge hadde forlatt kinnene.

Ta deg en whisky, så får du nok fart på stoffskiftet ditt.

Tror du jeg skylder på mora mi for at jeg ble bankraner?

– Du kan jo lese teksten på T-skjorta hans.

Hett blod pumpet rundt i kroppene deres.

På ringene i øynene hennes.

Skarre så det plutselige draget i ansiktet hans.

Enten er han forvirret og får ikke tak i tankene sine, eller så tenker han bare den samme, igjen og igjen.

Plutselig sitter han i øret ditt, eller det som verre er.

– Lever mora di? sa Morgan med ett.

Mora mi lever.

– Da kan hun jo fikse på nesa di.

Lever mora di, Kannick?

Han snek seg ned i veska hennes.

Han kunne se konturene av kroppen hennes gjennom det lyse forhenget.

De to hadde spist opp sjokoladen hans.

Likevel trakk tankene hans stadig bakover.

Morgan avbrøt tankene hans.

– Er den stor nok til nesa mi?

Han kjente ham, kjente forbruket hans og tørsten hans.

Det summet svakt inne i hjernen hans.

Han datt overende og falt med haka i fanget hans.

Du har drept Errki med bua di.

– Du har treffi ei åre i lysken hans.

Kannick vred hendene sine hjelpeløst.

Hjernen hans forsøkte å samle tanker nok til en vei ut.

Håret i nakken hans reiste seg.

Forvirret begynte han å streve med hanen, men fingrene hans var valne av skrekk, de ville ikke lystre.

Hun kikket opp for å tyde uttrykket hans.

En ikke helt ren tanke krysset hjernen hans.

I øyekroken så han knærne hennes, resten var bare et nærvær, en svak anelse, en lengsel.

Hendene hans hvilte på rattet og avslørte ham.

– I papirene mine.

I hukommelsen min.

Han hadde ikke lyst til å møte mannen hennes.

Han fant navnet i navneboken sin.

Kollberg snuste lykkelig inn i hånda hans.

– Han fortalte meg alt om mora si og det som skjedde.

Øynene hans var fjerne da, når han tenkte tilbake.

– Jeg trodde du hadde sett nesa mi.

– Du skyter med hansker? sa han så og nikket mot hendene hans.

Sejer holdt øynene hans.

Kannick stirret ned på hända si, på de tre fingrene av tynt skinn.

Hvor har du gjort avjoggeskoene dine?

Den ligger på bordet ditt.

En hvit konvolutt lå på skriveunderlaget hans, som var et verdenskart.

Tanken fikk heten til å stige opp i kinnene hennes.

Far hadde nikked, og av ansiktsuttrykket hans forsto hun at han hadde mislikt hele frieriet.

Hjertet hennes slo forttere.

– Jeg har ikke sett noe til skipene hans!

– Nei, han sier at han lengter etter å fare tilbake til Nordlandene til odelseiendommene sine.

– Jeg må opp til bøkene mine igjen, ellers får jeg skjenn av læreren min i morgen.

Og det var kaldt i landet deres, hadde hun hørt.

Blikket hans gled nedover kroppen hennes.

– Helligheten hans har ikke gjort mye inntrykk på deg, sa Halldor.

Olga satte seg straks ned på en benk med sytøyet sitt.

Mors ord gjenlød i ørene hennes:

Det lyser ut av øynene dine.

– Da din mor kom hit - midt i all krangelen mellom din far og brødrene hans - satt hun ikke med hendene i fanget og så på.

Harald stanset, grep rundt haken hennes slik han hadde gjort oppe i tårnværelset, og vendte ansiktet hennes opp mot seg.

At hun ikke kunne passe munnen sin!

– Kroppen min attrår ham, men jeg vet ikke om jeg liker ham som menneske.

– Kanskje litt, men den viktigste årsaken var at Harald ikke eide annet enn odelseiendommene sine i Norge.

– Kroppen hennes higer etter meg, men sjelen leter forgjeves etter likheter med Olav og Magnus.

– Vi planla å kjøpe den vakreste trellekvinne vi fant, ta henne med til Eilivs hus og legge henne i sengen hans.

– Han er ikke verdt tårene dine! sa Anastasia iltert.

Den åt seg inn i kroppen hennes som giftormer.

– Jeg skal bare ned til far et øyeblikk, sa hun til søstrene sine før hun forsvant ned vindeltrappen.

Ellisiv løp bort til ham og la armene om halsen hans.

På vei ut av den store kongshallen føk tankene som pilskudd gjennom hodet hans.

Han fikk svar på spørsmålet sitt nesten i det samme.

Et kort øyeblikk møtte hun blikket hans før hun så ned.

Han tok hånden hennes i sin og så på henne.

Hånden hans var så stor og trygg og god, og da han ga hennes et lett trykk, kjente hun hete ilinger gjennom kroppen.

Han lente seg nærmere, vendte ansiktet hennes mot seg og tvang henne til å se ham inn i øynene.

Kinnene hennes brant og leppene var hovne.

– Dere kan være med meg når jeg skal treffe Ellisiv og ta dere av anstanden hennes.

– Jeg vil helst være i den verden jeg er, hvisket han inn mot øret hennes.

Pusten hans var glovarm.

– Nå vil jeg hjem til urtehagen din, Ellisiv, og vandre blant skyggefulle trær.

Harald tok hånden hennes.

Da de endelig klarte å løsrive seg, styrte Harald skrittene deres mot baksiden av et tre.

Der skjøv han Ellisiv med ryggen inn mot stammen og trykket kroppen sin inn mot hennes.

Han stakk hånden inn mellom foldene i skjørtet hennes, inn mellom lårene og lot den gli hardt frem og tilbake i skrittet.

Han la armene om halsen hennes og kysset henne ømt.

Ellisiv forsøkte å tyde uttrykket hans.

I leiren hans bodde det også kvinner, noen kjøpt på slavemarkeder, andre var hustruer og døtre av hans menn.

Han måtte ha følt blikket hennes, for han snudde seg.

Hun gikk bort og la armene om halsen hans.

Blikket hennes gled fort over magen til Ellisiv.

Da hun og Harald en god stund senere hadde gått til sengs i teltet sitt, utbrøt hun indignert:

I det flakkende lyset fra den lille koien, så hun at ansiktet hans mørknet, men hun var altfor opphisset til å stanse.

Selv om Ellisiv forsto på stemmen hans at hun bega seg ut på farlige veier, klarte hun ikke å stagge seg.

Harald tok tak i skuldrene hennes og ristet henne.

Det harde grepet hans gjorde vondt.

Hvis hun ikke passet munnen sin, kunne hun gå vanskelige tider i møte.

Ellisiv tok utbruddet hans som tegn på bekymring.

Han virket også litt stiv og reservert, men i øynene hans fant Ellisiv en oppriktig glede over å se henne.

Da de kom til Øresund, fikk de høre at Magnus nærmet seg med flåten sin.

«Og hvor er alt gullet ditt da, Magnus, du som har to kongeriker?»

Da tok han frem armringen sin og sa liksom unnskyldende:

Blikket hennes var plutselig fylt av angst.

Ansiktet hans mørknet, han svarte kort når noen spurte ham om noe, var vrang og hissig.

Slik flakket de omkring med følget sitt fra bygd til bygd.

– Jeg tror nå hva jeg vil om den helligheten hans, mumlet han.

– Magnus fortalte at han klipper håret og neglene hans hver tolvte måned fremdeles.

Gå til kamp når dere hører luren min.»

Hun forsto straks på ansiktet hans at det ventet henne noe ubehagelig.

Harald la skipet sitt i kongsleiet og satte opp teltene der.

Ellisiv syntes å ane et tilfreds flir i skjegget hans.

Det måtte være noe i tonefallet hennes som fikk ham til å forstå at hun mente alvor.

Ellisiv holdt Maria tett inntil seg og skjulte ansiktet hennes mot kroppen for at hun ikke skulle se.

Harald dro av gårde til skipet hans for å se til ham.

En kald mistanke for gjennom hodet hennes, men hun skjøv den desperat vekk.

– Har du ikke hørt om drømmen hans?

Til sin lettelse så hun at billedveven hennes var flyttet hit, likeså kistene med lintøy og klær, og eskene med forskjellige pyntesaker.

– Du vil det jo, hvisket han inn i øret hennes.

Hørte ikke hva kvinnene sa til henne, merket ikke at Maria sto og dro i skjørtet hennes for å bli løftet opp på armen.

– Du må vise meg hvor jeg skal ha utstyret mitt om bord.

Han knuget ansiktet inn mot halsgropen hennes, munnskjegg og hår kilte mot huden.

Hun kom ikke lenger, han la hånden over munnen hennes.

Jeg har lengtet så vilt etter deg, etter å holde deg i armene mine igjen.

Ordene hans vekket attråen i henne samtidig som opprøret og bitterheten vedvarte.

– Danene stakk med halen mellom bena, livredde så snart de så skipene våre nærme seg!

Du skulle sett ansiktet til Torkjel Gøysa da jeg jaget døtrene hans om bord som en flokk brekende sauer!

– Gå! freste hun mens tårene piplet frem i øynene hennes.

Hun lot hånden gli langsomt over brystene og nedover magen og hørte den hese stemmen hans i det samme:

Fargen hadde forlatt ansiktet hennes.

Hun satt ved sengen hennes dag og natt.

Ellisiv sto på utkikksposten sin og så kongsskipet gli ut på fjorden.

– Ja, hedenskapen er seiglivet her i landet, men det er ikke noe bedre i nabolandene våre.

Han må først og fremst sikre fred og fruktbarhet for landet sitt.

Håndverkerne hadde allerede åpnet bodene sine, og tjenestejenter hastet av sted for å utrette sine ærend.

Ellisiv slo forferdet hånden for munnen hennes, men for sent.

Tjenestekvinnene ble jaget fremover på hestene sine mens en flokk krigere red rett etter dem.

Ellisiv gikk bort til henne og tok et godt tak i hånden hennes.

Ellisiv kjente det straks igjen, det var en del av utstyret hennes.

Noen ble drept og andre lemlestet, eiendommene deres ble tatt.

En dag fikk hun høre nytt som fikk hjertet hennes til å slå fortere.

Det kom noe i blikket hans;

– Jeg vil ha deg og jentungen med meg, la han fort til da han så uttrykket hennes.

– Jeg kan ikke leve uten deg, sa han, mens han lot hånden gli sultent nedover kroppen hennes.

Når hadde hun hjulpet moren sin med å vaske opp sist?

«Slipp meg fri - la meg leve mitt eget liv og ikke drep alt det i meg som naturlig tilhører dere, med den forblindede kjærligheten deres.»

Det var så mange andre ting hun gjerne ville snakke med moren sin om.

Hun lengtet etter å si til foreldrene sine:

Faren hentet pyjamasen sin og begynte å ta av seg jakken inne i stuen.

Så gikk hun endelig inn på værelset sitt.

Varsomt la Jørgen hånden over brystet hennes, men hun rørte seg ikke nå heller.

Øynene hans var så pene i mørket.

I værelset ved siden av lå venninnen hennes og en mann hun nesten ikke kjente.

«Bor du hos foreldrene dine?» spurte hun plutselig og snudde seg mot ham.

«Faren min er ikke velstående,» sa han, «han er kontormann og sliter som en hest for at jeg skal kunne studere.

«Skal du ut i kveld igjen?» spurte moren engstelig da Kirsten hadde spist og begynte å stille neglene sine.

Og hun merket hvordan blodet for opp i kinnene hennes bare fordi hun nevnte hans navn.

«Det må være nervene mine,» tenkte hun forskrekket, «jeg må sannelig passe på.»

Egentlig var det verken ansiktet eller navnet hans som forekom henne kjent.

Hun formet navnet hundre ganger i tankene sine, men kunne ikke få det over leppene.

Og glassene deres med porter og sitronbrus og noen ganger bare det siste var virkelig rørende.

«Faren min for eksempel,» sa hun nølende, «når han kom-

Men en lege må kjenne pasientene sine.

Og stemmen hans virket på henne som musikk, milde, dype, iblant klagende fiolintoner, som satte alle herlige tanker i bevegelse.

Lokalet gikk rundt og rundt for øynene hennes.

Og halsen hennes var så melkehvít - Kirsten kunne fremdeles kjenne den kjølige gropen mellom fingrene.

En rød tåke legger seg over øynene hennes.

Tankene hennes gikk langsomt og omstendelig.

Skammen, som har lammert hver fiber i kroppen hennes.

Og selv stemmen hennes var som et lite barn da hun sa:

«Har du ikke lyst til å bli med hjem og hilse på foreldrene mine?»

Hun hadde sett hendene og øynene hans, men visste ennå ikke hvordan han så ut.

Har De en liten venn som kommer og henter Dem i bilen sin?

«Men har De ikke lagt merke til hendene hans?

Hun hadde det vondt, det sto å lese i ansiktet hennes.

Skulle hun ikke takke gudene for at sønnen min i det hele tatt ville ha noe med henne å gjøre?

«Ikke se slik på meg, for pokker, la meg være i fred og ikke plag meg med den evinnelige omsorgen deres.»

Og han gikk inn på rommet sitt, hvor det var ensomt og kaldt, han tok med seg boken og forsøkte å lese.

Far og mor pustet lettet ut - nå kjente de datteren sin igjen.

Men ikke en trekning går over ansiktet hans.

Tankene hans var ikke våkne ennå, men de unge sansene ga seg hen til livet og sommeren uten at han visste det.

Men pikens øyne var kornblomstblå, og leppene hennes lærte ham å glemme.

Det kom litt liv i øynene hennes.

Et smil spredte seg langsomt over ansiktet hennes.

Men det forhindrer ikke at øynene hennes i dette øyeblikk stråler av barnslig forfengeligheit ved synet av denne heldige, til Ninas fødselsdag bestemte, forandringen.

Øynene deres skinner av lengsel etter opplevelser, og jentene er villige nok.

Nina satt ved vinduet og ventet på gjestene sine.

Da åpnet hun døren sin og ba nabokonene på kaffe.
Og kjæresten hans gikk i lysegrå drakt og sølvrevcape?
Øynene hennes hang ved presangen.
Og de lyse øynene hennes gled anerkjennende ned over Ninas skikkelse.
Det dirret om leppene hennes, hun la hånden på Kirstens arm:
Hun satt og holdt vennen sin i hånden.
For at Nina skulle komme til buffeten hvor glassene sto, måtte Kirsten reise seg og flytte stolen sin.
Vi har sett den nye kjolen din.»
Hvor var det blitt av beslutningen hennes?
Gerda la rødt på leppene hennes.
Så smurte hun øyevippene inn med kosmetikk, mens Nina holdt Kirstens hode mellom hendene sine.
«Ha deg vekk,» skrek Ruth skinnsykt mens det glimtet ondskapsfullt i de smale øynene hennes.
Men da han så leppene hennes skjelve, forsvant hans sinne fullstendig.
Det lå to svettedråper på pannen hennes, og i søvne rynket hun brynene og fortrakk munnen, som om hun hadde smertelige drømmer.
Gerda snudde ryggen til og så på neglene sine.
«Nå skal jeg hente klærne deres.»
Igjen sitret knærne hans, og tåken la seg over øynene hans ved berøringen av denne kjølige, passive huden.
Hun skjenket vin i glasset hennes.
Hun ser på den ene etter den andre og forsøker å lese ansiktene deres.
Nina unngår blikket hennes, Egon ser lei seg ut.
Han søkte inn mot midten av dansegulvet i den verste trengselen og tvang ansiktet hennes opp mot sitt.
Ja, i et øyeblikks uendelig medlidenhet la hun hodet inn mot skulderen hans med en trøstende bevegelse.
Det kom liv i øynene hennes.
Men det var noe nervøst ved munterheten hennes.
Ruths langsomme stemme trengte gjennom tankene hennes.
Leppene hennes beveget seg uten at det kom en lyd over dem.
Hun satt ubevegelig et sekund, uten krefter, uten tanker, øynene hans sugde dem til seg som en magnet.
Kirsten tvang seg til å smile, men angsten satt i blikket hennes.
Jakken hans var grå og velpresset, med fine striper.
Det kom et interessert glimt i øynene hans mens han betraktet henne.
Svetten sprang fram på pannen hennes, slik led hun under blikket hans.
Det var noe - han hadde lagt merke til det før - noe nervøst ved bevegelsene hennes, en underlig angst i blikket hennes.
Tankene hans stanset et øyeblikk.
Med påtatt munterhet la hun capen sin over Ninas skuldre.
Så fikk hun øye på speilbildet sitt ute i garderoben.
Hendene hennes gled kjærtegnende over det myke, lekre skinnet.
Ruth sto bak henne og så seg i speilet over skulderen hennes.
Kirsten løftet hodet og fanget blikket hennes i speilet.
Hun klorte adressen ned og la lappen i pungen sin.
Skrittene hans tapte seg langt oppe i gaten.
Ansiktet hennes lå på bunnen av hans erindring.
Hjertet banket heftig i brystet hennes.
Leppene hennes var så merkelig bleke.
Stemmen hennes lød så merkelig hard.
Om hun døde av redsel, ville hun en gang rope smilet bort fra ansiktet hans med sin anklage.
Øynene hennes fanget setningen:
Likevel var han blitt en vane, en selvfølgelighet, på samme måte som moren hennes var det.
«Husker du, husker du -» De rykket sammen under lampen, og øynene deres ble fuktige.
Det var fine rynker på halsen hennes allerede, og omkring øynene var huden rød og betent.
De vakre leppene hennes tålte ikke å være blottet, de så så merkelig innfalne ut.

Noe uimotståelig drev henne fram, og det som holdt henne tilbake så det slet i nervene hennes, var selve livsoppholdelsesdriften.
Da hun sto foran døren, var det som om alt blod hadde forlatt kroppen hennes.
På hele jorden var hun den eneste som var glad i ham, siden foreldrene hans var døde.
To hektiske røde flekket trådte fram på kinnene hennes.
Hun brøt hjernen sin for å finne på noe å si.
Det var som om en skygge la seg over trekkene hennes.
Det kom med hulk som rev nervene hennes i stykker:
Hun senket hodet for å skjule de tårene som steg opp i øynene hennes.
Hun strøk ham ømt over håret og merket at pannen hans var våt av svette.
Hjertet hennes slo så hun var nær ved å kveles.
Smilet gled over ansiktet hans igjen av gammel vane.
Øynene deres glødet mot hverandre.
Gråten hennes ga seg snart.
Hun så opp på ham igjen, men øynene hans vek fra henne.
Skrikene hennes hang i stuen, og mannen verget seg mot dem.
Stemmen hennes lød klar og rolig.
En dag fulgte moren Deres Dem dit og ba meg følge Dem hjem etterpå.
Han beveget fingrene i et sekunds vill trang til å klemme øyelokkene hennes tilbake med vold.
Men De klatret opp på fanget mitt selv.
Stemmen hans ble høy og skrekkslagen.
«Hvorfor sa De det ikke til moren Deres?
Han holdt ikke ut hatet hennes.
Skikkelserne deres er vidunderlige, ufullendte.
Hun la den største over på asjetten hans.
Og likevel var det glimt av en stor ånds ruin i ordene hans.
Hun så opp, fanget blikket hans.
Blikket hennes gled ut i rommet.
– Vennene dine?
– Er det familien din?
– Hva er da problemet i familien din, mener du?
– Du kan få se rommet mitt.
– Jeg har møtt foreldrene dine.
Foreldrene hennes var nok ute.
Han fulgte etter henne mens hjernen hans arbeidet på høygir.
– De, er det foreldrene dine?
Og broren min.
Hun fulgte blikket hans.
– Det var moren min som kom med dem.
Stemmen hennes var nesten anklagende.
– Det var noe i øynene dine den gangen.
Han kjente motløsheten hennes.
Stemmen hennes var så liten.
Mor har forretningene sine.
– Broren din?
Moren min vil at jeg skal vise meg fram.
Skjønte hun ikke hva hun gjorde mot datteren sin?
– Vet foreldrene dine at du er gått ut?
Den oppstemte gleden hennes maktet ikke å skjule angsten.
Stemmen hennes var spent, nesten overivrig.
Tankene raste gjennom hodet hans.
Hele kroppen hennes skalv.
Han grep håndleddet hennes for å kontrollere pulsen.
Hånden hennes var fortsatt krampaktig knyttet.
Smilet hans mørknet.
Blikket hans streifet den tynne kjolen og de nakne føttene hennes.
Det var nesten tomt i hodet hennes.
Han måtte ha lest forvirringen i ansiktet hennes.
En ukjent hjelper hadde gitt huden hennes et tynt vern mot den bitende kulden.

De svake strålene krøp inn gjennom øynene hennes og trengte inn i henne.
Sorte skygger danset foran øynene hennes.
Mørke redsler uten navn sloss om tankene hennes.
Så tok han henne i armene sine og småløp av gårde med henne.
Solstråler traff ansiktet hans og lekte gjemsel i et enormt, snøhvitt skjegg.
Stemmen hans virket litt oppgitt.
Blikket hans falt på den tomme boken.
Den gamle la hendene sine på den.
Det gjaldt visst selve livet hennes.
Hjertet hennes slo noen ekstra slag da de nærmet seg åskammen.
Fortvilet ropte hun navnet hans.
Langtrukne ul traff hørselsnervene hennes som piskeslag.
Fingrene hennes sved etter berøringen.
Kulden og vinden sloss om kroppen hennes.
Eva lette rundt i tankene sine.
Et bitende gufs hadde rundet hushjørnet fra nord og glefset mot de nakne leggene hennes.
Det var noe med øynene hennes.
Hun trakk til seg kappen sin og la den over skuldrene.
Kvinnen holdt blikket hennes fanget.
Varmen fra kvinnen strømmet inn i kroppen hennes og møtte noe i henne.
Du har mye mørke i deg, og du har stengt dørene til de vakreste og hemmeligste rommene dine.
Fargene føyet seg sammen foran øynene deres.
Skrittene hennes var nølende.
Spørsmålet hans brakte henne tilbake til nåtiden.
Hun så et innbitt drag i ansiktet hans.
Hun møtte blikket hans.
Hun hørte stemmen hans:
Det var mykt og føyde seg etter kroppen hans.
Og grepet om hånden hennes var fast og sterkt.
Hun kunne skimte ansiktet hans.
Så kjente hun at hånden hans slapp taket i hennes.
Hvor lang tid hun hadde mistet på mistaket sitt visste hun ikke.
De tomme permene lå i hendene hennes som en taus anklage.
Da støtte foten hennes mot en stein.
Den strøk mot ansiktet hennes.
Et smil gled over ansiktet hans.
- Nei, barnet mitt.
Han lå her nede ved stranden med skipet sitt.
Så bandt han de tomme permene fast til ryggen hennes.
Da la den gamle hånden på skulderen hennes.
En liten, spinkel pike gled ut av tåken og sank ned foran føttene hennes.
- Veien min ble borte.
Øynene hans var nære og varme.
Føttene hennes sank ned i det sorte.
Han søkte blikket hennes.
Så gled et alvor over ansiktet hans.
Da husket hun skyggene i blikket hans.
Øynene streifet føttene hans.
De fylte de tomme permene i hånden hennes, og også boken ble en del av den blomstrende engen.
Hun ville høre stemmen hans.
Hun ville senke tankene sine dypt i de mørke øynene.
Blikket hennes fulgte den hvitkledde skikkelsen som ble mindre og mindre.
Da så han at øynene hennes var åpne.
Ansiktet hennes var annerledes.
Han prøvde å gripe fatt i gleden hennes.
Kroppen hennes ble et ørlite grann mindre anspent.
Han kunne ikke se ansiktet hennes.
Kunne ikke lese ut av det hva slags budskap som nådde øret hennes.

Blikket hennes ble usikkert.
Foreldrene mine ville ikke tillate det.
Han holdt blikket hennes.
Hun tok et par skritt fram og slo armene om halsen hans.
Et kort øyeblikk kjente han kinnet hennes mot sitt.
Han visste bare at hun jobbet i kommunen, i samme bygning, og at håret hennes var rødt.
Han kakket på døren min.
Han slapp taket i jakken min.
– Broren din, tross alt, sa mor.
På soveværelset vårt var lyset slukket allerede.
Arnfinn kaster et blikk over skulderen min.
Ansiktet hans sier forsvinn, vent litt, hold deg unna.
– Nei, med broren din og alt sammen.
Den som filmer, strekker armen frem og berører pannen hans.
Hun var i hånden hans.
På vei gjennom korridoren til kontoret sitt la far merke til døren hennes.
– Ja, klart du er glad i faren din.
Vi er glade i faren din, alle sammen.
Jeg unngikk blikket hans, møtte øynene hans tilfeldig mens jeg stirret rundt meg i det lille rommet, hyllene var fulle av bøker.
– Jeg har jo egentlig trappet ned praksisen min.
– Ja, broren min, Tåge.
– Ninni, er det søsteren din?
– Og moren din?
Allikevel er jeg sikker på at det ringte noen bjeller da jeg sa navnet mitt.
Han ga meg faksnummeret sitt.
Far satte seg over fanget hennes.
– Hvis du skulle beskrive livet ditt akkurat nå, hva ville du sagt?
Så vil jeg vekke Tåge, kanskje jeg ligger litt under dynen hans, kanskje vi har noen hemmeligheter sammen, og så går vi, Tåge og jeg, inn til dem.
Jeg ser døren til soverommet deres.
Ikke så mye salt, da, gutten min, du ødelegger nyrene.
Hør innover i hodet ditt.
Nervene dine.
Og fra rommet mitt kan jeg se ned på takvinduet i atelieret.
Uttrykket i ansiktet hennes var mer som starten på noe.
Han begynte med å sjekke adressen hennes.
Da var det roligere i huset hans også.
Lyset falt inn over ansiktet hans.
Så reiser han seg, idet han passerer meg på vei bort til bokhyllen, berører han skulderen min.
Det som skal bli en mann, vokser ut av Ninni, av hendene hennes.
Det han antok måtte være huset hennes, lå mot sør.
Han åpnet døren til soveværelset deres.
La hun ikke små kjærlige lapper i frakkelommen hans?
– En liten Krabbelinemor som han kan kysse litt, fortsatte far og la hodet på skulderen hennes.
Han reiste seg opp og tok tak under armene hennes og dro henne opp.
Så dro hun opp genseren hans, og far kjente de kalde hendene hennes mot ryggen.
Hva heter du da, jenta mi?
Barnet møter ikke blikket mitt.
Hun møter blikket mitt på en helt annen måte.
Hun presset hodet mot hånden hans.
Hun kysset hånden sin og blåste det mot ham.
Han kunne ikke se lys i huset hennes over på den andre siden.
Han vred på klokken sin.
De hadde tatt en avstøpning av ansiktet hennes.
Far kjente på piken, først på hoftene hennes og deretter magen.
Hun fikk tak i håret hans og forsøkte å lugge, men han vred seg løs.
Han passet på å varme hånden før han kjente på magen hennes.

Så lyste han i øynene hennes.
Til slutt kjente han på halsen hennes.
Hun la på røret, og nå møtte hun blikket mitt.
Hendene hans ligger rett ut og halvveis utenfor sengen.
Huden hans er rød.
Noen som holder bena mine.
Pleieren holder bena mine i været.
Jeg gikk stille inn på kontoret mitt.
– Hun har ikke vært på døra di med øks ennå?
Jeg tror det var det som foregikk inni hodet hennes, og jeg likte det.
Dyttet til armen min.
Jeg fikk ikke tak i ansiktet hennes, noe frekt, obsternasig, og tillitsfullt.
Noe med halsen hennes.
Legen pakket sammen kofferten sin.
Forresten, hvor er boken din, da?
Jeg reiste meg for å finne boken hennes.
– Hvor er boken hennes?
Kelneren ilte til og fylte glasset hennes.
– Faren min tok meg med dit.
Pappaen din kom til verden der.
Den ene mannen hadde fettstifter i vesken sin.
Jeg slukker lyset og går inn på rommet mitt.
Jeg la dynen over hodet hennes, satte meg på knærne på gulvet og smakte på henne.
Til slutt la jeg hodet på magen hennes og sovnet.
Vi satt i bilen hennes og delte pommes frites fra en diger pappskål.
Hun mater meg og jeg er en tiger som forsøker å tygge på fingrene hennes.
Han hørte stemmene deres, de lo, kanskje de snakket om ham.
– Det er bare mellomnavnet mitt, sa hun.
Line satte seg ved siden av og holdt hånden hennes.
Hun så på klokken sin.
Og hun skulle ha pillene sine, med antibiotika...
Men hold deg til husene dine, du.
Jeg hørte svak klynking fra sengen hennes.
Da jeg snudde meg mot henne, så jeg ansiktet hennes i mørket.
Det hvite i øynene hennes.
Hvordan kan man la et barn ligge alene på sykehus og rope på moren sin?
Han er tynn og det er festet en slange til armen hans.
Legen kjente på magen hennes.
Kirurgen studerer magen hennes.
Jeg sitter og stirrer på bildet ditt, faktisk...
– Hvordan døde moren din?
Jeg hadde sett bildet ditt før.
Døren til kontoret hans sto på gløtt.
Nå beveget hodet hennes seg trassig.
Lyset hadde gått på soverommet hennes.
Det surklet i halsen hans.
Jeg holdt hånden hans.
Hånden hans er glovarm.
Legger den varsomt inn til hoften hans.
Vil du kjenne på hånden hans?
– Han er fortsatt broren min, vet du.
Gjennom heisvinduet ser vi ansiktet hennes.
Far kjenner vinden løfte håret hans.
Han ser hvordan den blåser håret hennes ned i pannen.
Se her, Pia – han legger armen sin på hennes skulder.
Noen hadde lagt fra seg den kløyvde stenen på brystet hennes.
Jeg hører døren til rommet hans som lukkes med et smell.
Av og til ser jeg skyggen hans gjennom dørsprekken.
«Ligg unna støtfangeren min!» ropte Sherry da råkjøreren så vidt unngikk henne.
Nå så hun at håret til sjåføren flagret foran ansiktet hans i vinden fra det åpne vinduet.

Hun så de hvite tennene hans mellom leppene.
Noen få sekunder etter stod Clint utenfor bildøren hennes.
«Jeg prøvde å ringe, men jeg kom ingen vei med romkameraten din.
Clint grep henne om skuldrene og snudde ansiktet hennes mot seg.
Fra øynene søkte blikket hennes ned til gullkjedet hun hadde gitt ham.
Han la en hånd på skulderen hennes.
Fingrene hans rørte ved halsen hennes.
Da hun igjen åpnet øynene, skjøv hun hånden hans vekk.
Spørsmålet lød hviskende, like ved ansiktet hennes.
Hun stanset utenfor huset sitt, tok mekanisk med seg haugen med papirer i passasjeraset og gikk ut.
Hun visste at han trodde forloveden hennes var død.
I likhet med henne kunne han ikke tro at kameraten hans hadde sviktet dem.
«Hei, vennen min.
«Jeg setter virkelig pris på hjelpen din, Sherry,» hadde han sagt.
Da han rørte ved skuldrene hennes, snudde hun seg og så forventningsfullt på ham.
Han hadde gjort et desperat forsøk på å lese hva som foregikk i tankene hennes.
Han likte glimtet i øynene hennes.
Men det var noe i ansiktet hennes som gjorde at han kysset henne den kvelden.
Da leppene deres møttes, visste han at dette ikke bare var en flyktig følelse.
Lyden av en maskin utenfor dempet fottrinnene hans mot golvet.
Ordene lød som et ekko i tankene hennes.
Hun stivnet til da hun kjente fingrene hans rundt armen.
Clint bøyde seg og kysset henne på håret, så la han pannen ned til hodet hennes.
«Nei, Clint,» hvisket hun fortvilet, men i stedet la han armen rundt livet hennes og trakk henne inntil seg.
«Jeg elsker deg fremdeles, Sherry,» hvisket han like ved øret hennes.
Stemmen var like stiv og ubøyelig som kroppen hennes.
«Det er så godt å holde rundt deg igjen,» mumlet han mot nakken hennes.
«Øynene dine lyver ikke.
Hun løp over plenen som om det gjaldt livet hennes.
«Men du og folkene dine er enda mer utspekulerte, ikke sant?»
«Han tror jeg skal tilgi ham og kaste meg i armene hans.»
«Du er flink til å tilgi, vennen min.
Han la fra seg det han holdt på med og trakk en stol bort til skrivebordet hennes.
«Du vil ikke at jeg skal glemme at både far og forloveden min forlot meg!
Hun møtte blikket hans med øyne som var fulle av tårer.
«Gi meg bilnøkklene dine.»
Sherry var skremt av det harde uttrykket i øynene hans.
Han lukket døren etter seg og lente seg over skrivebordet hennes mens han hev etter pusten.
Hun følte at hånden hans skalv da han la den rundt livet på henne, og hun hørte den tunge, rytmiske pusten.
Hun svelget tungt og søkte foreløpig tilflukt i armen hans, som han la beskyttende rundt henne.
De gikk med raske skritt til bilen hans.
«Vet du at du nettopp har skremt vekk ti år av livet mitt, Clint?»
«Vil du svare på spørsmålene mine da?»
«Ta det med ro,» sa Sherry og kvalte utbruddet hans med en skjelvende hånd.
«Er det stort bedre at du gir nøklene mine til en fremmed?»
Han så rett inn i sjelen hennes.
Clint tok hendene hennes og trakk henne ned ved siden av seg.
Han presset pannen sin mot hennes.
Clint strøk henne over håret og lot fingrene gli langs ansiktet hennes.
Jeg skulle gjerne visst hvor høyt du verdsatte samlivet vårt.
Han rømte ikke fra feilgrepene sine.
Men hun stod bare og stirret på Clint, som om hun var redd han skulle forsvinne for øynene hennes.
Sherry gikk bort til ham og rørte forsiktig ved armen hans.
Stemmen ble enda hesere da hun så frykten i øynene hans.

«Pakk sakene dine, Sherry,» sa han.

Han pustet tungt, og hun følte en svak skjelving i hånden hans.

«Jeg nekter deg å bli her,» sa han advarende og la hendene på skuldrene hennes.

«Da får du følge instinktene mine,» bet han henne av.

Madeline, hent sakene hennes, og dine egne.

«Sherry, du er nødt til å stole på meg,» hvisket han mot øret hennes.

Frykten og forbauselsen i øynene hennes distrahererte ham, så det var vanskelig å tenke klart.

Tilliten hennes?

«Jeg varslet ham på telefonen fra huset deres med en kode som han oppfatter.

Hvis jeg var deg, ville jeg passe munnen min når jeg møtte ham.»

Det var noe i øynene hans da han sa det som ikke unngikk henne.

Av og til knakk en gren under føttene deres.

Hun skrek høyt, men han la hånden over munnen hennes, og begge falt i bakken.

Fremdeles holdt han henne med den ene hånden, mens han tørket tårene hennes med den andre.

En smal seng var festet til veggen, og over hodet hennes var det en seng til som kunne felles ned.

«Husker du alle plantene i leiligheten min?

I virkeligheten fløy jeg verden rundt for å plassere alle pengene mine!»

Du og broren din koker sammen!

Du og den gufne kameraten din er absolutt avskyelige.

«Nå når anledningen plutselig kommer dalende ned i fanget ditt, har du lyst til å benytte den!»

Hun skjønnte at Clint hadde tenkt å ignorere ønsket hennes.

Kom nå!» sa han og la en arm rundt skuldrene hennes mens han gikk mot døren.

Clint la en hånd over munnen hennes, noe kassadamen ikke kunne se.

Øynene hans lynte av sinne, men han sa ingenting.

Jeg er den samme mannen som allerede hadde laget liste over navnene vi skulle gi barna våre.

Clint rørte forsiktig ved håret hennes.

Han fikk henne til og med til å legge hodet mot brystet hans.

Hun kjente pusten hans mot ansiktet.

Hun lukket øynene for ikke å se munnen hans.

Han lot hendene gli ned til håndleddene hennes, og hun visste at han kunne merke hvor hardt pulsen slo.

Det var ikke mer forakt i blikket hennes.

«Du ville gjort det samme hvis jeg ikke hadde funnet kniven din.»

Det hadde lagt seg et slør for øynene hans.

Øynene hans sa mer.

Derfor søkte hun mental tilflukt i hans nærvær og den dype stemmen hans.

Han satte seg på golvet ved siden av sengen og studerte ansiktet hennes i den dunkle belysningen.

Et stort smil bredte seg over ansiktet hans.

Clint kjente at det gikk kaldt nedover ryggen hans.

Hun så ikke øynene hans i mørket, men hun skjønnte at han var meget trett.

Han la en tung hånd på skulderen hennes, og hun kjente pusten hans.

Han la en finger på munnen hennes for å be henne tie.

«Les på munnen min, Sherry.

«Utålmodigheten din har i hvert fall ført Sherry inn i skuddlinjen, og ingen er glad for det.»

Du drar henne inn i denne smørja bare for å tilfredsstille hormonene dine!»

Det nyttet ikke å stole på faren deres.

Sirissene kvekket i gresset, og vinden hvisket i bladene og håret hennes.

«Han lånte frakken min på en tur vi var.

Det forklarte det ville uttrykket i øynene hans da han dukket sent opp til spesielle arrangementer.

De kommer til å se bilen din...»

Da han våknet, satt Sam ved siden av sengen hans sammen med en lege.

Sherry er datteren min, og jeg vil ikke utsette henne for fare.»

Dette er ikke en dom over tjenesten din, Clint.

Medarbeiderne hans er ikke engang lojale mot ham.
Vinden rusket i håret hennes.
Alt ville virket mistenkelig, og det Givanti og mennene hans ikke visste, ville de ha skjønt da.
Dette forandret livet vårt, Clint.
«Jeg behøver da ikke ringe en advokat for å finne ut hvor søsteren min er!
Du burde sette søsteren din høyere enn stoltheten!»
«Jeg leter etter søsteren min.
«Jeg bør vel være takknemlig for at du ikke har satt melodi til de bevingede ordene dine.»
Han løftet ansiktet mot vinden, som rusket i håret hans.
«Jeg vet ikke om jeg har fortalt deg det noen gang,» sa Clint, «men faren min var bygningsarbeider.
Mor måtte forsørge lillebroren min og meg etter det, og det var ikke enkelt.
Så ble broren min syk...»
Clint så på hendene sine.
«Jeg har bare gjort jobben min.
Forresten kan du peke et annet sted med revolveren din!»
«Clint har nok å bære på om han ikke skal bekymre seg for forloveden sin også,» sa han.
«Forteller du meg at en eller annen desperat morder er på jakt etter søsteren min?»
Faktum er at jeg har plassert vakter ved huset ditt for å beskytte deg og Laney og barna.
«Hvis det skjer noe med familien min eller søsteren min, så skal du få svare for det!»
Sjelen hans hadde hun ikke tenkt på et øyeblikk.
To myke hender la seg på skuldrene hans.
Med et lite stønn tok han hendene hennes og la dem mot ansiktet sitt.
Sherry bet seg i leppen og så over skulderen hans.
Clint ristet på hodet og la hendene rundt albuen hennes.
«Jenta mi, disse menneskene er ikke fiender.
Sherry la ansiktet mot brystet hans.
Det duftet svakt av kaffe fra munnen hans.
Øynene deres møttes et kort sekund.
Det gikk en skygge over ansiktet hans.
Sam møtte blikket hennes.
Jeg gjorde jobben min.»
Jeg gjorde jobben min.
Dessuten insisterte faren din.»
«Hei, vennen min.»
«Du har hatt et altfor stort press, vennen min.
Han la hendene på skuldrene hennes og trakk henne til seg.
Hun møtte blikket hans.
Munnen hans kom nærmere.
Hun tok etter den ene hånden hans, men han reagerte ikke.
Uten å kaste et blikk på Sherry gikk han til tilhengeren for å hente kofferten sin.
«Kan jeg få låne joggeskoene dine?»
Han prøvde å sette opp farten igjen, men hun fikk tak i T-skjorten hans.
Han tørket svetten av ansiktet med den ene hånden, mens han la den andre armen rundt skuldrene hennes og trakk henne til seg.
Etter en stund trakk han henne til seg på nytt og la ansiktet mot skulderen hennes.
Clint tok henne om haken og løftet ansiktet hennes.
Madeline satte seg på en benk ved siden av stolen hans.
Det var ingen anklage i blikket hennes, bare en dyp, inderlig trang etter å forstå.
Du kan faget ditt.»
Stemmen hans var myk, nesten kjærtegnende.
Han slapp ikke øynene hennes.
Han strøk de mørke krøllene fra øynene hennes og lot fingertuppene følge kinnben og kjever.
Var det det hun hadde gjort med livet hans også?
Skulle hun ha holdt igjen og fortsatt prøvd å få ham til å gi etter for ønsket hennes?
«Jeg vet hva du føler,» hvisket han mot håret hennes.
«Vi kan gjøre det den dagen jeg kommer tilbake hvis faren din kan trekke i enkelte tråder.»

Øynene hennes minnet om isbiter.

Jeg vil høre deg le igjen, jeg vil se smilet i de vakre, blå øynene dine.»

«Han gjør jobben sin,» forsikret Clint henne.

Han la en trøstende hånd på armen hennes.

En våt kopp gled ut av hånden hennes og knustes mot golvet.

Sherry reiste seg og la armen rundt skuldrene hennes.

Jeg kunne tatt opp en av de latterlige sangene hans.

Sherry trakk henne inntil skulderen sin og bysset henne fram og tilbake, som en mor bysset barnet sitt.

Laney stod bak ham og masserte skuldrene hans.

Det var et ørlite fnugg av håp i stemmen hans.

«Har du sett tegningene hennes?»

Han så ned på de oppskrubbede hendene sine.

Jeg stoler på faren din.

Hvor tror du jeg henter inspirasjon til tegningene mine?

Noen minutter senere gikk Eric Grayson opphisset fram og tilbake på kjøkkenet sitt i Shreveport.

Fikk han bare høre stemmen hennes, ville han slå seg til ro med at hun var i trygghet.

«Alt kommer til å ordne seg, vennen min, men jeg vil du skal være forsiktig.»

Gå tilbake til arbeidet ditt, pappa.

Kjærligheten hans hadde i hvert fall ført til at han løy om et menneske hun hadde tillatt seg å elske.

Hun tente lys og begynte å gå rundt i rommet og se på tingene hans.

«Jeg så at mannen falt, og jeg så blod på den venstre siden av brystet hans.

Hadde han ikke gått fra jobben sin da folk regnet med ham?

Men hvis jeg var Givanti og pønsket på hevn, ville jeg ikke sendt gorillæene mine hit for å ta et vitne.

Øynene hans strålte.

Madeline avbrøt tankene hennes.

Hun la en finger på munnen hans.

Clint tok henne i armene sine og gikk inn i huset.

Hun la ansiktet mot brystet hans og gråt stille, takknemlig for varmen, trøsten, styrken.

Smilet hennes ble borte.

«Nei,» svarte hun hviskende, «jeg vil ha stemmen din på båndet.»

Clint la hånden på skulderen hennes.

«Hei, vennen min.»

Har du ofret åtte måneder av livet ditt for en sak?»

«Det stinker av dømmekraften din!»

Han ble grå i ansiktet under blikket hennes.

Mens du gjør det, går forloveden hennes hjem til seg selv, enda du har frarådet det.

Ville du ha utsatt datteren din for en slik risiko?»

Clint tok hendene hennes og fikk henne til å se på ham.

Sherry gled ned fra stolen og inn i armene hans.

Han klemte henne inntil seg og la ansiktet mot håret hennes.

Det glitret i øynene hans i det gule lyset fra lykten.

«Men de fant jo kroppen din!»

Pauls iskalde smil nådde ikke øynene hans.

«Det var ikke kroppen min, men Zekes, den eneste fyren jeg kunne stole på.

Det glødet i øynene hans.

Hun stønnet da han trakk henne til seg og la den frie hånden over munnen hennes.

«Du var så opptatt av eventyrbryllupet ditt at du skjenket meg ikke en tanke.»

«Og dama di og alt du har brydd deg om.

Clint løftet Sherry forsiktig fra golvet og holdt henne hjelpeløst i armene sine.

«Reis deg!» sa han og holdt revolveren mot tinningen hans.

Han tok hånden hennes.

«Alt blir bra,» sa Clint hest og strøk håret fra ansiktet hennes.

Hun fulgte blikket hans og lurte på hva han kikket etter.

Han sukket dypt og strakte seg etter hånden hennes.

Hun tok hånden hans og så forbauset på ham.

Hvis jeg hadde gjort jobben min, ville ikke Sherry ha ligget i en sykehusseng nå.»

«Hvis du ikke hadde gjort jobben din, ville hun vært død.
Jeg var livvakt hans.
Sam var taus et øyeblikk, så slapp han hånden hennes.
«Du har fått det,» hvisket hun og la armene rundt livet hans.
Jeg kan leve med jobben din.»
Langsomt trakk hun hånden sin ut av Clints og rørte ved farens hode.
Kutt meg ikke ut fra livet ditt på grunn av dette.
Jeg vil være med i bryllupet ditt.
Jeg vil bli bestefar til barna dine.
De behøver ikke å få vite at bestefaren deres er en tosk.»
Hun rørte ved ansiktet hans.
Barna dine har en bestefar, og han er den eneste de har.
La ham bli en del av livet ditt.
Det glitret tårer i øynene hans.
Hun åpnet øynene, og Clint, som fremdeles satt i stolen ved sengen hennes, smilte til henne.
Hun stirret på den, hypnotisert av dens fordringsløse, men likevel dødelige nærvær, og hun kunne kjenne hvordan giften allerede sivet inn i sjelen hennes.
Men hun fortalte meg nettopp at hun likte det nye, gule slipset hans.
Men hvorfor signaliserte da hele kroppen hennes at noe var fryktelig galt?
Gangen hennes var målbevisst og nesten selvsikker.
Hun vred nøkkelen rundt og oppdaget forbausset at hånden var adskillig roligere enn tankene hennes.
Det nydelige brunrøde håret hennes var satt opp med en rynkete sak med strikk i.
Men så ble hun slått av en tanke som fikk det til å gå en kald iling gjennom magen hennes.
Kunne hun ikke føle smerten hennes, denne personen som bare befant seg noen meter unna?
Hodet hennes falt med et rykk forover da døren beveget seg.
«Du er moren hennes, ikke sant?»
Ser du på datteren din mens min mann knuller henne?
Ikke innbill deg at jeg kommer til å gjøre det lett verken for deg eller horedatteren din!»
Så tok hun for seg ordene som nå var i ferd med å ordne seg i en forståelig rekkefølge inni hodet hennes.
Navnene passet henne ikke bedre enn dialekten, klærne og alt det som utgjorde kvinnen som var moren hennes.
«Jeg har truffet moren hennes.»
Du vet ikke hvem hun er eller hva hun heter - eller noe som helst om henne - men du har møtt moren hennes.
Først vil jeg vite hvem du er, og hvorfor denne nøkkelen passer til leiligheten din.»
Stemmen hennes var mildere, og piken slappet tilsvarende av.
Er du tanten min?
Jeg er datteren hans.
John Hamilton er faren min.»
Du er svigerinnen hans, ikke sant?
Eleanor kjente at hjertet hennes økte tempoet da hun fortsatte:
«Men John har hatt denne leiligheten i over tjue år - nei, jeg beklager, jeg mener ikke denne leiligheten, men leiligheten hans.
I huset ditt.
«Si meg, Susan, virker de lykkelige, foreldrene dine?
«Alle vennene mine sier at jeg er heldig.»
Noen av dem har aldri kjent faren sin i det hele tatt.
Foreløpig behøvde hun ikke få vite at foreldrene hennes var ekteskapsbrytere og løgnere.
Kanskje han ikke bodde sammen med kvinnen og barnet hennes?
Stemmen hennes lød så forunderlig rolig, løgnene kom så troverdig og lett.
Og det stryker liksom ut hele livet mitt.
Storebroren min, min sjenerte storebror begynner å bli gammel.
Hjertet mitt er bare ikke med i noe lenger.
Du sitter der så smørblid og selvtilfreds i den kjedelige kjolen din, og du vet ikke at jeg vet at du ikke liker sex.
Du gir ikke broren min det han har krav på, vennen min.

Men den brant videre, sved hett mellom lårene hennes og gjorde krav på hennes fulle oppmerksomhet.

Jeg skal skjære meg opp, rive ut biter av skrittet mitt, bite meg.

Hva om avsløringen hennes bare førte til at han tilbragte mer tid hos ludderet sitt? Stedatteren hennes.

Stedatteren hennes.

Hun skulle ta kontakt med stedatteren sin.

«At det var - jeg mener at ekteskapet deres var - hva var det han kalte det?

Ta deg sammen og gå tilbake til vaskingen din eller hva du nå driver med.»

Og jeg tror deg når du sier du trodde at forholdet vårt var - hva var det du sa?

Bare å høre at du sier navnet mitt, med den stupide, håpløse dialekten din, er uutholdelig.

Hva er yndlingsretten hennes?»

Hadde det tatt like lang tid i virkeligheten som i tankebildene hennes?

«Hvordan ser timeplanen din ut fremover?»

Men det var jo slik stemmen hans alltid hadde vært.

Det er bare George som slenger tyggebeinet sitt rundt.

Da bilen hans kom opp innkjørselen, trakk Eleanor de søte kjøkkengardinene i kretong til side og kikket ut.

Ja, ja, takk, vennen min.

Stemmen hans lød annerledes!

Du kan ikke stole på sansene dine lenger, like lite som du kan stole på mannen din.

Server Sole Véronique og ta på deg yndlingsparfymen hans.

Jeg må spørre om hun er fornøyd med tissemannen hans eller om hun kunne tenke seg noen endringer.

Synet av Johns rygg bøyd over telefonen, og den lave stemmen hans, fylte henne med frykt.

Hagen vår er like stor som deres.

Huden under var blek og glatt, men virket melen, som ansiktet hans da hun hadde sett på det i det skarpe dagslyset ute.

«Ansiktet mitt er stygt.

Hva er i veien med sminken min?»

Hva er yndlingsretten din?

Du er motstykket til de mønstrete gipstakene hans, jenta mi.

Susan skjøv stolen sin bakover, reiste seg og gikk de få skrittene bort til benken.

Til Eleanors store tilfredsstillelse spiste Susan eplet sitt og forsynte seg en gang til av iskremen.

«Jeg skal bare hente jakken din, jeg hengte den i garderoben.»

Det er ikke mange hus som bygges med det i dag, men jeg vet ikke hvor jeg ellers skulle ha satt sølete støvler eller lagt hagehanskene mine.»

Men leiligheten deres er vel også komfortabel?»

«Hvordan kan du vite hvor stor stuen vår er?

«Nå får vi finne jakken din.»

Du kan få låne en regnfrakk, ellers blir buksen din dyvåt.»

Skjerfets brunfarge er nydelig til håret ditt.

Var det mens mannen din fortsatt levde, eller...»

Nick så ned på føttene sine.

Hendene hans var også blitt så digre.

«Nei, vennen min.

Under hvilken merkelapp skal jeg arkivere det i hodet mitt?

Hva er det som går av deg, vennen min?

Kom og hils på faren din med en gang og ikke vær frekk.

«Nei, det er fornnavnet ditt jeg snakker om.

Det begynner med samme bokstav også, så da ville du slippe å endre initialene dine og slike ting.

«Var faren min tvilling?»

«Mor,» sa hun til slutt, «hvem var det som fant på navnet mitt?»

«Det var du, Barbara,» svarte John og strakte seg for å sette det tomme glasset sitt på salongbordet.

Jeg må si at jeg ikke helt deler smaken din der, men...»

Du skylder barnet ditt tid og kjærlighet.

John spratt opp, ansiktet hans var et bilde på angst og desperasjon. Pannen hans lå mot rattet, og nakken hans var glatt over den hvite skjortekragen. Johns hender på brystene hennes, munnen hans som hvisket i hennes øre, hans hofter mot hennes.

Skrekkbildene avløste hverandre i hodet hennes da hun løp gjennom avdelingen for øyeblikkelig hjelp.

Den lille skaden din er da ingenting å mase om - vær så snill, skynd deg!

Barbara så ikke engang opp, mumlet bare ned mot brystet sitt.

Men sønnen hans så ikke slik ut.

«Det er ikke bra med ham, skatten min,» sa Barbara.

«Hvis du ikke har noe imot det, Eleanor, vil jeg gjerne snakke med datteren min.

«Ja, ungen min, selvfølgelig lever han.

Det var grunnen til at vi sa at Eleanor var tanten din.

Det er det hele, vennen min.»

Tilstanden forble stabil, men uforandret, og hjernen hans visste de ingenting om.

Er tilstanden hans permanent vegeterende?»

«Noe av det første vi gjør, er å få klientene våre til å sitte mest mulig oppreist.

«Moren min kommer snart.

«Dette er på en måte også moren min - stemoren min.

Eleanor snudde seg mot Sophie og rørte lett ved kneet hennes.

Men hjernen hennes nektet henne å si ordet.

Jeg fikk det av deg i fjor - til fødselsdagen min.

Og mor plukket det opp og sendte meg på rommet mitt fordi jeg hadde vært frekk mot deg.

Jeg tar vare på tingene mine, skjønner du.

Ikke la faren din se at du gråter.

Saken er bare at jeg vil spise sandwichen min i fred, og jeg har ikke lyst til å flytte meg.

Han tok hånden hennes i sin.

Samme kveld satt Eleanor i Johns rom mens en ung sykepleier gjorde sengen hans klar til natten.

Utklippet på korktavlen, om den unge mannen som var blitt tatt for å være grønnsak, men så hadde de oppdaget at hjernen hans likevel fungerte og at han kunne kommunisere.

Men det var ikke selve historien som hadde fanget oppmerksomheten hennes.

Han hadde stadig dukket opp i tankene hennes i dagene som var gått.

Jeg forsøker å finne noe å trøste meg med fordi faren min er blitt grønnsak.

Faren min.»

Fortell om problemene dine.

«Jeg håpet at skjorten din skulle bli så våt at det gikk an å få se noen brystvorter.»

«Hvorfor gjør du narr av navnet mitt hele tiden?

«Sophie er ikke det virkelige navnet mitt.»

«Det høres litt dumt ut, men - du vet den tanten jeg fortalte deg om, hun som ikke er tanten min likevel?»

Hva var i veien med språket ditt, da?

Hva sa moren din?

Om faren min og alt.

Så kameratene mine får nok aldri oppleve det.»

«Ja,» svarte han og la hånden sin over hennes.

«Er dette leggen din, John?»

«Er det hodet ditt?»

«John, er dette hånden din?»

Hun sukket og la hodet mot skulderen hans.

«Det er faren min.

Du kunne ikke tenke deg at livet mitt noen gang kunne bli så bra som ditt.

Men nå er ikke han den samme faren din som han var før.

Kanskje faren din er hel slik som han er nå?

«Hvilken rett har vi til å sette oss til doms over livskvaliteten hans, da?

Hvorfor er livet vårt så mye bedre og viktigere enn hans?

«Er det Robbie, vennen min?»

Hybelen hans ligger ikke langt herfra, men det har jeg vel fortalt før, ikke sant?

Men hun tidde, blikket hennes flakket nervøst over mor og datter, og hun blunket noen

ganger før hun fortsatte:

«Jeg beklager,» sa Eleanor lavt, stemmen hennes lød underlig halvkvalt.

«Så dette er altså leiligheten din,» sa Susie og så seg om.

Jeg har nettopp fortalt at jeg ikke har til hensikt å stanse den lille understøttelsen din, Barbara.

Du har barnet hans, Barbara.

Hun lot blikket gli opp til ansiktet hans igjen.

«Du har apparatet ditt der, John.

I fanget ditt.

Hun la munnen nesten inntil øret hans.

Barnet ditt kom til meg - hun skulle bli min.

Vi skulle ha glemt ludderet ditt og begynt på nytt.

Egoismen din har tatt henne fra meg.

Eller den utakknemlige datteren din.

Tenk deg godt om, vennen min, for dette er uhyre viktig.

Eleanor betraktet ansiktet hans et øyeblikk, ansiktet som fremdeles ikke røpet tegn til forståelse eller følelser.

- Faren din får minst ti års fengsel.

Det kom noen ensomme dager, men hvor var du da faren din ble arrestert?

Moren din ville kanskje husket det, men hun er død.

- Er du klar over at faren din kommer til å sitte inne i minst ti år?

- Står du ved det faren din gjorde?

Jeg gikk bort til sengekanten, satte meg ved siden av henne og tok hånden hennes.

- Gud gi vi kan holde det der, sa Rita, så kan vennskapet vårt vare lenge.

«Du må komme til byen med en gang, skuespillerne vil ikke spille stykket ditt.»

Vi krabbet oppover en bratt bakke, det skulle være bra for ryggen min.

Jeg våknet og tenkte på mor, jeg savner henne og kommer aldri til å glemme ansiktet hennes i dødsøyeblikket.

Bare skriv, sa begge to, men du får ikke navnene våre.

- Jeg synes du skal ta en real fight, sa Terje, denne nedrustningen din blir for tamt.

Hjertet mitt stopper.

Hun tok meg i armen og hånden hennes var varm.

- Det er Tarzan det, sa faren, men nå må du gå ut, gutten min, for nå skal Tarzan inn i jungelen!

Så kom guttane fra Tjuvøya og brant opp hele leiren vår.

Kaktusene hennes står her, to av dem blomstrer.

- Men hvis det er så vanskelig i teateret, hvordan går det med bøkene dine?

Jeg burde forstått at nervene hans var ute av kontroll.

Hun mente at folk ville lese meg hvis de først kjente navnet mitt.

Siden ble det mange samtaler, jeg var inne på kontoret hans omtrent hver dag.

Nå synes jeg du skal gå hjem og smøre videre på disse motebildene dine.

Jeg banket på veggen, kikket inn og holdt på å avbryte talen hennes.

- Han tok bilen min!

Og bilder fra massegravene i Katynskogen flimret foran øynene mine.

Faren din var kommunist og du var militærnekter?

Faren min stakk på skauen og gjemte seg ute ved Eikern.

- Husker du bestefaren min?

Jeg elska jo ballen nesten like høyt som kona mi.

Men han samlet stoff til avhandlingen sin.

Hun hadde elsket Alf for idealene hans, og nå hatet hun ham for idéene hans, sa Erik.

Johan var henrykt, notatene hans svulmet opp, han hadde allerede vært inne hos meg og lånt papir.

Pen hadde hun jo alltid vært, med det røde håret og de irrg grønne øynene sine.

Klærne mine lå slengt på to stoler.

På den tredje lå de oppslåtte bøkene mine.

Kan ikke en liten pike få ha brillene sine i fred for deg heller?

Det var noe langsomt og dvelende over alle bevegelsene hennes, noe stille og mykt og ettertenksomt.

For mens ondskapen hennes nærmest hadde vært hjelpeløs og rørende, merket jeg at angeren hennes gikk meg på nervene.

Hjertet mitt er aldeles umulig, av og til står det aldeles stille, og av og til løper det vilt.

Jeg lå inne på værelset mitt.

Det måtte være noe i tonen hans som gjorde henne tvilrådig.

Så hørte jeg igjen stemmen hennes, ganske lavt:

Johan sitter og tyder drømmene mine.

Stemmen hennes dirret av indignasjon.

Jeg kunne høre Johan løpe forstyrret rundt om stolen hennes.

– En gang i tiden var du glad i ham for de idéene hans, sa Johan.

Ikke engang sjalu er han, for det strir mot prinsippene hans.

Han blir bare litt blek en stund, litt taus – og så forherder han seg enda mer i idéene sine.

Nei, han holder på idéene sine, fordi det er hans ideer!

Og jeg hørte den svake lyden i gresset av skrittene hennes idet hun gikk fra ham.

Sigrid grep hånden min og hoppet opp på bryggekannten.

Han sluttet henne i armene sine, ømt, men ærbødig, høflig og på enhver måte comme il faut.

At buksene hans tilhørte den forrige generasjon, kunne det iallfall ikke være tvil om.

selv hadde jeg aldri orket å lese ut en eneste av anmeldelsene hans.

Så lysnet ansiktet hans:

Alle de unge pikenes øyne hang ved leppene hans.

Hr. Møllendorffs lyse stemme med nasallyden nådde øret mitt.

Se på konkurrenten din og prøv å lære litt av ham.

En gang tok Sigrid hånden min.

Jeg tok glasset mitt.

Han ønsket absolutt å skåle med Johan, men var ikke i stand til å huske hans navn, kunne absolutt ikke erindre navnet hans.

Han pekte på Johan og spurte de nærmeste om navnet hans.

Si meg, fikk du ikke brevet mitt?

Damene var i ferd med å vrenge av seg hemningene sine.

Kjølig og frisk feiet vinden over ansiktet mitt og strøk liksom noe bort.

– Men husk at hvis du kunne hevde deg selskapeilig, så ville du ikke ofre intelligensen din en tanke.

De gjorde det eneste fornuftige de kunne gjøre, de elsket kameratene sine.

Tanker for som skygger gjennom hodet mitt, jeg kunne ikke gripe dem, kunne neppe ane hva de var.

Jeg rakte ut hånden og rørte ved håret hennes.

– Får jeg lov å ta hånden din?

– Vil du sette deg her og legge armen rundt meg og holde hånden på brystet mitt?

– Jeg lengter til sengen min!

Det knirket i sengen hennes igjen, og der sto hun i døren i sin gule og blå pyjamas og med røde tøfler.

Med hendene på skuldrene mine sto hun og så på meg.

Han som hadde tatt en pike fra meg, skulle få se at jeg ikke tok piken hans fra ham.

Jeg kunne se hvordan den andre hånden hans knyttet seg, til knokene hvitnet som en klo.

Johan protesterte mot min fremstilling, men protestene hans ble svakere og svakere.

Etterhånden som han skjønnte at dette ble alvor, trådte den dårlige samvittighet mer og mer tydelig frem i ansiktet hans.

Blikket hans søkte Randi.

Det var den vanlige taletrengtheten hans som gjorde seg gjeldende nå som alltid.

Til og med Johan fikk lov å ta del i munterheten vår.

Tankene hans var langt borte nå, de arbeidet med sitt.

Og da så jeg noe som gjorde ende på munterheten min i en bråvending.

Men hva ville hun på værelsene våre?

– Papirene mine, for satan! brølte Johan;

Og brystkassen hans var dypere enn Fearnley Jensens.

Vi måtte stikke hele hodet hans ned i et vasshull før han kom til seg selv.

Vi setter pengene våre på Johan!

Det var det lille lommeetuiet mitt.

Jeg hadde fått det av Sigrid for et halvt år siden, på fødselsdagen min.

Hun så opp, la merke til ansiktsuttrykket mitt og lo:

Så sank øyelokkene ned igjen, og hun hvilte i armene mine med full tyngde.

– Ta klærne fra sengen min.

Jeg hørte stemmen hennes bak meg:
Hun tok også hånden min;
Jeg tullet henne inn i jakken min.
Siden kom vi opp til leiet vårt på stranden igjen.
Gamle Knut sto utenfor huset sitt.
Eller skal vi lukke øynene til igjen med vilje og stoppe ørene våre og glemme det vi vet?
Man skal ikke stikke fingrene sine inn i Guds kvern.
Forresten lignet han alt annet, det kunne jeg se gjennom den ene stakkars øyesprekken min.
Den ene siden av munnen hans var slått fullstendig til kake.
Fordi skjorten min hang litt ut av buksen der bak formodentlig.
Erik lo smertefullt med de sprukne og hovne leppene sine.
Bortsett fra alt det, så var slippet hans gruffullt.
Men øynene hans var nydelige...

– Kan jeg hjelpe deg med noe? spurte hun og hørte forferdet at stemmen hennes var blitt hes og innbydende.

Hun tidde, kjente den tørre, varme håndflaten hans mot sin, den svære neven som slukte hennes.
Tommelen hans lå inn mot håndleddet hennes...
Be en av pleierne om å vise deg inn på kontoret mitt, vil du?
Og det dumme hjertet hennes begynte å hoppe igjen.
Han snudde seg bort fra vinduet med et sukk og satte seg i stolen hennes og trakk til seg kurven med journaler.

– Liker du ikke slippet mitt?
Josh fant journalen hans.

– Og froskene hans! hvisket hun fort.

Det svikefulle hjertet hennes sparket like vondt som Sams bein hadde gjort.
Da smilet hans kom, var det ømt og forståelsesfullt, og gjorde henne rasende.

– Beklager, kjepphesten min.

– Du kan stole på meg, sa han, og hjertet hennes sparket til, hikket og skled rundt i brystkassen.

– Han liker ikke slipsene mine, sa Ben dystert, og Tassy lo.
Hun smilte og møtte blikket hans for første gang den dagen, og druknet nesten i de bunnløse brønnene.
Hun møtte trassig blikket hans.
Det var en merkelig følelse å holde utkikk etter ham, lytte etter stemmen hans, håpe at han skulle vise seg.

– Jeg trodde du avskydde slipsene hans.

– Hei, vennen min, hva er i veien? spurte hun medfølelse og la armen om Carol.
Hun tørket tårene hennes med en fuktig klut.
Husproblemet hans var ikke hennes sak.
Han hadde vært våken hele natten og tenkt på en av pasientene sine.
Han så gjennom slipsene sine og bestemte seg for et med teddybjørner.
Den lille pasienten hans sov fredelig og hadde hatt en god natt.
Tassy, interessert mot sin vilje, skulle til å spørre hvor leiligheten hans lå, da personsøkeren hans pep.
Kan du høre meg, vennen min?
Hun tørket ansiktet hennes med en svamp og så at hun åpnet øynene.

– Du har teddyen min på hele slippet ditt.
Du fikk beskjeden min, altså.
Det skjeve smilet hans gjorde noe latterlig med beina hennes.

– Du er den første gjesten min, sa han.
Han så på bilen hennes.
Det er jeg som er naboen din.
Ansiktet hans var en studie verd.
Hun møtte motvillig blikket hans.
Hun møtte blikket hans.
Hjertet hennes begynte å oppføre seg barnslig.
Hjertet hennes gjorde et lite hopp.

Han kjente hvordan han bøyde seg frem, kjente hvordan noe trakk ham mot henne, kjente hvordan hjertet hoppet da fingeren hans berørte den myke, varme munnviken.
Han dusjet, lette gjennom slipsene sine.
Det var bare fordi kona mi så noe på fjernsynet at vi kom hit med henne.
Øynene hennes ble store et øyeblikk.
Øynene hans var lukket, og hun studerte profilen hans der han lå.
Hånden hans la seg på kneet hennes.

- Akkurat som reven på slipset hans, sa hun nedtrykt til seg selv.
- Ja, jeg dro hjem til foreldrene mine og fikk hjemmelaget mat.
- Greit, moren min.

Hun møtte blikket hans.

- Underbuksen din, sa hun og klukket mens hun betraktet kristtornbladene som var strødd over hele plagget.

Hun undertrykte latteren, studerte ryggen hans og krympet seg.
Hun smurte salve på hele ryggen hans, masserte den forsiktig inn.
Det var altså ikke bare hun som nøt hendene hennes mot huden hans.
Han forsvant ut gjennom terrassedøren, hoppet over gjerdet og forsvant inn på kjøkkenet sitt.
Hun lukket døren og ryddet etter dem mens hun prøvde å glemme den vakre skikkelsen liggende på gulvet hennes som en gave fra gudene...
Han var et dyr, og hun falt for den uanstrengte sjarmen hans som en umoden tenåring.

- Hva sa han da han så henne? spurte Ben med fingrene på pulsen hennes.

Ben nikket, og Tassy så at munnen hans ble smal.
Han møtte blikket hennes, og svaret lå der.
Kanskje vi har plikt til å bruke talentet vårt, uansett hva det måtte være.
Hun møtte blikket hans.
Han hørte selv at latteren hans var bitter.
Utseendet hennes hadde ikke noe med saken å gjøre.
Han gikk bort og satte seg ved siden av henne, tok hendene hennes i sine.

- Sa moren din det? spurte han vantros.

Han la en arm rundt skulderen hennes og trakk henne inntil seg og klemte henne forsiktig.
Det er ingen ting i veien med figuren din.
Hånden hans la seg over hennes, og han snudde seg mot henne.
Hun så fortsatt ulykkelig ut, og uvilkarlig strøk han tommelen over kinnet hennes.
Dette er galskap, mumlet han, og hun trodde kanskje at stemmen hans var litt frustrert.
Mor har nettopp mistet hunden sin...

- Tror du foreldrene dine vil ha dem?

Han så inderlig fornøyd ut i de skitne klærne sine.

- Hånden din ble helt stiv, som om du tenkte på noe ubehagelig.

Han klemte hånden hennes og gjengjeldte smilet.
Jeg tenkte på eksmannen min.

- Foreldrene mine.

Han strøk en finger under det ene øyet hennes og smelte med tungen.
Har du fortalt henne at foreldrene dine vil ha dem?

- Legeregisteret ringte, for øvrig, om legevennen vår.

Er ikke foreldrene hans med?
Hvem er legen hans?

- Og er vennen din syk?
- Naboen min.

Verden stoppet plutselig opp mens ordene hans hang i luften.

- Ben? hvisket hun mot munnen hans.

Han betraktet øynene hennes, de var myke og blanke av tårer.
Hun så seg rundt, så møtte hun blikket hans.

- Det var ikke verdifullt, hvisket hun, og det sved i brystet hans over den tomme klangen i ordene.

Ikke engang mannen min ville ha meg.
Armene hans lå rundt henne, han kjærtegnede henne med hender som skalv av ømhet.
Smilet hennes var alvorlig og stakk ham i hjertet.
Da stakk jeg bort på skolen i vårferien og fant ham og sekretæren i full gang i en stol på kontoret hans.

Hun snudde seg bort og fingret med håret på brystet hans.

- Jeg elsker stankelbeina dine, opplyste han.

Hun hadde hørt bilen hans kjøre ut for en liten stund siden, og nå kom den tilbake. Hun hørte at han ruslet rundt i kjøkkenet hennes, så banket det på døren.

- Er det foten din? spurte hun mistenksomt.

Hva gjør du i badekaret mitt?

Det skjønte hun litt senere da hun så opp og fant blikket hans på seg. Da han var ferdig, tok han hendene hennes, la såpen i dem og bad henne gjengjelde tjenesten.

- Megleren har greid å få tak i eieren, og han har godtatt tilbudet mitt.
- Du blir altså husverten min?

Han tok den ene hånden hennes i sin. Han tok et fast grep om hånden hennes.

Hun møtte blikket hans, så bort igjen og følte seg plutselig presset. Nøklene hennes var inne hos ham, og hun hadde smelt igjen døren hans da hun gikk. Han tørket kinnene hennes, kysset henne og trakk henne opp og stakk nøklene inn i hånden hennes.

Leste megleren tankene dine, bare?

Tassy slengte fra seg den siste lille biten av strået og møtte motvillig blikket hans. Han stirret på hendene sine.

Der røk teorien hennes med hundrevis av kvinner, med mindre han løy, og det trodde hun egentlig ikke.

Tassy oppfattet bitterheten bak ordene, og skulle til å si noe da han reiste seg og tømte resten av teen sin ut på plenen.

Tassy la hånden på innsiden av soltaket og kom med et utbrudd da huden hennes berørte metallet.

Sjekk temperaturen hans igjen.

- Ordne i loppespillet mitt?
- Bare et måltid, sa han mens han la hendene på skuldrene hennes og trakk henne inntil seg.
- Og månen er en grønn ost, svarte hun og skjøv hendene hans bort.

Latteren døde i øynene hans.

Så gikk han igjen, og hun ble sittende igjen og forbanne seg selv fordi hun hadde vært så dum og gitt etter for overtalelsene hans.

Temperaturen hans var stabil, og han skulle utskrives dagen etter.

- Du har ikke sett boksershortsen min ennå.
- Er nødt til det, dette er det eneste anstendige slipset mitt.

Det er blitt varemerket mitt.

- Hva med diplomene hans?
- Og ingen av kollegene hans ante ugler i mosen?
- Faren min er primærlege.

Du har rett og slett ikke tid til å passe på kollegene dine.

- Og moren din visste ikke at du var der?

Andrew oppdaget henne, gled ned isengen og stønnet, og Nicky ble rød og unngikk blikket hennes.

Det glimtete skøyeraktig i øynene hans.

- Det kunne nok ordnes, sove under stjernene med drømmekvinnen min.
- Bare i drømmene dine, Ben.

Mrs Harvey avbrøt henne før hun kom i gang med oppgavene sine igjen.

- Nå synes Mrs Harvey synd på begge to og har tenkt å ta dem under vingene sine, tror jeg.

Hun studerte ham mens han spiste og undret seg over appetitten hans. Blikket hans møtte hennes med en merkelig intensitet.

Han tok hånden hennes.

Nå skjønte han hvorfor menn gikk inn i fremmedlegionen når kvinnene deres var utro.

- Foreldrene mine gjør.

Søsteren min, også.

Blikkene deres låste seg, og hun satt der i en evighet og stirret lengselsfullt på ham. Han fant frem sysakene sine, tredde en nål, dypet den i whisky og stakk den inn.

- Jeg er ikke ute etter den fordømte dyden din, sa han irritert.

Han møtte blikket hennes.

Du finner meg på kontoret ditt.

Hun trakk pusten dypt og møtte blikket hans igjen.

Han flyttet litt på seg, og hun kikket nedover beinet hans med et stikk av anger fordi hun ikke engang hadde spurt hvordan det gikk.

– Hvordan føles det? spurte hun og nikket i retning av kneet hans.

Gå og hvil beinet ditt.

– Du høres så glad ut, mumlet Josh i øret hennes senere da han kom for å gå runden.

Det glimtet noe i øynene hans, bekymring?

– Sykkelen min er helt ødelagt, hvisket hun.

Jeg har nettopp levert hundene hos foreldrene mine, og la merke til en banking.

Hun begynte å vri seg under blikket hans.

Han kremtet og møtte blikket hennes.

Han så litt overrumplet ut, men så spredte smilet seg langsomt i ansiktet hans, og han nikket.

Hun måtte ikke sette griller i hodet hans.

– Jeg sa jo at du er nydelig, mumlet Ben i øret hennes mens de satte seg.

Hun husket hvordan han hadde kjærtegnnet henne, både med hendene og blikket, den glatte, varme huden hans over musklene.

Hun så bort, men kjente fingrene hans gli over huden hennes der armen hans lå langs stolryggen.

Han bare smilte megetsigende, senket hånden og la den på hoften hennes med eiermine.

Hjertet hennes gjorde et hopp.

Hjertet hennes hoppet.

Han la hånden sin over hennes.

Øynene hans, glitrende grønne og forskende, var bare noen centimeter fra hennes.

– Og hva med dette, da? spurte han og strøk henne oppover brystkassen før han la en hånd over det ene brystet hennes.

Tassy smilte og klemte hånden hans.

– Jeg skal snakke med ham, lovte Ben og tok etter hånden hennes.

Det var kanskje like greit, for motstanden hennes ble svakere og svakere.

Systemet hennes, som var så regelmessig, hadde sviktet herme.

Hun smilte skjevent over utholdenheten hans, men ristet likevel på hodet.

Blikket hans for over skjorten og de bare beina før det fant ansiktet hennes igjen.

– Foreldrene mine er her, opplyste han.

Hun trakk pusten dypt, løftet hodet og møtte det blussende håpet og spenningen i blikket hans.

Han så ned på hendene sine, deretter tilbake på henne, og øynene var mistenkelig blanke.

– Vennen min, Carla elsket bare seg selv.

Det faktum at han var villig til å forsvare det lille hjørnet hennes for henne, utgjorde hele forskjellen.

Hun rødmet skamfull, og han la hånden sin over hennes.

Hun snudde seg og grep hånden hans.

Han rødmet litt, og øynene hans ble enda blankere.

Hvordan går det med hoftene dine, da?

– Få den søte, unge mannen din til å varte deg opp.

Eller giftet han seg med henne på grunn av barnet, slik at drømmene hans skulle gå i oppfyllelse?

– De kommer til å ta armen hans.

– De kommer til å ta armen hans...

Hun så ned på hendene sine.

Da han kom ned igjen, hadde han med nattkjolen hennes.

Tassy, som fremdeles kjempet mot kvalmen, gikk igjennom utskrivningsrutinene sammen med familiene deres.

Tusen takk, vennen min.

Det ligger en presang til deg på kontoret mitt.

Hun åpnet pakken sin og fant et mørkeblått strømpebånd.

Du kan vel ikke bruke balkkjolen din, vel, med den lille jakken?

Det virket som om foreldrene hans betalte alt det andre.

– Hva med moren din? hadde Ben spurt.

- Hva med moren min? hadde hun svart, og så ble det ikke sagt mer om den saken.
- Hvordan går det med moren din?
Han la en arm rundt skuldrene hennes og førte henne bort til en benk under et tre.
Så satte han seg og tok hånden hennes i sin.
Fingrene hans lekte med hennes, og da han sa noe, var stemmen rusten og uklar.
- Hva med drømmen din?
Du har nettopp stjålet ti år av livet mitt.
- Så pen du er, vennen min, ikke så verst, i hvert fall.
Hun registrerte ikke annet enn Ben ved siden av seg, og da han satte ringen på fingeren hennes, fikk hun tårer i øynene.
Det dreide seg for det meste om dama hans, som visstnok var ei kontrollsjuk kjerring, kranglete og jævlig.
Det var sånn jeg fikk vite navnet hans.
Jeg handler raskt når det dreier seg om penger, og snappet til meg lommeboka hans med bankkort og det hele.
Og dermed gikk vi, rett bort til baren hvor dama hans satt for seg sjøl.
«Han hater trynet ditt,» sa jeg.
Kompisen hans titta på oss, som om han tenkte at javel, nå er sjefen igang med viktige ting.
«Åssen går det egentlig med deg og dama di?» spurte Jannicke.
«Det kommer ikke dama di til å like.
«Jeg har passa butikken for faren din mens han var borte,» sa Roger.
«Jeg klatret opp helt alene,» svarte hun og grep hånden min.
Karoline smilte og la hodet på skulderen min.
«Jeg og faren din snakket mye sammen, vet du,» sa jeg.
Pusten hennes var rolig og jevn.
«Faren din var pine gal, Lene.
Og hvis det kom noen tilfeldige besøkende i festningen, ville vi bli advart av ekkoet fra skrittene deres i de smale, brosteinsbelagte passasjene.
Kara følger blikket mitt og snur seg.
Jeg fikk brevet i retur med en vennlig beskjed fra søsteren din.
Skjorten hans var åpen og det nakne brystet strammet seg når han snakket.
Foreldrene mine bodde på hver sin kant av byen.
Jeg ble sittende og se på hendene mine.
Det hadde faren min også.
Jeg tenkte på faren min, og på kaktusene i Arizona.
«Mora di pleier ikke å ha penger,» sa jeg.
«Jeg vil ikke miste deg,» sa hun og trykket seg opp i fanget mitt.
Mathilde begynte å gråte og etterhvert ble nakenheten vår uutholdelig, vi lignet ting jeg ikke likte å tenke på.
Gutta sto og lo bak ryggen min, hviska og tiska.
Han hadde lært å sjonglere av faren sin og nå lærte han det videre.
Det var ikke nødvendig, mesteparten havnet i fanget mitt.
Jeg dro Amy inntil meg og kysset den stramme munnen hennes.
Og da leppene deres skiltes, sa han:
Hun la den ene armen rundt halsen hans.
Munnen hennes beveget seg, men uten at det kom en lyd forbi leppene.
Øynene hennes var rolige.
Smilet hennes var levende som et barns.
- Hvis jeg måtte føle med hånden på kinnene Deres, ville jeg bli lykkelig.
Men rommet mitt er ikke større enn et kott.
Øynene hennes smilte.
Ansiktet hans kom nær hennes.
Hånden hans gled ned mot brystet.
Han så på henne, og ansiktet hennes var meget blekt.
Hun kjente vekten hans oppå seg.
Er ikke brystene mine som to råkalver, en rås tvillinger, som gresser blant liljene?
Kysset du munnen min?
Du kysset ikke munnen min, gjorde du vel?
Tror du Vårherre er sint på deg selv om du ikke kysset munnen min?

Ansiktene deres var kommet meget nær hverandre.
Veggen kjentes fuktig mot ryggen hans.
Han kjente ånden hennes i ansiktet.
Hun lå med ansiktet mot meg, og det var noe stygt i øynene hennes.
Det stygge i øynene hennes var redsel.
Plutselig merket jeg at ansiktet og kroppen hennes stivnet til.
Jeg krøp inn under dynen hennes.
Jeg følte at kroppen hennes skalv under hendene mine.
Hun ante ikke at det å bli satt utenfor hennes tragedie, pinte meg mer enn å se redselen i øynene hennes.
Ekkoet av skrittene hennes.
Far! hvisket hun, og hun kastet seg inn mot knærne hans.
Og hun kunne ikke make å holde bena hans hos seg.
Øynene hennes hadde fått glans.
Han tok henne igjen før hun fikk åpnet den, og vred en arm bak på ryggen hennes.
Med den frie hånden grep hun fatt i luggen hans.
Han måtte vri den andre armen hennes hardt for å få henne til å slippe.
Omsider var altså Esther kommet tilbake, og da han minnet henne om dette med parfymeduft, hadde hun av pur kvinnelig tåpelighet tømt parfymen i håret hans.
Hun hadde det slappe smilet sitt hengende rundt munnen.
Øynene beveget seg i hodet hennes som to flate kuler.
Hadde lagt hendene i kors over knærne hans, sett opp på ham og sagt:
Han reiste seg brått, og hodet hennes gled tungt bort fra kneet.
Et kaldt gufs slo inn i ryggen hans.
Stemmen hennes føltes helt nær ham.
De seks korsene forsvant, og en fuktig vind slo inn mot pannen hans, og han løp bort til seks nye kors.
Han vek for øynene hennes.
Øynene hennes så på ham hele tiden.
Han så på Ruth, men fant ikke øynene hennes.
Han hadde råd til å sitte og vente på svaret hennes.
Han snudde seg og så inn i øynene hennes.
Hun trakk ansiktet hans ned til seg og kysset ham.
Jeg kan se på øynene dine når du lyver.
Heretter følger jeg deg helt hjem - og ikke gjør du leksene dine skikkelig heller.
Han la hånden på skulderen hennes.
Han gav hånden hennes et lett trykk, og hun så bort på ham, og både munnen og øynene smilte.
Han la seg på siden med hånden på skulderen og underarmen på brystet hennes.
Han tok henne i skuldrene og reiste henne opp slik at han fikk hånden bak på ryggen hennes.
Han lot hånden gli over maven hennes og ned mellom bena.
Jeg gikk bort til henne og tok hodet hennes mellom hendene mine.
Jeg sa ikke noe, og hun la kroppen inn til ryggen min og armene rundt halsen.
På veien tilbake til bordet ropte en stemme navnet mitt.
- Du skulle passe kjeften din, sa jeg og reiste meg.
- Før du sier det du mener skal du passe kjeften din.
Det kom blod ut av munnen hans, og Lucy skrek.
- Han stod og kysset kjæresten min.
Hun slapp taukveilen og la armene rundt halsen hans, og han la kinnet mot hennes, og hun hadde god, kjølig hud.
- De er redde for ungene sine.
Hun tok hodet hans mellom hendene sine og presset munnen mot hans og tungen inn mellom leppene.
- Er du glad i meg? sa hun, og de blå øynene hennes var alvorlige.
Må jeg? sa Paul og la hodet i fanget hennes.
Hun tvinnet pekefingeren inn i håret hans, og han så på skydottene.
Munnen hennes åpnet seg litt og øynene lukket seg allerede før hun nådde frem.
Hun så på håret hans og sa at vi elsker hverandre.
Først da furugrenen brant mellom hendene hans, kastet han den fra seg og løp.

Han ropte navnet hennes flere ganger.
Et par meter over hodet hennes skrek de og forandret kurs.
Han ropte navnet hennes, og hun snudde ansiktet mot ham og smilte.
Måkeungen lå helt stille mellom hendene hennes.
Da kisten ble senket, la Georg hånden på skulderen min.
Georg svarte ikke, og jeg drakk av glasset mitt.
De får vente på turen Deres, sa han, og så gikk han.
Kelneren kom bort til bordet vårt og spurte hva vi ville ha.
Siden fant øynene hans tilbake til brua.
Han la armene rundt halsen hennes, og hun løftet ham opp og bar ham inn i huset.
Men ingen av tilskuerne fant øynene hans.
Han møtte øynene hennes med en gang, og han skyndte seg over gulvet bort til divanen.
- Gutten min!
Jeg gikk hjem og opp på værelset mitt og rettet kikkerten mot en tom have.
Det var mørkt på rommet ditt og døren var låst, hvem var det.
- Tror du dette er hjertet hans?
Jakob gikk ut til ham og la et par håndklær under hodet hans.
- Det er Konrad, svogeren min.
- Lukk øynene hans, fort, ikke la ham se på dere.
Søsteren min heter Iris.
- Du får meg rent til å glemme kompisen min, sa han.
- Pass kjeften din!
- Kona di?
- Ja, søsteren hennes.
- Det var kameraten min.
- Kameraten hans er død, mener du han skal late som ingenting?
Han forsøkte å komme seg opp på knærne, men det gikk ikke, og da han snudde hodet og så seg tilbake, oppdaget han at det lå en soldat over bena hans.
Øynene hennes sto fulle av tårer.
Han kunne såvidt skjelve trekkene hennes.
Han la kinnet sitt mot hennes og lukket øynene.
Så så han på mannen hennes og tenkte på nytt:
Han holdt blikket hennes fast, uten å smile.
Han så bort på den tyske damen og møtte blikket hennes.
Han skjenket hvitvin i glasset sitt.
Han så på henne, hun snakket med mannen sin;
Hun lot som hun sov, men hadde latt nattbordlampe hans stå på.
Hun gikk ut på kjøkkenet, og han tok boka hennes og slo opp på side trettitre.
Hun møtte blikket hans, så sa hun helt rolig, nesten følelsesløst:
Han så at skuldrene hennes hevet seg.
Han rykket boka ut av hånden hennes og så på sidetallet.
det siste hun hadde sagt preget uttrykket hennes - det var på samme tid aggressivt og lukket.
Han møtte blikket hennes, det var et merkelig blikk, han var ikke i stand til å tolke det.
da ser hun en sigarettneip ved føttene sine.
Men da kunne du i hvert fall gå foran med et godt eksempel, sånn som foreldra dine gjorde med deg.
- Nei, jeg legger meg ikke opp i oppdragelsen deres, den klarer dere best sjøl.
Han møter blikket hennes og smiler, hun smiler tilbake.
Han viser den fram, litt stolt, og Torbjørn lever opp til forventningen hans og sier:
han ser ikke lenger bare på ansiktet hennes.
Inne på soveværelset hører hun stemmene deres, men bare et og annet ord.
Hun ser ned, men idet hun skal passere ham, ser hun rett på ham, møter blikket hans, nikker.
Jeg skal gå forbi deg neste gang du står der også, tenker hun, og da skal du komme etter meg med kroppen din.
Han blir vel ikke noe spesielt bare fordi han er faren min?
- Hva ville du gjøre hvis de du kjenner kunne lese de mest hemmelige tankene dine?
De angriper henne, de suger seg fast i brystene hennes, hun skriker og våkner.
Dagene før ferien øker uroen hennes, men hun får ikke flere angstanfall.

Hun merker straks at han vil ligge med henne, og da han legger hånden på brystet hennes, sier hun:
Han har brukt makten sin og styrket motstanden hennes.
Hun plukker opp remsene, men vet det knapt, så går hun bort i sofakroken hvor ingen kan se ansiktet hennes.
Hun setter seg på stolen sin ved det forlatte middagsbordet, det ligger matrester på alle tallerknene.
Det begynner å dirre ved munnvikene hennes, og øynene blir blanke.
Kelneren presset de fete lårene sine forbi hverandre og gikk bort til lastebilen.
Han ropte navnet hennes, ingen reaksjon.
Kameraten til Nikos gikk, Nikos trakk stolen bort til bordet deres, Nina la hånden på den nakne armen hans, liksom uforvarende.
Men han slapp ikke hånden hennes.
Den tykke kelneren møtte blikket hans.
Han smilte ikke, unngikk å møte blikket hennes.
Jeg er ikke dummere enn at jeg vet at det skyldes noe, noe i forholdet vårt, noe du burde ta konsekvensen av, men det gjør du ikke.
Han hadde gått fra henne, men hun satt som klistret til hjernen hans.
Hun lå og fingret med håret hans.
Han satt og stirret på et punkt over hodet mitt.
Jeg svarte ikke, jeg ønsket ikke å diskutere hjertet mitt på hans premisser.
Jeg hadde lagt stokken på gulvet, nå bøyd jeg meg og tok den opp, jeg ville gjøre slutt på skrytingen hans.
Akkurat sånn var han, broren min.
Da jeg var kommet nesten tre hus videre, hørte jeg noen rope navnet mitt.
«Ja,» sa han og trykket hånden min.
«De har mistet lommeboken Deres på gulvet.»
Min datter fikk et måpende uttrykk i ansiktet, og det var som om blikket hennes døde.
Hva er yrket Deres?
Men svaret Deres er mer viktig for oss hvis De ikke vet det.
Blikkene deres var rolige, mønstrende.
– Hvor har De frakken Deres?
Jeg fikk forresten ikke tak i navnet Deres.
Han husket ingenting av hva som ble sagt, men mens de snakket sammen, begynte hun å fingre med en av skjorteknappene hans.
– Undersøkelsen av klærne Deres er ennå ikke avsluttet.
Legen hennes tillater ikke at hun utsettes for sterke sinnsbevegelser.
Det rørte seg noe i blikket hans.
– Vi kom med klærne Deres.
Men reaksjonen Deres var atskillig sterkere enn jeg hadde ventet.
Osmundsen satt bak skrivebordet sitt.
Det var ikke noe å si på blikket hans.
Men jeg feirer det ikke ved å gå til graven hennes, hvis det er det De mener.
Men da pulsen etter en stund fungerte normalt igjen, begynte også tankene mine å gjøre det.
jeg ville ikke dele tungsinn mitt med ham.
Jeg hadde holdt løftet mitt.
Så falt hodet hennes forover, og det ble helt stille.
Han tok frakken min og førte meg inn i stuen.
Da han hadde skjenket i glassene, spurte han hva jeg syntes om hjemmet hans.
Det syntes han var interessant, og han ville skjenke mer konjakk i glasset mitt.
Jeg håpet intenst at han ikke hadde sett meg, men så hørte jeg stemmen hans:
Er du ikke sønnen hennes lenger heller nå?
Å, det var en god stol for den utmattede kroppen min.
Han stod et øyeblikk og studerte det stygge ansiktet mitt, så pekte han mot utgangen.
Jeg tok med meg pengene mine og gikk til bussholdeplassen.
Mens jeg satt slik, kom jeg til å tenke på at det var fødselsdagen min, og da kjente jeg noe aggressivt inni meg.
Det er stamstedet mitt.
Jeg så bena hans stanse like ved meg.

Jeg kjente en stor fortvilelse: nå tar han fra meg stamstedet mitt.
Jeg var i begravelsen hans, hans datter var der også.
Han møtte blikket hennes, og hun tok et skritt tilbake.
Etter en stund reiste Erna seg og gikk opp på soveværelset, han hørte skrittene hennes.
Hun rørte ved armen min, så opp på meg og smilte.
Jeg spurte Sam hvor gammel sønnen hans var.
Brillene var så mørke at jeg kunne betrakte kroppen hennes uten at hun merket det.
Hun holdt ikke hodet mitt høyt nok, og noe av vinen rant ut av munnviken og nedover haken.
Jeg er da moren hennes, sa hun.
Jeg skjøv hånden inn under pannen hennes.
Å gutten min, hva har du gjort!
Assistenten hans kom med båren, og de løftet meg opp på den.
Jeg klarte ikke å tolke blikket hennes.
Hun sa at jeg burde forsøke å sitte opp, og hun hentet flere puter som hun la bak ryggen min.
Hun så mot der jeg satt og ropte navnet mitt.
Så reiste hun seg, broren hennes reiste seg også, og jeg gikk fort opp kjellertrappen og inn på kjøkkenet.
Ordene hennes hadde gjort meg urolig, og tausheten etterpå bare forsterket uroen.
Hun gikk rundt hagebordet og stanset bak ryggen min.
Nattbordlampen min var tent.
Jeg skottet av og til opp mot huset, mot soveværelsesvinduet deres, men rullegardinet var nede.
Men hun unngikk fortsatt å møte blikket mitt, og denne bortvendtheten hennes ga øynene mine fritt spillerom.
Jeg gikk opp trappen til rommet mitt.
Elisabeth bøyde hodet og så ned i fanget, jeg kunne ikke se øynene hennes.
Jeg gikk opp på rommet mitt og la meg på sengen.
Jeg merket at Daniel så opp, men jeg ville ikke møte blikket hans.
Jeg gikk opp på rommet mitt og hentet jakken, så gikk jeg ut.
Jeg gikk opp trappen og inn på rommet mitt.
Jeg hadde en sta tanke i hodet som ikke hadde veket plass siden jeg leste beskjedene hans.
Slik satt han til han hørte skritt på singelen og stemmen hennes bak ryggen:
Han møtte blikket hennes;
Jakob skjenket vin i glasset sitt, så reiste han seg, tok glasset med seg og gikk ut på verandaen.
Nå får du prøvd viljen din, sa Maria.
Han skjenket vin i glasset hennes.
Sammen med mannen min, sa hun.
Jakob fylte glasset hennes.
Han gikk bort til henne, satte bæreposene ved siden av ryggsekken hennes og tok nøkkelen opp av lommen.
Han skjenket i glasset hennes.
Etter en stund la han hånden på hoften hennes.
Han skjenket glasset hennes fullt.
Hun lå bak ryggen hans og solte seg.
Camilla stod med ryggen til, klærne satt stramt mot kroppen hennes, han tenkte:
Hun kom med et langt svar mens hun så vekselvis på hendene sine og på ham:
han kunne bare se håret og litt av kroppen hennes.
Grønnsakene dine trenger vann, sa Bernhard.
Bernhard drakk ut, og Marion fylte glasset hans.
Han så på henne, møtte blikket hennes, hun smilte.
Charlotte la hånden på armen hans.
Medregnet undulatene mine.
Neste gang skal jeg se på brystene hennes, tenkte han.
Charlotte la hånden på armen hans, han trakk den til seg.
Han sa navnet sitt inni seg, flere ganger.
– og han så på brystene hennes.
Marion skjenket mer vin i glasset hans.
I det samme ropte Marion navnet hans.

Han ropte navnet hennes.
Hun hentet glasset sitt.
Støtt meg, sa hun og la armen rundt skulderen min.
Jeg skjenket mer sherry i glasset mitt.
Krykken din lå ute ved døren.
Jeg så på min søster, møtte blikket hennes;
Hva er det du gjør, sa hun bak ryggen min.
Men hvor er moren min?
– Anders er broren min.
Rakel, storesøsteren min, sa en gang da jeg bare var tre år:
Jeg skrek nei, Anders er broren min.
Rakel vil bære tingene sine selv.
– Akkurat maken hadde besteforeldrene mine en gang i tiden, sier hun.
– Besteforeldrene mine hadde et stilfullt hjem og de var veldig snille, avrunder mor.
Rakel har funnet flere ulike tallerkener til samlingen sin.
– Har dere hørt den om fangen og vennen hans? sier Rakel.
Fangen sang for den og ga den ørlitegrann av maten sin.
«Hvor er vennen min?»
Hun kikker på treneren, på skoene hans, på treningsoverallen, på fløyta han har rundt halsen, han ser proff ut.
Hva han skal bruke livet sitt til.
For øynene hans lukkes alltid automatisk når han skal nikke, og da kan far stå der og se oppgitt ut.
Søsteren min løper fortest, men hun har ikke hull i øyelokkene ennå, tenker Anders.
– Jeg vet ikke, læreren min har sagt det.
Jeg skal passe på maten min.
Gnir fingrene fort mot hverandre, tar så forsiktig tak rundt øreflippene mine.
Hvis jeg ikke blunker, hvis blikket mitt er raskt og våkent, da kommer det aldri til å ta slutt.
Mor pleide å gå dit med bestevenninnen sin da hun var ung.
– Moren din mener heller ikke det hun sier, hvisker Marianne høyt til meg.
Ansiktet hennes har forsvunnet bak det røde, bølgende håret.
Jeg kikker raskt opp over mors ansikt og stopper med blikket over hodet hennes.
Så river mor bort tallerkenen hans, Lydia dukker lynkjapt.
Over hodet hennes farer fars tallerken, poteter, gulrøtter og litt smeltet smør.
Stemmen hans er merkelig tydelig.
Stemmen hans er tydelig, kanskje varm.
Hun klatrer opp i sengen sin.
Han tar tak i Lydias armer og presser dem inn mot kroppen hennes.
Far legger hånden på magen hennes, mor er varm som suppe.
Han ser hodet hennes...
Armene hennes henger oppover ved siden av den varme magen.
Øverst på arket skriver dere «Mine sommerminner» og nederst skriver dere navnet deres.
Frøken strekker hånden etter arket hennes.
Nabokona tar tak under haka til Lydia og retter ansiktet hennes mot sitt eget.
Eplet ligger i hånden hennes.
Hun gjemmer tårene i huden sin.
Men ser en etter, når hun løfter datteren sin opp på kjøkkenbenken, når hun knar den tredoble bolledeigen, da syns det at den dissende huden gjemmer store tårer.
Han holder på å kveles i en latterkikk og smulene spruter ut av munnen hans.
Hendene deres er så bleke, leppene altfor blå.
Jeg kikker ned på de røde turnskoene mine.
Sterke røde brennmaneter som foreldrene mine må passe seg for.
Jeg går inn på rommet mitt.
Malte ligger i den lille sengen sin under vinduet.
Hun skal drepe ham, hun skal få slutt på rapelydene som vokser i hodet hennes.
Hun hadde hørt inni hodet sitt hvordan hodet hans ble knust.
Han sitter der og bestemmer, fordi det er noe galt med ørene hennes.
Ingen trenger lenger å være urolig for ham, og Lydia trenger ikke å uroe seg for ørene sine.

Hun setter seg i underkøya på rommet sitt.
Jeg graver en grop ute i hagen og ned til helvete der jeg heller ned alle tingene hans.
Tingene hans trenger man i hvert fall ikke å like.
Det blør fra munnen hennes.
Det blør fra munnen hennes.
Hun arvet den etter moren sin, eller var det mormoren?
Det rykker i munnen hennes.
Et usynlig snøre rundt hjørnetanna hennes.
Fingrene mine er knust.
Hadde det falt ned og smekket igjen over hendene mine?
Søsknene mine, Anders, Hild og Isak er der ute et sted.
Jeg er ti år, den unge mannen tjue, han har armmuskler på størrelse med hodet mitt.
– Tennene mine blir rosa i dette jævlige lyset!
– Hvordan kunne han vite at han fikk rosa tenner? hvisker jeg til den store motstanderen min.
Hun setter ned sjekken, lener den mot bordet vårt.
Jeg kikker på armen min og angrer på valget av klær.
Det som nettopp så ut som tøystrimler griper rundt hånden min som en skruestikke.
Hånden hans brenner.
– Søsteren vår er kjempesterk.
På gulvet ligger alt som tilhører Malte og sengen hans i en haug.
Ansiktet hans og kroppen er stripete.
– Vet du at datteren din stjeler, sier Karins mor.
– Hvor er tingene til datteren vår? sier Karins mor.
– Karins nye beige jakke med sånn kraftig moderne glidelås, treningsjakken hennes, blå, basketballskoene, nattbordlampen, en flaske bodylotion, pocketkamera, slalåmbriller, armbåndet etter mormor, hun kikker på mannen sin, og... og Karins store koffert.
Foreldrene til Karin ville ikke drikke kaffen hennes.
Men hvordan kan Lydia føle at hun har noe felles med moren sin?
Lydia forfølger moren sin rundt i huset.
Lydia vil trøste henne fordi de ikke ville ha kaffen hennes, sitte rundt bordet hennes.
Ingen får røre halsen hans.
Fluen satt jo nettopp på skjeen hennes.
Far ser rund ut der han sitter mellom de to vennene sine.
Han legger hånden på hodet hennes, klemmer det tykke håret i sin veldige hånd og rusker det til.
«Når klokken er fire, da går vi til bilen,» hadde far sagt og satt armbandsuret rundt håndleddet hennes.
Vennene hans er ikke der.
Mor hjelper Jon med å lete etter skjerfet hans.
– Du har tatt skjerfet mitt, sier Jon og løper ut i bare sokkelesten.
De svaler hendene sine, lar dem gli over den kalde bordplata.
Ansiktet hans er blekt, uniformen rød.
Det har ingen i klassen min gjort.
Han peker på øynene sine, han vil ha nærbilde av dem.
De er bleke, så bleke at de håper alle forstår at hun som nettopp stupte er søsteren deres.
– Ingenting er dyrt her, ikke for oss, sier Rakel og slipper kelneren inn i øynene sine.
Den lange kelneren setter seg på huk og gutten fester et hvitt munnbind over ansiktet hans.
Alle kan ikke si nei til maten hans.
Nå smiler hun ordentlig og når han ser det, rører han ved hånden hennes og hun rykker den til seg.
Han tar hånden hennes mens hun ser på og legger den i sin egen.
Hånden hans er varm.
Hun vil ha ørkenstøvletter, i samme farge som dressen hans.
Hun har øredobber med små hvite perler, som lampene i restauranten hans.
Blusen hennes er også våt.
Hva tror du foreldrene dine ville si om det?
Hun ville ikke, men hun har alt sett tissen hans.

Skal hun gå med lukkede øyne mot kroppen hans?
Med myke bevegelser begynner han å såpe inn ryggen hennes.
Stopper foran madrassen der klærne hennes ligger.
Han tar hånden hennes og legger den rundt penis sin.
Nesten alle i klassen hennes har vært der.
Mor nikker og stryker hånden hennes mot kinnet sitt.
Sofaen er blitt sengen hennes og stuen Rakels rom om natten.
Helst vil jeg gå og legge meg når de andre går og legger seg i hjemmene sine, tenker hun.
Hvordan kan hun vite hva slags svar de vil ha på spørsmålene sine?
Far har tømt glasset sitt.
Snur ham i sengen, legger armene hans rundt halsen sin og løfter.
Anders henger over skulderen hennes som en lang stripete skygge.
Det er broren min som har laget den.
Far rører ved kinnet hennes med den farlige hånden.
Han holder paraplyen over hodet hennes, lyder den minste bevegelse som i et skyggespill.
Treneren snur seg mot talentet sitt.
Han vil tørke håret hennes.
Har dere forstått det? sier Lydia til elevene sine som sitter etter hverandre i kjellertrappen.
Noe i øynene hans beveger seg.
Lydia stirrer på føttene hans, på de selvlýsende gule sokkene.
Holder dem foran munnen hans, lenge.
Den sterke gule fargen fra sokkene hans letter, stiger opp i luften og lyser som to øyne.
Sokkene hennes er grønne igjen.
– Kan du skrive navnet ditt her?
– Takk, sa han, løftet opp arket med underskriften min og kikket på den.
Sokkene hennes er veldig grønne.
Og jeg hører stemmen min si:
Mens jeg setter fram stolen, legger tingene hennes på kateteret og ber klassen om å være stille.
Gå fram og ta pekestokken hennes.
Jeg går fram og tar tak i armen på frøken, sliter pekestokken ut av hånden hennes.
Øynene hans blir smalere og smalere.
Den ene puppen min er mye mindre enn den andre.
– Vi dro hjem til en som heter Sebastian og sto utenfor porten hans...
Karin går bort til vasken og fyller opp glasset sitt med vann.
Helte du tran tilbake på spritflaska til faren din eller, sier Vibeke og Karin får latterkrampe så spriten spruter ut av munnen.
Den er rosa som vasken hennes.
Vibeke fingrer med perlekjedet sitt og speider mot døren.
Setter merkelapper med navnet sitt på alt mellom himmel og jord.
Anders syr A.L. på klærne sine med bittesmå sting.
– Hold kjeft, før jeg murer igjen øyet ditt, skriker Lydia.
Men da han legger den kalde flaska mot kinnet hennes, hopper hun til.
Kanskje det er noe galt med bilen hans?
– Det er du som kommer til å sette klubben vår på kartet.
– Det er noe galt med puppene mine.
Det hørtes ut som om det betydde akkurat: jeg holder deg i de sterke armene mine.
Og Marianne holder meg ikke i armene sine.
Hun holder meg i armene sine.
Hun holder navnet i munnen sin og varmer det.
Nabokona kommer med datteren sin og to poser med rosinboller.
Rakel holder hånden på skulderen hans.
Jeg hjelper ham opp og plasserer ham mellom beina mine.
– Det er ikke mye moren din vet om meg, Lydia.
Marianne reiser seg og går inn på kammerset sitt.
Har hun mistet broren sin til Jon, til en lillebror?
Hodet hennes for bakover.
Anders har løftet den opp i fanget sitt.
Gavehaugen din og gavehaugen min.

Søsknene mine, deres røde hår og fine klær.
Foreldrene mine er døde.
En liten jente setter et farget lys på graven deres.
En gammel mann er snill og løfter bort frakken sin fra benken og der glir jeg ned.
Arne krølltopp, han svarte aldri på brevene mine.
Hun legger hånden på hodet mitt.
Hun legger hånden på hodet mitt og leser velsignelsen.
Litt for nært, akkurat bak ryggen min begynner kvinnestemmen å rope.
Han griper mannens hånd med kontraktsforslaget og krøller tilbudet tilbake inn i hånden hans.
Hun roter i de store lommene sine etter et instamatikkamera.
– Seså, jenta mi, alt er nesten perfekt.
Søsknene mine, syv med meg.
Jeg passer på maten min.
Da jeg var seks ble katten min halvt oppspist av en rev, sier hun, jeg sang Kjærlighet fra Gud ved grava.
Hun sier, et halvt år tidligere døde begge foreldrene mine i en trafikkulykke.
Jeg vokste opp hos tanta og onkelen min.
brystet hennes løfter seg og synker ned igjen.
Da jeg endelig hadde vent meg til mine nye foreldre, ble tanta mi syk og lå flere måneder på sykehuset, sier hun.
Onkelen min snakket nesten ikke med meg, jeg forsvant inn i min egen verden.
Hun drikker den siste slurken rødvin, glasset hans er fremdeles nesten halvfullt.
Strømpebuksa hennes har revnet bak;
Han forteller en historie om søsteren sin, han snakker mye, og gestikulerer voldsomt;
Han begynner å fortelle om jobben sin;
Mens han snakker mister han en halvtygde matbit ut av munnen, han forsøker å fange den med hånda, men rekker det ikke, og den faller ned i fanget hans.
En ny smule har falt ut av munnen hans og henger løst i skjeggstubbene på haka.
Husker du mye fra barndommen din, sier hun.
øyenbrynene til pianolæreren, stripene i skjorta hans, lukta av ham.
Han tar hånda hennes.
Han klemmer hånda hennes.
mammans hånd urørlig på hodet mitt, i evigheter av gangen!
Hun reiser seg og de går videre, hun holder buketten i den ene hånda og tar hånda hans med den andre.
Han tar rundt henne og de kysser, han stikker hånda innunder genseren og tar rundt brystet hennes.
Hun legger armene rundt overkroppen sin.
Han ser på henne, løfter hånda og drar den nedover kinnet hennes.
Han trekker opp utringningen hennes litt før de går inn.
Hun tenker, hadde jeg hatt fotoapparat nå skulle jeg tatt bilde av smerteuttrykket hans, det ligger et lite smil bak.
den løse, tomme tauenden hopper over ripa og lander i fanget hans.
Han sitter fremdeles med tauet i fanget, det lager en våt flekk på låret hans.
først la han hånda på skulderen hennes, da han ble sikker på at hun gråt, for å trøste.
På overleppa hans er en liten størknet eggeplommeflekk.
Hun stopper ved stolen hans med juicekartongen i hånda, bøyer seg ned og kysser ham kjærlig på panna.
Kan jeg presse ut hudormene dine, spør hun.
Det er gult søl på eggeglasset hans.
hun tar hodet hans i hendene sine og kysser ham, noen ganger smaker det godt av munnen hans.
Han stryker over magen hennes med to fingre.
Han flytter hånda opp til håret hennes, drar fingrene gjennom det.
Hun strekker hånda fort bakover, rundt ryggen hans, og trekker ham mot seg.
Brystene hennes har blitt større og gynger opp og ned på den store magen.
Hun legger seg ved siden av ham, løfter hånda og stryker den over håret hans.
Hun legger hånda oppå magen sin.
Hun legger hånda mellom beina sine.

Hun stryker to våte fingre over magen hans.
Det størkner på magen hans, han klorer på det med neglen.
Han møter blikket hennes og hun smiler til ham, ikke med en gang, men etter å ha betraktet ham kritisk noen sekunder.
Han ser på glasset sitt, og så på henne igjen.
Han hører bare stemmen sin nå, sin egen stemme og musikken svakt dundrende i bakgrunnen. Når den er nær øret hennes, øker surringen til en hvining, som lyden av et tannlegebor.
Hun blir igjen sikker på at hun har lyst på barn, hun tenker, når jeg blir mor skal jeg lage gode morgener for barnet mitt.
Den fremmede lukta i trusene hennes får det til å svimle for ham.
Han ser for seg kroppsstillingen hennes når hun trekker dem på seg;
Han ser for seg kroppen hennes lent over den gamle døende, omsorgen hennes, ømheten i øynene.
Og så ser han håret hennes over ham når de elsker, stemmen hennes, rolige ord til ham. Glasset hennes er tomt.
Pekefingeren hans trommer i bordplata, nesten i takt med musikken, men ikke helt.
Og så begynner han å fortelle om nevøen sin, at han som fireåring kunne lese flytende, og nå, åtte år gammel, leser Hamsun.
Kanskje, sier hun, jeg lovte å besøke faren min, jeg kan ringe deg.
Hun ser på ryggen hans mens de går opp trappene, han bor i femte etasje og ingen av dem sier noe, han har ganske pen rompe, men ikke så fin bukse.
Hun leser, det er fra nittensøttini, navnet hans står der, tredjepremie i skirenn.
Jeg slo broren min, sier han.
Når døde broren din, sier hun.
Han i midten er sønnen min, sier han.
Liker du ikke at jeg tar i håret ditt, sier hun.
Plutselig er han over skulderen hennes, hvor har du kjøpt kjøttet, sier han.
Han kikker ned i koppen sin.
Øynene hennes er nesten koboltblå i dette lyset, tenker han.
Hun klemmer hånda rundt armen hans og sier, hva skal den hete?
Datteren til søsteren min, sier hun, hun er nydelig.
Hun ser på leppene hans, de er ganske røde og amorbuen tydelig.
Bikkja hans ligger oppi sofaen og røyter og sikler med skrevende bakbein.
Hun hører en klinkelyd når flasken slår mot tanna hans idet han setter den mot munnen, hun bretter tungespissen rundt sine egne fortenner.
Bikkja setter forlabbene i fanget hans, han kommanderer den ned av sofaen.
Hun tar ølen sin fra bordet og drikker to slurker av den.
Han løfter armen og legger den rundt det øverste av ryggen hennes.
Han slipper kroppen hennes, trekker armen tilbake.
Hun tar rundt skulderen hans og holder ham tilbake.
Hun stryker oversida av en bøyd pekefinger over øyenbrynet hans.
Hun tegner med fingertuppen gjentatte ganger et åttetall rundt neseborene hans.
Hun ser ut vinduet, men utsikten hennes er i feil retning;
Hun møter blikket hans et sekund, men ser ned igjen uten å smile.
Under bordplata ser hun beina deres.
Se på beina hans, sier hun, han er så forferdelig nervøs.
Du hadde en rykning i munnviken, sier han, og setter fingertuppen i munnviken sin.
Hun legger merke til en fure i huden hans rett under det venstre øyet, to-tre centimeter lang;
Hun tenner røyken sin og rekker lighteren til ham.
Hun ler og slår etter hånda hans.
Så legger hun armen rundt nakken hans og det ene beinet over hoften.
Hun legger seg ned på brystet hans igjen.
Men han rakk aldri å sende brevet, sier hun, han fikk en jernstang i hodet på jobb og kona fant brevet da hun ryddet i sakene hans.
Og, sier hun, og setter seg opp, overskrevs på magen hans.
Hvis jeg dør plutselig, da må du bryte deg inn i leiligheten min før noen kommer hit, og fjern filmene og de andre greiene.
trikken gikk nesten utenfor døra hennes, og rett hjem til ham.
En barnevogn er parkert utenfor, han tenker at han aldri ville gått fra ungen sin sånn

hvis han hadde hatt en unge.
Håret hans står ut fra hodet i en tove, han smiler bredt.
Hånda hans ligger på magen hennes, han beveger pekefingertuppen i sirkler rundt navelen.
Ved siden av ligger røykpakka hennes, han reiser seg fra senga, drar på seg bukse og sko og springer ut etter henne, ned trappene.
Han tar henne igjen utenfor kiosken, legger røykpakka i hånda hennes og ser på ansiktet hennes.
Troika er ikke skapt for å deles, sier hun og slikker av fingrene sine.
Hva tror du du får av foreldrene dine i år da, sier hun.
Krangle? sier hun og vedkjenner seg som vanlig ikke det dårlige humøret sitt, og lysta til å såre ham.
De kommer inn på kjøkkenet, det er to av venninnene hennes.
refleksen fra stearinlysflammen i det blanke øyeeplet hans.
Hun tenker, mannen i livet mitt kan være mannen i mitt liv, en mulighet;
Da ser han ekskjæresten til kameraten hans komme syklende fra motsatt hjørne av fotballbanen.
lårene hennes er nuppete og blåspraglete.
Det ytterste leddet på stortåa hennes er helt hvitt.
Han får et ufrivillig og uønsket glimt av trusa hennes.
I jakkelomma hans finner hun en kvittering på tjue langstilkede røde roser, som hun ikke kan huske å ha fått;
Kroppen heller raskt over, og hodet legger seg på skulderen hans.
Kinnene hans er røde, og han er blank under øynene, i panna og på haka.
Ansiktet hans er bare tjuetredve centimeter unna hennes.
Telefonnummeret ditt, sa han og så på hodet hennes, og hun byttet om to siffer da hun ga ham det.
Det er nok en fotballspiller du har der, sa legen, se på leggene hans.
Jeg vil ikke ødelegge livet mitt.
Ofte observerer han en dobbelthet i følelsesuttrykket hennes;
På en snødekket slette står en gammel dame, hun roter i veska si, leter etter noe.
Han reiser henne opp ved å dra henne i armene, og så børster han av ryggen hennes.
Den pruster luft gjennom neseborene, dytter med snuta mot underarmen hennes når hun bare fortsetter.
Nei, sier han lavt, og flytter brikken hennes tilbake.
Hun slår inn brikken hans og roser seg selv på et slags babyspråk.
Brystene hennes er digre, men magen ganske flat.
Neglene hennes er korte og helt hvite.
Han stikker fingertuppen borti hånda, den lukker seg rundt fingeren hans, neglene er ørsmå.
Fin skjorte, sier hun og tar på brystet hans med pekefingertuppen.
Stemmen hans, hendene, måten han smiler på og hvor oppmerksom han er;
Når hun lukker øynene henger bildet av ansiktet hans igjen.
Han løfter haka hennes og ser henne inn i øynene.
Han trykker henne hardt mot skogbunnen, huden hennes gnisser fram og tilbake mot kvister og kongler.
Hun plukker ut rusk fra øyekroken sin og stryker håret bak ørene.
Hun stryker med en finger i ansiktet hans.
Moren min er svensk, sier hun.
I det grelle morgenlyset ser lårene hennes lillamarmorerte ut.
Jeg husker lukta av parfymen din, sier han.
Skulderen hennes er rett under haka hans.
Han dytter leppene mot skulderen hennes.
Hun bøyer hodet ned mot brystet hans og sier et lite pip.
Han drar hånda i lange strøk over ryggen hennes.
Huden på ryggen hennes er litt ruglete.
Spør i morgen om du kan få fri da, sier hun og prikker med pekefingeren på tinningen hans.
Hun spør om han har ringt moren og om han husket å kjøpe tankkrem, tuben er tom, sier hun, mens hun pirker vekk et eller annet på overarmen hans.
Resten av livet ditt vil gå fortere, sier hun.
Hun smiler til ham og skyver ham inn med hånda på ryggen hans.

Går det bra, sier hun og legger hånda si på hans.
Nei, sier han, men det går bedre, og han lar hånda hennes ligge der, lenge, til hun tar den vekk for å tenne en røyk.
Hun fyller glasset hans igjen.
Hun fyller glasset hans halvfullt.
Hun skjenker mer whiskey i glasset hans, lytter oppmerksomt når han forteller, oppmuntrer ham til å fortsette når han stopper opp.
Han sier ja med spinkel stemme og begynner å trekke i klærne hennes.
Du er så svær, gråter han etterpå, det er så mye av deg, han ligger med hodet på magen hennes, hulker med leppene mot magehuden.
Blusen hennes er oppkneppet så kløften synes.
Hun smiler, øynene hennes er store og skinnende.
Hun går ut og kjenner liksom blikkene deres i ryggen.
Hun gransker leggene sine.
Blusen hennes er i tynt lyseblått stoff, og rundt halsen har hun en liten trefigur i skinnsnor.
Faren min er også med, sier hun.
Jeg har beholdt navnet hans, han vil like det.
Han er egentlig ganske lik seg selv, jeg har tatt med alle de dårlige egenskapene hans.
Hun spør om han har mer vin og han sier ja og fyller glasset hennes.
Skål for romanen din, sier han, og de skåler igjen.
Hun ser opp og sier, nå har hverdagen kommet inn i forholdet vårt.
Du har ikke fått beskjeden min, spør hun, og han sier nei.
Hvis det passer, legger han til, etter at han har tatt et skritt inn i leiligheten hennes.
Du har ikke fått beskjeden min, spør hun, og han sier nei.
Hvis det passer, legger han til, etter at han har tatt et skritt inn i leiligheten hennes.
Han tenker på puppene hennes, stemmen, og resten av det vakre ved henne.
Hun ser ned, så han ser ikke øynene hennes, bare øyelokkene og de svarte vippene.
Hun stryker hånda opp og ned over ryggen hans.
Han retter seg opp, og hun retter seg opp, og går sakte bort til stolen sin.
Først holder han hardt i hånda hennes, etterhvert litt slappere.
Han tar hånda opp til brystet hennes, men hun skyver den vekk;
De går videre, han holder armen rundt ryggen hennes.
Plutselig kommer han bort til henne og legger hånda på rompa hennes.
Han setter seg ned ved henne og stryker hånda over ryggen hennes, hun løfter begge armene over skuldrene hans og de kysser.
Hun skyver hånda ned til korsryggen hans og begynner å trekke i genseren, han lener seg bakover og tar den av.
Hun drar fingertuppene over den hvite bomullsnettingen og sier lavt, oldefaren til venninna mi grunnla den første helsetrøye-fabrikken.
Rundt hoftene hans kan hun kjenne fordypninger i huden etter strikken på boxershortsene.
Morgenkåpa har glidd opp på låret hennes.
Noen dråper kald øl drypper på brystkassa hans.
Hun vinker med krummet hånd inn i leiligheten sin.
hodet hans danser, sakte og nesten umerkelig;
Huden hans er tørr og varm, litt klam i lysken og under armene.
Vinduet står på gløtt og av og til kommer blaff av kald luft over ansiktet og rundt halsen hans.
Munnen hennes er halvt åpen, det er hvite tannkremrester i den ene munnviken.
Han biter tennene sammen og spenner musklene i nakken og magen idet det skvulper lunkent ut i hånda hans.
Når hun hører stemmen hans begynner hun å gråte.
Ring moren din da, sier han.
Jeg er blitt oversensitiv, sier hun, sansene mine løper løpsk med meg.
Hun går bort til telefonen, løfter av røret og slår nummeret hans igjen, men hun legger på etter to ring.
Han stryker fingeren nedover underarmen hennes og tar hånda hennes.
Han går etter henne, og ved det siste kinosetet legger han hånda over rompa hennes.
Uttrykket i ansiktet hennes når trikken kjører, får det til å boble i henne.
Først vil han ikke, men snart åpner han munnen når hun dytter en drue mot leppene hans.

Han har hodet snudd til sida og munnvikene er trukket litt nedover, han sukker dypt og tungt, snur hodet og lener panna mot skulderen hennes.

De legger seg ned på sofaen og hun kysser forsiktig på kinnet hans.

Han velter henne ned igjen, slikker henne rundt munnen og lar hånda gli nedover magen hennes.

Jeg har ikke stått opp ennå, sier hun og klorer hissig på hånda hans.

Han kysser brystene hennes.

Han kysser henne på magen, legger hendene på innsida av lårene hennes og bøyer beina ut til sidene.

Hun er ganske slapp i kroppen og stønnene hennes så regelmessige at han skjønner at hun ikke er med.

Presten snakker om kona hans, og barna;

Kvinnen ved siden av stryker hånda over overarmen hennes, halvkvulte hulk trenger opp gjennom halsen.

Når kista passerer henne får hun se kona hans;

en høygravid kvinne med sort kåpe og et barn i hver hånd, hun gråter stille, ansiktet hennes er tungt av sorg.

En kvinne som står ved siden av kona, bøyer seg mot øret hennes og hvisker noe til henne. Kona hans rister på hodet.

De to barna går bort til moren sin og klynger seg til hvert sitt bein.

Over skulderen hans ser hun et barn som løper, det er kanskje halvannet år gammelt, moren småløper etter.

Han klemmer henne og hun kjenner pusten hans fuktig i håret.

Øynene hans er store, munnen en smal strek.

Ungen sutrer på armen hennes.

Det lukter kokt kjøtt og hårspray av håret hennes, hun puster mot halsen hans.

Et sjokoladerusk har festet seg på underleppa hennes, det vil snart smelte og bli en glinsende prikk.

Du virker sur, sier hun på barnespråket sitt.

Hunden la hodet på senga hennes.

Det kriblet varmt og godt inni magen hennes.

Hunden pustet varmt mot kinnet hennes.

Hun gned nesetippen mot snuten hans.

– Skjønner ikke at det er plass inni munnen din...

Men hunden plantet begge forlabbene på skuldrene hennes og holdt henne fast.

Med et byks landet hunden i senga hennes.

Hunden la en labb i fanget hennes.

Anna kjente den bløte snuten mot kneet sitt.

Anna hadde tenkt å reise seg, men hunden la en tung labb på skulderen hennes.

Den store, sorte hunden slikket kneet hennes.

Anna lente seg mot ham og la hodet inntil halsen hans, mens han slikket og slikket med den rare, varme tunga.

Hunden viftet med de lange silkeørene sine.

Anna klatret opp på ryggen hans og kikket ut av vinduet.

Han viste henne hvordan hun skulle knyte skjerfet slik at de to lange endene ble hengende nedover ryggen hennes.

Anna la armene omkring halsen hans, og klemte seg inntil den varme hundekroppen.

Vinden prikket i ansiktet hennes og bar de speilblanke ordene med seg.

Han satte seg på sengekanten og løftet dyna vekk fra ansiktet hennes.

Han slengte skjerfet over skulderen hennes.

Vær forsiktig med skjerfet mitt!

Anna bretter klærne sine pent sammen!

– Da rører du ikke skjerfet mitt!

Anna vasket hendene sine lenge, mens hun tenkte på den store, sorte hunden og den hemmelige skogen.

Anna satte seg på plassen sin ved kjøkkenbordet.

– Jenta mi, nå må du være litt grei...

– Spis opp maten din nå.

Og Anna hadde ikke fått lov til å sitte på fanget hennes fordi hun var sydd sammen i magen.

Babyen deres lå i et glasshus og kunne verken svelge eller puste.
I tillegg hadde han et hull i hjertet sitt.
- Har du alt du trenger i sekken din?
Han slikket potene sine tørre.
- Ta på deg badedrakta di.
Finn badedrakta di!
Hun begynte å lete etter badedrakta si.
Jeg fikk kvae på tunga av den dumme fillepinen din.
Anna krabbet lynraskt ned fra steinen og kastet seg rundt halsen hans.
Men sved det ikke følt i øynene dine?
Og gropa med aske og forkullede kvister var nøyaktig lik bålplassen deres.
Hun hadde vært med Stine og pappaen hennes, men det telte ikke.
Tunga hang ut av munnen hans.
Stokken glapp ut fra håndflatene hennes og trillet kast i kast nedover skråningen.
- Kom med armene dine!
- Skjerfet ditt, så klart!
Anna tviholdt på skjerfet sitt.
Vannet kilte mellom tærne hennes.
Ansiktet hennes forsvant i dypet.
Anna tørket ansiktet sitt med håndbaken og sluttet å være sint.
Hunden snappet lynraskt tak i badedrakta hennes og fikk lempet henne opp på stakkene.
Flåten forsvant over fossekannten og stemmene deres druknet.
De grove sandkornene kilte mellom tærne hennes.
En liten sølvskimrende fisk strøk forsiktig borti armen hennes.
- Skjerfet mitt!
- Og flåten vår!
Og Anna nektet å gå på skolen med matpapir rundt brødiskivene sine.
Hun hadde lett overalt på rommet sitt.
- Pinnen skal ligge på plassen sin, under senga, sa Anna bestemt.
- Pinnen skal ligge på plassen sin i lekekassa, sa mamma like bestemt.
- En trepinne tar du vare på, fortsatte mamma, - men matboksen din...
- Den var ikke på rommet ditt, heller.
Jeg får pakke inn brødiskivene dine...
Mamma satte seg på trappetrinnet over henne og la armene rundt skuldrene hennes.
- Ta på deg jakka og joggeskoene dine, nå.
- Hvis du får låne alle tuserne mine?
- Lørdag er svømmedagen vår, sa pappa bestemt.
Nakken hans var knallrød.
Hun kunne bare ha vært med, mens tankene inni hodet hennes lå igjen i bilen.
Hun ville se det store, ekle arret midt på brystet hans.
Ansiktet hennes var helt stivt, og hun måtte på do.
Hun satt i senga og tegnet tusjstreker på dynetrekket sitt.
- Har du ikke sett arrene mine?
Derfor vet jeg at lillebroren din ikke er noen pyse.
Det var sånn jeg fikk det andre arret mitt.
- For arret til lillebroren din er ikke juks.
Men mamma hadde allerede stått opp og Anna kunne høre skrittene hennes.
Griset til hele senga di!
Tusjen føyk rett foran snuten min.
Anna satt på ryggen hans og speidet.
Ei nysgjerrig kråke kom farende og fløy lavt over hodene deres.
De spisse kråkeklørne kilte skarpt mot hodebunnen hennes for hvert skritt hunden tok.
- Der oppe er reiret mitt!
Der bor jeg og ungene mine!
- Men klarer du å komme opp til reiret mitt?
Da gjorde katta et kjempehopp, høyt over hodene deres, og landet på toppen av steinen.
Der satte den seg på den nederste greina og pirket løs kongler med de skarpe klørne sine.
Alle bena i kroppen hennes var sikkert brukket!
Han gravde med framlabbene rundt hodet hennes.
- Har jeg brukket alle bena mine?

Han slikket kneet hennes rent for grønske og sand.
Anna klatret opp på ryggen hans, og snart fløy de gjennom måneskinnet.
– Ta de legoklossene ut fra ørene dine!
– Det spraker inni ørene mine!
Pappa løftet henne opp fra gulvet og pirket legoklossene ut av ørene hennes.
– Nei, sa pappa og kneppet igjen den stramme bukseknappen hennes.
Det er bare et skrubbsår på kneet ditt.
Hun løp opp trappa før han fikk tak i henne, og smelte igjen døra foran nesa hans.
Han dro opp strømpebuksa hennes uten å tørke først.
– Lørdag er badedagen vår!
Bladet dekket hele ansiktet hennes.
Hun kom på at hun hadde glemt alle Donald-bladene sine da de satt i bilen..
– Har du mistet kontaktlinsene dine? spurte Anna.
Hun hadde begge hendene sine inni glasshuset.
Anna presset seg inn mellom armene hans.
En stor gutt med rød anorakk hentet sykkelen sin fra et sykkelstativ og trillet den over plenen som lå mellom sykehuset og parkeringsplassen.
Smykkene hennes var av gull og klærne av silke.
Og selv om han var nyfødt, var han større enn babyen deres.
Mammaen hans hadde lyst kortklippet hår og tre gullringer i den ene øreflippen.
Det betydde at både babyen og mammaen hans ville være borte i morgen.
Jonas knyttet neven rundt lillefingeren hennes.
– Hei, hei, jenta mi!
Farmor slapp hånda hennes.
Anna dro så hardt hun kunne i hånda hans.
Den store, tjukke grovbrødskiva med leverpostei på som pappa hadde lagd til frokost fylte opp i magen hennes.
Det var ikke plass til en eneste liten bit til inne i magen hennes.
Han grep pølsa, tok en stor bit, og løp tilbake til moren sin.
– Jeg skjønner godt at dette er trist for deg, jenta mi.
– Jeg tror babyen vil tilbake til senga si, sa Kari.
Jenta mi!
– Ungen min!
Tårene silte nedover kinnene hennes.
Anna slo armene rundt halsen hans.
Anna trykket seg enda nærmere og holdt hardt rundt halsen hans.
– Ørene mine kan jo høre akkurat det du vil de skal høre, sa hunden.
– For det er han som er lillebroren din! fortsatte hunden.
Hunden la en tung labb i fanget hennes.
Hun strøk fingrene gjennom den bløte pelsen, og gned ansiktet sitt mot den myke, varme hundehalsen.
Også tyggepinnen min!
Det tutet fra alle kanter, og flaska føyk ut av av hendene hennes da bilen bråbremsset.
Farmor tørket hendene sine.
Anna tuslet inn på kjøkkenet og satte seg på plassen sin ved bordet.
– Spis pizzaen din nå, sa farfar.
– Ikke lek med maten din!
Farfar grep hånda hennes og dro den vekk fra tallerkenen.
Han tørket av pekefingeren hennes med servietten sin.
Så løp hun ut fra kjøkkenet og inn på rommet sitt.
– Puss tennene dine før du legger deg! ropte farmor fra kjøkkenet.
Anna gikk inn på rommet sitt igjen og krabbet oppi senga.
– Har du vært flink og lagt deg, jenta mi?
Farmor og farfar ble stående en stund foran senga hennes uten å si noe.
For da kunne hun se hva Pippi og Tommy og Annika gjorde, inni hodet sitt.
Så grep han tak rundt skuldrene hennes med labbene sine.
– Og jeg vil ikke hilse på den dumme kråkeungen hennes!
– Det var lillebroren din jeg snakket om.
Anna så at det kom dype tankerynker tvers over panna hans.
Jonas hadde til og med arvet nesa hennes.

Anna stappet babypysjen oppunder trøya si, og nikket.
– Det er jobben hans.
Den hvite frakken hans sto rett ut.
Jonas lå i huset sitt og var våken.
Hun krabbet bort til glasshuset hans.
Anna la pekefingeren mot leppene sine.
Jonas klemte seg tett inntil henne og grep fatt i fletta hennes med den knøttlille knyttneven sin.
Ansiktet hans var mørkerødt.
Hun løftet ham opp på fanget sitt.
Vinden kilte ham i ansiktet og lekte med de tynne, dunete hårstråene på hodet hans.
Hundre tusen millioner stjerner sendte strålene sine inn i den lille, tynne kroppen.
Anna og Jonas satt på ryggen hans.
De ruglete gresstråene kilte mot leggene hennes.
Anna holdt hånda som en kopp foran munnen hans.
– Pjuskungen min venter nok følt!
Kråka flakset opp fra bakken og satte seg på hodet hennes.
– Velkommen til huset mitt, sa kråka.
– Hvor er ungene dine? spurte Anna, og kikket seg rundt.
– Kom fram, nå da! ropte kråka, - og hils på Anna og den lille babybroren hennes.
Skal du vise Anna og Jonas at du kan flakse med vingene dine?
Jonas løftet hånda med kråkeungen, og holdt den opp mot kinnet sitt.
Så satte han den knøttlille fugleungen pent ned på pyjamasen sin.
Finstua mi, og balkongen i tårnet.
Bare ekkoet fra stemmen hennes suste i ørene.
Anna kjente suset fra grenene over hodet sitt.
En tynn, skingrende stemme skar gjennom lufta over hodet hennes.
Den lyse, velkjente stemmen dirret i ørene hennes.
Hun prøvde å rope, men stemmen satt fast i halsen hennes.
Da jeg skjente forbi bordet, falt pilleboksen på gulvet og trillet bort til foten hennes.
Huden hennes var ikke kald og ekkel som en død snegle.
Hun skulle vel ikke bare ligge der og vente til flammene tok kista hennes?
Jeg begynte å skjelve og mor la den kritthvite hånda si på kneet mitt.
Den skalv mer enn kroppen min.
Hånda hans var hvit og bløt som en larve.
Han samlet sammen notene sine og sa uten å se på meg:
Han la hånda på armen min.
Spar kreftene dine til...
Sett på poteter før jeg kommer, så skal jeg ordne med noen som kan tømme leiligheten hennes.
Dagbøkene hennes, naturligvis.
Men hvor er det blitt av krusifikset ditt?
Med ett hørte jeg stemmen hennes slik den lød når hun leste for meg.
Jeg fant ikke noe bedre måte å beskrive de hengivne bønnene hennes på.
Jeg hadde ofte nok hørt jenter i klassen snakke om hva dagbøkene deres fikk vite.
Det var noe med blikket hans, tror jeg.
– Men hvor i all verden var alle misjonærvennene deres? hørte jeg meg selv si høyt.
en tvil om meningen med oppgaven som hun hadde viet hele livet sitt til.
Samvittigheten lyste ut av øynene hennes.
Jeg klemte hånda hennes fort:
Det var vel likt moren min!
Så var det vel heller ikke sikkert at løsningen på mysteriet fantes i dagbøkene hennes?
Jeg spurte sjelden om jobben hennes som for meg bare hørtes gørr kjedelig ut.
Mor så ned i tallerkenen sin og spiste langsomt hver eneste smule.
Jeg tror han ville gå over lik for å beholde formuen sin.
Det forte smilet hennes var skamfullt.
Stemmen min lød plutselig skarp.
Hånda hennes for plutselig mot meg og stoppet som om det var en usynlig vegg mellom oss.
Ofte hadde de mistet foreldrene sine, eller foreldrene satt i fengsel.
de vendte all sin forakt mot læreren vår.

Hun hadde kanskje hørt engstelsen min.
Bertha sto på stolen sin og ropte høyt:
Ropet hennes kom som et tordnende ekko fra den glinsende predikanten på scenen.
Blikkene deres var et helt annet sted.
Det tok tid å finne sykkelens min som jeg hadde låst sammen med Berthas.
Omsider fant jeg hennes lås i sykkelposen hennes, og kneppet den lettet på plass.
Hun stirret tankefullt ned i fanget sitt.
Jeg skjenket i tekoppene og klemte hånda hennes.
Hun må ha sett ansiktsuttrykket mitt, for hun sa fort:
Om foreldre som nektet barna sine retten til eget liv, sa hun at det var jevngodt med overgrep.
Jeg trodde at mor, far og Gud eide både meg og livet mitt.
Jeg kommer aldri til å glemme ansiktene deres.
Han tok på seg lærermasken sin og holdt foredrag for psykologen om Guds vei og barneoppdragelse.
Jeg stirret i gulvet hele tiden, orket ikke møte blikket hennes.
Jeg dumpet ned ved siden av henne og klemte meg inn i armkroken hennes.
– Nei, ikke gjør det, vennen min.
Hun strøk håret mitt varsomt vekk fra øynene.
Hun klemte hånda mi.
– Mor, har du lagt merke til flygelet ditt?
Jeg var så nervøs at jeg knuste et glass på min tallerken og helte blåbærsyltetøy på de nye lyse buksene hennes.
Mer og mer minnet beskrivelsene hennes om en dyrehage der vokterne måtte slite for å beholde kontrollen over villdyra.
Jeg hørte at hun sa navnet mitt, lavt, men jeg kunne ikke svare.
Selvsagt har du rett til å vite om familien din.
– Jeg gir blaffen om moren din var hore.
Jeg mener bare at det ikke betyr noe hvem foreldrene dine var.
Smilet hans var uutgrunnetlig.
Bare Thomas så på meg til jeg møtte blikket hans.
Besta hadde ikke fått gravsteinen sin ennå, men når den ble ferdig, ville jeg være med å sette den opp, og bestemme blomster og pynt.
Han rakte meg Ketil og rotet i lommene etter sykkelnøkkelen sin.
– Nei, Ketil er sønnen min.
Navnet mitt sto i bankens papirer, men Håvard måtte være med.
– Ingen mor i verden holder en slik hemmelighet skjult for ungen sin!
Kladdeboka lå som en udetonert bombe ved siden av koppen hennes.
Bestefar tok deg med makt fra foreldrene dine.
Faren din fikk de i fengsel.
Som om ansiktet hennes skiftet masker.
Hun klarte ikke å stoppe protestskriket sitt i tide.
Mennene senket riflene sine.
Hendene hennes grep de utstrakte hendene til tvillingene.
De slo etter hendene hennes, rev fingrene hennes løs.
Hun ble liggende stille, lenge etter at bilen med de gråtende barna hennes var forsvunnet i støv.
Gråten hennes stanset aldri, visste jeg.
Barna mistet foreldre og familie, språket og hele den fantastiske historien deres, Drømmetiden.
Like fullt var ansvaret deres.
Glasset gled nedover bildet til hånda hennes som lå halvåpen i fanget.
Uttrykket hennes minnet svært om den vesle jenta på bildet.
Steinene lå i hånda hennes.
Da vi ryddet av bordet for å legge oss igjen, tok hun plutselig hodet mitt mellom hendene.
Det ripet godt i øregangene hans, visste jeg.
Senere hadde jeg forstått at foreldrene mine bare kunne leve sammen på god avstand.
Fordi far var borte det meste av året, så jeg nesten aldri konfliktene deres på nært hold.
Han stirret lenge på hendene sine.
Den lange luggen skjulte øynene hans.

Jeg la meg på sofaen med føttene i fanget hans.
– Du burde heller riste foreldrene dine.
Kvelden før gikk jeg inn til han og la armene rundt halsen hans.
Jeg forsøkte å forklare at han alltid ville være faren min uansett hva han og mor gjorde, men at unger ikke automatisk elsker foreldrene sine.
Hun klappet hånda mi trøstende.
Da sløver du bare evnen til å fokusere, hvisket han i øret mitt.
Det har vi lovet forfedrene våre, og det vil vi alltid holde.
Selv da de stjal barna våre, holdt vi landet hellig.
Se om noen kom for å stjele barna deres.
Jeg forsøkte å følge blikket hennes, men det var umulig å vite hvilken av figurene hun stirret på.
Jeg var så liten da de tok meg fra foreldrene mine.
En svær gråhåret amerikaner, som hadde sittet taus bak i bussen, la en tung labb på skulderen hennes og sa:
Vi sa navnene våre og hvor vi kom fra.
– Det kan forandre livet ditt.
Vi sto tafatte og så på mens de lempet av bensinkanner og vannkanner og verktøykasse og ga seg i kast med leiebilen vår.
Føttene mine kjentes som om de hadde smeltet fast i bakken.
Jeg ønsket desperat at Albert og fetterne hans skulle få bilen i gang raskt.
Da hun var tilfreds med undersøkelsen, krøllet hun seg sammen i armene mine og sovnet.
Deretter fulgte Albert oss til mekaniker-fetteren som hadde bilverksted i garasjen sin.
Tre timer fram og tre timer tilbake, det var skoleveien deres hver dag.
Utenfor gardinet sov brødrene hennes, nå også Judi, som ellers sov inne hos bestemoren, men der sov min mor.
Albert smilte, men øynene hans var alvorlige.
Vi ville aldri ha visst at Albert og Sara og bestemoren hennes eksisterte.
«Jeg var en av de ungene dine besteforeldre behandlet så ille.»
Du har badet gjesten vår i syltetøy.
Hun ville ikke spørre, men jeg hadde sett i øynene hennes at hun visste at jeg skjulte noe.
Jeg så på Judi som brått hadde sovnet på fanget mitt.
– Er det lenge siden moren din døde?
Mor og bestemor Magda hadde satt seg under det store lønnetreet der Magda hadde verkstedet sitt.
Etter en time kjentes det som om blodet mitt var på kokepunktet.
Det så ut som om hodene deres fløt over gresset.
Sara satte seg på huk og klemte en kald klut mot nakken min.
Jeg gled ut i vannet som var bare litt kjøligere enn kroppen min og svømte, tilfreds og forunderlig rolig.
Det var ingenting jeg hatet mer enn at folk hang over skulderen min og pratet mens jeg jobbet.
Regnbueormen viet hele livet sitt til beskyttelse av oss mennesker.
Han pekte på pannen sin.
Men hodet mitt brant.
Hjertet mitt dunket hardt.
– Jeg håper ingen gjør forferdelige uopprettelige ting med deg, hvisket jeg i øret hennes.
Hun viste meg de dype smilehullene sine og klemte nesa mi.
Du har aldri måttet tåle all mulig dritt bare på grunn av hudfargen din.
Jeg liker selv å lære, og skulle gjerne ha lært våre barn å være stolte av arven sin.
Da la hun hodet mitt i fanget sitt og strøk og strøk til alt roet seg.
Bena mine var myke som seigmenn og magen i en knipetang av krampe.
Øynene hennes var svarte av bekymring.
– Synd, for da hadde Sara vært kusinen min, sa jeg skuffet.
– Det er helt OK, sa jeg fort og klemte hånda hennes.
Jeg krøp inn i armene hennes.
Armene hennes myknet omkring meg.
Men når tørketiden kom, visnet plantene, og mannen ble redd for å miste kastanjene sine.

Det var tider da jobben hennes slett ikke var å forakte.
Jeg la krusifikset i hånda hennes og vekket henne.
Mor og Magda satt på trammen med morgenkaffen sin.
Hun klappet på senga si.
En dag skal jeg selv være den som beskytter arven vår.
Øynene mine glir nedover fortegnelsen.
Selvfølgelig ligger litteraturhistorien min igjen borte på universitetet akkurat i dag...
Tar med meg koppen min.
Jeg hører stemmen hennes som durer og går allerede.
Akkurat som om han er faren hennes.
Notatene mine ligger i en plastlomme.
Og i mellomtiden kan jeg bare sitte og kose meg og tenke på den fine lille historien hennes.
Jeg orker ikke disse fjortishistoriene hennes.
Jeg greier ikke engang å skjønne om det er noen logisk sammenheng i enetalen hennes.
Livet mitt er sannsynligvis nærmest litterært i forhold til hennes og Ninas.
Stirrer på bøkene mine.
Jeg skal dra bort på universitetet og hente litteraturhistorien min.
Blikket mitt henger ved ham.
Studentene hans lytter, de også.
Studenten hans ler.
Studinene hans sier et eller annet igjen.
Smiler mens han møter blikket mitt.
Jeg kjenner at pulsen min er høyere enn den pleier å være.
Nede i skobutikken deres...
Jeg vet ikke om Caligula kan hate søsteren sin når han dreper henne.
Faren min har aldri snakket om annet enn kontoret sitt i hele sitt liv.
Følelsene deres forsterkes ikke.
Frakken min er litt kort.
Historien hennes dør ganske enkelt ut.
Kanskje må jeg bare veksle noen ord med samboeren hennes en gang.
Jeg legger en hånd på skulderen hennes.
Jeg tar hånden hennes.
Det er den ene hånden hennes.
Hun hugger tak i kinnet mitt.
Jeg griper tak i håndleddet hennes.
Øynene hennes er helt ville.
Jeg kjenner at ansiktet mitt er vått.
– Og så fikk hun tak i ansiktet ditt?
Jeg kjenner på ansiktet mitt igjen.
Tar med meg klærne hennes ut i skittentøyet.
Alltid virker avsluttede nærmest før hun har fullført setningene sine.
Hun har tegnet et eller annet rundt øynene sine.
Leiligheten hennes er ganske stor.
Jeg går ut i gangen og henter Caligula i veska mi.
Stirrer på alle glass-svanene hennes.
Alle tingene hennes flyter.
Jeg går inn på soverommet hennes.
Håret mitt er i ferd med å bli ganske langt.
Jeg har lagt meg på senga hennes.
Bare som et hjelpemiddel for oss som ikke greier å skjønne hva som er poengene i livet hennes.
Jone har sikkert den fulle oversikten over alle detaljer i privatlivet hans.
Stemmen hans er overraskende behagelig.
Stemmen hans er så utrolig sikker.
Møter blikket hans.
– Du virker litt annerledes enn søsteren din?
Skinsjakka hans.
Verken hun eller Nina jobber på noen måte full tid i denne skobutikken sin.
Jakka hennes er helt knall rød.

Blikket mitt flytter seg.
Jeg kommer til å legge opp den litterære realismen på fellespensumet mitt.
Hele forsøstringsforsøket hennes faller selvfølgelig fra hverandre.
Jakka hennes er ekstremt gul.
Jeg går bort til bokhylla hennes.
Jeg stirrer på bøkene hennes.
Noterer nummeret i hånden min.
Det er plutselig svareren hans som kopler seg inn.
Kinnene mine er ganske røde.
Jeg stirrer på ukebladet hennes.
Jeg kjenner at hjertet mitt banker.
– Jeg bare setter meg inn på rommet ditt litt.
Setter meg på senga hennes.
Nummeret står i hånden min.
– Er du hos søsteren din i dag, du?
Hånden min er helt svett.
– Når jeg er her, blir jeg jo bare sittende og høre på min søsters versjon av samboerskapet ditt, uansett...
Hjernen min virker bare ikke.
Det stemmer ikke helt med imagen hennes.
Slår nummeret hans.
Ingen som er ute og lufter hunden sin.
Han drar meg ned på fanget sitt.
Jeg legger meg på senga hans og leser.
Interessen i selve forsøket ville sannsynligvis legitimere oppgaven din, i hvert fall...
Han snakker overraskende mye om familien sin også.
Han holder på å rydde vekk frokosten vår.
Jeg tar jakka mi.
Jon finner ut at vi skal låne en hytte av foreldrene hans noen dager før høstsemesteret begynner.
Jeg ser bort på alle bøkene hans som ligger på stuebordet.
Jeg tar opp boka mi fra bordet.
Jeg stirrer bort på bokhylla mi.
Klærne mine ligger inne på soveværelset.
Jeg skal gå inn i senga mi.
Jeg legger fra meg boka mi.
Jeg skyver stolen min inntil bordet.
Magen min er begynt å bli litt ballongaktig.
Alle klærne mine er byttet ut.
Neseborene hennes nærmet seg, hun trakk dampen inn med en mystisk sensualitet;
Munnen hennes smilte.
Himmelen over hodet hennes.
De pusler rundt i hagene sine.
Fingrene hans.
Det er ingen andre enn meg der på toårsdagen hans.
Pyntet litt inne i stua vår.
Jeg merker hvordan vinden ikke får tak i håret mitt når den blåser lenger.
Teppet vårt ligger utover.
Det er til og med bursdagen min...
Huden min er glatt.
Han skal vel bygge med klossene sine inne i stua mens jeg lager middag.
Det er bare barna deres som beveger seg mellom dem.
Pikniken deres minner meg nærmest om en form for oppsetning.
Jeg er nødt til å drikke litt av brusen hans.
Jeg sitter og kjenner på det korte håret mitt.
Det er umulig å forestille seg at problemene deres kan være så forferdelig dyptpløyende.
Det har stilt seg opp en mann rett foran teppet vårt.
Kroppen hans er full av synlige muskler.
– Det er en der borte som likner så utrolig på søsteren min.
Legger en hånd på skulderen min.

Jeg greier ikke å holde blikket mitt vekk fra kroppen hans.
– Hvor er barnet ditt nå da?
Han strekker hele kroppen sin utover.
Han lar hånden sin gli gjennom håret mitt.
Han lar hånden sin gli nedover ryggen min.
– Er det lenge til han kommer, han ungen din?
– Kanskje vi kan legge oss ned på teppet ditt, så kan vi sole oss også, sier han.
Jeg kjenner lukten av etterbarberingsvannet hans i tillegg til solkremen.
Jeg trykker meg mot kinnet hans.
Jeg stryker nedover brystet hans.
Jeg kjenner at han kysser halsen min.
Hånden hans glir over meg.
Det er shortsene hans som ligger inntil meg.
Hånden hans er på vei over bikinioverdelen min.
Jeg har lyst til å være huden hans.
Jeg kysser armene hans.
Kysser skuldrene hans.
Blikket mitt treffer folen.
Jeg vrir meg sånn at hodet mitt ligger oppå magen hans.
Suger meg fast i munnen hans.
– Barnet ditt må vel komme snart, sier han.
Jeg kysser kneet hans.
Alt godteripapiret vårt ligger fremdeles i gresset.
Har gått på den samme søndagsskolen, hvis foreldrene deres tilhører den samme menigheten.
Jeg tar boka mi ut av kurven.
Solbrillene mine er fremdeles borte.
Bursdagen min.
Jeg kan ikke se teppet vårt lenger.
Stemmen min skingrer.
Gutten min!
Kjenner huden hans mot min.
Huden hans er så myk.
Jeg er sikkert på den motsatte siden av parken av der tingene våre er.
Den lille gutten min.
Det er godteripapiret hans.
Johnny vil sikkert gjerne ha prøvd stylvatene deres.
Alle tegningene hans.
Jeg tror jeg må ringe jobben min.
Jeg tegner forsiktig opp konturene av leppene mine.
Graver i bedene sine...
Jeg er ikke mange minuttene fra butikken min.
Huden min er hvit i forhold til hennes.
Cd-spillere hennes må stå på repeat et eller annet sted.
Jeg har lyst til å sitte og se på kjolen min.
Skyver pilsen min lenger inn på bordet.
Stoffet i kjolen min er litt stivt.
Jeg tar pilsen min igjen.
Øynene mine glir over bardisken.
Livet hans har stått stille.
Ølglasset hans er fremdeles halvfullt.
Jeg glier meg til å få vinen min.
Jentene ved bordet ved siden av meg er i ferd med å drikke opp ølen sin.
Jeg har drukket opp vinen min.
Jeg ser litt av kjolen min i et bilvindu.
Huden min er glatt.
– Den passer i grunnen til kjolen din, sier hun.
Hun ser tilbake på vennene sine.
Teen hennes står bare der ved siden av henne når jeg er der.
Hun burde fått låne leppestift min.
Jeg merker at svetten renner på innsiden av kjolen min.

En mann er ute og flytter sprederen sin rett ved siden av meg.
Øynene hans ser rett inn i mine.
Øynene hans er altfor lyse.
Dressen hans ved siden av huset.
Ansiktet mitt glir over sola.
Samboeren hennes?
Mannen hennes.
Innkjørselen hennes er noen meter lenger opp.
Jeg går opp de tre trappetrinnene hennes.
Jeg flytter blikket mitt.
– Mona, jeg orker ikke det spillet ditt.
Lillesøsteren min.
– Du kunne kanskje ha bodd litt nærmere jobben din.
Det er greit at det var ille med sønnen din, men det er ikke vår skyld.
Jeg passerer den butikken jeg kjøpte kjolen min i også.
Jeg strekker meg etter det nye glasset mitt.
Jeg drikker det siste av vinen min.
Jeg vet ikke om hun har glemt venninnen sin.
Hun møter blikket mitt.
Jeg prøver å få henne til å møte blikket mitt igjen.
Det var hun som var alibiet hans.
At de hadde vært i leiligheten hennes hele dagen.
Det er hagen hans.
Håret hans er fryktelig lyst.
Oppførselen min er akkurat som en eller annen tenårings igjen.
Jeg hvisker inn i øret hans at jeg elsker ham.
Kona hans er begravet en gang for alle.
Sover under dyna si.
Han dreper foreldrene sine slik hjorten har sagt.
Han har drept foreldrene sine.
Jeg tenker på alle godteriene hans.
Det er litt tåkete foran øynene mine.
Han må ha stått opp lenge før resten av familien sin for å liste seg ut.
Gravemaskinen hans skinner.
Ragnhild legger en fot i fanget hans.
Jørn knepper opp skjorta og legger den nakne foten inn på magen sin.
Ragnhild griper fjernkontrollen og stanser videospilleren, legger fra seg fjernkontrollen igjen og griper glasset sitt i stedet.
Han ser på lårene hennes, kraftige, sterke.
Han ser på hoftene hennes, kraftige.
Det er steder på kroppen hennes som aldri mister sin tiltrekningskraft.
Det kan være akkurat der behå-stroppen presser seg inn i den runde skulderen hennes.
Magen hans er jo for ingenting å regne.
Det er Ragnhild som sitter der, Ragnhild er kona mi, ja ikke bare kona mi;
Det er først nå han legger nærmere merke til klærne hennes:
Kona mi er utrolig flott, svarer han, og jeg er forferdelig glad i henne.
Naturligvis er det Ragnhild som sitter her, i dobbeltsenga deres, og ingen «Anne» som han har truffet på byen.
Jeg er mannen hennes, men hun ydmyker meg.
Og hva er det jeg kan gjøre med deg, som mannen din ikke gjør?
Jeg må ha en bil med seter som er gode for ryggen min.
Nå tenkte han at han skulle slappe av med nyhetene klokka ti, og så glipper fjernkontrollen ut av hånda hans.
Jørn spør hvordan det går med mannen hennes, og når hun har svart, er kaffen ferdig.
Han har ennå ikke møtt foreldrene hennes.
Og han må ta seg av ungene sine.
medfølelsen deres er rent proforma.
Bratsjen hennes ligger på en ledig stol.
Så legger mannen en finger på leppene hennes.
Den lyse setter rødvinflasken fra seg på bordet, nærmer seg stille de to andre, stiller

seg bak Ragnhild og legger hendene på hoftene hennes.
Du får ta vare på dette bladet da, legg det i nattbordskuffen din, så har du det som ønskeliste.
Han har glemt å klippe neglene hans etter at gutten badet.
Hun er stadig bekymret for økonomien vår.
Leiligheten deres er på 104 kvadratmeter netto.
Der trekker han ut undertøyskuffen sin, og i hjørnet, gjemt under sokker og truser, finner han en videokassett.
Jeg har vært mer sammen med ungene mine enn noen annen far jeg kjenner!
Og ville ikke en slik intim betroelse endre vennskapet deres?
Slik står han, bortvendt, til han hører stemmen hennes idet hun bestiller en øl.
Regnet faller i ansiktet hans.
Bakhodet lager en grop i steinhellene, gropa passer akkurat til bakhodet hans.
Regnet vasker ansiktet hans.
Jørn tenner stålampen og lyset faller på ansiktet hennes:
Blikket hennes unngår hans.
Men bratsjen min tok han ikke, den idioten!
barna må ikke få vite noe om det, heller ikke foreldrene hennes, slett ikke venner.
Og etter at de har lagt seg, vil hun ikke at han skal kysse brystene hennes, noe han ofte gjør ellers.
Det store, rektangulære stuevinduet hennes er opplyst.
Sitte og tørrprate med mannen hennes?
Her bor prinsessa vår, sier han og smiler.
Frisyren hennes.
Denne, ja han vil ikke fornærme henne, men denne ufikse frisyren, for å si det pent, er i virkeligheten hennes krone.
Jørn ser på Gunn, finner blikket hennes.
Jeg har vært i tvil om forholdet vårt, begynner han.
Det er åpenbart at hun ikke har trodd at mannen hennes kunne være i stand til å føre henne bak lyset.
Hun stivner mellom armene hans, og Jørn tenker fortvilet:
Ragnhild gjør seg fri fra omfavnelsen hans.
Han kollegaen din, hva heter han?
Hun har gått bak ryggen hans.
Hun legger en sterk arm om livet hans og støtter ham tilbake til sengen.
Hun er kona mi.
Det høres koselig ut, men tåler ryggen din dette?
Ragnhild skal aldri få vite at han har hatt en samtale med kollegaen hennes.
Ragnhild fingrer med glasset, ser på flaskene i hyllen under speilet, studerer neglene sine.
Hvor er glasset mitt?
Blikket hans er sløret.
Han kjenner stuen sin!
Han må rydde opp, og ingen skal få bestemme over tankene hans eller forstyrre reaksjonene og løsningene hans.
– Hold fasaden, Larsen, ikke la noen slå sprekker i skallet ditt!
Larsen er tilbake i stolen sin.
Ulikheten mellom de to barna passerer gjennom tankene hans, en utpreget, forskjellig arv fra mor og far.
Vil han kunne lese av ansiktsuttrykkene deres hvordan de har det, slik at han slipper å spørre?
Han føler en form får sår lykke ved å ha dem i stuen sin og kjenne på deres tilstedeværelse.
For en gangs skyld har de kledd følelsene sine nakne.
Har lidelsen en mening for fellesskapet deres?
Mette skal sende familien sin hjem i kveld.
Tryggheten hennes og deres egen usikkerhet for det ukjente er i ferd med å smelte sammen med deres virkelighet.
Livsprosjektet hans er enkelt og greit:
Han skal sitte i stolen sin om kveldene, felle en tåre eller to noen ganger, men ikke

alltid la melankolien råde i fritt spill.
Det var arbeidet hans å selge så mye som mulig.
Men tankene mine får du aldri!
Denne hemmelige delen av livet hans får ingen vite om.
Som de fleste andre i hans stilling, har selvsagt evighetsperspektivet, guddommeligheten og himmelen streifet tankene hans.
Hun har skjønt en del av førsteinntrykket hans.
Han føler seg flau og er uvillig innstilt til seg selv og tankene sine, men de erter ham og vil ikke gi ham fred.
Han er ikke dus med tankene sine i dag.
Innkjøpene sørger den meget pratsomme konen hans for.
Man kan si om Oskar at han bruker bilen sin mye, men mest til å vente i.
Den nysgjerrigheten til deg og madonnaen din går over stokk og stein.
Det kommer til å bli for sterkt for Oskar og konen hans.
Larsen er tilbake i hjemmet sitt.
Grettenskapen hans mildnet merkbart ved de gode tankene som møtte han da porten til fru Olavsens ble passert.
De kan han ikke sette navn på, eller konkretisere i hjernen sin.
Solen går ned og han sitter med tankene sine - nye tanker.
Han åpner en flaske pils og setter seg i stolen sin etter å ha slått på tv-en.
Det er noe som arbeider i sinnet hans.
Mannen ved fruktdisken vender stadig tilbake til tankene hans.
Han må ta stilling til virkeligheten i livet sitt.
Et tankearbeid, tilegnet fremtiden hans.
Øynene hans er opptatt av en ganske pen og velstelt mann.
Hun ler en trivelig latter og tar etter hånden hans.
Oskar skal ikke få del i hemmelighetene hans.
Hun er opptatt i hagen sin og venter ikke å bli tilsnakket av Larsen.
Hun står bøyd over et av de velstelte blomsterbedene sine.
Han hilser høflig idet han er i ferd med å passere huset hennes.
- Er det du som prøver å ommøblere drømmene mine?
Tradisjonen min varer frem til klokken fem!
Han finner stolen sin, og stiller seg verdensvant bak den.
Han tør å komme med sin egenartede, tørre humor, og merker at han nyter den rullende latteren og de levende øynene hennes.
Før han snur seg mot vedkommende slagbjørn, vet han hvem som har lagt poten sin på skulderen hans.
Er det slik Oskar, naboen hans, har hatt det hele livet?
Det får bli et seinere kapittel i det nye livet hans.
Når de fleste befinner seg på dansegulvet, er det enda noen kvinner tilbake i stolene sine.
Det var ikke bare sympatiske karakteristikk som kom fra leppene hans.
Skal han leve slik han gjør, er fremtiden hans en eneste jammerdal slik han ser det nå.
Tankene hans er selvmotsigende, men her måt alt sorteres i hyller med pertentlig orden.
Havet har ikke et slikt behov, men Larsen trenger innspill som virkeliggjør friheten hans, eller begrenser den.
Det er ikke stuerent i miljøet hans.
Han har gjort opp med følelsene sine før ombordstigningen, og derfor blir det ingen scener når hele innmaten åpenbarer seg, det han egentlig var redd for.
Først legger hun ikke merke til Larsen, men når øynene deres plutselig møtes, flakker han litt med blikket, tør liksom ikke gi seg til kjenne med det samme.
Han har funnet jakken sin og er litt skuffet - den som får litt, vil ha mer!
Det går varmt gjennom hele kroppen hans da han oppdager at det oppstår en lidelseslikhet mellom dem.
Ikke en liten firkant av svart jord der hun kan la tårene sine falle.
De skiller lag utenfor lokalet, hun skal hjem til leiligheten sin, og han skal hjem til huset.
Har livet hans kanskje vært uten spenning og intensitet?
Han ser øynene hennes, de blide og imøtekommende, kloke og forståelsesfulle, de såre, bedende og lengtende.

Han fokuserer på kroppen hennes.
Til det er vennskapet deres for jomfruelig.
Bildene han fremkaller rører ved manndommen hans.
Hva hvis Gunnhild visste om fantasiene hans?
Han strekker armene sine og ser på dem.
Er det muligens det som spiller i underbevisstheten hans?
Vil de andre muligens målbære noen av reaksjonene og de motargumentene han selv har bestemt seg for å fornekte, plagene hans?
Hvor i all verden har du gjort av selvtilliten din, Larsen?
Han sitter alene med hemmeligheten sin.
Hun har ingen bebreidelser å fremføre, og han føler ingen dom over livet sitt.
Han viser stolt fram farkosten sin og hun virker ærlig imponert.
Evnen hennes til å arrangere på riktig måte kommer igjen til syne.
Gunnhild forteller om livet sitt på godt og vondt.
Gunnhild har ingen problemer med å lytte interessert når han forteller om familien sin.
Hun kunne, dersom hun ikke var klok nok, avfeid denne viktige delen av livet hans, vært sjalu på fortiden, men det gjør hun ikke.
Hun kommer frem til skipperen, stiller seg tett ved ham og legger en arm på skulderen hans.
Armen når etter hvert rundt halsen hans.
Det er koselig og hjemlig, slik at den som kommer inn i stuen hennes, straks føler seg ventet og velkommen.
Han ser spor av en tåre eller to som har rent nedover kinnet hennes.
Det leende og humoristiske er tilbake i ansiktet hennes, mer enn det noen gang har vært.
Dersom hun blir med, skal det ikke være noe å si på rensligheten hans!
– Ja, men det er jo langt på dag det, svarer han uten at stemmen hans røper konkurrerende elementer.
Det finnes ikke snev av tvil i svaret hennes.
Han gleder seg nærmest til en kveld i stolen sin sammen med tv-en.
Han kan fremdeles fremkalle utseendet hennes og også luktene der han står ved vinduet og havet.
Hva hvis Gunnhild, den nye kvinnen i livet hans, hadde hatt den samme fargesans, den samme utstråling for øyet eller brukt den samme parfyme?
Har de lov til å bringe inn begrensninger i livet hans?
Slik er barna hans forskjellige og har alltid vært det.
Nå er det han selv det gjelder, nå er tiden hans!
Selv om de unge ut fra hver sin uttrykksmåte, kanskje ønsker seg en annen vending i livet hans.
Det er faren, den nærmeste slektningen hennes, ikke undertrykte folkegrupper, alenemødre og så videre.
Innrømmelsene hennes gjør godt.
Hun har av erfaring liten tro på faren sin på det området, eller er det noe hun ville gjøre opp for?
Ja, han er stolt av sønnen sin.
Den som uttrykker den barskeste overflaten, har også en bunn i sjellelivet sitt.
Han er ikke helt venn med følelsene sine i øyeblikket.
Han kjenner godt til den store helheten, men de små detaljene er alltid i forandring for øyet hans.
Sanser seg nesten ikke før han er hjemme, tilbake i stolen sin.
Hun slår sammen paraplyen sin og stikker seg godt inn under Larsen sin regnhatt.
Han har ikke fortalt Gunnhild tankene sine om alder og år, men en gang skal hun få del i det.
Han finner plassen sin i sofaen.
Larsen kjenner på varmen fra kvinnekroppen og lykken som besetter hver fiber i legemet hans.
Hun har et alvorlig anstrøk over det milde ansiktet sitt mens hun med et snev av usikkerhet nesten hvisker:
Hun beveger litt på kroppen sin og ser ham rett i øynene.
Frykten hennes for å være for pågående er visket bort.
Han skal nok gjøre kjøredningen sin klar til handletur.

Ønsket hans er at hun skal føle den samme forventningsfulle stemningen og få plass i den samme verden.

Selv om de nettopp har drukket kaffe, har han kaffemåltid på sin plan nå som vanlig når han ankommer paradiset sitt.

Den lille pakken har brent i lommen hans hele kvelden.

Han tar frem den lille esken uten ord, åpner den og fester smykket rundt halsen hennes.

Hun kommer bort til Larsen og legger hendene sine på skuldrene hans.

Du har selv så ofte sagt at tiden vår er tilmålt.

Hva mener du nå? spør han, selv om han vet godt hva som ligger gjemt i ordene hennes.

De ærlige øynene hennes viker ikke fra hans når hun kommer med forslaget.

I de siste minuttene har ansiktet hennes vært vendt en annen vei.

Øynene hennes er usikre, men ikke vikende.

Hun sovner på armen hans.

Han passerte rett foran henne, men blikket hans var festet på gulvet så hun kunne ikke se øynene.

Rettstjeneren som satt på en litt lavere plattform rett nedenfor dommerbordet, reiste seg og dunket med staven sin i gulvet.

Som hun hadde gjettet, var øynene hans blekt blå.

Begge foreldrene hans tok noen skritt frem.

Ansiktet hennes var vendt mot ham, og i de brune øynene som fulgte ham kunne han ane noe.

Da Harry så Tallak, reiste han seg, og tårene trillet nedover kinnene hans.

Over skulderen til Harry så Tallak at faren hans snudde seg mot dommeren.

Det reddet forresten livet mitt, for hadde jeg ikke flyttet akterut, ville båsen ha klart å drepe meg.

- Jeg gleder meg slik til å få høre om alle opplevelsene Deres.

- Der foreslår jeg at vi kvitter oss med partene våre mens vi ennå kan.

Han så på pipen sin.

Det vises forresten også i regnskapene hans.

Hun stanset og la hånden på armen hans.

Annelies Sara stabbet mellom dem med et solid grep i hendene deres.

- Men det er jo skipperne og rederne som sitter med den slags kunnskaper - det er jobben deres.

Marianne tok vesken sin og reiste seg.

Mannen hennes - en noe forknytt skikkelse med et konstant lidende uttrykk i ansiktet - satte seg forsiktig ytterst på en pinnestol.

Hun skottet bort på mannen til Tobine, men da han ikke møtte øynene hennes, lot hun blikket gli tilbake til den andre kvinnen.

Likevel hadde hun sittet igjen med en sterk følelse av at et eller annet sted i fortiden hans var det en stor og romantisk kjærlighetssorg.

I mellomtiden hadde han fått en privatlærer, en moderlig kvinne i førtiårene, som skulle forbedre engelskkunnskapene hans.

Så la et par hender seg over øynene hans.

Øynene hennes sto fulle av tårer, og nå løftet hun igjen hendene.

Skuldrene hennes ristet, og hun svarte ikke.

da den nøye uttenkte planen hennes gikk så fullstendig galt, var det den eneste utveien hun kunne tenke på.

Hun rettet seg opp og trakk seg halvt ut av famntaket hans.

Stemmen hennes var knapt hørbar.

Leppene hennes var tørre, og uten å tenke over det, lot hun tungen gli over dem.

- Hvorfor trodde du jeg var henne da jeg la hendene over øynene dine?

Motytelsen var at hun for fremtiden skulle ta seg av de mindre søsknene sine.

- Du har ikke akkurat holdt deg tilbake etter at du kom hjem fra reisen din.

Det er Tobine som har vært ute med slarvkjeften sin igjen, ikke sant?

Kona hans, Marianne, var sammen med ham, men hun klarte ikke å redde ham.

- Men dette er da hjemmet ditt nå.

- Dette er ikke hjemmet mitt, det har jeg etter hvert blitt klar over.

Men raseriet hennes hadde passert en grense og lot seg ikke stanse.

Han langet ut med neven, og hadde den truffet, ville han kanskje ha brukket kjeven hennes.

Hun rakk å rispe ham en gang nedover kinnet før han på nytt klarte å gripe håndleddene hennes.

Og jeg søker hyre fordi jeg vil spare pengene mine til å gå på styrmannsskolen når jeg kommer hjem.

Silkwood slapp armen hans og målte ham med øynene.

Du har fem minutter på å komme deg ut herfra, ut fra hotellet mitt!

– Da kan De vel arrestere dem slik at jeg får pengene mine tilbake?

– Olive er ikke datteren hans - de bruker bare å late som det.

Folkene våre går aldri mindre enn fire i følge der, la han til.

Hva er forresten planene dine nå?

Hagbart la armen rundt skulderen hans.

Dessuten hører jeg at Tobine skal ha fått passet sitt påskrevet av gamle frøken Edvardsen - hun ville ikke høre slike stygge anklager mot et kristent menneske.

Men fra det ene til det andre - har Hagbart Torjussen fått svar fra slektingen sin i Amerika om Tallak Tallaksen?

– Kjære, det var ikke meningen å bli sittende og ta opp tiden din.

Hun fulgte ham til døren, og da han gikk, la hun hånden lett på armen hans.

– Det er en båt som holder på å legge til bryggen vår.

– Det er i hvert fall ikke gjenferdet mitt, sa han.

Marianne så på ham, så la hun hånden sin over hans.

Han vendte hånden sin opp og grep hennes.

GRÅLYSNINGEN kastet et svakt lysskjær gjennom gardinene da en hånd rørte ved skulderen hans.

Så hva er planene hans nå?

– Du fikk altså telegrammet mitt, sa hun.

Marianne stakk armen sin under hans.

Han tok opp reisevesken hennes, og de begynte å gå bortover mot broen.

– Da må jeg spørre deg mer direkte - når hadde du blødningen din sist?

Hun fikk igjen humøret sitt, og svangerskapet forløp uten komplikasjoner.

Han kikket etter småsøsknene sine, men kunne ikke se dem.

– Skal du ikke invitere broren din inn?

– Hvor er mannen din? spurte han.

– Kom deg ut av huset mitt og dra tilbake til den horen du lever sammen med!

– Jeg har også reservert en salong for samtalen vår.

Samtidig visste hun at han var glad i henne, og etter at han hadde besøkt søsteren sin i Søgne, var forholdet mellom dem blitt enda tettere.

– Da er det bare å beskrive alternativet for dem - at de får igjen mindre enn halvparten av pengene sine.

I det flakkende lyset fra parafinlampen skinte ansiktet hennes kritthvitt.

– Jeg skal forsøke å hjelpe dere, ropte han inn i øret hennes, - men det er ikke sikkert at jeg kan - det er ikke sikkert at noen kan.

Han åpnet munnen, men ordene hans druknet i et tordenskrall.

– Liam, ta tak i bena hennes, så løfter vi henne over på båren.

Hun forsøkte å snakke, men det kom ingen lyd over leppene hennes.

En kopp ble holdt til munnen hennes, og hun klarte å svelge noen dråper.

Hun forsøkte å reise seg opp, men en skarp smerte tvang et skrik forbi leppene hennes.

Et par hender presset skuldrene hennes ned.

– Det er tydeligvis ikke noe i veien med hodet ditt.

Hun merket ikke at purseren var der før han rørte ved armen hennes.

– Sorry, men tankene mine var langt borte.

Så oppfattet han tonen hennes og utbrøt.

Nå var jo Tallak stesønnen hennes, og det burde derfor ikke være noe problem.

Hun lå på siden og tegnet mønstre i det svette våte håret på brystet hans.

Men det var ikke lorden som fanget og holdt blikket hans, det var kvinnen som sto ved siden av ham.

– Det er halvsøsteren min.

Hun lot fingeren gli nedover et langt risp på kinnet hans.

Jeg er glad i deg, Tallak, du skal ikke tvile på det, men etter at faren din døde, bestemte jeg meg for at jeg aldri skulle gifte meg igjen.

Hun har forresten vasket klærne dine, og så snart de er tørre, skal hun stryke dem.

– Du er elskerinnen hans, ikke sant?

– Jeg er stemoren hans.

- Har du snakket med sakføreren din om det?

De var nok vanskeligere enn du nok hadde regnet med, Marianne, men vurderingen din var likevel riktig.

- Få kjørt frem vognen min jeg må hjem med én gang.

- Hva med eiendelene deres?

Det kunne ikke ha vært Sally Roberts, da ville navnet hennes stått på listen.

Percival kjente en plutselig spenning snøre brystet hans sammen.

Hun kunne ikke tenke seg å miste friheten sin, sa hun.

Plutselig grep hun fatt i håret mitt og slo meg i ansiktet med knyttneven.

- Jeg tror hun gikk opp på rommet sitt, sa hun til slutt.

Hun tok hånden hans og klemte den.

Den var der ennå, men da hun så ned på hendene sine, var de helt rolige.

Hvorfor sto ikke navnet hennes på listen, da?

- Rapporten Deres.

Han smilte mot henne gjennom tårene som fylte øynene hans.

Skuta hans var gått i opplag, og han puslet nå mest rundt huset.

Det må ha klikket oppe i hodet hennes.

Pulsens banket i tinningene hennes, og hun kjente hvordan halsen snørte seg sammen.

Han grep hånden hennes og førte den ned mot det nakne skrittet sitt.

Hun kjente grepet løsnet, og samtidig streifet hånden hennes penis hans.

- Jeg har visst mistet nøkkelen min, sa hun.

Han syntes ikke å merke den hese stemmen hennes.

Han tok hånden hennes og kysset den galant.

Hendene hans var plutselig blitt kraftløse, og han lot dem synke ned i fanget.

Er det han engelskmannen som er kommet for å hente den amerikanske kvinnen din ut av arresten?

De fleste har noen små jordlapper rundt stuene sine som kjerringene steller med, og kanskje holder de ei ku og et par sauer.

- I går, etter at vi hadde fått notarialbekreftet beskrivelsen Deres av hva som skjedde, fikk jeg skrevet en bekreftet kopi.

- Men vi har i hvert fall tid til å gå gjennom nyhetene mine fra England.

Han gjentok argumentet hennes.

Da vognen trillet opp foran huset hennes, hadde hun derfor bare to ønsker: et varmt bad og sengen.

Det er datteren min, forklarte hun.

Slik hun fremstiller det, er du selve overheksen, og med hjelp av stakkars Sally har du fanget først meg og nå også Percival, i nettet ditt.

- Vi hadde en lang samtale like før Sally fikk anfallet sitt.

- Ja, du vet jo hva synd er, Jakobsen, eller oppnår du kanskje syndeforlatelse når du kneler ved siden av ei ungjente med hånden oppunder stakken hennes?

Hun reiste seg og ristet av seg hånden hans, så kjente hun etter.

Han styrtet inn på værelset sitt, men kom i neste øyeblikk ut med et gevær i hånden.

- Denne gangen siktet jeg over hodene deres, men neste gang kommer jeg til å treffe én av dere.

Hun krøp opp i sengen hans, og han kjente at hun skalv.

Så skjov han håret vekk fra øynene hennes og så ned på henne.

Nå snudde han seg mot henne, men han sa ikke noe, og blikket hans var tomt.

Hun lente seg frem og tok hånden hans mellom begge sine.

- Amen, gryntet sidemannen hans, men ingen av dem sa noe mer.

Hun så ned i gulvet, og han la hånden på skulderen hennes.

Foreldrene hennes vil ikke tillate det.

Jeg har fått jobben hans.

Blikket hadde streifet henne og hvilt på ansiktet hennes et øyeblikk.

Han møtte det spørrende blikket hennes.

Du gikk på gymnaset sammen med lillesøsteren min.

Familien Hildring var kjente ansikter, de var gjerne avbildet i de samme bladene som familien hennes.

- Nei, sa hun og spurte hvordan søsteren hans hadde det.

Hva synes du? spurte Hildring plutselig og brøt inn i tankene hennes.

Han studerte glasset sitt.

Hun fomlet i vesken sin, fant lommeboken.

Han stanset ved plassen sin.

Blom tok kofferten hennes.

– Turen over fjellet gikk bra, og tingene Deres er på plass i leiligheten.

Han løftet kofferten hennes ut av bagasjerommet, stod der og ventet mens hun låste ytterdøren langsomt opp.

Mesteparten av klærne hennes hang allerede nyvaskede og nystrøkne i skapet.

Stereoanlegget stod allerede i reolen, hennes anlegg, fra rommet hennes hjemme.

– Husverten vår.

Hun hadde laget seg en kopp kaffe og satt seg til med boken sin.

Et øyeblikk senere ringte det på døren hennes.

Toril kom fra Ullevål, og familien hennes var både kjent og velstående.

De tok bare opp plass for mennene, for de kom aldri til å bruke utdanningen sin likevel.

Juni så forakten i blikket hans og tenkte:

Heimann hadde funnet jakken sin og var allerede på vei ut døren.

– Spis sjokoladen din, barn, og ikke si slikt tull, sa Juni strengt.

Leppene hans var våte og varme, myke.

Han kysset henne, lot munnen sin hvile mot hennes, lenge.

Hun la armene rundt halsen hans, klemte ham inntil seg, og ble omfavnet tilbake.

De gikk langsomt nedover igjen, holdt hverandre fremdeles i hånden, helt fram til døren hennes.

Hun stanset trallen utenfor døren til vognen deres.

– Du må ha sett syner, kjære deg, sa Juni og fant fram en bok fra vesken sin.

Han beskrev familien sin for henne, og hun beskrev sin for ham.

– Otto Meyer er faren hans.

Han dro henne med seg hjem, presenterte henne for familien sin.

Han la hendene på skuldrene hennes og kinnet inntil hennes kinn.

Hun la en hånd på den ene hånden hans.

Hun snudde seg, stirret på den øverste knappen i skjorten hans.

Den klemte hånden hennes oppmuntrende.

Den kvelden gikk hele familien og gjestene deres bort på hotellet for å danse.

Hermann brøt inn i tankene hennes helt uten forvarsel.

Blikket hans var ikke til å ta feil av.

– Ja? sa Toril litt fraværende ut der hun stod og fisket opp post fra postkassen sin.

Juni ble stående og stirre på døren hennes.

Hvert ord hun sa laget bølger av smerte i hodet hennes.

Det stod et glass vann på nattbordet hennes, og ved siden av det lå det en lapp.

Møtte det bekymrede blikket hennes.

Kanskje kjedelige og tørre Ragnar hadde egenskaper Hermann burde ha hatt, kanskje han var trofast og ærlig mot kjæresten sin.

Snøen la seg på håret hennes, på kåpen, og snart virket den mer hvit enn sort.

Hun var i Bergen, det var syttende mai, og hun var tilfreds med livet sitt.

Ingen som visste bedre enn deg hva du følte og tenkte, hva du ville med livet ditt.

– Ja, vi er veldig gode å ha med på fest, vi, sa den ene kameraten hans.

Han grep etter henne, ville dra henne inn i armene sine.

Han fikk tak i armen hennes.

– Helten min, sa Toril ømt.

Det dirret i hele kroppen hennes.

Hva skulle hun med reisefølge når Sheila og vennene hennes var der?

Juni lå på den brede sengen på hotellrommet sitt med airconditionanlegget på full guffe.

Hun snudde seg i armene hans, og idet munnen hans møtte hennes, så hun hvem han var.

Man forelsker seg bare ikke i typene til venninnene sine, det var en uskrevet regel.

Hvis noen av vennene hennes var kommet, var kantinen absolutt det mest sannsynlige stedet å finne dem.

Han tok hånden hennes forsiktig i sin.

Hun hevet glasset sitt.

– Har dere plass til en til borte ved bordet deres? spurte han.

Ordene hans skremte henne.

Det var som om de så på graviditeten sin som et slags martyrium.

– Ja, jenta mi? svarte han uten å se opp fra papirene.

Skal vi nå endelig få møte denne venninnen din?

Som om foreldrene hennes ville vurdere hvordan årene i Bergen hadde påvirket henne.

Georg lente seg godt tilbake i stolen, studerte datteren sin med blikket.

Det vil si, hun visste ikke hva Ragnar eller Toril syntes om familien hennes, for det hadde hun ennå ikke hatt anledning til å spørre dem om.

Øynene hans glitret.

Familien din er noen fine mennesker, fortsatte han.

Hun møtte det granskende blikket hans.

Han hadde smurt solkrem på ryggen hennes.

Problemene hennes var bare bittesmå bagateller i den store sammenhengen.

Hun gikk langsomt tilbake til der hun hadde parkert bilen, dro hjem og låste seg inn på rommet sitt.

- Du blir en fantastisk direktør, gutten min!

Dette føltes ikke lenger som hjemmet hennes.

- Nei, nei, jenta mi, du trenger da ikke jobbe.

For han må jobbe, og kona hans må ofte jobbe også, og så går ungene for lut og kaldt vann.

Han løftet likørglasset sitt.

Juni så ned på hendene sine.

Hun gikk rett opp på rommet sitt.

Han kom sikkert ikke til å se på papirene hennes engang.

Selv hennes far respekterte Toril, like mye som han ignorerte datteren sin.

Hun var riktignok bare et pent ansikt, men kanskje det ville være en bra ting når hun skulle hjelpe mannen sin fram i verden.

Hun holdt seg på rommet sitt i to dager, tok ikke telefonen, snakket ikke med andre enn Blom.

Hun hørte skrittene hans bortover gangen, og så ble det stille.

Det var godt å høre den dype, varme stemmen hans.

De to der nede i salen hadde funnet plassene sine, og nå satte de seg.

- Det er ikke sikkert du vil like forslaget mitt, sa han.

Så, han trakk pusten dypt - her er forslaget mitt.

Stemmen hans var myk og varm.

Hun løp opp trappen og inn i leiligheten sin, slengte døren igjen etter seg.

Og så møtte hun blikket hans.

Så varmen i de blå øynene, og kjente at den trengte inn i hjertet hennes og fylte henne.

Det hun hadde sett i blikket hans, var sannsynligvis bare bekymring for en venn, ikke noe mer.

Og han ville aldri oppdage det så lenge Toril var der og slynget armene sine rundt ham.

- Hallo, Juni, hvordan går det med jenta mi?

- Hvis Toril søker, skal jeg sørge for at hun får det, jenta mi.

Men de tankene drømmen hennes hadde vekket opp, kom tilbake så snart hun lukket øynene.

Han samlet sammen bøkene sine og kom bort til henne der hun stod og ventet utenfor.

Hadde han bare vært Junis kjæreste, skulle hun ha bedt ham ta sakene sine med og flytte inn hos henne på øyeblikket.

Kristin holdt folkene sine i stramme tøyler, og de hadde virkelig respekt for henne.

- Godmorgen, jenta mi, sa han da han så henne.

- De er tross alt sammen, og det er slike ting det kan være lurt å fortelle kjæresten sin.

En gang iblant dukket Ivar også opp i drømmene hennes.

- Så kan jeg fortelle barnebarna mine at jeg fikk et kyss av skolens mest populære jente!

- Heisann jenta mi, hvordan gikk det til eksamen?

Reiseklare mennesker strømmet forbi passkontrollen, fikk passene sine stemplet og forsvant gjennom en port på den andre siden.

Som en liten unge som har mistet kosebamsen sin.

Ragnar sa at det var det og så lente han seg fram og tok hånden hennes og kysset den.

Juni listet seg forbi døren hans.

Nærmest snek seg inn på rommet sitt og kløv opp i sengen.

Hun gav fra seg et lite grøss, og han stanset opp og bare stirret på ryggen hennes.

Dro fingrene gjennom håret hans.

- Juni, vi må snakke sammen, sa han, hun kunne høre fortvilelsen i stemmen hans.

Juni stanset ikke, hun fortsatte rett inn på rommet sitt, ville stenge ham ute.

Hun kunne kjenne varmen av pusten hans i nakken.
– Kjæreste, ordet var et varmt pust mot øret hans.
Juni sov, stille og avslappet i armene hans.
Hun smilte søvnig opp til ham, studerte ansiktet hans med blikket.
Hun rusket i ham, hvisket navnet hans.
Men han overtalte Juni til å ringe og si at hun var moren hans og at han var syk.
Hun kikket opp på Ragnar og så speilbildet av sin egen fortvilelse i de blå øynene hans.
Toril var ikke det viktigste i livet hans lenger.
Ansiktet var glatt og med rene trekk, og håret lå i myke lokker over ørene hans.
Harde, vonde brekninger rystet hele kroppen hennes til hun ikke hadde mer å spy opp.
Så hun karret seg opp på rommet sitt igjen og krøp opp i sengen.
Han la armen om skuldrene hennes og klemte henne inntil seg.
Prøver du å være tapper, vennen min? spurte hun.
Stemmen hans skalv litt.
Hun tok hånden hans.
– Brevene dine var så rare, men jeg ville ikke tro det verste.
Hun hadde valgt mannen sin selv.
Hun banket forsiktig på døren til arbeidsrommet hans.
Hun ville ikke være svak, men blikket hans fikk henne til å krympe seg.
Med de ordene marsjerte Astrid inn i arbeidsrommet hans med Juni på slep.
Jeg vet da hva som feiler henne, og jeg har nok visst det lenger enn deg, gutten min.
– Når har du termin, jenta mi?
Det kunne godt være at hennes far tok trusselen hennes alvorlig.
– Skal jeg snakke med pappa? spurte moren hennes.
– Jeg gir meg, vennen min, hvisket han.
Juni hørte at stemmen hennes skalv litt.
Det var bryllupsdagen hennes.
Vi skal møte forloveren din også, vet du.
– Kan du legge det opp på rommet mitt, er du snill?
Stemmen hans runget gjennom kirken.
Han var blek, og smilet hans var usikkert.
Leppene hans var kjølige mot munnen hennes, kysset smakte av peppermynte...
Blom var også der, stod sammen med familien hennes.
Harald var sannsynligvis ute av livet hennes for godt, det ble neppe flere turer i teateret eller ut på byen med ham.
Han dro henne ned på fanget sitt.
Kjente det varme kinnene mot sitt og parfymen hennes;
– Lille jenta mi, svarte Ingeborg lavt.
– Takk, jenta mi, sa han.
Ragnar satt ved siden av henne og pratet med forloveren sin, Tom.
Eva tok en slurk av drinken sin.
Så hvordan hennes far holdt partneren sin tett inntil seg i en temmelig intim, langsom dans.
Hun klemte seg inntil ham, syntes hun kunne kjenne hjerteslagene hans gjennom alle blondene og silken, gjennom smokingskjorte og jakke.
Hadde ikke trodd hun måtte legge fram en hel lærbok med gode argumenter for å få mannen sin opp i senga på bryllupsnatten.
Hun stirret alvorlig på speilbildet sitt.
Hun strøk hånden varsomt over kinnene hans.
Han fanget hånden hennes.
– Jeg vil ikke gjøre noe som kan skade barnet vårt.
– Jeg tror Tom har drevet gjøn med deg, gutten min, sa hun mykt og kysset ham.
– Det er bryllupsnatten vår, hvisket hun.
Hva gjorde han i drømmen hennes?
Hun skulle ønske han kunne holde fingrene borte fra venninnene hennes.
Hun kunne kjenne pusten hans mot halsen sin.
– Jeg har alltid tenkt at jeg skulle kalle sønnen min Albert eller Oscar.